
Hành tinh Kẻm
Bờ Mê Ảo

Hành Tinh Xám - Bồ Mễ Áo

Bồ Mễ Áo

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đô Thị, Đam Mỹ, Khác

Thể loại: Original, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Tận thế, Cường cường, 1v1

Năm 2047, năm thứ hai mươi sau khi virus xác sống bùng phát, toàn cầu rơi vào cảnh hoang tàn.
Mà tổ chức phát tài nguyên duy nhất - Nhật Quỹ, cũng tuyên bố "phá sản".
Tần Mạc, đội trưởng đội tác chiến của căn cứ Nhật Quỹ, trong một nhiệm vụ không may bị thương, tưởng như sắp chết trẻ, lại được một thiếu niên sống sót cứu về.
Tất nhiên không phải vì lòng tốt lớn lao gì, thời buổi này ngay cả một giọt nước cũng cần phải trả giá.
Tần Mạc: "Còng tôi làm gì?"
Lạc Bàn: "Có ích."
Là một người có tính khí không tốt, chỉ thích đánh nhau, dựa vào đe dọa 100% mà vào được Nhật Quỹ, dựa vào năng lực mà chiếm được trái tim... và sự cưng chiều của đội trưởng.
Nhưng mục đích thực sự của cậu không phải là ăn no chờ chết.
Đêm trước khi Nhật Quỹ bị làn sóng xác sống càn quét, cậu viết một lá thư nhét vào phòng tạm giam.
Tần Mạc cầm lên xem, chết tiệt, vợ lại bỏ trốn.
"Chờ tôi hai ngày, tôi đưa em về ra mắt."

Mục lục

- Chương 1: Thân Vị 1
- Chương 2: Thân Vị 2
- Chương 3: Thân Vị 3
- Chương 4: Thân Vị 4
- Chương 5: Thân Vị 5
- Chương 6: Thân Vị 6
- Chương 7: Thân Vị 7
- Chương 8: Thân Vị 8
- Chương 9: Chương 9
- Chương 10: Chương 10
- Chương 11: Chương 11
- Chương 12: Chương 12
- Chương 13: Chương 13
- Chương 14: Chương 14
- Chương 15: Chương 15
- Chương 16: Chương 16
- Chương 17: Chương 17
- Chương 18: Đảo Mạt Lị 1
- Chương 19: Đảo Mạt Lị 2
- Chương 20: Đảo Mạt Lị 3
- Chương 21: Đảo Mạt Lị 4
- Chương 22: Chương 22
- Chương 23: Chương 23
- Chương 24: Chương 24
- Chương 25: Lạc đường 1
- Chương 26: Lạc đường 2
- Chương 27: Lạc đường 3
- Chương 28: Chương 28
- Chương 29: Chương 29
- Chương 30: Chương 30
- Chương 31: Chương 31
- Chương 32: Chương 32

- Chương 33: Chương 33
- Chương 34: Chương 34
- Chương 35: Chương 35
- Chương 36: Chương 36
- Chương 37: Chương 37
- Chương 38: Căn cứ nông nghiệp 1
- Chương 39: Chương 39
- Chương 40: Chương 40
- Chương 41: Chương 41
- Chương 42: Chương 42
- Chương 43: Chương 43
- Chương 44: Chương 44
- Chương 45: Chương 45
- Chương 46: Chương 46
- Chương 47: Chương 47
- Chương 48: Chương 48
- Chương 49: Chương 49
- Chương 50: Bị chiếm đóng 1
- Chương 51: Bị chiếm đóng 2
- Chương 52: Chương 52
- Chương 53: Chương 53
- Chương 54: Chương 54
- Chương 55: Chương 55
- Chương 56: Chương 56
- Chương 57: Kết thúc - Đầu
- Chương 58: Kết thúc - Cuối
- Chương 59: Ngoại truyện: Trọng sinh thành sinh viên đại học
- Chương 60: Ngoại truyện 1.1
- Chương 61: Ngoại truyện 1.2
- Chương 62: Ngoại truyện 2.1
- Chương 63: Ngoại truyện 2.2 (Hoàn)

Chương 1: Thân Vị 1

Chết tiệt, sắp chết trẻ rồi.

"..... do nguồn tài nguyên khan hiếm, Nhật Quỹ sẽ phát đợt vật tư cuối cùng vào ngày mai, xin những người sống sót đến nơi phát trước đây để nhận, cảm ơn sự thông cảm của quý vị....."
Người thanh niên cúi đầu nghe đài, chậm rãi nhai đồ ăn trong miệng. Cháo đậu hơi mặn, cậu nhấp một ngụm nước, rồi giơ tay tắt radio.
Một lon đồ hộp chưa mở nằm cô đơn ở góc bàn, đó là món cậu đã tiết kiệm rất nhiều mới có được. Việc ngừng phát vật tư của Nhật Quỹ đã lộ manh mối từ vài năm trước, từ ban đầu phát ba ngày một lần, giờ chỉ còn hai tuần một lần, một hộp đồ hộp nhỏ không thể không chia ra ăn tám bữa.
Lạc Bàn ăn nốt thìa cuối cùng, không để sót chút thức ăn nào, rồi ném chiếc lon sang một bên, hộp thiếc rơi xuống đất mà không phát ra tiếng động.
Sàn nhà trong phòng được trải đầy chăn dày, dưới lớp chăn còn lót cát mịn mang từ bờ biển về.
Giữ yên lặng là điều kiện cần để sinh tồn trong thế giới này.
Tuy nhiên, điều đó không đủ.
Mây lửa lan ra khắp chân trời, ánh mặt trời sắp biến mất, mặt trời khổng lồ dần chìm vào đường chân trời.
Lạc Bàn liếc nhanh ra ngoài, không có tâm trạng để ngắm nhìn cảnh đẹp hiếm có này, đứng dậy đóng hết cửa sổ và cửa ra vào, tấm rèm mềm mại được thay bằng tấm sắt cứng, ổ khóa rỉ sét buộc chặt chúng với bức tường.
Bóng đêm là thiên đường của xác sống.
Ngày 12 tháng 5 năm 2047, đã hai tuần trôi qua kể từ lần phát vật

tư cuối cùng của Nhật Quỹ. Kể từ ngày tuyên bố ngừng phát, Nhật Quỹ cũng không cập nhật nội dung phát thanh nữa.
Là "ngôi nhà cuối cùng của nhân loại" ở Hoa Quốc, hành động này đã dập tắt tia hy vọng cuối cùng của những người sống sót ít ỏi, không có nguồn thức ăn, sớm muộn gì cũng là con đường chết, dường như tự kết liễu đã trở thành lựa chọn sáng suốt nhất, ít nhất là ông chú bên tòa nhà đối diện đã nghĩ vậy.
Buổi sáng gió nhẹ, ánh bình minh ấm áp, là thời gian thành phố dần thức giấc, nhưng ngoài đường không một bóng người.
Nhưng có một thi thể mới, Lạc Bàn vẫn còn nhận ra khuôn mặt đó, trước khi bị dồn vào đường cùng, ông chú bên tòa nhà đối diện đã cho cậu một miếng bánh mì.
Cỏ dại mọc lên từ kẽ đá, leo lên theo các góc tường nứt, quấn quanh cửa sổ vỡ, không ai dọn dẹp, không ai lau chùi, thực vật đã trở thành nhân vật chính của thành phố.
Dù không muốn, cậu vẫn phải bò dậy khỏi giường.
Nếu có thể ngủ mà chết ngay thì tốt thật, không cần phải lo lắng gì nữa.
Nhưng đó chỉ là trong tưởng tượng, mỗi sáng chín giờ, cậu vẫn bị đồng hồ sinh học đánh thức, tiếp tục chiến đấu để sống sót trong tuyệt vọng không có điểm dừng.
"Chỉ cần nghĩ cách sống sót, cái chết sẽ xa rời con."
Cậu ngồi vô mục đích bên cửa sổ, nhớ lại lời của mẹ trước đây.
Xa lắm sao? Nhưng dường như cậu đã nhìn thấy rồi.
Cậu đã cố gắng sống sót, nhưng vẫn không thể chạy thoát được.
Đây là năm thứ mười tám sau khi Trái Đất sụp đổ.
Hai mươi năm trước, một loại virus cổ đại từ băng cực tan chảy bị giải phóng, nó đến quá nhanh, không có thuốc nào chữa được. Một người đầu tiên bị nhiễm, sau đó lan ra một nhóm người, một thành phố, rồi đến một quốc gia, và cuối cùng là cả một lục địa. Mọi người chạy tán loạn, bạo loạn nổ ra khắp nơi. Trong vòng chưa đầy hai năm, 99% dân số thế giới đã trở thành nạn nhân của thảm họa này. Virus này được đặt tên là "Beelzebub", nó xâm nhập mọi ngóc ngách trên Trái Đất, ai ai cũng sợ hãi và trốn tránh.
Lời tiên tri tận thế đã thành hiện thực lần này, nhân loại đã sinh sôi nảy nở hàng nghìn năm, chỉ trong vòng hai năm đã biến mất, trở

thành những con kiến cố gắng sống sót trong kẽ hở.
Bên cạnh những con đường bỏ hoang, trong những tòa nhà không thể lọt ánh sáng, dòng người chen chúc xô đẩy, da thịt mục nát, làn da tím xám lộ xương trắng, tay chân co giật không quy luật, miệng dính máu khô, thịt nát khô treo một nửa khuôn mặt.
Họ không chết, nhưng cũng không còn được gọi là người sống, không cần ăn, không cần uống, không có cảm giác, không có suy nghĩ. Tất cả những gì họ làm, săn đuổi, cắn xé, chỉ vì một mục đích - truyền nhiễm.
Không ai có thể giải thích động cơ của họ, truyền nhiễm dường như là bản năng của xác sống.
Những tòa nhà phồn hoa ngày xưa bị phủ lớp bụi dày, tiêu điều một mảng, trên tầng mây cách mặt đất hai nghìn mét có một bóng đen nhanh chóng lướt qua.
"Con heo bên Tý Sửu bị xác sống cắn rồi, các cậu nghe chưa?"
Người nói cầm một cây nỏ hiện đại, ngồi trong góc cabin có chút hả hê nói. Trực thăng bay qua thành phố bỏ hoang, sắp đến nơi, tiếng cánh quạt dần rõ ràng làm thu hút phần xác sống ẩn náu trong bóng tối ra ánh sáng.
"Đồng chí Thiên Quang, lời không thể nói bừa."
Người khơi mào câu chuyện là Lý Thiên Quang, là thành viên nhỏ tuổi nhất trong đội, bình thường ngoài việc huấn luyện chỉ đi khắp nơi tìm tin tức vặt, đi đến đâu cũng có chuyện để nói.
"Rõ ràng là con gà cũng bị cắn."
Trong cabin trực thăng, vài người cười lớn, họ mặc đồng phục chiến đấu màu xám, trên ngực áo có in huy hiệu hình tròn màu vàng, dưới huy hiệu có ghi tên.
Người đàn ông gần cửa nhất nhếch môi, mặc kệ mấy người trong cabin đùa giỡn, rút khẩu súng bên hông, lắp ống giảm thanh.
Dù tác dụng không nhiều, nhưng có vẫn hơn không.
Làm xong, anh ra hiệu, bảo mọi người im lặng.
"Sắp tới nơi rồi, nhắc nhở một chút, lấy đồ xong thì đi liền, đừng như lão Đường lần trước, vì lấy một cây son mà suýt bỏ mạng, không biết cậu ta muốn cái đó làm gì."
Lời vừa dứt, ánh mắt của những người còn lại đều hướng về người vừa được nhắc tên, Đường Miên không ngờ Tần Mạc lại lộ chuyện

này ra, hắn còn đổi một cái đùi gà để Tần Mạc giữ bí mật.
"Đội phó Đường, không phải nói đó là dao xếp sao, sao lại thành son rồi."
"Tần Mạc, cậu đợi đó, về tôi tính sổ với cậu."
Đường Miên tức giận mắng, người bị mắng là một tay giàu kinh nghiệm, nghe vậy thì khiêu khích nghiêng đầu.
"Sắp hạ cánh rồi," phi công điều khiển trực thăng dừng trên mái nhà, bốn người chỉnh lại trang phục, gác lại nụ cười.
"Tổng bộ còn nhiệm vụ bay, nửa giờ sau sẽ có người đến tiếp ứng các cậu."
Tần Mạc đứng dậy, người đàn ông cao ráo, nghiêm túc không nói gì mà uy nghiêm gật đầu chào rồi nhảy xuống trực thăng, rơi xuống mái nhà của tòa nhà dân cư cao năm tầng, Đường Miên và Lý Thiên Quang theo sau, cuối cùng là một người đầu trọc, thấp nhưng thân hình to lớn, mọi người gọi hắn là Hạo Tử.
"Chúc các cậu nhiệm vụ suôn sẻ."
Phi công nói xong liền lái trực thăng rời đi, tiếng cánh quạt dần xa, thân máy bay nhanh chóng trở thành một điểm đen trên bầu trời.
Tần Mạc làm một động tác nắm đấm, bốn người lập tức tụ lại, không chừa lại khoảng trống nào.
Không phải vì họ là bạn thân thiết, mà vì để giảm thiểu mọi động tĩnh, ai cũng không biết góc nào có gì.
"Luật cũ, tôi và Thiên Quang đi tìm đồ, lão Đường và Hạo Tử canh gác cửa. Không phải lúc nguy cấp, không được nổ súng."
Câu cuối cùng chỉ nói với Đường Miên, chỉ đội trưởng và đội phó mới được phép mang súng.
Súng là đồ hiếm, những khẩu còn lại đều là đồ cũ trước khi Trái Đất sụp đổ, tuổi đời còn lớn hơn cả họ.
Hôm nay họ đến đây là để tìm một thùng súng bị bỏ lại ở nhà một tay buôn lậu vũ khí.
Phía bên phải mái nhà là một cánh cửa gỗ màu vàng lắc lư, gỗ mục chỉ cần bẻ là gãy, Tần Mạc luồn qua khe cửa hở, đôi giày da đen giẫm lên một vết máu khô màu tím đỏ, bên cạnh vết máu là nửa cánh tay bị anh tùy ý đẩy sang một bên.
Cầu thang xuống dưới đầy xác người, có cái đã thành bộ xương trắng, có cái còn mới.

Tần Mạc cầm một con dao ngắn dài khoảng một gang tay, lưỡi dao lạnh lẽo sáng bóng.
Mọi người đều giảm nhịp thở xuống mức thấp nhất, luôn cảnh giác xung quanh.
Khi xuống đến khúc quanh cầu thang tầng bốn, một tiếng hét chói tai bất ngờ vang lên, mấy người nhanh chóng tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh, một loạt bước chân lộn xộn từ dưới vọng lên, Lý Thiên Quang ngay lập tức bóp cò, mũi tên xuyên qua hốc mắt xác sống, lực đẩy xuyên thủng hộp sọ, xung quanh lập tức yên tĩnh.
Không gặp nguy hiểm mà đến được cửa nhà mục tiêu, tay nắm khóa cửa đã biến mất, chỉ còn lại một lỗ tròn, Tần Mạc nhẹ nhàng kéo, tiếng "kẽo kẹt" nhẹ vang lên, cửa từ từ mở ra.
Đường Miên và Hào Tử canh gác bên ngoài, Tần Mạc và Lý Thiên Quang vào trong nhà, tìm kiếm thùng súng.
Đồ đạc trong nhà phủ đầy máu, một bộ xương nằm ngang trên ghế sofa, tay cầm một khẩu súng.
Hai người kiểm tra phòng khách và bếp, không phát hiện gì, nên chia nhau vào phòng ngủ.
Cửa phòng ngủ bên phải mở, mơ hồ thấy dấu chân máu, nhìn kích thước là của trẻ con. Tần Mạc bước vào phòng, một luồng gió thổi qua, tường phía nam bị phá hủy một nửa, tấm bê tông bị gãy treo lơ lửng bởi những sợi thép.
Dưới gầm giường tầng lấp ló một chiếc hộp hình chữ nhật, Tần Mạc định tiến tới kiểm tra, thì nghe tiếng của Lý Thiên Quang qua bộ đàm:
"Tìm thấy rồi."
Lời vừa dứt, một cơn gió nữa thổi tới, làm chiếc hộp dưới giường rung lắc, nhìn trọng lượng chắc không phải súng, Tần Mạc quay lại định rút lui, bất ngờ đối mặt với đôi mắt xám chết chóc, bước chân chững lại——
Chỉ trong chớp mắt, thứ đó từ trên cao lao xuống, gầm lên cắn về phía mặt anh——
Xác sống này là một đứa trẻ khoảng bốn năm tuổi, nãy giờ trốn trong tủ treo trần nhà, nhảy xuống với lực không nhỏ, đẩy Tần Mạc lùi vài bước, nửa bàn chân chênh vênh, suýt nữa rơi khỏi sàn nhà không có tường ngoài.

Kinh nghiệm chiến đấu lâu năm giúp anh phản ứng nhanh chóng, chỉ nghe tiếng "phụt" một cái, lưỡi dao ngắn cắm thẳng vào thái dương của xác sống, gọn gàng và dứt khoát. Toàn bộ quá trình không quá hai giây, xác sống giật giật hai cái rồi bất động. Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị rút lui.
Chưa kịp thu chân về thì đột nhiên cảm giác rỗng dưới chân, sàn nhà bỏ hoang không chịu nổi sức nặng phát ra tiếng "cót két" đáng sợ, cảm giác mất trọng lượng ập đến, cơ thể không kiểm soát được mà ngã về phía sau, "rầm" một tiếng lớn, nửa căn phòng sụp xuống, Tần Mặc rơi thẳng từ tầng ba xuống đất, vai phải đau nhói, máu phun ra xối xả, nhuộm đỏ chiếc áo. Một thanh thép lộ ra đâm xuyên qua thịt, ghim chặt anh xuống đất.
Xác sống trong các cửa hàng xung quanh nghe thấy động tĩnh, lập tức lao ra, ùn ùn kéo tới. Khoảng cách chỉ vài chục mét, chưa đến một phút, anh sẽ trở thành một trong những quái vật này.
Tần Mạc cố gắng thoát khỏi thanh thép, nhưng toàn thân đau đớn, vai bị thương không có sức, ren thô ráp cọ xát vào vết thương. Sau vài lần thử không thành, anh chấp nhận nằm yên tại chỗ.
Chết tiệt, sắp chết trẻ rồi.
Biết thế hôm qua đã đi cướp cái đùi gà rồi.
Tiếng cánh quạt trực thăng vọng đến, trực thăng dần tiếp cận mái nhà.
Lý Thiên Quang nằm trên mép tường vỡ lo lắng nhìn xuống, chuẩn bị hạ cáp, nhưng nghe thấy tiếng Tần Mạc qua bộ đàm:
"Mau rút lui, không được cứu viện....."
—

Chương 2: Thân Vị 2

Đưa tôi đến Nhật Quỹ

Tay anh cầm bộ đàm run rẩy vì đau đớn, Lý Thiên Quang do dự một lúc, khóa dây thừng móc vào rồi lại mở ra, cuối cùng vẫn quay lưng bỏ đi.
Không ai có thể chống lại mệnh lệnh của đội trưởng, hơn nữa, Nhật Quỹ chỉ cứu những người có khả năng cứu được, việc cứu trợ liều lĩnh thường chỉ dẫn đến tổn thất lớn hơn.
Dù có hạ cáp xuống, cậu cũng không thể đưa Tần Mạc bị thương rời khỏi nguy hiểm, xác sống sẽ nhanh chóng nuốt chửng họ, lúc này lựa chọn khôn ngoan nhất là nhanh chóng rút lui.
Khi hình ảnh của tòa nhà và bầu trời trước mắt dần trở nên mờ ảo, ý thức mơ hồ, anh chỉ nghe thấy tiếng bước chân xác sống chạy đến và tiếng gầm rú càng lúc càng gần. Anh dồn hết sức lực cuối cùng nhìn theo trực thăng bay đi, sau đó an nhiên nhắm mắt lại.
Từ khoảnh khắc gia nhập Nhật Quỹ, anh đã biết sẽ có ngày hôm nay.
Ngay trước khi xác sống đến gần, tòa nhà dân cư đổ sụp, bóng dáng Tần Mạc cuối cùng biến mất trong đống đổ nát và đám bụi bay lên.
Sau đó là những giấc mơ dài dằng dặc.
—
Năm 2028, mùa hè, buổi sáng.
"Tần Mạc, dậy chưa con?"
Một giọng nói non nớt từ phòng tắm vọng ra:
"Con xong ngay đây."
"Rửa mặt xong thì đi mua ba ly sữa đậu nành, tiền để trên bàn đấy."
Tiếng xào nấu "xèo xèo" vọng ra từ nhà bếp, trên ti vi ở phòng khách đang phát bản tin mới nhất về virus "Beelzebub". Khi đó,

Trung Quốc là một trong số ít những nơi an toàn trên trái đất chưa bị virus xâm nhập.
Tần Mạc mua xong đồ ăn, xách sữa đậu nành và bánh quẩy về nhà, đến gần cảng thì dừng lại.
Một người đàn ông nước ngoài từ biển bò lên bãi cát, sau lưng còn có một mái chèo gỗ.
Người đàn ông lảm nhảm bằng ngôn ngữ mà cậu không hiểu, vẻ mặt hoảng loạn, hành động đáng ngờ, chẳng bao lâu đã thu hút sự chú ý của cảnh sát. Vừa lúc trước, người đó còn giơ tay ra hiệu hợp tác, ngay giây tiếp theo lại đột nhiên há miệng lao về phía viên cảnh sát bên cạnh.
Tần Mạc bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ, cậu co chân chạy về nhà.
"Mẹ ơi, ở cảng có người đánh nhau."
Mẹ Tần chỉ nghĩ là người dân bình thường gây sự, không để tâm.
"Chẳng liên quan gì đến mình, đi lấy đũa ăn cơm đi."
"Đánh dữ lắm mẹ ơi, có một chú từ biển bò lên, đánh nhau còn cắn người nữa."
Cắn người?
Mẹ Tần thoáng giật mình, quay đầu trao đổi ánh mắt với ba Tần.
Gần đây, nhiều quốc gia xung quanh đang tìm mọi cách đến Trung Quốc để tránh virus, ba Tần lập tức cảnh giác khi nghe thấy điều này. Đồng thời, trên con phố bên ngoài cửa sổ nhà bếp bắt đầu có sự hỗn loạn, tiếng hét của đám đông vang lên mơ hồ. Ti vi trong nhà phát ra tiếng "rè rè" vài giây rồi tự động chèn một thông báo khẩn:
"... Cư dân khu Hồng Cảng chú ý, ngay lập tức đóng cửa sổ, đừng hoảng loạn, giữ im lặng và chờ cứu hộ..."
Sau đó, điện thoại di động cũng rung lên, màn hình hiển thị cảnh báo tương tự. Mẹ Tần đặt bát đũa xuống, nhanh chóng bịt miệng Tần Mạc lại. Tất cả các cửa sổ trong nhà được đóng kín, ba Tần di chuyển tủ lạnh để chặn cửa ra vào.
Mọi người trong nhà nín thở, Tần Mạc kinh hoàng mở to mắt, nhìn qua rèm cửa thấy bóng dáng mọi người chạy trốn tứ phía.
Rầm ————
Cửa sổ nhà bếp bị đập vỡ, một bàn tay đầy máu chợt thò vào trong.

Ba Tần ngay lập tức rời khỏi phòng, khóa cửa lại, bế Tần Mạc và kéo vợ vào phòng chứa đồ duy nhất không có cửa sổ.
Lại thêm vài tiếng kính vỡ vang lên, một nhóm người bị xác sống đuổi bắt cố gắng phá cửa sổ để vào tìm nơi trú ẩn. Nỗi sợ hãi cái chết khiến họ bộc phát sức mạnh kinh hoàng, cùng nhau bẻ cong cửa sổ chống trộm tạo ra một khe hở.
"Cứu tôi với——"
"Có ai không——"
"Hắn bị thương rồi..."
Tiếng nói chỉ kéo dài chưa đến một phút, tiếp theo là những tiếng la hét thảm thiết. Chẳng bao lâu sau, máu bắt đầu rỉ ra từ khe cửa, ba Tần nằm xuống sàn nhìn ra ngoài, thấy vài đôi chân đang qua lại trước cửa.
Chưa đầy mười phút, ngôi nhà đã bị chiếm bởi lũ quái vật, phòng chứa đồ trở thành nơi an toàn duy nhất. Nhưng họ không thể ở mãi đây, thức ăn trong phòng chứa đồ có hạn, không đủ cho ba người sống lâu dài. Rất nhanh, ba Tần nhìn đống thực phẩm còn lại chỉ còn hai chiếc xúc xích mà đau đầu.
Nếu tiếp tục ngồi chờ chết, e là cứu viện chưa đến thì cái chết sẽ đến trước.
Mang hết lương thực trong nhà ra, cũng chỉ đủ ba người trụ được bốn, năm ngày.
Không suy nghĩ nhiều, mẹ Tần cầm lấy chìa khóa cửa, nhẹ nhàng hôn lên trán đứa con đang ngủ say, sau đó mở cửa ra.
Sáng hôm sau khi Tần Mạc tỉnh dậy, bóng dáng ba mẹ đã biến mất, chỉ còn lại một đống thực phẩm và hai thùng nước khoáng như từ trên trời rơi xuống. Một chiếc chăn dày nằm ở góc, bên cạnh còn có chiếc đồng hồ bạc của ba.
Nỗi sợ hãi vô tận bao trùm, trong đầu hiện lên những suy đoán mà cậu không dám kiểm chứng.
Một lát lâu sau, cậu học theo cách cha làm, nằm xuống sàn nhìn ra khe cửa, thấy đôi giày thể thao trắng mẹ thường mang.
"Chắc chắn sẽ có người đến cứu chúng ta."

Gáy anh cảm nhận một luồng khí lạnh, khi Tần Mạc tỉnh lại, một thanh niên lạ mặt đang kề dao vào cổ anh, ánh mắt đầy cảnh giác.

Cơn đau ở vai phải lại ập đến, anh nhíu mày, lặng lẽ quan sát xung quanh, vẻ mặt bình thản.
Đây chắc là một phòng ngủ, chiếc tủ đứng ở góc phòng mất một cánh cửa, bên cạnh cuối giường là một chiếc bàn gỗ màu be, cửa sổ trước bàn mở một nửa, có lẽ tầng không cao lắm, ít nhất chủ nhân căn phòng này không nghĩ khoảng cách này sẽ dẫn dụ xác sống.
Xác nhận người đàn ông trước mặt sẽ không đột nhiên la hét, Lạc Bàn mới cẩn thận dời dao đi.
Vết thương trên vai phải đã được xử lý và băng bó, Tần Mạc cởi tr.ần nằm trên giường, tấm ván giường có lẽ bị gãy một nửa, mỗi khi đ.è xuống lại kêu kẽo kẹt, cậu thiếu niên nghe thấy âm thanh thì liếc nhìn anh, Tần Mạc lập tức không động đậy nữa.
Anh thử động đậy ngón tay, cảm giác dần trở lại, cơn đau nhức vẫn mạnh mẽ, lòng bàn tay trái cũng quấn băng trắng, anh không nhớ mình bị thương lúc nào nhưng không để ý lắm. Lạc Bàn có chút ngượng ngùng dời mắt đi, đứng dậy mang đến cho anh một ly nước.
Vẻ mặt Tần Mạc trông có vẻ bối rối, anh định mở miệng nói gì đó rồi lại ngậm lại.
"Muốn hỏi gì thì hỏi ngay bây giờ, trời sắp tối rồi."
Lạc Bàn nói, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, thoải mái gác chân lên.
Tần Mạc cử động tay phải, thấy cổ tay mình vẫn đeo còng tay, đầu còn lại còng vào đầu giường.
"Anh bạn đẹp trai, đây là ý gì?"
Lạc Bàn không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi ngược lại:
"Anh là người của Nhật Quỹ?"
—
Ba ngày trước.
Lại một lần nữa, lương thực trong nhà gần như cạn kiệt, chỉ còn hai hộp đồ hộp và nửa thùng nước. Lạc Bàn mở radio lên, trong đó vẫn lặp đi lặp lại thông báo về việc lưu trữ vật tư của Nhật Quỹ.
Không muốn chết đói trong nhà, cậu đeo găng tay da và dùng băng dính trong suốt dán chặt cổ tay và găng tay lại với nhau, chuẩn bị ra ngoài khu dân cư gần đó tìm kiếm thứ gì đó.
Cách thức tìm kiếm có nhiều dạng, từ ăn cắp cho đến cướp giật đều tính.

Sau nhiều năm sống thiếu dinh dưỡng, cậu trông có vẻ gầy gò, nhưng có một chút tài năng cùng may mắn. Sự nhanh nhẹn của Lạc Bàn, chạy nhanh, bước nhẹ, lớp cơ mỏng manh dưới da là kết quả của việc chạy trốn và đánh nhau của cậu. Với một thanh dao lớn hơn cả tay mình, cậu đã cắm v.ào không bao nhiêu não của xác sống.
Cậu không sợ đánh nhau với xác sống, điều cậu ghét nhất là giao tiếp với con người, vào thời điểm này, con người vì để có một miếng lương khô mà sẵn sàng hạ thủ.
Vào lúc trưa nắng sáng nhất, xác sống sẽ không ra ngoài dễ dàng, cậu đeo một chiếc ba lô rách và đi một vòng, không ngạc nhiên khi các cửa hàng trong khu vực đã bị người khác ăn cắp sớm, cậu chỉ có thể leo lên cây để hái một vài chùm quả dâu tằm, trong một ngăn kéo của cửa hàng tiện lợi, cậu tìm thấy một hộp bánh quy nén đã hết hạn mười hai năm, nhưng không thể chọn lựa, có còn hơn không, cộng thêm hai miếng kẹo hình hộp to bằng cao su, cậu nhét hết vào trong túi.
Cậu quay về theo con đường cũ, khi đi qua một vùng đổ nát, bất ngờ đạp trúng một cái chân mềm nhũn, trái tim cậu bỗng chùng lại, tay nhanh hơn não, một đao đâm vào.
Máu đỏ tươi chảy ra, Lạc Bàn mắt trợn tròn.
"Thật xin lỗi."
Cậu thì thầm một câu, vốn định kéo người ra xem như lấy công chuộc tội, nhưng người bị chôn quá sâu, cậu quan sát một lúc rồi quyết định không làm người tốt nữa, quay đầu lại rồi bỏ đi.
Ai ngờ đi được vài bước, lại nhìn thấy một bộ đàm giữa một đống đổ nát.
Những thứ như thế này thường không dành cho người bình thường, Lạc Bàn chỉ thấy thành viên của Nhật Quỹ mới được phát, vì thế cậu vội vã quay lại, lấy tay người đó ra khỏi để xem mạch đập, xác nhận không chết, bắt đầu dùng sức kéo lên.
Kì quái là, lại không kéo được chút nào.
Vậy là cậu chạy qua bên kia, kéo tay bên kia lên, cuối cùng là di chuyển miếng đá bị ép trước ngực, mới nhận ra sự tồn tại của dây sắt đâm thẳng vào vai.
Cậu hiểu ra, thì ra không kéo được vì cây sắt đã kẹp ở đây.

Hoàn toàn không nhận ra rằng sự cứu giúp của cậu vừa rồi lại gây thêm một lần tổn thương cho người nọ.
Dĩ nhiên, mảnh đá trên ngực của người này dù nặng, nhưng lại không phải là phân lượng tiêu chuẩn, đã sớm nghe nói qua khu này là một công trình chế biến nhỏ, chắc là trong quá trình sản xuất đã cắt xén nguyên vật liệu, nhờ đó đã giúp anh trai này còn giữ được cái mạng.
Quần áo trên người anh đã bị máu bám chặt vào, Lạc Bàn đưa người lẫn sắt ra ngoài phòng khách, dùng kéo cắt quần áo ở phần miệng vết thương,
Sắt này có vít ren, sau khi kéo người lộn xộn tới lui, lần lượt thay đổi góc độ kiểm tra bảy tám lần mới rút ra được, làm Tần Mạc đau đến tỉnh rồi lại đau ngất xỉu.
Thật xin lỗi nhiều.
Sau khi rút ra, cậu còn cầm nó trong tay đưa lên đưa xuống một hồi lâu, rất sắc bén, là một món rất phù hợp với các đòn tấn công từ xa.
Vết thương không chảy máu như Lạc Bàn nghĩ, chỉ có một lượng máu rất ít thấm ra, cho thấy rằng dây sắt đã tránh được các mạch máu chính. Cậu lấy một miếng bông gòn, nhúng vào dung dịch i ốt, đắp vào vết thương, sau đó băng bó kỹ lưỡng bằng gạc.
Người đã được cứu, nhưng không thể để lãng phí, bất cứ hành động thiện lành nào vào thời điểm này cũng cần có phần thưởng. Mặc dù cậu thiếu chút nữa đã khiến người đó chết.
Cậu ngồi trên ghế, nhìn chăm chú vào huy hiệu trên áo người, đúng như cậu đã nghĩ.
Không phí công sức.
Mặc dù các công cụ cứu trợ đơn giản, phương pháp cứu trợ thô lỗ, nhưng may mắn là số mệnh của Tần Mạc đủ mạnh, hôn mê ba ngày rồi mới tỉnh lại.
—
"Tôi có phải là người của Nhật Quỹ hay không, thì liên quan gì tới việc tôi bị còng tay?"
"Tôi đã cứu lấy mạng sống của anh, tổng cộng sử dụng ba cuộn băng gạc, hai hộp cồn i ốt."
Những vật dụng y tế này đều do Nhật Quỷ sản xuất và phân phối, ban đầu còn lại không nhiều, lần này hầu như sử dụng hết, khiến

Lạc Bàn cảm thấy tiếc nuối không thôi.
"Có một ly nước, ba phần tư miếng đường, nửa miếng bánh quy nén."
"Nếu không thì anh gấp mười lần trả lại cho tôi, hoặc..."
Cậu nhìn về phía Tần Mạc, mở miệng nói, "Đưa tôi đến Nhật Quỹ."

Tần Mạc: Nguy hiểm thật, sắp chết vì được cứu rồi.

Chương 3: Thân Vị 3

"Nước bọt cũng là nước, tạm dùng đi."

Những tài nguyên có thể vơ vét ngày càng ít đi, muốn sống sót thì việc gia nhập Nhật Quỹ là hy vọng cuối cùng đối với cậu.
"Trói anh lại tất nhiên là sợ anh trốn đi lúc tôi ngủ, à phải rồi, anh còn ngủ trên giường của tôi hai đêm, tính cả tối nay là ba đêm, tiền thuê giường đổi ra bánh quy thì anh nợ tôi ba mươi gói."
Tần Mạc bị tính toán như vậy khiến anh không nói nên lời, nhưng lúc này đánh không lại, chạy cũng không thoát, may mà người này hiện tại không có ý định làm gì anh, Tần Mạc đành theo lời cậu mà nói tiếp.
"Nhật Quỹ? Đưa cậu đi thì được, nhưng tôi phải nói trước, đó không phải là nơi cho người nhàn rỗi."
"Người nhàn rỗi?"
Lời chưa dứt, ánh sáng ngoài cửa sổ bỗng chuyển sang màu đỏ, Lạc Bàn nhạy bén nhận ra, liền đứng dậy đóng kín các cửa sổ.
Sau đó ngồi trở lại ghế, đặt chân lên mép giường:
"Anh nghĩ nếu tôi là người nhàn rỗi thì có thể sống đến bây giờ không?"
Khinh thường ai vậy.
"Tôi đưa cậu về cũng được, nhưng việc cậu có thể ở lại được hay không thì không phải do tôi quyết định."
"Thoả thuận vậy đi."
Tần Mạc muốn ngồi dậy uống nước, nhưng cánh tay phải bị thương không dùng lực được, tay trái bị đâm xuyên chỉ cần dùng lực là đau, còn phải tránh cái miếng ván giường bị gãy, loay hoay nửa ngày vẫn không được, cuối cùng đành nằm xuống.
Lạc Bàn thì hứng thú nhìn anh loay hoay, không có ý định giúp đỡ

chút nào.
"Giúp một tay đi... ân nhân..."
"Ồ."
Lạc Bàn không nói gì, kéo anh lên, lại kéo cánh tay bị thương, vết thương chưa lành bị kéo mạnh một cái, Tần Mạc đau đến mặt trắng bệch, cắn môi không kêu ra tiếng.
"Xin lỗi... không chú ý..."
"Chết tiệt..."
Nói không ra hơi nhưng vẫn phải cố rặn một câu chửi, nếu là Đường Miên chắc chắn sẽ đá cho một phát rồi.
"Anh nói gì?"
"Tôi nói... sàn nhà không tệ..."
Vừa nói, Lạc Bàn đã leo lên giường trong ánh mắt đầy dấu chấm hỏi của Tần Mạc.
"Không phải anh bảo tôi giúp anh xuống giường à?"
"Gì?"
"Tôi còn tưởng anh định nhường giường cho tôi."
"....."
Lạc Bàn nói xong thì nằm xuống, hoàn toàn không có ý định trả lại giường. Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu*, Tần Mạc vì một cốc nước mà mất giường, đành phải ngủ dưới đất.
*"Người ở dưới mái hiên không thể cúi đầu" nghĩa là khi bị ép buộc hoặc lệ thuộc, ta phải tạm thời nhún nhường hoặc chịu đựng hoàn cảnh.
Trời đã tối hẳn, Lạc Bàn thổi tắt nến trong phòng, nửa người nằm ra mép giường, gần như ghé sát bên tai Tần Mạc:
"Có gì để sáng mai nói, trời tối rồi."
Ban đêm thính giác của xác sống sẽ rất nhạy bén, ngôi nhà này cách âm không tốt, nếu thu hút thứ gì đến thì phiền phức.
Dưới sàn có lót cát, miễn cưỡng ngủ được, nhưng cánh tay của Tần Mạc bị còng kéo, đêm tỉnh dậy mấy lần, thầm thề rằng sau này sẽ không chê điều kiện chỗ ngủ ở căn cứ nữa.
Ngủ chập chờn mãi cũng đến sáng, Tần Mạc mơ màng mở mắt, phát hiện mình lại nằm trên giường.
Anh hoảng hốt, chưa kịp nghĩ nguyên nhân đã định tự giác lăn lại chỗ cũ, Lạc Bàn bên cạnh lại đưa tay đè anh lại.

"Nằm đây đi."
Lăn qua lăn lại thêm sẽ làm người ta bị thương nặng hơn, bị thương thì sẽ không có ai dẫn cậu đi tìm người bảo kê ở Nhật Quỹ.
"..... Tôi lên giường bằng cách nào?"
"Tôi còn muốn hỏi anh sao lại lên giường."
Cậu ngủ một mình hơn mười năm, sáng dậy thấy có người sống bên cạnh còn giật mình.
"Tôi..... tự lên giường à?"
Thì ra giường có sức hút lớn đến thế.
Tần Mạc bán tín bán nghi, Lạc Bàn ngồi dậy lườm anh một cái.
"Tin hay không thì tùy."
Cậu nói xong thì nhảy xuống giường, lấy cái áo ngâm trong nước cả đêm ra, vết máu trên huy hiệu đã được rửa đi một chút, mờ mờ nhìn thấy tên.
"Tần —— Mạc."
Nước này đều là lấy từ biển gần đó, dùng vải và cát để lọc qua, miễn cưỡng có thể dùng làm nước sinh hoạt.
"Cậu cũng cho tôi biết tên được chứ? Hay là muốn tôi tiếp tục gọi cậu là ân nhân?"
Lúc này Tần Mạc mới quay đầu lại nhìn kỹ người đã cứu mạng mình, hôm qua không nhìn rõ, hôm nay nhìn kỹ, phát hiện người này cũng có chút nhan sắc.
"Lạc Bàn."
"Là chữ nào?"
Chưa kịp nghĩ ra cách ghép từ, Lạc Bàn nhấc cuốn sách trên bàn lên ném qua, Tần Mạc theo phản xạ giơ tay ra đỡ, kết quả không ngoài dự đoán đập vào vết thương trên tay trái, không đỡ được, sách rơi xuống lại đúng vào vết thương ở vai.
Chuẩn thật.
Ân nhân mẹ gì chứ, đúng là con mẹ nó Diêm Vương.
Tần Mạc mở bìa cuốn sách ra, thấy bên trong viết hai chữ "Lạc Bàn".
"Tên hay..... tên hay."
Nói dối trắng trợn, lúc này anh chỉ muốn chửi thề.
Tần Mạc vứt cuốn "Thép đã tôi thế đấy" sang một bên, trong lòng thầm rủa cậu vài câu.
Trong phòng thoang thoảng mùi máu, cửa sổ và cửa phòng ngủ đều

mở để thông gió, trên bệ cửa sổ có đặt một tấm pin năng lượng mặt trời. Đối diện là một cánh cửa khóa chặt, thỉnh thoảng phát ra tiếng động nhẹ.
"Trong phòng đó..... có gì à?"
Tần Mạc giơ tay chỉ, Lạc Bàn ngồi ở bàn cầm cuốn "Hai vạn dặm dưới đáy biển" đọc chăm chú, mắt cũng không ngẩng lên, quả quyết nói: "Chuột."
Chuột..... cái quái gì.
"..... Được rồi, cậu nói gì cũng đúng."
Lạc Bàn không muốn tiếp tục chủ đề này, chuyển sang nói:
"Anh khỏe chưa, có đánh nhau được không?"
"Chưa, không."
"Nhanh lên, đồ ăn sắp hết rồi."
Chuyện này mà cũng nhanh được sao?
"Cậu chỉ cho tôi uống nước, tôi khỏi nhanh mới lạ."
"Vậy anh muốn ăn gì?"
Tần Mạc buột miệng:
"Thịt."
Lạc Bàn im lặng hồi lâu rồi mở miệng nói:
"Tôi ra ngoài phố bắt cho anh hai con xác sống nhé?"
Cậu nhìn Tần Mạc không nói gì, nhưng người kia lập tức hiểu ánh mắt của cậu.
Điều kiện là vậy, sống được thì sống, không sống được thì chết.
Còn muốn ăn thịt ư, thời buổi này ngay cả rau xanh cũng là của hiếm.
Cốt truyện trong sách đã thuộc làu, mấy cuốn sách này Lạc Bàn đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, các mép trang đều đã sờn.
Lúc chán nản nhất, cậu còn tự tạo ra vài bộ câu hỏi từ các tác phẩm nổi tiếng, nghĩ rằng nếu quay trở lại hai mươi năm trước, cậu ít ra cũng phải là một thần đồng.
"Tôi ra ngoài một lát," cuốn sách đột ngột bị đóng lại, Lạc Bàn đứng dậy, đeo găng tay và quấn vài vòng băng keo quanh tay rồi đi đến cửa, nói:
"Đừng chạy lung tung."
"....."
Anh muốn chạy lung tung cũng phải có cơ hội chứ.

Nhìn thấy Diêm Vương đi rồi, Tần Mạc cuối cùng cũng không phải lo bị ngộ thương nữa. Đêm qua vốn đã ngủ không ngon, tối nay chưa biết có thể nằm lì trên giường không. Dưỡng thương cần nghỉ ngơi, anh nhắm mắt lại và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

—

Đầu thu năm 2028, Tần Mạc bị mắc kẹt trong phòng chứa đồ đã 17 ngày.

Thức ăn sắp hết, nước khoáng chỉ còn lại vài ngụm, Tần Mạc tuyệt vọng nằm trên sàn nhà, vết máu thấm qua khe cửa ướt đẫm tóc cậu, cậu mở to mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào đôi giày trắng bị nhuốm máu của mẹ ngoài khe cửa không rời.

"Rầm——"

Đột nhiên có người phá cửa xông vào, tủ lạnh chắn cửa đổ xuống đất phát ra tiếng động lớn, sau đó tiếng súng vang lên, xác sống trong phòng ngã gục. Tần Mạc hoảng sợ, nhanh chóng trốn ra sau giường, rất nhanh, cửa phòng chứa đồ cũng bị người ta đá văng.

Người đến đứng ở cửa, giơ khẩu súng nhắm thẳng vào đầu cậu, mắt lia qua lia lại khắp người cậu.

Cơ thể Tần Mạc vì sợ hãi mà run lên, nhưng vẫn theo lời mẹ dặn, giơ tay lên và nhỏ giọng nói:

"Tôi không phải quái vật..... tôi là người....."

Người kia hạ vũ khí xuống.

Những người phía sau thấy vậy liền nhanh chóng xông vào phòng, bế Tần Mạc ra ngoài, lấy tay che mắt cậu lại. Tần Mạc cố gắng gỡ tay đó ra, muốn nhìn mẹ lần cuối.

Nhưng cuối cùng cũng không nhìn được, cậu nhanh chóng được đặt lên xe cứu thương và chuyển đến bệnh viện tập trung.

Đến lúc này, Tần Mạc biết rằng mình đã được cứu.

Dây thần kinh căng thẳng hàng chục ngày đột nhiên thả lỏng, cậu ngủ li bì gần ba ngày trong bệnh viện, sau đó vội vàng được đưa đi bằng trực thăng. Cậu bé nhỏ tuổi cùng một nhóm bạn đồng trang lứa ngồi trong khoang nhìn xuống, lúc đó Tập Thành đã trở thành một đống đổ nát.

—

Tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa vang lên, Tần Mạc cảnh giác mở mắt, theo bản năng với tay xuống hông tìm dao, nhưng con dao đó

đã bị mất trong đống đổ nát ở khu chung cư, anh chẳng tìm thấy gì. Lạc Bàn bước vào, ném một thứ gì đó lên giường, sau đó đi vào cầm lấy chai cồn i ốt trên bàn, kéo ống quần lên và mở nắp chai rồi đổ lên vết thương, không chớp mắt.
"Cậu đi đâu vậy?"
"Tìm thịt."
Thịt?
Tần Mạc nhặt thứ mà Lạc Bàn ném qua, cứng như đá, nhìn kỹ thì thấy có chút vân, đúng là một miếng thịt khô, chỉ không biết đã để bao nhiêu năm rồi.
"Cậu kiếm đâu ra vậy?"
"Cướp được."
Để cướp được chút thịt khô này mà còn bị người ta bắn tên vào chân, may mắn chỉ là vết thương ngoài da. Lạc Bàn cầm lấy băng gạc quấn vài vòng rồi buộc lại, càng nghĩ càng thấy không đáng. Nếu không phải muốn nhanh chóng lên đường, cậu chẳng muốn mạo hiểm ra ngoài.
"Vì thịt anh muốn đã có rồi, tôi quyết định—"
"Hai ngày nữa sẽ khởi hành."
Đúng là đánh giá quá cao miếng thịt khô này. Tần Mạc cắn một miếng, suýt nữa bị nó làm gãy răng.
"Có thể cho tôi ít nước để ngâm không, cứng quá."
Lạc Bàn liếc nhìn cái thùng nước khoáng còn sót lại không bao nhiêu, làm như không nghe thấy.
"Nước bọt cũng là nước, tạm dùng đi."
"....."
Cậu vừa mới ra ngoài bốn, năm tiếng, giờ có vẻ hơi đói, liền lấy trong túi ra vài chùm dâu tằm bỏ vào miệng, ăn hai miếng làm môi tím lè.
"Có muốn một chút không?" Cậu đưa hai chùm đến trước miệng Tần Mạc, Tần Mạc vừa mở miệng cắn lấy, Lạc Bàn đã quay lại bàn và bắt đầu viết gì đó:
"Bây giờ cậu lại....."
"Lại nợ cậu hai chùm dâu tằm chứ gì....."
Hóa ra là ghi sổ nợ.
"Tôi còn chưa tính phí phục vụ đâu đấy."

Lạc Bàn nói xong đặt bút xuống, theo thói quen bật đài phát thanh, điều chỉnh tần số đến kênh phát thanh của Nhật Quỹ, vẫn là thông báo về việc dừng lại của vật tư quen thuộc.
Cũng chẳng mong có tin tức gì mới, chỉ là nghe giọng nói trong radio, mới không rơi vào cảm giác cả thế giới chỉ còn lại mình cậu.
Tần Mạc nhìn người này tướng mạo trẻ tuổi nhưng cách làm việc lại già dặn, đặc biệt là trong chuyện tính toán chi li, không khác gì mấy bà bán hàng ngoài chợ, liền tò mò hỏi:
"Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?"
Lạc Bàn nhìn tấm lịch tự tay viết trên tường, ngập ngừng nói:
"Hai mươi ba?"
Cũng không biết mình tính đúng không, dù sao thì cứ tính mỗi tháng ba mươi ngày, một năm mười hai tháng, mấy chuyện năm nhuận hay không cũng không rõ, dù sao lúc cậu hiểu ra thì chẳng còn ai dạy cậu những thứ này nữa.
"Hai mươi ba..... cậu ở đây một mình bao nhiêu năm rồi?"
Lạc Bàn không còn rõ ràng về khái niệm thời gian, nghĩ một lúc rồi nói: "Chắc là..... từ khi mười ba tuổi."
Cuộc cứu trợ năm đó từ cảng kéo dài chưa đến ba mươi cây số đã phải khẩn cấp rút lui, những người dân ở xa cảng gần như đều trở thành nạn nhân của thảm họa này.
Cha mẹ Lạc Bàn cùng cậu khó khăn duy trì sự sống trong chín năm, cuối cùng từ người sống biến thành quái vật trước mặt cậu, từ đó chỉ còn lại mình cậu.
Tần Mạc không hỏi nữa, tập trung dùng nước bọt làm mềm miếng thịt khô, khoảng một tiếng sau mới cắn được một chút, mặn chát.
Anh năn nỉ mãi, cam đoan sau này về căn cứ sẽ trả Lạc Bàn một thùng lớn, cuối cùng mới được nửa cốc nước từ tay cậu.
Năm giờ, trời bắt đầu tối, Tần Mạc ăn được một nửa miếng thịt khô thì từ bỏ, mỗi chiếc răng trong miệng đều kêu gào dừng lại, nếu không sẽ bỏ nhà đi ngay.
Thà cho anh ăn bánh quy nén còn hơn.
"Hay là chúng ta đổi không?" Tần Mạc nhìn chằm chằm vào chiếc bánh quy trong tay Lạc Bàn, sao mà trông ngon hơn cục đá này nhiều.
"Tôi không ăn thịt."

"Chậc, thời buổi này mà còn kén ăn....."
"Tôi muốn kén, anh quản được sao?"
Tần Mạc lại bị chặn họng, nghĩ rằng Lạc Bàn nên cầu nguyện rằng vào Nhật Quỹ tốt nhất đừng chia chung đội với anh.
Đêm tối dần buông, Lạc Bàn cất tấm pin mặt trời trên ban công, đóng chặt cửa sổ, gấp sách lại rồi quay lại giường. Tần Mạc chọc chọc cánh tay cậu, giọng hạ thấp:
"Nhìn giường nhà cậu khá rộng đấy....."
—
Tác giả:
Tần Mạc: Chưa bao giờ trong đời lại phải chịu nhục như vậy.
Không sao, sau này cậu sẽ có cơ hội trả thù ha ha ha ha ha.

Chương 4: Thân Vị 4

"Nếu có cơ hội, tôi sẽ quảng cáo miễn phí cho hãng xe này, độ bền còn hơn Nokia."

Lạc Bàn quẹt một que diêm, thắp sáng ba ngọn nến trên đầu giường.
"Anh muốn ngủ thì nói."
"Muốn."
"Được."
Tần Mạc thở phào nhẹ nhõm, vừa định thầm nghĩ cậu nhóc này còn có chút lương tâm, thì Lạc Bàn đã bắt đầu tính toán:
"Bây giờ anh lại nợ tôi..."
"Nợ, nợ, nợ, cậu cứ tính đi, đừng nói với tôi nữa."
Lạc Bàn ghi nợ trong đầu, dựa vào đầu giường, nhìn trần nhà phủ đầy rêu, khi trời tối không khí có chút lạnh, cậu kéo chăn đắp lên chân mình.
Tần Mạc bỗng thấy bụng mình lạnh toát: "?"
"Trên đất còn đấy, tự lấy đi."
Tần Mạc đã không còn hy vọng gì vào khả năng giúp đỡ của Lạc Bàn, lắc lắc còng tay trên tay mình:
"Không tiện, giúp tôi một chút?"
"Ồ."
Lạc Bàn không tình nguyện xuống giường ôm một chiếc chăn, ném thành một đống lên người Tần Mạc.
"Chiếc còng tay này cậu lấy đâu ra vậy?"
"Nhặt được."
"Thế... cậu có nhặt được chìa khóa không?"
"Thứ này có chìa khóa à?"
Hai mắt Tần Mạc tối sầm, trong đầu tưởng tượng một cú đấm vào

Lạc Bàn, thật đúng là kẻ mù gây họa — không cách nào chữa được.
Nhìn khuôn mặt Tần Mạc như vừa nuốt phân, Lạc Bàn hiếm khi nở nụ cười, khóe mắt nhăn lại, rất hài lòng với phản ứng của anh:
"Đùa anh thôi, lúc nhặt được có cắm chìa khóa trên đó."
"....."
Sáng hôm sau tỉnh dậy, ngoài trời đang mưa, gió biển thổi ù ù, Lạc Bàn không mở cửa sổ nữa, lấy tấm pin năng lượng mặt trời ra, lục từ trong tủ ra một cái nồi điện nhỏ cỡ lòng bàn tay, lau sơ qua, đổ vào đó chút nước khoáng còn lại cuối cùng.
Sau đó, cậu đổ tất cả nguyên liệu còn lại vào, một chút bánh quy nén khô hết hạn, bảy tám chùm dâu tằm, một viên đường, cuối cùng nấu ra một nồi cháo tím đen, không biểu cảm gì mà đưa vào miệng, trông như đang ăn than nghiền nát.
"Hôm nay ăn một bữa ngon, ngày mai đi."
Cậu để lại một nửa cho Tần Mạc, người sau nhắm mắt, bịt mũi nuốt một hơi, quyết định không bao giờ chê đồ ăn trong căng tin của căn cứ là khó ăn nữa.
Mưa kéo dài đến tận khi trời tối không ngừng, mưa là điều tốt mà cũng là điều xấu, tiếng mưa lộp độp có thể che giấu những âm thanh khác, khó mà thu hút xác sống, nhờ vậy không cần lúc nào cũng căng thẳng nghe ngóng, nhưng điều xấu là không thể sạc pin mặt trời.
Tấm pin năng lượng mặt trời này là công cụ thí nghiệm trong "Thí nghiệm khoa học thú vị cho trẻ em" mà bố cậu mua từ hồi nhỏ, thực tế không có tác dụng gì lớn lao, thỉnh thoảng sạc pin cho radio mà cũng phải phơi nắng vài ngày, nếu muốn uống chút nước nóng vào mùa đông thì phải chuẩn bị trước nửa tháng.
Hệ thống điện trên toàn cầu đã hoàn toàn sụp đổ từ đầu năm 2029, không cần nói đến mạng không dây, trạm tín hiệu của Nhật Quỹ là con đường duy nhất để Lạc Bàn nhận được tin tức từ bên ngoài.
Nhưng ngoài thông báo phân phát tài nguyên, họ không nói một lời nào về cơ hội sống sót. Điều đáng sợ hơn cả thiếu tài nguyên là không có hy vọng, nhiều người sống sót đã chọn tự kết liễu sau vài năm cố gắng, người kiên trì đến bây giờ chỉ còn lại rất ít.
Lạc Bàn bị tiếng mưa làm không ngủ được, thận trọng nhiều năm, bất kỳ âm thanh nào vượt quá ba mươi decibel đều biểu thị sự nguy

hiểm, đêm nào cậu cũng mơ màng tỉnh dậy nhiều lần, Tần Mạc cũng vô cớ bị đá mấy lần, lưng bị đá đến bầm tím.
Hơn sáu giờ sáng, khi Lạc Bàn lại nhấc chân lên, Tần Mạc tự giác lăn xuống giường.
Quá chuyên nghiệp, ngay cả trong mơ cũng không quên đánh nhau.
Hơn bảy giờ, Lạc Bàn ngồi dậy trên giường, nhìn Tần Mạc đang ngồi trên đất hỏi:
"Sao anh lại xuống đất?"
"Dưới đất mát hơn."
Mắt Tần Mạc thâm quầng, xuống giường tức giận không ngủ được, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lạc Bàn, trong đầu lóe lên hàng trăm cách ám sát nhưng không thể thực hiện được. Việc Lạc Bàn còng anh lại từ một góc độ nào đó là đúng, vì có lúc anh thực sự muốn đào đầu Lạc Bàn ra xem bên trong có gì.
"Đêm qua ngủ ngon không?" Tần Mạc ngồi dưới đất, nghiến răng hỏi.
"Khá ngon... Đi thôi."
Cậu nhảy xuống giường, ném quần áo của Tần Mạc vào lòng anh:
"Mau mặc vào, giày ở cửa."
"Cậu bảo tôi mặc thế nào đây?"
"Tất nhiên là dùng..."
Chưa nói hết câu, Lạc Bàn đã thấy Tần Mạc giơ tay bị còng lên, bất lực lắc lắc.
"Quên mất, xin lỗi."
Thấy Bàn lấy chìa khóa từ trong ngăn kéo, Tần Mạc nghĩ cuối cùng mình cũng được tự do, ai ngờ Bàn chỉ mở một nửa bên cạnh giường, và giữ chặt chìa khóa trong tay.
"Mặc đi."
Tần Mạc mặc quần áo vào, hai tay của Bàn lần lượt cầm còng tay đi qua tay áo, không rời đi một giây nào. Khi Tần Mạc mặc xong quần áo, chỉ nghe một tiếng "tách", Lạc Bàn còng tay còn lại vào tay trái của mình.
"Cậu có chắc rằng thế này đánh nhau tiện không?"
"Không tiện, nhưng anh mà trốn thì còn bất tiện hơn, đây gọi là chọn cái ít hại hơn."
Lạc Bàn quấn băng keo quanh cánh tay và chân, quấn vài vòng cho

Tần Mạc, giải thích:
"Nếu anh không may bị xác sống cắn, tôi sẽ kết liễu anh ngay, nhưng tôi hy vọng trước đó anh có thể nói cho tôi vị trí đại khái của Nhật Quỹ, tất nhiên bây giờ anh nói cũng không sao."
Địa chỉ của Nhật Quỹ có thể nói là lá bài bảo vệ mạng sống của Tần Mạc, tất nhiên không thể tiết lộ ngay bây giờ.
"Vậy nếu cậu bị cắn thì sao?"
"Thì anh nghĩ cách kết liễu tôi."
Bàn cầm con dao gỉ sét lên, rồi nhặt thanh thép rút ra từ vai Tần Mạc, sau khi cân nhắc vài lần, chọn con dao.
Tần Mạc: "Thật ra cậu có thể cho tôi thanh thép đó."
"Không cho, lỡ anh đâm chết tôi thì sao?"
"Tại sao tôi phải đâm chết cậu?"
"Ai mà biết được... Đi thôi, im miệng lại."
Lạc Bàn dùng chìa khóa khóa cửa, liếc nhìn phòng đối diện rồi nhanh chóng thu lại ánh mắt, kéo Tần Mạc ra khỏi cửa.
Thời gian xuất phát được định vào buổi sáng vì để có cả ngày để đi đường. Ban ngày xác sống thường ẩn nấp trong các tòa nhà, không ra ngoài mạo hiểm, tất nhiên nếu tiếng động quá lớn vẫn có thể thu hút chúng đến.
Tần Mạc vừa phân biệt con đường họ đang đi, vừa đề phòng tiếng động xung quanh, trên con đường cũ kỹ đầy rẫy đá vụn và mảnh kính, bước lên khó tránh khỏi phát ra âm thanh nhẹ, hai người cố gắng bước nhẹ nhàng, nhưng không dám đi quá chậm.
Ban đêm bên ngoài nơi trú ẩn an toàn đầy rẫy nguy hiểm, họ phải tranh thủ đi đường khi trời sáng.
Tần Mạc không đến đây làm nhiệm vụ nhiều lần, trong lòng thầm tính toán lộ trình có thể đến căn cứ. Hai bên đường đầy những chiếc xe bỏ hoang, hầu hết đã hư hỏng.
Lạc Bàn đang tiến lên phía trước, Tần Mạc đột nhiên kéo cổ tay cậu lại, ra hiệu dừng lại, dùng giọng thì thầm nói:
"Phía sau có người."
Lạc Bàn lập tức nắm chặt dao, lắng nghe, phía sau bên phải vang lên tiếng "sột soạt" nhẹ, cậu đột ngột quay đầu lại, bụi cỏ trong bãi cây lắc lư về một hướng, góc phố loáng thoáng bóng người, nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn.

Bóng dáng đó rất nhanh nhẹn, không thể là xác sống, chỉ có thể là con người.
Tần Mạc tiếp tục tiến lên, Lạc Bàn vẫn ngoái đầu nhìn lại, bóng người vừa rồi lướt qua cửa sổ tầng một, như chỉ tạm thời ẩn náu.
Lạc Bàn có linh cảm, chỉ cần họ đi, người đó sẽ tiếp tục đuổi theo.
Thấy Lạc Bàn dừng lại, Tần Mạc ghé vào tai cậu, hạ giọng nói:
"Hắn mang theo thứ gì đó, chắc là vũ khí, cẩn thận."
Không thể dừng lại ở đây, không biết mục đích của kẻ đó là gì, chỉ có thể tiếp tục đi. Mặt trời đã chuyển sang phía tây, họ phải tranh thủ thời gian đi đường.
Phía trước là một con phố đi bộ ở Tập Thành, nơi tập trung nhiều xác sống nhất. Hai bên cửa hàng đều có cửa kính trong suốt để trưng bày sản phẩm, không thể tiến lên một cách liều lĩnh. Tần Mạc và Lạc Bàn núp sau một thùng rác, suy nghĩ làm thế nào để đi qua một cách an toàn.
Xác sống có thể phân biệt đồng loại trong phạm vi năm mét dựa vào mùi hương, nên dù muốn băng qua vào ban đêm, cũng dễ bị phát hiện trên con phố đầy xác sống. Đáng tiếc là con phố này chỉ rộng chưa đầy năm mét.
Tần Mạc nhìn quanh một lượt, con phố này nằm ở khu trung tâm, ba con phố xung quanh đều thuộc khu vực nguy hiểm. Nếu muốn đi đường vòng, không chỉ phải đi đường rất xa mà điều tệ nhất là, anh đã lâu không đến đây, chỉ nhớ có một con đường này.
Điều duy nhất đáng mừng là con phố đi bộ này dài lắm cũng chỉ hai trăm mét.
Suy nghĩ một lúc, anh ghé vào tai Lạc Bàn nói: "Cậu nghĩ trên đường này còn xe nào có thể chạy được không?"
Xe bên đường ít nhất cũng để đây mười năm rồi, dù xe không hỏng thì dầu chắc cũng không dùng được.
Lạc Bàn thấy vô vọng, quay lại thấy Tần Mạc đang nhìn một chiếc xe bốn bánh màu xanh cách đó khoảng hai mươi mét:
"Xe năng lượng mặt trời, mẫu ra mắt năm 2026."
Chiếc xe này toàn thân màu đỏ, mái xe được làm từ tấm pin năng lượng mặt trời, phủ đầy bụi, trên nắp xe còn in khẩu hiệu quảng cáo:
Truly Green Energy (Năng lượng sạch thực sự).

Chỉ cần xe này chạy được ba trăm mét, Tần Mạc tự tin có thể băng qua con phố này. Pin mặt trời đã sạc nhiều năm, lý thuyết là đủ điện, nếu thiết bị xe không có vấn đề gì thì có thể dùng làm phương tiện di chuyển tốt.
Cửa xe đóng chặt, Tần Mạc nhìn Lạc Bàn ra hiệu: Vào xem thử?
Anh mở cửa xe, tài xế ngồi ở ghế lái đã thành một bộ xương trắng, Lạc Bàn kéo bộ xương xuống, từ ghế lái bước qua ghế phụ. Tần Mạc theo sau, chìa khóa vẫn cắm trên xe, anh nghĩ có hy vọng, liền vặn chìa khóa, theo phản xạ nhìn vào gương chiếu hậu, đồng tử co lại—
Trên ghế sau có người đang từ từ ngồi dậy.
Lạc Bàn cũng chú ý đến động tĩnh ở ghế sau, hai người trao đổi ánh mắt, rồi dán chặt đầu vào ghế. Xác sống đó nửa mặt đã bị gặm nhấm, từ từ thò đầu ra từ giữa ghế trước.
Lạc Bàn chọn đúng thời điểm, đâm một dao vào đỉnh đầu xác sống.
"Đẹp."
Trong xe lập tức tràn ngập mùi hôi thối, Lạc Bàn mở cửa, kéo cổ xác sống ném ra ngoài.
Tần Mạc đang chăm chú nghiên cứu các nút trên xe, loại xe gia đình này dễ lái hơn xe ở căn cứ. Anh thử đạp ga, xe thực sự nhúc nhích một chút.
"Nếu có cơ hội, tôi sẽ quảng cáo miễn phí cho hãng xe này, độ bền còn hơn Nokia."
Anh chuyển sang chế độ lùi, tay phải đeo còng không thuận tiện, đành dùng một tay lái, may mà kỹ thuật của anh thuần thục, nhanh chóng lùi xe đến đầu con phố đi bộ.
"Sẵn sàng chưa?"
Một vài xác sống đã chú ý đến động tĩnh bên này, đứng tại chỗ lắc lư nhìn vật thể đang tăng tốc, khoảng cách ngày càng gần. Xác sống đầu tiên thấy bóng người trong xe, liền lao vào cửa sổ, các xác sống khác theo sau, tràn ra từ các cửa hàng hai bên. Đường càng ngày càng hẹp, Tần Mạc đạp mạnh chân ga.
Lúc này nếu xe dừng lại thì thật sự toi đời.
Trên màn hình hiển thị, mức điện từ bốn vạch giảm xuống ba, đạp mạnh ga lại giảm thêm một vạch, xe đã va vào xác sống phía trước, chỉ trong chốc lát đã đi hơn trăm mét, sắp tới khu vực thoáng. Tần Mạc cắn răng, tiếp tục đạp ga.

Mức điện đã chuyển sang màu đỏ, chỉ còn một vạch cuối cùng.
Xem ra hiệu suất xe giảm nhiều, đi chưa xa đã hết điện.
"Đùng—"
Xác sống bên phải lao vào cửa xe, há miệng cắn cửa kính, răng gãy mấy chiếc, máu bắn đầy cửa, rồi xác sống thứ hai, thứ ba, lao vào kính trước.
Tần Mạc không thể nhìn thấy đường, đành liều mạng tiến tới, mồ hôi lạnh chảy đầy trán.
Xe ngày càng khó di chuyển, sắp không đi nổi, xác sống hai bên bám vào gương chiếu hậu, kéo ngược lại.
"Mở cửa sổ ra."
—
Tác giả:
Tôi đánh đánh đánh đánh đánh đánh, vợ tôi bắn nổ đầu, ăn uống không phải lo~

Chương 5: Thân Vị 5

"Trắng quá, lóa mắt."

Ánh mắt giao nhau, Tần Mạc lập tức hiểu ý, mở cửa sổ bên ghế phụ ra.
Lạc Bàn quay mặt về cửa sổ nằm xuống, tung một cú đá về phía gương chiếu hậu, không đạp nát được, quay ra đạp vào xác sống đang bám vào gương. Bắp chân cậu quấn băng dính không sợ bị cắn, cậu liều mạng đạp vài cú, cuối cùng cũng hất được đám xác sống ra, xe tăng tốc không ít, cậu đóng cửa sổ lại, đổi hướng. Tần Mạc thấy vậy liền ngả ghế ra sau một chút.
Anh sợ bị người này đá trúng khuôn mặt đẹp trai của mình.
Từ ghế phụ duỗi chân sang cửa sổ bên kia có chút khó khăn, chân cậu cũng không dài đến thế, nên cậu thúc về phía trước, mông ngồi lên đùi Tần Mạc, tư thế này dễ mượn lực hơn.
Xác sống chặn trước cửa sổ quờ quạng vào trong, suýt nữa chạm tới vô lăng xe, Tần Mạc dứt khoát thả lỏng tay để xe tự trôi về phía trước, cầm lấy dao của Lạc Bàn rồi tham gia vào cuộc chiến.
Xác sống nằm trên kính chắn gió cũng phát hiện ra lối hở ở cửa sổ, chuyển từ cửa sổ xe sang đây, Tần Mạc liếc thấy con đường phía trước có chỗ sụt lún, lập tức xoay vô lăng, đẩy đám xác sống về phía chỗ lún.
Chiêu này nhanh chóng có hiệu quả, xác sống đầu tiên bước hụt, tiếp theo là một đám, xe cũng suýt nghiêng vào hố, Tần Mạc kịp thời trả lái, số xác sống còn lại không nhiều, sau loạt đá liên hoàn của Lạc Bàn, cuối cùng cũng dọn sạch xác sống hai bên.
Pin từ một vạch hồi phục lên hai vạch, trên xe chỉ còn vài xác sống nằm trên nắp ca-pô, trong tình thế cấp bách, Lạc Bàn phải mở còng tay chui qua cửa sổ trời, Tần Mạc giảm tốc độ xe, chỉ thấy mấy bóng

dao lướt qua, sau loạt âm thanh lộn xộn, chướng ngại cuối cùng cũng bị loại bỏ thành công.
Thân thủ khá tốt, xứng đáng được đến Nhật Quỹ.
Lạc Bàn sau một hồi vất vả toát mồ hôi đầy đầu, dựa vào ghế phụ há miệng thở hổn hển, quên luôn chuyện còng tay.
"Đồng chí Lạc, không còng lại sao?"
"Còng..."
Cậu lấy còng tay còng vào cổ tay, chưa kịp thở đều, chỉ nghe "đùng" một tiếng trên nóc xe, hình như có thứ gì đó rơi lên trên, Lạc Bàn vừa định ngoái đầu nhìn, chỉ nghe "rầm" một tiếng -
"Cẩn thận!"
Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tần Mạc đưa tay kéo Lạc Bàn lại, một mũi tên thô kệch xuyên qua cửa sổ trời sượt qua gáy, để lại một vết xước.
Mũi tên này rõ ràng nhằm vào mạng cậu.
"Chỉ là một miếng thịt khô mà..."
Lạc Bàn nhặt mũi tên lên xem, giống hệt cái hôm trước làm xước chân cậu.
"Sao, cậu quen người này à?"
"Thịt khô của anh là của hắn ta."
"Tôi không thích ăn đâu, trả lại hắn ta đi."
Tần Mạc lấy từ túi ra nửa miếng thịt khô còn lại, ném qua cửa sổ trời.
Người núp ở đuôi xe đưa tay nhận, hài lòng nhếch mép cười.
Bị thương hai lần, đòi lại được nửa miếng, cũng đáng.
Lạc Bàn đưa tay chạm vào cổ, vừa rồi chỉ cảm thấy lạnh, không ngờ lại chảy máu.
"Tôi cũng cứu cậu một mạng, coi như huề."
Lạc Bàn không nói gì coi như đồng ý, cúi đầu xé một mảnh vải từ áo quấn lên cổ.
Tần Mạc lén liếc nhìn, thấy trên phần eo lộ ra có hai ba vết sẹo, một vết vừa đóng vảy không lâu.
"Đây không phải do xác sống cắn."
"Biết rồi."
"Vậy anh nhìn gì?"
"Trắng quá, lóa mắt."

"..."
Xe đã thành công ra khỏi khu vực đầy xác sống, pin xe hồi lại hai vạch, Tần Mạc lại nhìn vào gương chiếu hậu, ngoài cửa sổ sau có người vẫy tay chào anh.
"Mẹ kiếp."
"Sao vậy?"
"Đuôi xe, người đó chưa đi."
Lạc Bàn ngoái lại nhìn, quay đầu chửi thề.
"Tăng tốc, hất hắn ta đi."
"Tôi cũng muốn lắm, nhưng xe này không chạy nhanh được đâu."
Nếu hất được hắn ta thì tôi đã làm lâu rồi, cần gì cậu nhắc.
Xe này hiện đang trong tình trạng vừa đi vừa sạc, nếu nhấn ga mạnh quá thì có lẽ sẽ không chạy được nữa.
"Anh chú ý liên tục, xem hắn ta định làm gì."
Xe từ khu đô thị tiến vào vùng ngoại ô, cỏ dại hai bên đường đã gần như xâm lấn mặt đường, pin xe hồi lại ba vạch, Tần Mạc đã lái liên tục bốn năm tiếng đồng hồ, định nghỉ ngơi một chút ở nơi hoang vắng này, nhưng giờ lại có kẻ phá bĩnh, anh không dám dừng xe một cách liều lĩnh.
Lạc Bàn nhìn trời, nhắc nhở: "Mặt trời sắp lặn rồi."
Tần Mạc: "Không sao, khu này không có ai ở cả."
Lạc Bàn: "Ý tôi là, anh đi tiếp sẽ có người."
Phía trước là khu nội thành thứ hai của Thành phố Tập, ban đêm chắc chắn rất náo nhiệt.
Tần Mạc đành phanh xe lại, nói:
"Mở còng tay, đưa dao cho tôi."
Lạc Bàn nghe lời làm theo, người ở đuôi xe có vũ khí, cậu chưa chắc đã đối phó được, việc này giao cho Tần Mạc vẫn tốt hơn.
Tần Mạc mở cửa xe, vừa xuống xe, chưa kịp đứng vững, thái dương anh đã cảm thấy lạnh toát, một mũi tên đang chĩa thẳng vào đầu anh.
"Gặp rồi nhé, tên trộm thịt khô."
Là giọng một cô gái.
Tần Mạc từ từ quay đầu lại, thấy người ngồi trên nóc xe tóc cắt ngắn, một vết sẹo dài từ giữa lông mày kéo dài đến sau tai, lúc này đang cầm một cây cung nỏ, nhìn anh với vẻ cười mà không phải

cười.
"Bỏ dao xuống."
Tần Mạc giơ tay ném dao xuống, Lạc Bàn nhanh tay thò tay ra từ cửa xe nhặt lại.
Người kia thấy vậy từ từ rời cung nỏ, Lạc Bàn nhìn đúng lúc ném dao ra ngoài lần nữa, tình thế ngay lập tức thay đổi, Tần Mạc cầm dao trong khi tay kia nắm lấy thân cung, mạnh mẽ kéo ra ngoài—
Anh vung dao đâm tới, người trên nóc xe né tránh, mất thăng bằng ngã xuống xe, mũi tên rời khỏi nỏ xé gió bay thẳng vào một thân cây, Lạc Bàn chớp thời cơ, nhảy ra khỏi xe khi người kia lăn xuống đất, dùng một tay đè vai người đó, bẻ tay ra sau.
"Đi theo chúng tôi làm gì?"
"Ra ngoài hóng gió, không được sao?"
"Hóng gió? Tôi không nghĩ vậy."
Tần Mạc nhặt cây cung nỏ bị rơi, cung nỏ này làm thô kệch, không giống sản phẩm của hãng sản xuất chính quy, mà giống tự chế hơn.
Anh nhặt một mũi tên rơi, lắp vào nỏ, lấy cách của người trả lại người, nhắm thẳng vào thái dương kẻ kia.
"Nói thật đi."
Giọng anh bất ngờ gay gắt, ngay cả Lạc Bàn bên cạnh cũng nhướn mày.
Anh vốn cũng chẳng phải người nhân từ, cũng không quan tâm đến chuyện giết người tổn đức, chết sẽ xuống địa ngục, bây giờ trái đất khắp nơi đều là địa ngục.
Người kia thấy không thể lừa được, không tình nguyện khai ra:
"Tôi muốn đi đến Nhật Quỹ."
Tần Mạc nhíu mày, nơi anh ở mười mấy năm qua đột nhiên trở nên thu hút.
"Làm sao cô biết chúng tôi đi đâu?"
Không biết liệu trên trán mình có khắc chữ "Nhật Quỹ" không mà sao ai cũng đoán ra được.
Người kia như nhận được câu trả lời mà cô ta muốn:
"Xem ra tôi đoán đúng rồi."
Tần Mạc khẽ cười nhạo, tháo băng dính trên cánh tay, trong vài động tác đã trói chặt tay người kia, sau đó bảo Lạc Bàn mở còng tay, còng người đó vào tay vịn ghế sau.

Anh ngồi lại trong xe, trời sắp tối, xác sống sắp tràn ra, họ quyết định nghỉ đêm tại đây, sáng mai sẽ xuất phát tiếp.
"Mỹ nữ, có gì ăn không?"
"Không phải anh đã ăn rồi sao?"
Tần Mạc thở dài, lắc đầu nói:
"Nói cũng đúng, suýt nữa làm gãy răng tôi."
"Đó là đồ tốt đấy," người ngồi ghế sau mặt đầy vẻ khiêu khích hỏi, "mùi vị thế nào?"
"Hơi mặn, lần sau bớt muối lại."
"Không mặn thì không để được lâu như vậy, dù sao đó cũng là thịt xác sống từ hai mươi năm trước."
Tần Mạc sửng sốt, Lạc Bàn nhìn anh với vẻ hả hê, mặc dù trong thời đại này không nên kén ăn, nhưng cũng không phải cái gì cũng nhét vào miệng được...
Nhưng ăn đã ăn rồi, anh chỉ có thể nhỏ giọng chửi một câu: "Chết tiệt."
Đêm buông xuống.
Hai người thống nhất sẽ luân phiên canh gác vị khách không mời mà đến kia, ca đầu tiên là Tần Mạc, Lạc Bàn lập tức ngủ say, hai hàng lông mi dày rậm không hề động đậy, ngủ ngon lành.
Ba tiếng trôi qua, Tần Mạc đẩy vai Lạc Bàn định đánh thức cậu, không ngờ cậu nhăn mặt khó chịu, giọng điệu không thân thiện lầm bầm:
"Cút đi."
Cứ thế này thì không ổn, ngày mai anh còn phải lái xe, vì vậy anh nhấc cổ tay Lạc Bàn lên, há miệng cắn một cái—
"Rầm" một tiếng, Lạc Bàn phản xạ giật mình, đầu đập mạnh vào ghế sau, cầm dao định đánh, Tần Mạc kịp thời đoán trước, nắm lấy cổ tay cậu.
"Đến lượt cậu canh gác rồi."
"Vậy thì gọi tôi dậy là được mà?"
Người này có bị thần kinh không.
Tim cậu đã lên đến cuống họng, còn tưởng mình bị xác sống cắn khi ngủ.
"Gọi rồi, nhưng cậu bảo tôi cút."
Lạc Bàn: "..."

"Ngủ đi."
Tần Mạc nói xong liền gục xuống vô lăng, lần đầu tiên trong mấy ngày nay ngủ mà không bị còng tay, còn có chút không quen, suốt đêm ngủ ngon nhất lại chính là người ở ghế sau.
Khi Lạc Bàn thức dậy lần nữa, xe đã bắt đầu lăn bánh, mặt trời lên, tấm pin bắt đầu hoạt động trở lại, Tần Mạc tăng tốc, biển chỉ dẫn bên đường treo trên cột gãy, họ chính thức tiến vào khu đô thị.
Đã là đoạn đường cuối cùng, chỉ cần qua khu đô thị này, sẽ đến khu Hồng Cảng nơi có phân khu Nhật Quỹ, từ xa thấy vài ba xác sống lang thang, Tần Mạc dừng xe ở chỗ có ánh sáng tốt nhất, che miệng ngáp dài.
"Để xe sạc điện, lát nữa đạp ga phóng qua luôn."
Nói xong liền ngả lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, Lạc Bàn ngồi cạnh chăm chú lau dao yêu thích của cậu, chỗ nối giữa cán dao và lưỡi dao có chút rỉ sét, cậu nhặt một viên đá từ dưới đất lên, chuyên tâm mài dao.
"Kèn kẹt kèn kẹt kèn kẹt..."
Tần Mạc đang nghỉ ngơi: "..."
Anh bực bội, giật lấy dao và viên đá, mài một lúc rồi ném trả.
Lạc Bàn nhìn dao được mài sáng bóng, rất hài lòng, Tần Mạc lại ngả vào ghế, cảnh báo cậu: "Yên lặng một lúc đi."
Trong không gian đầy màu xám xanh, chiếc xe này đỏ rực, vỏ xe còn phản chiếu ánh sáng, quá nổi bật, chẳng mấy chốc đã thu hút ánh mắt của một xác sống, nó lê lết đến gần, các xác sống khác cũng lũ lượt đi theo.
"Tần Mạc..."
"Im miệng."
Tốc độ di chuyển của xác sống càng lúc càng nhanh, như đã nhắm chắc trong xe có người, Lạc Bàn vỗ vào đầu người bên cạnh một cái: "Đừng ngủ nữa!"
Tần Mạc ngồi bật dậy, định mắng, bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình, mười mấy xác sống dẫn đầu một đám đang ầm ầm tiến tới xe, anh vội vã vặn chìa khóa, đạp mạnh chân ga.
Xe của căn cứ có màu ngụy trang, xe này không có, cái chết tiệt Green Energy, sao không thiết kế thành màu xanh.
Mẹ kiếp, biết thế đã không dừng xe gần thế này.

Ba vạch điện vừa sạc đầy nhanh chóng tụt xuống hai vạch, cảnh tượng hôm qua đi qua phố đi bộ lại tái hiện, lần này họ có kinh nghiệm, nhanh chóng dọn sạch xác sống hai bên, chỉ tiếc con phố này dài hơn phố đi bộ nhiều, ngày càng nhiều xác sống từ các tòa nhà hai bên chen chúc ra, Lạc Bàn đá qua đá lại vài vòng, chẳng mấy chốc kiệt sức, còn bị giật mất một chiếc giày.
Một xác sống đầu cứng thấy kính chắn gió không cắn rách được, liền đập đầu vào, các xác sống xung quanh noi theo, kính dính đầy máu não, chẳng mấy chốc xuất hiện vài vết nứt đáng sợ.
"Hai vị, cần giúp thì lên tiếng nhé."
Tần Mạc toát mồ hôi, nắm chặt vô lăng, lòng bàn tay trái rỉ máu, thấy vạch điện cuối cùng nhấp nháy đỏ, anh lấy chìa khóa mở còng tay, rạch dây băng.
"Cần bây giờ."
Chỉ thấy người đó chụp lấy cung nỏ, đạp ghế sau nhảy lên nóc xe từ cửa sổ trời.
Kính chắn gió nứt phát ra tiếng "rắc rắc", như đã đến cực hạn.
"Tần Mạc, kính sắp vỡ rồi..."

Tác giả:
Thịt người khác không thể tùy tiện trộm ~ sẽ bị trả thù đấy ~

Chương 6: Thân Vị 6

"Nhìn xem, tôi đã nói cậu ấy đánh rất giỏi mà."

Mũi tên dài xé gió, một phát xuyên qua đầu hai con xác sống đang nằm trên cửa sổ xe, để lại một vệt máu. Sau đó là vài tiếng "phập", "phập", mũi tên không trượt phát nào, xác sống xung quanh lần lượt ngã xuống, hai gương chiếu hậu bị bắn bay, xác sống không còn chỗ bám, giảm đi lực cản, xe lại bắt đầu tiến về phía trước.

Bóng dáng nhanh nhẹn nhảy xuống từ ngoài cửa sổ trời, Tần Mạc lập tức đạp chân ga đến đáy, cuối cùng sau khi đi được năm mươi mét thì chạy lên cầu, cắt đuôi đám xác sống.

"Nhắm không tồi."

"Cảm ơn lời khen."

Bầu không khí trông có vẻ khách sáo và hài hòa, đó là nếu Lạc Bàn không đang cầm dao. Người phụ nữ đưa nỏ về phía trước biểu thị sự chân thành, Tần Mạc nói đùa và đưa tay nhận:

"Không cần đâu, không cần đâu... Mỹ nữ tên gì vậy?"

Tần Mạc liếc nhìn gương chiếu hậu, người kia đang nhìn xung quanh, trên cầu có vài chiếc ô tô bỏ hoang lẻ tẻ, không phát hiện ra mối đe dọa gì.

"Dương Nhiên."

"Vậy bây giờ chúng ta ba người hai người tính toán rõ ràng, đã ở trên cùng một con thuyền, nói chuyện tử tế đừng động tay động chân, nếu không tôi sẽ lái xe xuống biển, không ai được lợi đâu."

Hai người trong xe không có phản ứng thừa thãi, Tần Mạc coi như hai người đồng ý.

Chiếc xe lái lên cây cầu vượt biển, trên đường gặp mấy tài xế xác sống chui ra từ xe, tất cả đều bị Tần Mạc mở cửa xe, một mũi tên giải quyết, mũi tên chỉ còn lại ba, và một cái là của Lạc Bàn rút từ dưới chân ra, đó là mũi tên định lấy mạng cậu.

Lạc Bàn đưa mũi tên qua:

"Còn bao xa nữa?"

Tần Mạc lại giết một tên, bây giờ chỉ còn lại hai mũi.

"Qua cầu là đến—nhìn cái tháp tín hiệu bên phải, đó là căn cứ của chúng ta."

Cái tháp tín hiệu đó là nguồn phát thanh mà Lạc Bàn thường nghe, cậu nhìn về hướng đó, chỉ thấy một đống đổ nát, không giống nơi có người ở.

Chiếc xe xuống cầu rồi rẽ phải vào một con đường hẹp, Tần Mạc lái xe đến cuối đường, dừng xe trước một nơi giống như trạm canh gác.

"Xuống xe."

Trên tấm bia đá nằm ngang có khắc mấy chữ "Đại học Công nghệ Tập Lý", Tần Mạc gõ cửa kính ở lối vào, một cánh cửa sắt đen gỉ mở ra chầm chậm, Lạc Bàn và Dương Nhiên theo sau.

"Chào mừng đến căn cứ Thân Vị, nơi các người mơ mộng—phân bộ của Nhật Quỹ."

Lạc Bàn nhìn xung quanh, toàn là các tòa nhà giảng dạy bỏ hoang, mỗi tòa đều có người phục kích trên ban công hoặc sân thượng, tay cầm nỏ canh giữ, đối phó với xác sống lẻn vào, thứ này tốt hơn súng.

Tần Mạc đi lòng vòng qua vài tòa nhà, rồi vào một giảng đường, bên trong bàn ghế còn khá nguyên vẹn, phía trước màn chiếu có một cánh cửa bí mật, bước vào trong ánh sáng đột ngột mờ đi, bậc thang dài kéo dài, mơ hồ truyền đến tiếng người trò chuyện.

"Đội trưởng Tần! Mẹ kiếp, anh không chết!"

Hạo Tử là người đầu tiên từ phòng xông ra, Lý Thiên Quang và Đường Miên cũng đi theo sau, Tần Mạc bình tĩnh vẫy tay, Đường Miên trong tay còn cầm một cái đùi gà.

"Đội phó Đường đã chuẩn bị mộ với di vật cho anh rồi, nếu đến trễ nửa giờ, quần áo sẽ được đặt vào trong mất."

"Gấp gáp tiễn tôi đi vậy à?"

Tần Mạc bước lên và đụng tay với Đường Miên, dính một tay dầu.

"Anh làm sao sống được, tôi thật sự tò mò, cỡ đó mà vẫn chưa chết!"

Hạo Tử đầu trọc bước tới đánh giá Tần Mạc, rõ ràng hắn đã thấy tòa nhà sụp đổ, không bị xác sống gặm thì cũng nên bị đè chết rồi.

Tần Mạc đưa tay khoác lên vai Lạc Bàn, trông giống như bạn bè thân thiết:

"Này, ân nhân cứu mạng của tôi đây, hôm nay có đùi gà à? Đừng đứng đần ra đó, đi lấy cho người ta cái đùi gà đi."

"Tôi không ăn thịt."

Lạc Bàn đẩy kháng cự đẩy Tần Mạc ra, ân nhân cứu mạng của đội trưởng thì chắc chắn không thể để đói, không ăn thịt thì dễ, căn cứ này thiếu thịt, Lý Thiên Quang lập tức vào trong nhà lấy một cái bánh hành ra, đưa tay đưa cho cậu:

"Ăn bánh hành không?"

Ngửi thấy mùi cũng khá thơm.

Thời này không cần khách sáo, Lạc Bàn đưa tay nhận lấy và nói lời cảm ơn, cậu đã một ngày chưa ăn, trên đường lại bận đánh nhau, cái bánh hành to hơn mặt, ba phút là đã gặm xong.

Dương Nhiên ngồi nghỉ ngơi ở cầu thang phía sau, Tần Mạc không giới thiệu, các đội viên cũng không dám tùy tiện tiến lại bắt chuyện.

Chưa đến ba phút, từ góc khuất xuất hiện một người đàn ông trung niên, mặt trông không lớn, nhưng tóc đã hoa râm, vỗ vỗ vai Tần Mạc.

Người này là thủ lĩnh của căn cứ Thân Vị, Tống Tụ Bình.

"Đội trưởng Tần, trở về thì tốt rồi, tôi vừa thấy ngoài sân đã đào sẵn mộ cho cậu, để thế không may mắn, lát nữa phải tìm người lấp lại ngay."

Tần Mạc cười đồng ý, nghiêng người chỉ về phía sau:

"Dẫn thêm hai người tới, không biết lão Tô có muốn nhận không— ông ấy đâu rồi?"

"Ăn cơm ở nhà ăn, lát nữa sẽ tới, hôm nay có đùi gà, lát tôi sẽ bảo nhà bếp để lại cho cậu hai cái."

Mọi người ồn ào rời đi, Lạc Bàn và Dương Nhiên thì được sắp xếp vào một phòng giống như phòng họp để đợi, Tần Mạc đến phòng y tế, khả năng y khoa của Lạc Bàn không tốt, bác sĩ của căn cứ nhìn thấy chỉ lắc đầu, tháo ra rồi làm sạch và băng bó lại.

Nơi họ đang ở là một trong những bãi đỗ xe ngầm của trường đại học này, được cải tạo thành nhà ăn, ký túc xá và phòng họp. Trên mái của mỗi tòa nhà giảng dạy đều chất đầy tấm pin năng lượng mặt trời, liên tục cung cấp điện cho căn cứ Thân Vị.

Khoảng ba mươi phút sau, Lạc Bàn đang gục xuống bàn chợp mắt, tỉnh dậy thấy Tần Mạc đang đứng ở cửa, bên cạnh còn có một ông chú đầu hói. Người đó dù có nếp nhăn, nhưng thân hình cũng không thua kém gì những người trẻ trong căn cứ, đôi mắt nheo lại qua kính nhìn qua nhìn lại.

Ông ta chính là "lão Tô" trong lời của Tần Mạc, Tô Hối, phụ trách điều động nhân sự tại căn cứ, bất kỳ ai chuyển đội hoặc vào đội đều cần ông ta gật đầu.

"Cậu muốn giữ lại con khỉ gầy này?"

"Ồ, còn cả cô nàng bên trong, tôi không nói muốn giữ cô ấy lại, ông tự quyết định."

Tô Hối cười nhẹ, rõ ràng không tin vào khả năng của hai người, chỉ nhìn thân hình là thấy không ổn rồi, nhưng dù sao cũng là người Tần Mạc đích thân giới thiệu, thủ tục nên làm vẫn phải làm, ông ta quay đầu dẫn người ra ngoài, rẽ vào một tòa nhà khác.

Nơi này trông giống như ký túc xá sinh viên, từng phòng một đều có dán số, cửa phòng đóng kín, ánh sáng mờ mờ, trong không khí có mùi ẩm mốc, xen lẫn mùi đặc trưng của xác sống.

Tô Hối đi đến cuối hành lang dừng bước, chỉ vào một cánh cửa:

"Ở trong phòng này đủ nửa giờ, muốn vào đội nào tùy chọn, nhưng nếu chết rồi—thì mãi mãi ở lại bên trong."

"Bây giờ rời đi còn có cơ hội, nhìn mặt cậu cứu đội trưởng Tần nên tôi có thể mời các cậu một bữa đại tiệc."

Trong phòng chắc chắn không phải thứ tốt đẹp gì, suy nghĩ một chút là đoán được. Đã đến rồi, quay lại thì cũng là đường chết, Lạc Bàn

định thần lại, nhấc chân chuẩn bị bước vào.

Tần Mạc nhướng mày nhìn cậu, rút dao găm mới lấy ra từ thắt lưng rồi ném qua.

"Dao quân dụng đấy, nhanh hơn con dao của cậu."

Lạc Bàn nhận lấy dao, là một con dao tốt, cậu nắm chặt cán dao, mở cửa rồi bước vào.

Dương Nhiên thì không khách sáo chỉ vào cây dao cong ở thắt lưng Tô Hối: "Cho tôi mượn dùng một chút?"

Không ngoài dự đoán, trong phòng nhốt năm sáu con xác sống, vừa vào cửa, lũ quái vật này đã há miệng to tiến về phía cậu, cậu nghiêng người né tránh, thuận thế đâm một nhát vào đỉnh đầu, cánh tay quấn băng keo trở thành mồi nhử tốt, xác sống cắn không thủng nhưng không chịu buông, Lạc Bàn nhân cơ hội giải quyết chúng.

Tần Mạc đứng ngoài cửa nghe động tĩnh bên trong, cửa sắt bị đập ầm ầm, không lâu sau có chất lỏng màu đỏ tía rỉ ra từ khe cửa, anh cười tự mãn, ngẩng cao đầu nói với Tô Hối:

"Nhìn xem, tôi đã nói cậu ấy đánh rất giỏi mà."

"Mới mười phút cậu đã bắt đầu khoe rồi, chắc không phải cậu thấy người ta đẹp trai nên có ý đồ khác chứ? Tôi cảnh cáo cậu, đừng có dẫn về rồi biến ký túc xá thành nơi ô uế, xảy ra vấn đề gì lão Tống sẽ lột da cậu."

"Tôi không cần người vô dụng, vừa hay đội chúng ta thiếu một người có thể cận chiến."

"Nói như kiểu người ta chắc chắn chọn cậu, đội trưởng Hoa của đội 003 vẫn còn độc thân đấy, nói không chừng khi thấy mỹ nữ người ta sẽ đi cùng đấy."

Khi đang nói chuyện, tiếng gõ cửa vang lên, Tô Hối nhìn đồng hồ, mới có mười hai phút trôi qua.

Đây là thua cuộc hay đã xong rồi?

Lạc Bàn vặn tay nắm cửa, cửa bị khóa từ bên ngoài, không mở được.

"Giải quyết xong rồi, mở cửa đi."

Tô Hối sửng sốt, còn đang nghi ngờ tính xác thực của câu này thì Tần Mạc đã mở cửa, liếc mắt nhìn vào bên trong, thấy xác chết nằm la liệt.

Lạc Bàn bước ra ngoài, xé miếng băng dính dính vài cái răng trên tay ném sang một bên, nâng tay ném con dao trở lại:

"Cảm ơn, dao này tốt thật."

Chưa đầy năm phút, Dương Nhiên cũng bước ra từ căn phòng bên cạnh, Tô Hối hơi ngạc nhiên, nhưng vì mọi người đều sống sót bước ra, ông cũng vui vẻ chấp nhận. Đội có thêm người giỏi đánh nhau là điều tốt, ông lấy bộ đàm ra:

"Các đội trưởng phân đội đến phòng họp số 2 tập trung, có người mới."

Phòng họp số 2 là một lớp học tạm thời nằm dưới lòng đất, bên trong là những chiếc bàn ghế được chuyển từ khắp nơi trong trường học đến, đủ kiểu dáng, miễn cưỡng có được khoảng năm mươi chỗ ngồi.

Khi Lạc Bàn và những người khác quay lại phòng, bốn năm mươi người đã đợi sẵn bên trong, có người ngồi trên bàn, có người ngồi

trên ghế, Tần Mạc không tìm được chỗ, đứng tùy ý ở góc phòng, khoanh tay.

Tô Hối ho khan hai tiếng rồi đi vào trọng tâm vấn đề, nghiêm túc nói:

"Trừ những người đang đi làm nhiệm vụ, chắc là đã đến đủ rồi."

"Đội nào trong ba tháng qua có người hi sinh, đứng lên."

Sau một hồi ồn ào, nửa căn phòng đứng lên, Tô Hối quay về phía hai người đang chờ nhập đội:

"Mặc dù là tự do lựa chọn, nhưng tôi hy vọng các cậu trước tiên xem xét những đội này—ưu tiên cho phụ nữ trước."

Dương Nhiên quan sát một vòng, cô không có yêu cầu đặc biệt gì, trừ Tần Mạc ra đội nào cũng được, cô chọn luôn đội 003 gần nhất.

Tiếp theo đến lượt Lạc Bàn.

Tần Mạc đứng thẳng người, nháy mắt với Lạc Bàn, chỉ vào con dao ở thắt lưng mình, ý rõ ràng:

Dùng dao của tôi thì phải vào đội tôi.

Ai ngờ Lạc Bàn quay mặt đi, bước về phía đội 041, Tần Mạc lập tức xị mặt, tỏ ra không hài lòng.

Đồ vô tâm, cho dùng dao tốt như vậy, cuối cùng lại đi làm việc cho đội khác.

Kết quả là Lạc Bàn đi được nửa đường thì dừng lại, rồi rẽ bước quay lại.

"Cái thùng nước mà anh nợ tôi vẫn tính chứ?"

—

Tác giả:

Chương 7: Thân Vị 7

"Hắn định cưỡng b*c tôi."

Lạc Bàn nói xong đứng bên cạnh Tần Mạc, thực ra chọn ai cũng vậy, nhưng với thân hình và tính khí của cậu, đến đội khác chắc chắn sẽ không được ưa thích. Vì Tần Mạc sẵn lòng nhận cậu, cậu cũng không cần tự tìm khổ.
"Thiếu thiếu thiếu, lát nữa sẽ trả lại cậu."
Nhận được người như ý, tâm trạng của Tần Mạc rất phấn chấn. Một bình hoa biết đánh nhau mà lại không dễ vỡ, ở nơi toàn người thô lỗ như thế này đúng là hàng hiếm. Nghĩ đến việc Lạc Bàn đã chọn đội của mình, anh miễn cưỡng bỏ qua những chuyện cũ trước đó.
Các thành viên đội 001 đứng bên ngoài xem náo nhiệt, không ngờ lại xem được chính đội mình. Hạo Tử nhìn thân hình của Lạc Bàn, mắt mở to, cái đầu trọc lóc ép ra vài nếp nhăn trên trán:
"Nhìn yếu ớt thế, có đánh được không? Đội trưởng Tần chẳng phải đang tìm vợ đấy chứ?"
Đường Miên, người luôn đóng vai người tốt, lần này cũng không nhịn được mà nhíu mày. Tuy nói không nên nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng người này trông quá nữ tính, khuôn mặt còn tinh tế hơn cả con gái, thân hình còn gầy hơn cả Lý Thiên Quang.
Nói đến Lý Thiên Quang, cậu ta đang ghé sát mặt vào kính, càng nhìn càng thấy không đúng.
"Sao lại cảm thấy đội trưởng Tần trông hài lòng thế nhỉ, lúc thu nhận tôi mặt anh ấy khó coi lắm."
Lý Thiên Quang là người chuyển đội giữa chừng, đội cũ của cậu ta gần như bị tiêu diệt trong một nhiệm vụ, chỉ có cậu ta sống sót trở về. Đúng lúc đội của Tần Mạc có người hy sinh, cậu ta được Tô Hối phân vào đội 001.

Ban đầu, Tần Mạc ưa chuộng loại to khỏe, chê Lý Thiên Quang quá gầy, sức mạnh không bằng Hạo Tử, trí tuệ không bằng Đường Miên, nhưng Tô Hối đã đưa cậu vào, Tần Mạc đành miễn cưỡng nhận. Hai tuần đầu cậu ta không có được một sắc mặt tốt từ Tần Mạc, cho đến khi trong một nhiệm vụ, Lý Thiên Quang bắn chết một con xác sống đang chuẩn bị tấn công bất ngờ, Tần Mạc mới phát hiện ra điểm mạnh của cậu: thị lực tốt.
Không chỉ thị lực tốt mà còn cực kỳ tốt, dù có một con mèo đen nấp trong đống than, cậu ta cũng có thể nhận ra ngay. Bất cứ nhiệm vụ tìm kiếm nào, có cậu ta đi cùng chắc chắn không trở về tay không, khả năng bắn trúng mục tiêu của cậu gần như tuyệt đối, từ khi vào đội, số lần bắn trượt có thể đếm trên đầu ngón tay.
Nhưng rõ ràng, đãi ngộ của người nào đó tốt hơn nhiều so với khi cậu ta mới đến.
Lạc Bàn và Dương Nhiên được Tô Hối dẫn đi, cuộc họp giải tán, vài người lập tức xông vào phòng, vây quanh Tần Mạc, từng người một đều có vẻ mặt kỳ lạ.
"Làm gì đấy? Nhìn tôi làm gì?"
Lý Thiên Quang nói:
"Đội trưởng Tần, khi anh thu nhận tôi, có phải là vì thấy tôi không đẹp trai không?"
Tần Mạc: "?"
Hạo Tử: "Đội trưởng Tần, có phải anh độc thân lâu quá, muốn có vợ rồi phải không?"
Tần Mạc: "?"
Đường Miên: "Đội trưởng Tần, nếu cậu đơn giản muốn cái đó thì không cần phải..."
Tần Mạc: "Cút hết đi cho tôi!"
Lạc Bàn đến một căn phòng nhận đồng phục và chìa khóa phòng ngủ, không gian dưới bãi đậu xe có hạn, phòng ngủ đều là ba người một phòng, Lạc Bàn nhìn số phòng 087 trên chìa khóa, mò mẫm tìm đến trước cửa.
Khu vực sinh hoạt thực chất là những gian phòng hai tầng được xây dựng bằng xi măng và gạch trong bãi đậu xe ngầm, giường tầng được chuyển từ ký túc xá sinh viên, giường dưới để ngủ, giường trên để chất đồ. Theo lý mà nói thì người trong đội sẽ ở chung một

phòng, nhưng Lạc Bàn là người mới gia nhập, chỉ có thể ở cùng những người dư thừa từ đội khác.
Tường chỉ được trát một lớp mỏng, điều kiện sinh hoạt đơn sơ, cả bãi đậu xe ngầm chỉ có hai nhà vệ sinh, đều không nằm trong khu vực phòng ngủ. Lạc Bàn tay cầm thùng nước lớn mà Tần Mạc bồi thường cho cậu, mở cửa phòng 087.
Cậu giơ tay bật đèn, trong phòng đã có một người, thấy cửa mở ra thì ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, sau đó quay lưng lại, tiếp tục ngủ.
Thấy người này không có ý định chào hỏi, Lạc Bàn cũng không quan tâm, tự mình sắp xếp đồ đạc.
Trên giường phủ đầy bụi, cậu lấy quần áo cũ không cần thiết làm giẻ lau sơ qua, giường dưới bị chất đầy đồ, chắc là của người trong phòng để tiện sử dụng, cậu định nói với người kia một tiếng, nhưng thấy người ta đã ngáy khò khò, đành tự mình chuyển đồ lên.
"Người ta đang ngủ cậu không thấy à? Đồ đạc lỉnh kỉnh thế."
Người đàn ông đột nhiên quay đầu lại nhìn cậu giận dữ, trông có vẻ không vui, Lạc Bàn bị chiếm giường đã không hài lòng lắm, người này lại còn trách ngược lại, nhưng với nguyên tắc ngày đầu mới đến tốt nhất không nên gây chuyện, cậu không để ý, nằm lên giường.
Ánh mắt người đàn ông kia cứ nhìn chằm chằm vào cậu, như phát hiện ra điều gì thú vị, đột nhiên không buồn ngủ nữa.
"Này, anh em, đội nào thế?"
"001."
"Ồ, bảo sao, đẹp trai như vậy, sao Tần Mạc không kéo cậu về phòng của anh ta nhỉ?"
Lạc Bàn lười biếng không muốn tán gẫu với người này, mặt hắn ta đầy vẻ d*m đãng không che giấu, chắc chắn chẳng có gì hay ho để nói. Cậu quay người lại, kéo chăn, chỉ để lại cho hắn ta một cái lưng.
"Đội trưởng của cậu là một tên gay chết tiệt, cẩn thận đấy, đừng để ngày nào đó bị anh ta ăn sạch rồi vứt ra cho xác sống ăn."
Đúng là đồ ngu ngốc.
Lạc Bàn thầm chửi trong lòng, bây giờ cậu không có thời gian quan tâm đến mấy chuyện vớ vẩn này, có thể sống sót đã là tốt rồi.
Ai ngờ người kia không chịu yên, thấy cậu im lặng, còn tưởng rằng Lạc Bàn sợ hãi, được đà lấn tới:

"Hay là cậu theo tôi? Sau này ở đây tôi sẽ bảo vệ cậu."
Lạc Bàn cười khẩy, quay lại, chân phải gác lên chân trái, liếc nhìn hắn ta: "Vừa nãy còn nói người khác là gay chết tiệt cơ mà?"
"Đó là chuyện khác—cậu chỉ cần nói đồng ý hay không."
"Đừng có mà mơ," ánh mắt Lạc Bàn hơi hạ xuống, dừng lại một chút rồi khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười đầy tính xúc phạm, "Anh giấu kỹ vào, thứ bé xíu đó không ngại mất mặt à."
Mặt hắn ta ngay lập tức chuyển sang màu phân, một lúc sau thì đỏ bừng, cơn giận bốc lên đầu, bật dậy khỏi giường, túm lấy vai Lạc Bàn:
"Mày muốn bị đánh đấy à?"
Tần Mạc ra ngoài tiện, trở về đúng lúc đi ngang qua phòng 087, nghe thấy bên trong có động tĩnh, tưởng là đội nào đó lại có mâu thuẫn. Anh vốn không phải loại thích đi mách lẻo, định bước đi luôn, nhưng chợt nhớ ra điều gì, dừng chân lại.
087? Chẳng phải là phòng của Lạc Bàn sao? Sao mới đến ngày đầu đã gây chuyện rồi?
Anh quay lại, vặn thử tay nắm cửa, cửa không khóa, mở ra liền thấy cảnh tượng này: Lạc Bàn đang kẹp đầu một người, làm người kia mặt mày tím tái, miệng còn cắn chặt vào tay cậu, xem chừng đã giằng co một lúc, và cả hai đều có vẻ không muốn buông tha.
"Đang làm gì vậy?"
Lạc Bàn mặt đầy vẻ đau đớn nhưng không chịu buông tay. Tần Mạc bước tới, thử tách hai người ra nhưng không thành, đành ngừng dùng sức, liếc nhìn đồng hồ của mình:
"Còn hai phút nữa là người kiểm tra phòng sẽ đến, hai cậu muốn bị nhốt vào phòng kỷ luật không?"
Người kia như chợt nhớ ra điều gì, liếc nhìn đồng hồ trên tường, miễn cưỡng thả lỏng. Cảm thấy cánh tay nhẹ bẫng, Lạc Bàn cũng buông đầu người kia ra, cuộn tay áo lên xem, thấy trên da trắng xuất hiện một vết cắn chảy máu.
Người này là chó à?
"Đông đủ vậy—đội trưởng Tần, sao anh lại ở đây?"
Tần Mạc quay người đứng chắn trước Lạc Bàn. Vương Tùng cảm nhận được bầu không khí trong phòng không đúng lắm, bước vào hai bước, thò đầu nhìn người bị Tần Mạc chắn sau lưng. Lạc Bàn

nhanh chóng thả tay áo xuống, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nằm lại trên giường.
"Tôi đến để quan tâm đến thành viên mới, chắc là trưởng khoa Tô đã nói với cậu rồi chứ?"
Tay áo bên trái của Vương Tùng trống rỗng, cắm vào túi quần. Hắn cúi đầu nhìn danh sách tên, tìm đến thông tin người ở phòng 087.
"Lạc Bàn?"
"Đúng, là cậu ấy."
"Người mới à... Vậy tôi cần phải nói một chút, trong phòng ngủ không được xảy ra bất kỳ mâu thuẫn nội bộ nào. Một lần phát hiện, lần đầu cấm cửa ba ngày, lần thứ hai năm ngày, lần thứ ba thì trực tiếp đuổi ra ngoài. Vì vậy—"
"Các người nên ngoan ngoãn một chút."
Nói xong, hắn liếc nhìn hai người đang ngồi trên giường, rồi xoay người rời đi. Đến cửa, hắn nói thêm:
"Lần này là ngoại lệ."
Từ khi mất một cánh tay trong nhiệm vụ, Vương Tùng đã làm công việc này, đã ở đây bảy tám năm, nhìn là biết ngay có chuyện gì mờ ám, nể tình người mới không hiểu quy tắc, hắn giả vờ không biết và bỏ qua cho Lạc Bàn.
Tần Mạc thấy người đi rồi, thở phào nhẹ nhõm. Người mình tuyển vào, mới ngày đầu đã gây chuyện, bị cấm cửa thì mặt mũi đội trưởng của anh sẽ bị đánh cho sưng vù.
Anh kéo cánh tay Lạc Bàn lên xem, người kia cắn rất mạnh, làm máu chảy ra, Tần Mạc nhíu mày:
"Đến phòng y tế kiểm tra một chút."
"Không cần đâu."
"Nước bọt không phải thứ sạch sẽ gì, nhiễm trùng thì phiền phức đấy, đi với tôi một chuyến."
Các thành viên bị thương trong nhiệm vụ cần được chữa trị kịp thời, phòng y tế có người trực 24/24. Khi hai người đến cửa phòng y tế, ba thành viên đang ép một người để làm sạch vết thương, cánh tay của người đó bị cắt đứt hoàn toàn, vết cắt gọn gàng, giống như bị chém đứt bằng một nhát dao.
"Chắc là tay bị xác sống cắn."
Tần Mạc nhìn lướt qua rồi nói.

Cảnh tượng này anh đã quá quen thuộc, vài năm trước anh cũng từng tự tay chém đứt chân của đồng đội, bây giờ người đó đã rời khỏi tiền tuyến, chuyển đến căn cứ nông nghiệp phía sau trồng rau.
"Chặt đứt thì sẽ không bị nhiễm trùng sao?"
"Chỉ cần hành động đủ nhanh, cắt bỏ phần bị nhiễm trước khi virus vào hệ tuần hoàn, người đó sẽ có cơ hội sống sót."
Nhưng cũng chỉ là có cơ hội mà thôi.
Lạc Bàn nhìn vào trong, không biểu cảm gì, nói với Tần Mạc:
"Nếu một ngày nào đó tôi bị cắn, đừng cứu tôi."
"Sao lại thế?"
"Không sao cả, tôi không muốn làm việc kiểm tra đầu người."
Thiếu tay thiếu chân thì đánh đấm không linh hoạt, mà ngoài đánh đấm ra cậu chẳng giỏi gì khác.
Khoảng nửa tiếng sau, người bên trong được đưa ra ngoài. Lạc Bàn bước vào, bác sĩ nhìn vết thương:
"Ở ngoài còn chưa đủ, trong này cũng không yên."
Nhưng ông không nhiều chuyện, chỉ đơn giản khử trùng và băng bó cho Lạc Bàn rồi xua cậu về.
Khi đến cửa phòng 087, Tần Mạc dặn dò lần nữa:
"Nhớ đấy, đừng đánh nhau, có chuyện gì thì nói chuyện đàng hoàng. Con người có miệng là để nói, không chỉ để ăn đúng không..."
"Không thể nói đàng hoàng."
"Sao lại không thể..."
"Hắn định cưỡng b*c tôi."
"....."
Anh vỗ vai Lạc Bàn:
"Không được thì tìm cơ hội ra ngoài mà đánh, đừng chịu thiệt."
Lạc Bàn gật đầu đồng ý, lắc lắc tay mình, ngại ngùng nói:
"Cảm ơn."
Sau đó lách mình vào trong phòng, đóng cửa lại.
Người đàn ông kia sau khi cậu trở về đã yên tĩnh hơn nhiều. Dù vẫn mang vẻ mặt đáng đánh đập, nhưng sau cú đấm vừa rồi, người kia cũng nên biết cậu không phải loại người dễ bị bắt nạt. Lạc Bàn mệt mỏi sau một ngày vất vả, nằm xuống giường và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

Sáng hôm sau, cậu bị người khác gọi dậy.
Em trai đưa cho cậu bánh hành hôm qua đang gấp gáp vỗ vai cậu: "Còn tám phút nữa, nhanh lên anh ơi, không thì đội mình không có bữa sáng đâu!"
--

Chương 8: Thân Vị 8

"Run tay không?"
"...Run."

Lạc Bàn ở nhà thường không dậy trước chín giờ, bây giờ mới hơn sáu giờ, mắt cậu mở không nổi. Lý Thiên Quang nhìn kim giây quay thêm một vòng, cúi đầu nói "Xin lỗi", rồi cúi xuống và khiêng Lạc Bàn lên.
"Xin lỗi anh em, đội trưởng Tần giao nhiệm vụ phải đưa anh đi dù thế nào đi nữa, mong anh thông cảm..."
Nói xong, cậu ta bắt đầu chạy ra ngoài. Lạc Bàn lúc này đã tỉnh hẳn, đầu "ong" lên, vỗ mông Lý Thiên Quang mà la:
"Khỉ thật, thả tôi xuống, tôi dậy! Dậy rồi!"
Ra ngoài mà không có giày thật xấu hổ, cậu nhanh chóng đi giày vào, rửa mặt qua loa, kịp chạy theo nhóm tới một bãi đất trống trên mặt đất.
Đây là một trong những sân vận động của Đại học Công nghệ Tập Lý, xung quanh đường chạy được xây cao tường gạch, một bên chất đầy dụng cụ tập luyện. Tần Mạc đứng ở đầu hàng, ra hiệu đơn giản là đã đủ người.
Nơi này trên mặt đất, làm ồn quá sẽ dễ thu hút xác sống, tường gạch có tác dụng ẩn nấp hơn là phòng thủ, các đội tập không hô khẩu hiệu, không thổi còi, nói chuyện cũng phải chú ý âm lượng.
Bảy giờ, cổng sân vận động đóng lại, một số người bị giám sát viên ghi tên, đội của họ cũng bị liên lụy và sẽ bị cấm ăn sáng hôm đó.
Đến giờ, các đội dưới sự dẫn dắt của đội trưởng bắt đầu chạy bộ sáng. Họ phải chạy mười vòng quanh sân bốn trăm mét mỗi ngày, đội có nhiệm vụ hôm đó sẽ giảm tải để giữ sức. Tần Mạc bị thương chưa phục hồi, đạp một chiếc xe đạp màu hồng đi trước giám sát,

trên ghi-đông còn treo một con Doremon.
"Hạo Tử, chạy chậm quá đấy, lần nào rút lui cũng về sau cùng, có ngày bị xác sống cắn vào mông thì đừng trách tôi."
Tần Mạc đạp xe không biết mệt, tốc độ nhanh hơn bình thường rất nhiều, ngay cả Đường Miên chạy giỏi nhất cũng bực tức chửi thầm. Có gan thì xuống đây, đợi ngày nào tôi làm đội trưởng, sẽ hành hạ chết cậu.
Lạc Bàn chưa từng chạy thế này bao giờ, chẳng mấy chốc đã thở d.c, cậu cố gắng không tụt lại, mặt mày tái nhợt. Cậu vốn ăn uống không bằng ba người kia, lâu nay trong tình trạng suy dinh dưỡng, Tần Mạc sợ cậu chạy đến phát bệnh, liền kéo cậu ra riêng.
"Hôm nay đến đây thôi, cần phải bồi bổ cơ thể nhiều hơn."
Lạc Bàn dừng lại tại chỗ thở một lúc, mắt hoa lên, nhưng một phút sau lại theo kịp, dừng lại mà để người ta thấy sẽ bị nói này nói nọ, cậu gắng gượng theo đến mười lăm vòng, chạy đến chân mỏi nhừ.
Các hoạt động khác của căn cứ do đội trưởng và thành viên tự sắp xếp, dựa theo ưu nhược điểm của từng người để luyện tập. Sau khi chạy sáng xong, mọi người tản ra, từng nhóm nhỏ tụ tập vào nhà ăn dưới tầng hầm để ăn sáng.
Bữa sáng tiêu chuẩn của căn cứ là một quả trứng gà, nửa quả dưa leo và bánh mì hoặc bánh ngô. Trước kia lương thực không giới hạn, giờ mỗi người tối đa chỉ lấy ba cái, nghe nói là do mấy năm nay nông trại thu hoạch kém, nhưng cũng có tin đồn rằng nhiều người ở nông trại đã bỏ chạy, không muốn sống ở Nhật Quỹ nữa.
"Không sống ở Nhật Quỹ thì đi đâu, bao nhiêu người muốn vào còn không được, họ chạy ra ngoài chẳng phải tìm đường chết sao?"
Năm người đội 001 ngồi chung một bàn, Lý Thiên Quang và Hạo Tử ngồi đối diện, ba người còn lại tự ăn phần mình. Tần Mạc còn cho Lạc Bàn thêm một quả trứng:
"Ăn thêm đi để đánh cho tốt, xem tôi một tháng bồi dưỡng cậu béo như Hạo Tử."
Hạo Tử đang ăn nửa cái bánh mì, phải uống mấy ngụm canh loãng vì khô khốc, thức ăn nhà ăn ngày càng tệ, bánh hành ăn chẳng thấy mùi vị.
"Nghe nói họ nhảy việc sang Thiên Cầu, còn cuỗm đi vài bao gạo, đúng là cái đồ ăn cháo đá bát, đi thì đi, còn lấy luôn phần của ông

nội họ, để tôi gặp được tôi đánh cho không dậy nổi."
"Thiên Cầu có gì mà đi, chẳng phải là đám ăn mày sao, không có Nhật Quỹ, bọn họ sống sao đến giờ? Không nói chuyện ơn nghĩa, lại còn đào tường nhà mình."
"Chuyện đó tôi không biết, nhưng cậu tin không, ở căn cứ chúng ta không chừng cũng có nội gián của họ — mẹ nó, ba cái bánh của tôi sao ăn vài miếng đã hết rồi..."
Hạo Tử chửi bới đi lấy bát canh, ăn nhiều cũng không phải là tốt, không no bụng phải uống canh cho no bụng, Lý Thiên Quang thấy thế bẻ nửa cái bánh đưa hắn, khẩu phần ăn của cậu ta nhỏ, chia cho Hạo Tử một ít vẫn ăn đủ no.
Tần Mạc ăn xong thì dẫn Lý Thiên Quang và Lạc Bàn lên mái của một tòa nhà. Tòa nhà này ở rìa trường, cạnh đó có vài hốc đào để lắp nỏ, bên cạnh là giá sắt chất vài cái nỏ.
"Thành viên mới giao cho cậu nhé, cậu dạy cậu ấy bắn tầm xa trước, tôi đi xem Hạo Tử chạy, lát nữa đến kiểm tra kết quả."
Nỏ là vũ khí tầm xa thường dùng nhất, súng tuy mạnh nhưng tiếng lớn, dễ kinh động xác sống, dù lắp giảm thanh cũng không đáng kể. Lạc Bàn dùng dao ngắn giỏi, cận chiến không có vấn đề gì, nếu dùng nỏ tốt thì đội sẽ có thêm người hỗ trợ, chỗ nào thiếu cũng có thể lấp.
Lý Thiên Quang chơi nỏ rất giỏi, nhưng không có nghĩa là dạy người khác tốt, cái này cậu ta dùng thành thạo ngay từ ngày đầu, theo lời cậu ta là, có tay là được.
Nỏ của căn cứ phần lớn là nỏ Phục Hợp*, kết hợp kính ngắm và cánh nỏ, kèm theo bộ giảm thanh. Mấy cái trên mái này chỉ để tập luyện, cảm giác không tốt, Lý Thiên Quang lấy cái của mình, quỳ một gối trước hốc bắn.
*Cung nỏ Phục Hợp là một loại nỏ hiện đại kết hợp hệ thống ròng rọc và vật liệu tiên tiến như sợi carbon và hợp kim nhôm. Hệ thống ròng rọc giúp giảm lực kéo cần thiết khi lên dây, cho phép bắn mũi tên mạnh và chính xác hơn.
"Tôi sẽ làm mẫu, anh nhìn kỹ, lát nữa làm theo tôi, thấy cái xác sống bụng bự bên phải kia không, nhắm vào nó —"
Chỉ nghe "tạch" một tiếng, trúng ngay giữa trán, xác sống đổ gục.
"Đó, thấy không, đơn giản lắm, hiểu rồi chứ?"

Cũng không khó lắm, ít nhất là nhìn không khó.
Lạc Bàn lấy một cái trên giá, học theo Lý Thiên Quang quỳ xuống, nhắm vào một cái xác sống khác trên đường phố.
Cậu tự tin bóp cò, nhưng không ngoài dự đoán là bắn trượt.
Dù mũi tên dư dả nhưng không chịu nổi việc cậu bắn trượt liền mấy phát, Lý Thiên Quang thấy lãng phí, Lạc Bàn lại không chịu thua, chắc chắn do mũi tên có vấn đề.
"Anh đừng run tay, run một chút là lệch xa ngay."
"Tôi không có run."
"Rất run — phải thế này mới gọi là không run."
Cậu ta tiến lại từ phía sau giữ tay Lạc Bàn, hỏi:
"Bây giờ nhìn xem, nhắm đúng chưa?"
"Đúng rồi."
"Bóp cò."
Trúng mục tiêu.
Lạc Bàn không tin vào sự ngẫu nhiên, Lý Thiên Quang bỏ tay ra, để cậu thử lại lần nữa.
Được rồi, lại trượt.
"Chắc chắn là trùng hợp."
Lý Thiên Quang lại đến phía sau giữ tay cậu.
"Nhắm, bắn."
Trúng rồi.
"Run tay không?"
"...Run."
"Từ từ luyện, ngày nào đó tay không run nữa, là sẽ thành công."
Nói xong, cậu ta xuống lầu, để lại Lạc Bàn một mình trên mái nhà, lái chiếc xe nhỏ bằng sắt ra ngoài nhặt tên.
Hiện tại tài nguyên của Nhật Quỷ đều thiếu thốn, tên b.ắn ra nếu có điều kiện thì phải thu hồi lại. Xác sống quanh căn cứ mỗi ngày đều có người dọn dẹp định kỳ, nguy hiểm không cao, Lý Thiên Quang chỉ mất năm phút đã lái xe về căn cứ, trừ mũi tên đầu tiên của Lạc Bàn không biết lệch đi đâu, còn lại đều được cậu ta nhặt lại.
"Này, sao cậu ta lại để cậu tự làm một mình thế?"
Tần Mạc không biết từ lúc nào đã đến, vỗ vai Lạc Bàn bảo cậu đứng dậy, nhưng do ngồi xổm quá lâu, chân cậu tê cứng, vừa đứng lên đã ngã ngửa ra sau, Tần Mạc đưa tay kéo lại, giữ lấy cánh tay cậu.

"...Chân tê rồi."
"Tê thì giậm chân một cái cho đỡ tê — Thiên Quang đâu?"
"Đi nhặt mũi tên rồi."
Vừa nói xong thì Lý Thiên Quang đã cầm một nắm tên lên mái, nhanh chóng đi tới bên cạnh Lạc Bàn.
"Đội trưởng Tần."
"Luyện thế nào rồi?"
"Có chút run tay, bình thường."
Tần Mạc cầm một mũi tên nạp vào nỏ đưa cho Lạc Bàn.
"Run thế nào? Bắn một mũi cho tôi xem."
Lý Thiên Quang khôn ngoan lùi sang một bên, biết đội trưởng định tự mình hướng dẫn.
Lạc Bàn có chút căng thẳng, lòng bàn tay đổ mồ hôi, tay còn run hơn lúc trước.
Chưa kịp bóp cò, Tần Mạc đã đứng sát phía sau, hai tay nắm lấy tay cậu, chỉnh lại tư thế, cảm giác ấm áp từ tay truyền đến, Lạc Bàn không tự chủ thả lỏng cơ thể, hơi thở chậm lại.
"Như thế, đừng căng thẳng, tôi dịu dàng lắm, không ăn thịt cậu đâu."
Nói xong anh bóp cò, dây cung bật lên, mũi tên bay như một vệt đen, thẳng tắp cắm vào đầu xác sống.
Lạc Bàn biết đó không phải kỹ năng của mình, vừa nắm tay Tần Mạc, thân cung đã đứng yên.
Cậu cúi đầu thừa nhận, tai đỏ bừng:
"Được rồi, tôi run tay thật."
Tần Mạc khoanh tay nhìn cậu thất bại mà vẫn ngang ngạnh, cảm thấy buồn cười:
"Hôm nay về nghỉ đi, mai lại đến... còn nữa, đừng có đánh nhau."
Sân tập trên mái khó tranh giành, ngày hôm sau hai người đến đã bị đội khác chiếm, Tần Mạc đành phải lui xuống sân vận động.
Ánh nắng chói chang, Lạc Bàn nheo mắt để thích nghi với ánh sáng, nhắm qua kính ngắm vào cái bia rơm, định bóp cò thì Tần Mạc nói:
"Đừng vội bóp, giữ một lúc đã."
Lạc Bàn đành làm theo, chẳng mấy chốc cánh tay mỏi nhừ, không kiểm soát được mà run lên, Tần Mạc nhìn, nghĩ nếu đưa đến nông trại sàng thóc chắc phải giỏi lắm.

"Giữ thêm bốn mươi phút nữa."
Tập Thành sắp vào hè, nhiệt độ tăng dần, mồ hôi trên trán chảy vào cổ áo, gây ngứa ngáy, Lạc Bàn không nhịn được mà giật giật khóé miệng. Cánh tay lại rũ xuống, bị Tần Mạc đẩy lại chỗ cũ.
"Tiểu Lạc à, nhìn cậu chán quá, để tôi kể cho cậu nghe một câu chuyện..."
"Vào một đêm tối gió bay cao, có một anh chàng đẹp trai, trên đường nhặt được một anh chàng đẹp trai khác..."
"Nhưng anh chàng cứu người lại cực kỳ keo kiệt, thậm chí còn tính cả việc người khác thở không khí của mình..."
"Rồi cậu đoán xem..."
Tần Mạc kể say sưa, nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ của Lạc Bàn mà hả hê trong lòng, cứ thế lải nhải hơn nửa giờ.
"Được rồi, năm phút cuối cùng."
Anh tốt bụng lấy khăn lau mồ hôi cho Lạc Bàn, bảo cậu tập trung, nhắm kỹ mục tiêu.
"Ba, hai, một —"
Vừa dứt lời, cánh tay mềm nhũn, Tần Mạc dường như đã dự đoán trước, giơ tay đỡ cung.
Lạc Bàn giật giật cổ tay mỏi nhừ, đi đến sân cỏ nhựa, ngồi phịch xuống cạnh Tần Mạc.
"Anh cũng nhớ dai ghê."
Điều này oan uổng cho Tần Mạc, nếu anh thực sự để bụng thì đã không cho Lạc Bàn vào đội, vừa rồi chỉ đùa chút thôi.
"Làm gì có... tự bóp cánh tay đi, thế nào, mỏi không?"
Anh còn bổ sung:
"Dùng lực một chút, nếu không sẽ ít hiệu quả."
Hạo Tử đang chạy quanh sân vận động, mỗi lần làm nhiệm vụ rút lui đều chậm nhất, Tần Mạc đặc biệt dặn dò, có thời gian thì chạy mười cây số mỗi ngày, còn cử Lý Thiên Quang ngồi bên giám sát.
Tên thật của Hạo Tử là Phương Chân Hạo, vì thân hình thấp nhỏ, rộng bè, và tên có chữ "Hạo", nên có biệt danh như vậy. Mọi người gọi riết thành quen, hắn ngày nào cũng chỉnh mà không ăn thua, dần dần nghe quen.
*Hạo Tử tiếng Trung là chuột.
Chạy xong mười cây số, Phương Chân Hạo đi tới khán đài uống

ngụm nước, liếc nhìn sân vận động, Tần Mạc vẫy tay bảo hắn lại.
"Giúp đồng chí Lạc xoa bóp cánh tay."
Tần Mạc nói, giữ vai Lạc Bàn, cười không thiện ý:
"Cậu ấy khỏe lắm, phải chịu đựng chút."

Chương 9: Chương 9

"...Thân hình không tệ."

Ngay sau đó, một tiếng thét thảm thiết bị bịt miệng vang lên.
Cách đó không xa, trên nóc thư viện, một chiếc trực thăng đang hạ cánh chậm rãi. Mười mấy nhân viên của căn cứ đang vận chuyển hàng hóa từ khoang máy bay, những thứ này sẽ là lương thực của họ trong tháng tới. Một nhân viên nhìn vào túi đựng gạo và mì, lẩm bẩm:
"Sao lại thiếu mất hai cân nữa? Làm ăn cắt xén cũng không cần phải lộ liễu thế này chứ?"
Không chỉ gạo và mì, mà cả dầu, mắm, muối, thịt cũng đều bị giảm bớt. Trong đám người, không biết ai đó đã hét lên với phi công:
"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ở phía sau hả? Cứ thế này thì mẹ nó sớm muộn cũng chết đói thôi."
Phi công cũng bất lực, người ta giao bao nhiêu thì hắn chở bấy nhiêu, những việc khác không đến lượt hắn quản.
"Các cậu phải biết đủ đi, ít ra các cậu ở Thân Vị còn có thịt ăn, bên Tử Sửu chuồng lợn cũng bị tháo dỡ, một giọt mỡ cũng chẳng có."
"Mới đây không phải nói đã xuất hiện một con xác sống sao? Sao chuồng lợn lại biến mất rồi?"
"Ai mà biết, dù sao thì hôm trước lại có chuyện, lợn đều chạy hết, không biết có phải là bọn ăn xin của Thiên Cầu làm trò hay không."
Thiên Cầu là một nhóm người sống sót hoạt động ở vùng Trung Đông Trung Quốc trong vài năm gần đây, nhưng trong mắt của Nhật Quỹ, đó chỉ là một đoàn thể không tài nguyên, không vũ khí, không tổ chức, không làm nên trò trống gì. Mấy năm qua, hai bên nước giếng không phạm nước sông, Nhật Quỹ phát triển đến quy mô nhất định cũng chưa bao giờ xem trọng Thiên Cầu.

Nhật Quỹ phát triển thành ba trung tâm Đông, Tây, Nam, từ mỗi trung tâm hướng ra ra mười hai phía, mỗi phía có một căn cứ chiến đấu, sát bên căn cứ là những cánh đồng và trang trại chăn nuôi.
Nhật Quỹ ở phía Đông nhỏ nhưng sáng giá, viện nghiên cứu ở trung tâm sáng đèn cả ngày lẫn đêm, luôn nỗ lực nghiên cứu loại thuốc phục hồi được cho là có thể "cứu vãn vận mệnh nhân loại". Suốt mười mấy năm qua các nhà khoa học đã làm việc đến kiệt sức, có ba bốn người đã qua đời vì kiệt quệ.
Hệ thống này đã hoạt động trơn tru hơn mười năm, nhưng những tháng gần đây lại không yên ổn. Các tin đồn đủ loại, nào là âm mưu của Thiên Cầu, nào là thuyết tiến hóa của xác sống bị các thành viên nhai đi nhai lại cả trăm lần. Đáng lẽ người của trung tâm phải ra ngoài điều tra, ít nhất cũng để trấn an lòng người, nhưng bên trên đến bây giờ cũng không hé răng, lương thực lại giảm sụt nghiêm trọng, chắc chắn nội bộ có vấn đề. Con người cần ăn như sắt cần thép, không có năng lượng thì chết chắc, các thành viên không khỏi lo sợ, vừa dỡ hàng vừa lẩm bẩm oán trách.
Đường Miên mang một thùng nước, nhân lúc các thành viên không chú ý nhét cho phi công đang thở dốc, rồi từ trong túi áo lấy ra một phong thư, bên trong có một thỏi son. Thỏi son này vốn đặt trên bàn trang điểm của người khác, cuối cùng bị Đường Miên trong lúc thực hiện nhiệm vụ tiện tay lấy đi, còn bị Tần Mạc chế giễu một trận, cứ khăng khăng nói hắn ta đang hẹn hò trong căn cứ.
"Giúp tôi đưa cái này cho cô Đường Mặc, ở phòng số 3 Đảo Mạt Lị."
Phi công thành thạo nhận lấy, rõ ràng không phải lần đầu làm việc này, bên cạnh có vài thành viên nhìn thấy, cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao phần lớn bọn họ cũng đã từng nhờ người lén mang đồ riêng.
Công việc dỡ hàng kéo dài hơn nửa tiếng, các thành viên mang hàng đã dỡ xuống đưa vào kho chứa lương thực.
Cùng lúc đó, từ một tòa nhà đối diện cổng chính của Tập Đại*, một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào động tĩnh của họ.
*Đại học Thành phố Tập
Nhà tắm của căn cứ mở cửa mỗi tuần một lần, mỗi lần tắm không quá ba phút, có thể nói là tắm qua loa. Lần đầu tiên cướp nhà tắm không có kinh nghiệm, cậu đứng ngoài chờ cả nửa ngày cũng chưa

vào được, cuối cùng Lý Thiên Quang đã đẩy cậu vào, còn đưa cho cậu một cái khăn tắm.
Trong ký túc xá, tiếng ồn ào mơ hồ vang lên, buổi tối trước khi đi ngủ là lúc hiếm hoi để thư giãn, Lạc Bàn kết thúc một ngày huấn luyện, tắm xong trở về ký túc xá đã hơn tám giờ.
Cậu giơ tay sờ soạng đầu giường một vòng, không có sách, cũng không có đài radio, sớm biết vậy đã mang theo vài cuốn sách, người ở 087 không biết đã đi đâu, tám phần là đi tìm đồng đội tán gẫu chơi bài.
Cậu nhắm mắt trở mình, thật sự là chán đến phát bực, còn hai mươi phút nữa mới tới giờ kiểm tra phòng, Lạc Bàn liền xuống giường, ra ngoài tìm việc gì đó để làm.
Cậu lần mò đến phòng đơn của đội trưởng, Tần Mạc vừa từ phòng y tế thay băng về, cửa vừa mở ra thì anh đang cởi tr.ần chuẩn bị lên giường ngủ, nhưng chưa kịp cởi dây thắt lưng, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch", quay đầu lại thấy Lạc Bàn đứng ở cửa.
Lông mày Tần Mạc rất sắc, khi không biểu lộ cảm xúc thì trông nghiêm túc, khác hẳn vẻ lêu lổng thường ngày. Chỉ thấy làn da màu lúa mạch của người này quấn đầy băng trắng, đường cơ bắp từ xương quai xanh kéo dài xuống thắt lưng, khóa quần còn mở một nửa, khiến Lạc Bàn nhướng mày.
"...Thân hình không tệ."
Đều là đàn ông, Lạc Bàn vốn không nghĩ gì, nhưng chợt nhớ có người từng nói với cậu rằng Tần Mạc là đồng tính. Cậu không hiểu nhiều về thể loại này, nhưng đã thích đàn ông, chẳng lẽ trong lòng vẫn là con gái? Vậy cậu nhìn như thế này có phải là quấy rối không?
Cậu lại liên tưởng đến chiếc xe đạp màu hồng Doraemon của Tần Mạc, suy nghĩ một lúc thấy có lý, liền tự động nhắm mắt lại.
"À thì, anh có sách không? Cho tôi mượn đọc hai ngày."
"Sách?" Tần Mạc mỉm cười, "Cậu nhắm mắt thì đọc sách kiểu gì?"
Nói xong, anh mặc quần áo, bước lên trước khóa cửa lại, tay vạch mở mắt Lạc Bàn.
"Mở mắt ra nào."
Không biết còn tưởng người này sắp hóa tiên tại chỗ rồi.
"Không có mấy tác phẩm, nhưng có mấy cuốn tạp chí cũ từ hai mươi năm trước, lấy từ thư viện người ta về, tôi đọc nát cả rồi, cậu cứ tự

nhiên mà lấy."
Anh kéo ra một cái hộp từ dưới gầm giường, toàn là các số tập san hằng năm của một nhà xuất bản nổi tiếng, xem ra Tần Mạc vẫn là fan trung thành của tạp chí này.
Trên sách đã phủ đầy bụi, chắc cũng đã để lâu rồi, Lạc Bàn lấy hai cuốn từ trên cùng, thổi bụi trên bìa.
Cậu cầm sách định đi, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó quay đầu lại hỏi:
"Anh... vết thương của anh thế nào rồi?"
Đã lấy đồ của người ta, thế nào cũng phải thể hiện chút cảm kích.
"Cậu nói cái nào? Cái bị cọc thép đâm hay... cái do cậu đâm?"
Lạc Bàn giật mình, tay cầm sách siết chặt hơn một chút.
Làm sao lại lộ ra thế này?
"Tôi... tôi không cố ý mà..."
Khi thay băng ở phòng y tế, Tần Mạc đã nhận thấy điều không ổn, vết thương quá gọn gàng, rất giống như do con người gây ra, độ rộng của vết thương cũng khớp với con dao của Lạc Bàn. Vừa rồi anh thử dò xét, thủ phạm liền lộ tẩy.
"Vết thương lành khá tốt, cảm ơn cậu đã không nhắm trúng xương, nếu không tôi đã phải đau đớn khổ sở rồi."
"Ngẩn ngơ ở đó làm gì? Về đi, sắp tới giờ kiểm tra phòng rồi."
Lạc Bàn cầm sách rời đi, lúc bị lộ nghĩ rằng Tần Mạc sẽ nhân cơ hội bắt chẹt mình, không ngờ lại được thả ra dễ dàng như vậy, vừa mừng vừa ngạc nhiên.
Haiz, biết thế đã chẳng quan tâm đến anh làm gì.
Đến chín giờ, Tiểu Vương tới điểm danh, người cùng phòng sau khi kiểm tra xong lại chạy ra ngoài, Lạc Bàn hiếm khi có được chút yên tĩnh, tùy ý mở một cuốn tạp chí, tiêu đề to đùng in trên trang giấy đã hơi ố vàng:
"'Beelzebub' xuất hiện, loài người cuối cùng cũng gặp ngày tận thế."
Nội dung dài dằng dặc, chiếm đến bảy tám trang, từ môi trường, sinh học, khí hậu, các phương diện đưa ra căn cứ lý thuyết rằng loài người sẽ diệt vong trong tay 'Beelzebub', lý luận chặt chẽ. Đoạn cuối của bài viết được ai đó khoanh tròn bằng bút đen:
"Giống như máy tính bị đầy rác khiến hệ thống bị đơ hoặc hư, 'Beelzebub' chỉ là một chương trình dọn dẹp khởi động định kỳ, giúp

Trái Đất phục hồi cài đặt gốc. Điều này với chúng ta là ngày tận thế, nhưng đối với vòng đời kế tiếp, có lẽ chỉ là khởi đầu."
Bên cạnh đoạn này còn có một chú thích bằng bút, Lạc Bàn khó khăn lắm mới nhận ra dòng chữ như nét gà bới:
"Đi chết đi, ngày tận thế gì chứ."
Cậu không nhịn được cười khẽ, chưa kịp lật sang trang tiếp theo, người cùng phòng đã quay lại, liếc nhìn cậu đang đọc sách, rồi giơ tay tắt đèn.
Một câu "mẹ kiếp" mắc kẹt trong cổ họng, bìa sách bị cậu bóp kêu "kèn kẹt".
Không đánh nhau, không đánh nhau, không đánh nhau...
Lạc Bàn nghiến răng chui vào chăn, một bụng tức giận nổi lên. Cậu vốn không phải người có tính khí tốt, nếu dám chọc giận cậu lần nữa, bất kể có bị giam hay không, cậu nhất định sẽ đánh cho người này mông không nở hoa được.
Dần dần, từng phòng ký túc xá chìm vào im lặng, hơn mười hai giờ đêm, trừ các nhân viên đang gác tại các điểm canh, toàn bộ căn cứ chìm vào giấc ngủ. Kho vũ khí gần cổng chính lấp lóe một ngọn đèn mờ, đủ để chiếu sáng nhưng không quá rõ ràng, hai người đàn ông cùng ca trực trò chuyện nhỏ giọng.
Bên cạnh kho là nơi chứa lương thực, bất ngờ có tiếng động xì xào, hai người cầm đèn pin soi vào, tiếng động lại biến mất.
"Cái gì vậy?"
"Không biết, chuột vào chăng?"
"Vào xem thử không?"
"Cậu vào đi một vòng, tôi canh ở cửa."
Một người cầm dao ngắn, cầm đèn pin bước vào.
Những bao gạo chất cao một người, một bóng người nhanh chóng lẻn ra cửa sau, người đàn ông nghe thấy động tĩnh, định đi theo xem xét.
Nhà ăn tối om, người đàn ông cầm đèn pin, tiếng tim đập vang lên rõ ràng trong bóng tối, anh ta hạ thấp nhịp thở, nhẹ nhàng tiến tới chỗ chất đống gạo.
Chưa kịp nhìn rõ, đột nhiên có người nắm lấy áo anh ta từ phía sau —
"Chú ơi, cho cháu chút đồ ăn được không?"

Giọng trẻ con ngây thơ vang lên, người đàn ông quay lại nhìn, một bé gái khoảng năm sáu tuổi mặc váy màu hồng đã bạc màu, khuôn mặt bẩn thỉu, hai tay nắm chặt góc áo anh ta.
Anh ta thở phào nhẹ nhõm, đưa bé gái ra khỏi kho lương thực.
"Không phải chuột, là một đứa trẻ."
Đồng nghiệp cũng thả lỏng cảnh giác, nhìn bé gái từ trên xuống dưới, xác nhận không có vết thương khả nghi, liền hỏi:
"Bạn nhỏ, em vào đây bằng cách nào?"
Đứa trẻ cúi đầu, lo lắng xoắn tay:
"Mẹ bảo ở đây có đồ ăn, bảo em trèo qua tường vào."
"Em trèo qua chỗ nào?"
Bé gái giơ tay chỉ về phía một đoạn dốc ở phía bắc, đoạn dốc là giao điểm giữa quốc lộ ngoài trường và trường học, cao hơn năm mét, trên đó phủ một lớp cỏ dày. Không biết khi nào một đoạn tường trên dốc bị gãy, có lẽ đứa trẻ bị người lớn ném vào, rồi leo dốc xuống, vừa khéo đi đến đây.
May mà trước tiên anh ta phát hiện, nếu bị người trực trên nóc nhà thấy, có lẽ sẽ bị coi là xác sống lẻn vào mà bắn hạ rồi.
"Người nhà em đâu?"
Bé gái nhìn về phía trên dốc, chỉ tay nói:
"Ở ngoài tường."
Hai người nhìn nhau, một người lấy ra ba viên kẹo bọc giấy từ túi:
"Sau này không được đến đây nữa, anh đưa em ra ngoài."
Người đàn ông đặt dao lên bàn, cầm đèn pin hướng về phía dốc, chỉ còn một người ở lại canh cửa.
Đêm đầu hè hơi lạnh, hắn ta mặc áo ngắn tay mỏng, không khỏi rùng mình, quay sang một bên hỉ mũi, cầm đèn pin quay lại nhìn về phía hai người rời đi, nhưng không thấy bóng dáng.
Giữa mấy tòa nhà, có lẽ bị che khuất, hắn ta không để ý lắm, chưa kịp quay đầu lại, bỗng nhiên bị một cú đập mạnh vào sau gáy, trước mắt tối sầm, hắn ngất xỉu.

Chương 10: Chương 10

Hình như Tần Mạc thích đàn ông.

Sáng hôm sau trời mưa lất phất, Lạc Bàn cầm cốc đánh răng xếp hàng đợi rửa mặt, tối qua lại một đêm ngủ không ngon, quầng mắt dưới xanh tím. Gã cùng phòng ngáy không ngừng, làm phiền người khác không ngủ được, may mà cách âm dưới đất tốt, nếu mà ở nhà cậu, sớm đã gọi hết đám xác sống trong mười dặm tám làng đến hết rồi.
Phía trước hai gã đàn ông đang xếp hàng cũng không quên nói chuyện phiếm, Lạc Bàn đứng trong hàng, buộc phải nghe vài câu.
"Người trực đêm đội 032 tối qua bị đánh rồi, cậu có thấy không?"
"Sao cậu biết?"
"Tôi dậy đi vệ sinh lúc hơn sáu giờ, đúng lúc cậu ta về, đầu còn băng bó."
"Đánh nhau à?"
"Không thể nào," người kia hạ nhỏ giọng, "bị thương rõ ràng thế này, đánh nhau thì đã sớm bị nhốt rồi....."
Hai người nói chuyện say sưa, không để ý phía trước đã dọn đồ đi rồi, thấy hai người còn đang luyên thuyên, Lạc Bàn rất không khách sáo chen lên trước, mở vòi nước.
"Này, cậu sao lại chen hàng chứ?"
Lạc Bàn quay lại lườm một cái, không thèm để ý, tiếp tục đánh răng.
Hai người kia cũng không muốn gây chuyện, buổi sáng trưởng phòng Tống thích lượn lờ ở đây, bị bắt gặp ít nhất cũng bị mắng một trận, không khéo còn không có bữa sáng ăn.
Nói về người có tên tuổi ở ký túc xá, chắc chắn là Tống Tụ Bình. Là một trong những người sáng lập tổ chức Nhật Quỹ, ông đã bỏ nhiều công sức để vận hành tốt tổ chức này, từ mâu thuẫn trong ký túc xá

đến xung đột với xác sống, không có chuyện gì mà ông không quản, trong căn cứ ông như làm cha làm mẹ, mới bốn năm mươi tuổi mà tóc đã bạc nửa đầu.
Ra khỏi chỗ rửa mặt, Lạc Bàn nhìn thấy người "đầu băng bó" kia, bên cạnh chính là Tống Tụ Bình, hai người nói chuyện vài câu, Tống Tụ Bình hiểu tình hình gật đầu hỏi thăm rồi rời đi về phía đầu hành lang.
Xem ra tối qua quả thật có chuyện xảy ra.
Vì thời tiết, sân tập chuyển từ ngoài trời vào trong nhà, nội dung huấn luyện cũng thay đổi.
Trung tâm Nhật Quỹ mấy ngày trước gửi đến một đợt băng vải, không biết là vơ vét từ bệnh viện nào. Bác sĩ được sắp xếp đến để giảng dạy cách sử dụng cho các đội viên, Lạc Bàn là đợt đầu tiên, ngồi hàng đầu, nghe mà mơ màng sắp ngủ tới nơi.
"...Vì vậy khi đồng đội bị xác sống tấn công, chúng ta nên nhanh chóng chặt phần chi bị thương..."
"...Tăng áp lực vào băng vải có thể giúp đồng đội không bị mất máu nhiều, tiếp theo tôi sẽ giải thích cách sử dụng..."
"Đội trưởng Tần, lên giúp tôi một tay."
Lạc Bàn lắc lắc đầu tỉnh dậy, mắt ngái ngủ nhìn lên bục, chỉ thấy bác sĩ nâng tay Tần Mạc lên, kéo tay áo lên cánh tay vẽ một đường:
"Chúng ta giả sử cắt từ đây..."
Bác sĩ quấn băng từ đường vẽ lên trên, vừa làm vừa giải thích những điều cần chú ý, cuối cùng khóa băng lại.
"Rất đơn giản, chắc mọi người đều học được rồi, giờ tôi gọi người lên thử... cậu," ông chỉ vào Lạc Bàn, "nhìn cậu vừa rồi xem chăm chú lắm, lên thử đi."
Thử thì thử, chuyện nhỏ như con thỏ.
Bác sĩ mở khóa băng tháo băng ra, phần dưới đường vẽ bị siết chặt đến phát tím, tay Tần Mạc nắm thành quyền, liếc Lạc Bàn một cái không cảm xúc.
Người này đầu còn vểnh một lọn tóc, nhìn như vừa ngủ dậy, cầm băng định quấn.
Sao cảm giác không đúng.
Hình như Tần Mạc thích đàn ông.
Nghĩ đến điều này, Lạc Bàn bắt đầu ngượng ngùng, sợ mình lỡ mạo

phạm anh, quấn băng còn giơ ngón út lên, trông như tránh xa, bác sĩ nhìn mà nhíu mày, nhắc nhở:
"Dùng lực, siết chặt mới cầm máu được, cứ như cậu thế này mang về người ta cũng đến chầu Diêm Vương rồi."
Vài giây sau lại nói:
"Chặt vào..."
Cuối cùng không chịu nổi nữa, ấn ngón út cậu xuống:
"Cậu giơ ngón út cao thế, định véo nhân trung hắn à?"
"....."
"Làm lại."
Dưới khán đài bảy tám chục người nhìn, Lý Thiên Quang ngồi bên cạnh che miệng cười trộm, ghé vào tai Hạo Tử nói:
"Sao cảm giác Tiểu Lạc còn đỏ mặt nữa?"
Lạc Bàn căng thẳng tháo băng ra, vô thức mím môi, làm lại một lần theo chuẩn, vừa làm trong lòng vừa niệm "mạo phạm", cảm thán làm đội viên của gay quả thật không dễ.
Cuối cùng cũng hoàn thành, khóa băng lại, tảng đá trong lòng "ầm" một tiếng rơi xuống, cậu đứng thẳng, thở phào một cái.
"Không phải biết rồi à, xuống đi."
Buổi học lý thuyết và thực hành này kéo dài cả buổi sáng, gần như ai cũng lên thử một lần. Ăn xong đã đến giờ nghỉ trưa, Lạc Bàn chưa kịp nhắm mắt, hành lang vang lên tiếng gọi:
"Hai giờ họp ở phòng họp số ba!"
Người đó còn đi từng phòng thông báo, hành lang lộ ra mấy cái đầu hỏi có chuyện gì, người đó chỉ nói:
"Trưởng phòng Tống giao, tôi cũng không rõ."
Lạc Bàn quen thói nhởn nhơ, chưa từng trải qua kiểu sáng sớm chạy bộ rồi ba ngày hai buổi họp thế này, chỉ có thể thầm chửi:
Thật là con mẹ nó nhiều việc.

Mưa lất phất từ sáng đến giờ, trong một căn biệt thự cách Thân Vị hai mươi cây số có bảy tám chục người đang tụ tập, dưới tấm ga trải giường lót một lớp cát mịn. Một cô bé mặc váy hồng đang cầm bát nhỏ đứng chờ bên nồi, múc đầy canh rồi đưa cho một bà lão hơn sáu mươi.
"Ba ơi, ăn hết chỗ này rồi phải làm sao? Chúng ta có bị đói nữa

không?"
Người đàn ông đang nấu ăn nhìn về phía Thân Vị, ánh mắt sâu thẳm không rõ cảm xúc:
"Nghe lời ba, qua năm nay, chúng ta sẽ không bao giờ đói nữa."
—
Phòng họp số ba là phòng họp lớn duy nhất, cũng là phòng họp duy nhất xây trên mặt đất, lúc trước việc dọn dẹp rạp hát của Đại học Khoa học Kỹ thuật tốn không ít công sức, rạp này cách âm rất tốt, có thể chứa khoảng một ngàn người, là nơi lý tưởng để họp.
Lạc Bàn là đội viên 001, một lần nữa ngồi hàng đầu.
Tống Tụ Bình cầm cái cốc giữ nhiệt trông rất cũ bước lên bục, nói chuyện đầy khí thế, vừa nói vừa chỉnh kính.
"Chắc hẳn gần đây mọi người đã nghe một số tin tức về lương thực và Thiên Cầu."
"Trước hết, về vụ mùa, mọi người cứ yên tâm. Mặc dù bị ảnh hưởng bởi thời tiết dẫn đến giảm sản lượng, nhưng chúng ta đã ngừng cung cấp vật tư ra ngoài, sẽ không để mọi người thiếu lương thực. Và tháng sau, khi lúa nước trên đường Mậu Hợi thu hoạch, chúng ta sẽ cử người từ căn cứ đến hỗ trợ."
"Về việc vận chuyển lương thực bị giảm, hiện nghi ngờ do người của Thiên Cầu ăn cắp—"
Vừa nghe đến hai chữ "Thiên Cầu", trong phòng họp đã có người bắt đầu xì xào bàn tán. Lạc Bàn nghe ngóng hai bên, Lý Thiên Quang và Phương Chân Hạo nói chuyện rất sôi nổi, Đường Miên ngồi giữa thì mặt không biểu cảm nghe hai người càng nói càng đi xa.
"Mọi người yên lặng, nghe tôi nói," Tống Tụ Bình hắng giọng, "Thứ hai, về việc tối qua có người bị tấn công tại kho quân khí. Hiện chưa phát hiện tổn thất gì, động cơ của kẻ tấn công vẫn đang được điều tra."
"Để tránh xảy ra những sự việc tương tự, từ nay về sau hai người trực ca không được tự ý tách nhau ra, nếu phát hiện tình huống lập tức báo cáo đội trưởng. Tóm lại, gần đây mọi người cần cảnh giác với những người bên ngoài Nhật Quỹ, không làm hại, không bố thí, sự nhân từ không cần thiết có thể dẫn đến hậu quả khó lường."
"Cuộc họp hôm nay kết thúc ở đây, những đội đang làm nhiệm vụ

không đến họp, đừng quên truyền đạt lại cho nhau."
Các đội viên xếp hàng rời đi, khi ra khỏi phòng họp trời vẫn đang mưa. Lý Thiên Quang không biết từ đâu kiếm được hai chiếc ô, đưa cho Tần Mạc một chiếc, Đường Miên liền chui vào ô. Lạc Bàn không trông mong có chỗ cho mình, nhưng Lý Thiên Quang lại kéo cậu qua.
"Chen vào một chút, còn xa lắm, ướt rồi thì hôm nay không phơi khô được đâu."
Phương Chân Hạo một mình chiếm gần hết ô, Lạc Bàn bị Lý Thiên Quang kéo vào giữa, chỉ có thể co người bước đi.
"Hay là tôi..."
Tự mình đi...
"Lạc Bàn." Một giọng nói từ sau vang lên, cậu quay đầu lại, Tần Mạc vừa đi đến, che ô cho cậu.
"Cậu che ô với Hạo Tử, cẩn thận cậu ta đẩy cậu ngã vào hố."
Đường Miên vừa đi được nửa đường thì đòi vào nhà vệ sinh của khu giảng dạy. Ô trống một chỗ, Tần Mạc nhìn ba người phía trước đi như bánh sandwich, không đành lòng, liền kéo cậu ra.
Từ khi nhận ra Tần Mạc thích đàn ông, Lạc Bàn không muốn ở gần anh, không phải là ghét bỏ, mà luôn cảm thấy người này tuy vẻ ngoài mạnh mẽ cường tráng, nhưng thực chất là trái tim thiếu nữ, sợ mình lỡ mạo phạm anh.
"Cậu chạy xa thế làm gì, trên người tôi có điện chắc?"
Tần Mạc nói rồi khoác vai cậu, cảm nhận được cơ thể Lạc Bàn cứng đờ.
"Ôi đệt, thật sự có điện à?"
"Không... đến rồi, tôi đi trước..."
Nói xong liền bỏ chạy, để lại Tần Mạc đứng đó không hiểu gì.
Sao lại ngượng ngùng chứ?

Thành phố Tập nằm ở khu vực ven biển phía đông của Hoa Quốc, sắp bước vào mùa mưa, vài cơn mưa nhỏ chỉ là bắt đầu. Liên tiếp năm sáu ngày mưa phùn, một tuần sau trời cuối cùng cũng quang đãng. Lạc Bàn lại đến sân bắn, gặp lại một khuôn mặt quen thuộc.
Dương Nhiên đổi một cái nỏ mới, cái cũ trước đây không thể so với nỏ Phục Hợp, vũ khí mới cần thời gian làm quen, hôm nay cô đến

tìm cảm giác.
"Bắn lệch rồi, cậu nhóc đẹp trai."
Lạc Bàn bắn mũi tên đầu tiên hơi lệch, nhưng thân cung ổn định hơn lần trước, cũng coi như có tiến bộ.
Cậu lại lắp một mũi tên, nín thở, nhắm vào hồng tâm qua ống ngắm. Vẫn hơi lệch, nhưng đều trong dự kiến.
Dương Nhiên: "Cần luyện tập thêm."
Mục tiêu nhanh chóng bị cắm đầy tên, của Dương Nhiên đều trúng trung tâm, của Lạc Bàn thì phân bố đều, đối lập rõ rệt. Nhiệt độ tăng dần theo ánh mặt trời, chẳng mấy chốc cả hai đều rịn mồ hôi trên trán.
Họ đi đến bên sân nghỉ ngơi, Dương Nhiên hài lòng dùng tay lau bụi trên nỏ, một vũ khí rất vừa tay, trong thời đại này mang lại cảm giác an toàn khá cao.
Đang ngồi, đột nhiên có người vỗ vai Lạc Bàn từ phía sau, Tần Mạc cầm chìa khóa xe, lắc lư trước mặt cậu:
"Đi thôi, anh trai lái Porsche đưa cậu đi chơi."
"Lễ gì à?"
"Ngốc à," anh gõ đầu Lạc Bàn, "đi làm nhiệm vụ."

Tác giả:
Tần Mạc: Tôi thật sự phóng điện được à, quá tuyệt!

Chương 11: Chương 11

"Đội phó Đường đâu rồi?"

Chiếc Porsche trong miệng Tần Mạc thực chất là một chiếc xe tải cỡ trung, cabin chỉ ngồi được ba người, Hạo Tử và Đường Miên chui vào thùng xe, Tần Mạc làm tài xế, Lý Thiên Quang cầm bản đồ xem đường, còn Lạc Bàn thì ngồi ở vị trí gần cửa sổ đóng vai "không khí".
"Bãi biển thứ nhất... Anh vừa rồi lẽ ra phải rẽ trái đấy, Đội trưởng Tần..."
Vừa nói cậu ta vừa xoay tấm bản đồ, nheo mắt nhìn kỹ:
"Đi thẳng hình như cũng được..."
Chuyến đi này là để đối phó với mùa mưa sắp tới, mấy năm trước các biện pháp chống thấm không đầy đủ khiến kho lương thực bị ngập nước và làm nhiều lương thực bị hỏng. Không chỉ kho lương thực, mà cả lối vào bãi đỗ xe ngầm, cửa kho vũ khí cũng cần được giữ khô ráo.
Kho dự trữ cát của căn cứ còn lại không nhiều, mấy ngày nay lại mưa liên tục, cát bên bãi biển chưa chắc đã dùng được, vì vậy họ nhắm đến một câu lạc bộ bóng chuyền bãi biển, định lấy cát trong nhà của câu lạc bộ đó.
Câu lạc bộ này nằm ngay bên cạnh bãi biển thứ nhất, Tần Mạc lái xe tải, trên đường đi có thể nói là đấu đá tứ tung, xe này đúng là ồn ào, nhưng trọng tải lớn, mười mấy hai chục con xác sống cũng bị đè bẹp, mọi điểm có thể bám vào đều được bôi dầu trơn, không cho xác sống cơ hội nào.
"Xe này lái đã thật, cái xe năng lượng mặt trời dành cho người già làm tôi khó chịu chết đi được, đúng không đồng chí Lạc?"
Lạc Bàn nghĩ đúng là thoải mái thật, ít nhất cậu không phải mở cửa

sổ đá lung tung ra ngoài.
Cho đến khi xe chạy đến nơi thuận lợi, Lạc Bàn mới biết hóa ra đi ra ngoài có thể dễ dàng như vậy.
Nhưng xuống xe thì chưa chắc đã thuận lợi, nhìn qua màng chắn một chiều trên kính chắn gió về hướng bờ biển, dọc bãi cát ven biển dày đặc xác sống.
Tần Mạc đỗ xe ở bãi đỗ xe ven biển, bên cạnh toàn là xe buýt, chiếc xe này có màu xám xanh không dễ thấy. Thùng xe quay về phía cabin có một ô cửa sắt nhỏ, Hạo Tử và Đường Miên thò đầu ra xem tình hình, lại bị Lý Thiên Quang đẩy vào.
"Đội trưởng Tần chưa ra lệnh, gấp cái gì."
Câu lạc bộ bóng chuyền bãi biển cách đó chỉ năm mươi mét, trên đường trước cổng bãi đỗ xe không có nhiều xác sống, ở trên xe hoàn toàn có thể đối phó. Điều đáng lo là câu lạc bộ nằm bên cạnh bãi cát, trước cửa vây quanh một đám xác sống, điều này có nghĩa là ngay cả khi họ lái xe đến gần câu lạc bộ, cũng chưa chắc đã vào được dễ dàng.
Hơn nữa tình hình bên trong câu lạc bộ vẫn chưa rõ, nếu bị tấn công cả trong lẫn ngoài thì khó mà đối phó.
Các thành viên chưa kịp đợi lệnh của Tần Mạc, đã nghe thấy tiếng động cơ xe tải khởi động.
"Chúng ta lái thẳng đến câu lạc bộ, tôi sẽ đỗ xe ngang chặn trước cửa, tình hình bên trong câu lạc bộ chưa rõ, nếu đối phó được thì tiến vào, không được thì rút lui... Thiên Quang, nói với hai người phía sau."
Xe tải chạy lên đường lớn, nhanh chóng đến đoạn đường bãi biển thứ nhất, chiếc xe di động thu hút sự chú ý của xác sống trên bãi cát, chúng đồng loạt tiến đến gần, nhưng do trên xe dán màng chắn một chiều không nhìn thấy người, đám xác sống không có phản ứng lớn.
Tần Mạc đạp ga mạnh, hất văng bảy tám con xác sống trước cửa, rồi đỗ xe ngay trước cửa câu lạc bộ. Cửa bị khóa, đây là dấu hiệu tốt, nghĩa là bên trong có thể không có người.
Thân xe gần như sát tường, đỗ rất chuẩn, cửa bên hông xe đối diện với cửa câu lạc bộ. Cửa thùng xe mở vào trong, Hạo Tử nhảy xuống xe cầm kìm lớn "cạch" một tiếng cắt đứt khóa, đẩy cửa vào trong.

Tần Mạc và hai người còn lại từ cửa sổ nhảy vào thùng xe, theo sau. Phương Chân Hạo vào nhà, nhìn quanh một lượt rồi ra hiệu an toàn. Hắn vừa định hạ vũ khí, Lý Thiên Quang đã đẩy hắn ra, mũi tên bắn trúng một con xác sống ở góc đối diện.
"Bây giờ thì an toàn rồi."
Tần Mạc lấy bao tải đã chuẩn bị sẵn, một người giữ miệng bao, một người xúc cát vào bao, hiệu suất rất cao. Lý Thiên Quang và Đường Miên đứng bên cầm cung nỏ sẵn sàng đối phó tình huống bất ngờ. Bên ngoài chẳng mấy chốc đã tụ tập một đám xác sống, xe tải đỗ ngang chắn lối vào rất tốt, nhưng đám xác sống có vẻ ngửi thấy mùi người, cứ loanh quanh gần xe tải.
"Đội trưởng Tần, chúng ta lấy bao nhiêu?"
"Đầy bao thì rút."
Bao tải ít nhất cũng có bốn năm chục cái, hiện tại mới chỉ đầy được một nửa, bên ngoài xác sống đã bắt đầu đẩy xe tải, nhìn qua cửa sổ thấy đã tụ tập đông nghịt.
"Đội trưởng Tần, lát nữa chúng ta có thoát nổi không?"
"Câm cái mồm quạ đen của cậu lại mà làm việc cho tốt đi."
Lý Thiên Quang lo lắng nhìn ra ngoài mấy lần, họ làm việc lâu vậy mà câu lạc bộ không có động tĩnh gì. Sau khi hỏi ý Tần Mạc, cậu ta cũng gia nhập đội xúc cát.
Xe tải rung lắc càng ngày càng mạnh, một con xác sống trèo lên nóc xe, từ nóc xe nhảy xuống, Đường Miên bắn trúng một phát, chưa kịp lắp tên thứ hai, xác sống liên tiếp nhảy xuống, miệng phát ra tiếng "sột soạt" khó chịu. Lý Thiên Quang thấy vậy, đặt xẻng xuống, lại cầm cung nỏ lên.
Có vẻ đã tìm được cách xâm nhập, xác sống ùn ùn trèo lên nóc xe, hai người sắp không chống nổi, Tần Mạc nhấc bao tải bước vào giữa bể cát:
"Đi vào trong, chúng ta đứng gần cửa quá."
Mọi người chạy vào giữa bể cát, kéo giãn khoảng cách với cửa, cách này khá hiệu quả, đám xác sống sau xe quả nhiên tản đi chút ít, nhưng đứng xa cửa quá, Hạo Tử phải vác bao tải chạy đi chạy lại mấy chục mét, hiệu suất rõ ràng không cao như trước.
"Chết tiệt, lúc nào cũng là tôi vác đồ, cứ thế này thì tôi bị lùn mất!"
"Về tôi cho cậu thêm hai cái bánh bao, đừng có kêu ca nữa, chúng

ta..."
"Suỵt ——"
Đường Miên đột ngột đặt ngón trỏ lên môi ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi chĩa mũi tên về phía lối thoát hiểm. Cánh cửa sắt của lối thoát hiểm đang rung nhẹ, chiếc xích quấn quanh tay nắm phát ra tiếng kêu nhỏ.
Họ tránh được đám xác sống ở cửa chính, nhưng lại làm kinh động đến đám xác sống bị nhốt trong lối thoát hiểm.
Cái xích mỏng quấn hai ba vòng không chịu nổi, cánh cửa đôi đã bị đẩy mở ra một khe hở nhỏ. Tần Mạc ra hiệu lùi lại, cả nhóm lại thay đổi vị trí.
Câu lạc bộ này thực sự không đủ lớn, phía sau là một cửa sổ kính, nếu đến gần sẽ làm đám xác sống húc vào cửa kính loảng xoảng.
Cuối cùng, họ quyết định chọn nơi dễ giải quyết nhất – lối thoát hiểm.
"Lạc Bàn, Đường Miên, Hạo Tử, đi đóng chặt cửa lại, buộc kỹ xích vào."
Mùi người đột nhiên trở nên rõ rệt, đám xác sống bên trong càng phấn khích, cố gắng thò tay qua khe cửa. Đường Miên và Hạo Tử dùng thân mình chặn hai bên cửa, Lạc Bàn tháo xích ra quấn lại.
Chưa kịp thắt nút, chiếc xích sắt đã mười mấy năm nay bỗng đứt làm đôi.
"Chết tiệt."
Cậu đành phải tạm thời giải quyết bằng cách thắt nút một nửa chiếc xích, rồi quấn và thắt nửa còn lại, tạm thời ngăn chặn đám xác sống trong cầu thang.
Bao tải sắp đầy, Tần Mạc vẫy tay ra hiệu cho Lý Thiên Quang và Lạc Bàn đi thu dọn.
Chỉ thấy Lý Thiên Quang kéo Lạc Bàn tiến gần cửa lớn, đám xác sống ngay lập tức ngửi thấy mùi, càng đập mạnh vào thân xe. Hai người không dừng lại trước cửa, mà đi dọc theo tường về phía đuôi xe, đám xác sống phía bên kia tường di chuyển chậm theo mùi hương, khiến đám xác sống chặn bên cạnh xe phân tán bớt.
Tần Mạc và hai người còn lại đã bắt đầu rút lui, tiếng nói vang lên trong bộ đàm của Lạc Bàn:
"Xong việc, rút lui."

Lý Thiên Quang nhận được tin liền bước chân khựng lại, sau đó lập tức chạy về phía thùng xe, Lạc Bàn theo sát phía sau.
Cùng lúc đó, cửa lối thoát hiểm bị bật tung, chiếc xích cuối cùng cũng không chịu nổi, đứt hoàn toàn, hàng chục con xác sống gào thét xông ra, hai nhóm người đồng thời chạy về phía cửa, Hạo Tử vác bao cát, là người đầu tiên chui vào thùng xe.
Khi đám xác sống đuổi đến cửa, đội 001 đã lên xe hết, Tần Mạc vào số đạp ga không do dự, Lạc Bàn cầm dao ngắn, nhanh chóng giải quyết bốn năm con xác sống bám vào cửa xe, Lý Thiên Quang chớp thời cơ đóng cửa thùng xe, nhanh chóng bỏ lại đám xác sống phía sau.
Hạo Tử nằm dài trên đống bao cát, mệt đến mức mắt trắng dã: "Hôm nay mệt chết tôi rồi."
Không ai bị thương là tốt rồi, Tần Mạc ngồi trong cabin lái xe khá hài lòng.
"Nhiệm vụ khá suôn sẻ, về đến nơi tôi sẽ cho các cậu nghỉ một ngày. Đặc biệt khen ngợi Hạo Tử, Phương Chân Hạo, lần này cậu chạy rất nhanh khi rút lui, tối nay tôi sẽ đi giành cho cậu một cái đùi gà."
"Nhớ giành cho tôi cái to nhé," Phương Chân Hạo đang nằm thở dốc trong thùng xe, nghe vậy liền thò đầu ra cửa sổ, "lần trước đội phó Đường giành cho tôi cái đùi gà bé tí, chả đủ tôi nhét kẽ răng."
"Kẽ răng cậu lớn cỡ nào?" Lý Thiên Quang châm chọc, "Cái gì vào miệng cậu cũng không đủ lấp khe răng. Tháng trước cậu cũng nói thế với cái bánh mì của căng tin. Kẽ răng cậu là hẻm vực Đông Phi à?"
Cả xe cười ầm lên. Tần Mạc liếc nhìn đồng hồ, kim giờ chỉ năm giờ chiều, còn hơn một tiếng nữa là đến nơi. Mọi người trên xe tiếp tục đùa giỡn, Lạc Bàn thỉnh thoảng nói vài câu, nhưng phần lớn chỉ lắng nghe.
Khi xe tải chạy qua cầu vượt, hoàng hôn cam đỏ tô điểm cho bầu trời xám xịt của hành tinh chết chóc này. Lạc Bàn nhìn chằm chằm ra cửa sổ, hiếm khi cậu không phải coi hoàng hôn là dấu hiệu nguy hiểm sắp đến, cậu chiêm ngưỡng màu đỏ xuất hiện rồi dần tan biến, cho đến khi mặt trời lặn hẳn.
"Đội trưởng Tần, sao vẫn chưa tới vậy?"

"Gấp cái gì? Hai mươi cây số, tối đa nửa tiếng nữa thôi."
Lúc này ánh sáng đã mờ dần, Tần Mạc không dám bật đèn xe, chỉ có thể tăng tốc. Sau hơn hai mươi phút, họ đã nhìn thấy cổng căn cứ Thân Vị từ xa, Tần Mạc bật xi nhan hai lần, lính gác nhận tín hiệu, cổng xe một bên từ từ mở ra.
Xe bỗng xóc mạnh như đè lên cái gì, ngay sau đó là tiếng nổ, xe hơi chồm về phía trước. Tần Mạc lo lắng, đạp phanh.
Anh và Đường Miên ngồi ghế phụ nhìn nhau, rồi cả hai mở cửa xe ra. Dưới lớp cỏ dày là một cái phá lốp tự chế.
Tần Mạc chửi thề:
"Đứa nào làm cái trò này?"
Chắc chắn không phải người của Nhật Quỹ, ai lại đi đặt cái này ngay trước cửa nhà mình.
Vậy chỉ có thể là người khác, xác sống không có cái đầu óc đó.
Đường Miên đang ngồi xổm trước xe kiểm tra lốp, trời tối dần, xung quanh như được phủ một lớp màn xanh đậm. Tần Mạc gọi mọi người trong thùng xe ra, nơi này nguy hiểm không nên ở lâu, phải đưa mọi người về căn cứ trước đã.
"Chuyện gì vậy đội trưởng Tần?"
Lý Thiên Quang khóa cửa thùng xe, cùng Tần Mạc đi về phía đầu xe.
"Lốp xe bị phá, chúng ta đi bộ về trước, mai sẽ tính sau."
Lạc Bàn nhìn quanh khu đất trống bên xe như đang tìm gì đó.
Một, hai, ba, bốn...
Lạc Bàn nói: "Khoan đã... Thiếu một người."
Hạo Tử cũng lập tức phản ứng:
"Đội phó Đường đâu rồi?"
"Anh Đường không phải ở... đây..."
Tần Mạc đi tới trước xe, ánh sáng yếu ớt phản chiếu sự kinh ngạc trong mắt anh.
Đường Miên đã biến mất.

Chương 12: Chương 12

"Đồ đã đến, người của chúng tôi đâu?"

Tần Mạc cầm bộ đàm lên, lông mày nhíu chặt, giọng nói hiếm khi lộ vẻ hoảng loạn:
"Lão Đường, lão Đường, nghe thấy thì trả lời..."
"Đường Miên? Đường Miên?"
"Đường Miên ở đây."
Một giọng nam lạ từ bộ đàm vang lên, Tần Mạc đột nhiên siết chặt nắm đấm, nhìn xung quanh tìm nơi người này có thể ẩn nấp.
Gặp xác sống không phải vấn đề lớn, nhưng gặp người thì rắc rối hơn.
"Chúng tôi không cần nhiều thứ, ba bao bột mì đổi một người, cũng coi như hợp lý nhỉ."
"Chúng tôi?"
Chẳng lẽ là... Thiên Cầu...
Trời đã tối hoàn toàn, thấy đội 001 cứ lượn lờ trước xe mãi không vào trong, trong căn cứ cử mấy người ra hỗ trợ.
Bộ đàm lại phát ra tiếng:
"Trưa mai mười hai giờ, ở đầu phía bắc cầu vượt biển, người đổi lấy hàng."
Tần Mạc: "Đừng động vào người của tụi tao..."
"Bíp" một tiếng, liên lạc bị cắt đứt.
Trong màn đêm trầm lặng chỉ còn lại tiếng thở của vài người, không còn gì khác.
Tần Mạc trở về căn cứ, đi thẳng tới phòng của Tống Tụ Bình, bầu không khí trên đường đi căng thẳng đến mức đỉnh điểm, Lý Thiên Quang không dám thở mạnh, Hạo Tử với đôi chân ngắn chạy theo không kịp bước đi gấp gáp của Tần Mạc, lên tiếng:

"Đội trưởng Tần, đừng vội, họ không lấy được hàng thì chắc chắn sẽ không động vào đội phó Đường đâu... Ba bao bột mì, chỉ huy Tống không thể không cho được..."
Tần Mạc đột nhiên dừng lại, quay lại thở dài, lông mày lộ vẻ nghiêm túc, nói với vài người:
"Mọi người về nghỉ ngơi trước, ở yên trong căn cứ chờ tin tôi."
Cảnh tượng vài người đi vội vàng thu hút sự chú ý của các thành viên đi ngang qua, tò mò nhìn họ, Tần Mạc không để tâm, đẩy cửa bước vào phòng.
Năm phút sau, trong phòng Tống Tụ Bình.
"Ở cổng căn cứ mà cũng để mất người?!"
Tống Tụ Bình nổi giận mắng, Tần Mạc cúi đầu chịu trách mắng, không thể nói được lời nào, đội viên gặp chuyện không may thì đội trưởng phải chịu trách nhiệm. Sau một hồi bị mắng chửi, Tống Tụ Bình mới bắt đầu bàn cách với Tần Mạc.
"Cậu chắc là người của Thiên Cầu?"
"Hắn nói là 'chúng tôi'," Tần Mạc ngẩng đầu nói, "chắc không phải một người, mà là một tổ chức... Tôi chỉ đang nghi ngờ thôi."
Chứng cứ rất sơ sài, nhưng gần đây các căn cứ khác đã có tiền lệ, trực giác mách bảo anh rằng việc này cũng có thể liên quan đến Thiên Cầu.
"Ba bao bột mì..."
Tống Tụ Bình nuốt nước bọt, ngón tay nắm chặt ly giữ nhiệt đến trắng bệch.
"Đội trưởng Tần, không giấu gì cậu, căn cứ của chúng ta đã mất hai bao rồi."
Điều này khiến Tần Mạc bất ngờ, anh hỏi:
"Khi nào vậy?"
"Đêm hôm trước, đội viên 032 bị đánh lén, cậu biết chứ?"
Tần Mạc gật đầu, việc này đã được nhắc đến trong cuộc họp mấy ngày trước, nhưng khi đó Tống Tụ Bình nói là không có thiệt hại.
"Tôi nói thế vì sợ làm các thành viên hoảng sợ, sáng hôm đó khi chúng tôi đến kho, đã thấy hai bao bị thay thế bằng cát. Chắc cậu cũng để ý, bánh của chúng ta nhỏ lại một chút, nếu còn đưa thêm ba bao..."
Các thành viên trong căn cứ e rằng sẽ phải chịu đói.

Tống Tụ Bình do dự một chút, Tần Mạc ngay lập tức nhận ra, ánh mắt tối sầm lại:
"Ông không muốn đổi à?"
Câu nói này chứa đầy hỏa khí, Đường Miên đã liều mạng làm việc cho Nhật Quỹ suốt mười mấy năm, hoàn thành vô số nhiệm vụ, đến cuối cùng chẳng lẽ ngay cả ba bao bột mì cũng không đáng?
"Đổi... nhất định phải đổi."
Cơ thể căng cứng của Tần Mạc mới hơi thả lỏng sau khi nghe câu này, Tống Tụ Bình lại nói:
"Chỉ sợ chúng sau này lại giở trò cũ, biết chúng ta sẽ đổi người bằng lương thực thì càng ngày càng quá đáng, lúc đó không..."
"Chuyện sau này hãy tính, việc cấp bách bây giờ là cứu Đường Miên trước," Tần Mạc ngắt lời ông, nói, "chuyện này không thể trì hoãn dù chỉ một giây."
"Tôi đâu có nói không cứu, cậu gấp cái gì!"
Tần Mạc thật sự gấp, chỉ muốn ngay lập tức mọc cánh bay qua cứu người về, đám người Thiên Cầu cũng khó bảo toàn mạng sống, nếu gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ lấy Đường Miên làm bia đỡ đạn, Đường Miên ở ngoài căn cứ càng lâu, khả năng đội 001 mất người càng lớn.
"Thôi, cậu về ký túc xá nghỉ ngơi trước đi, ngày mai mười giờ, gọi hai đội mang đồ đến cầu vượt biển," Tống Tụ Bình đẩy gọng kính, từ tốn nói: "Tôi sẽ cùng đi với các cậu."

Sáng hôm sau, chín giờ ba mươi phút.
"Bực mình thật, hôm nay bánh lại nhỏ hơn rồi."
Các thành viên đang bắn bia ở sân tập, giọng nói không hài lòng, bất ngờ bóp cò, rồi tức giận nạp thêm một mũi tên.
"Ai nói không phải phải đi, tôi thấy Phó trưởng Tống nói không thiệt hại gì là xạo chúng ta thôi, người bị đánh ngất trước kho lương thực mà không lấy đi gì, ai tin nổi chứ."
"Còn như thế này nữa, con mẹ nó tôi không thèm ở đây lăn lộn nữa."
"Không ở đây thì đi đâu, cậu định sang Thiên Cầu xin ăn à? Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa*, bỏ đi, đừng mơ nữa."
*một câu thành ngữ tiếng Trung, nghĩa là cho dù lạc đà có gầy đến mức nào hay thậm chí đã chết, thì kích thước của nó vẫn lớn hơn

ngựa. Câu này ám chỉ rằng một người hoặc một tổ chức, dù đang ở vào hoàn cảnh khó khăn, vẫn có những lợi thế hoặc tiềm lực hơn người khác.

Mười hai giờ, cầu vượt biển.
Tần Mạc nhảy xuống từ ghế lái xe tải, vài người khác của đội 001 đặt các bao bột lên tấm ván gỗ ở đầu cầu. Gió biển thổi qua, tóc bạc ở bên tai Tống Tụ Bình khẽ phất lên, ông đứng giữa khoảng đất trống với vẻ mặt nặng nề.
Tần Mạc xua các thành viên khác lên xe, vì kẻ địch trong tối còn họ thì ngoài sáng, cần luôn cảnh giác với tình hình xung quanh.
Lý Thiên Quang đã nạp tên vào nỏ, Lạc Bàn cầm ngược dao, quan sát tình hình qua tấm màng một chiều.
Chỉ thấy Tống Tụ Bình cầm bộ đàm lên:
"Đồ đã đến, người của chúng tôi đâu?"
Vừa dứt lời, bên tay trái vang lên tiếng kêu "kẽo kẹt" lẫn với tiếng bước chân trên tấm tôn, một container cũ kỹ khẽ rung lên, rồi "rầm" một tiếng, cửa container bị đẩy ra. Lý Thiên Quang trên cabin xe lập tức quay đầu mũi tên, một người đàn ông trung niên gầy yếu, mặt mũi tiều tụy từ từ bước ra, tay cầm súng.
Một người bị hắn kẹp chặt trong ngực, chính là Đường Miên.
Khẩu súng vốn ở bên hông Đường Miên giờ đang chĩa vào đầu hắn.
Tần Mạc căng thẳng thấy rõ, ngực phập phồng dữ dội, đôi mắt đen láy như mực, dán chặt vào khẩu súng kia.
Người đàn ông không có ý định thả người:
"Chúng tôi muốn kiểm tra hàng trước."
Thêm một nam một một nữ bước ra từ container, người phụ nữ bê ba hộp niêm phong, người đàn ông rạch một chiếc bao, đổ ra một hộp.
Bột mì trắng tràn ra, bụi trắng tung lên, Hạo Tử nghiến răng, chỉ muốn rút dao ra đấu một trận với chúng.
Lúa mì do căn cứ nông nghiệp cực khổ trồng ra, giờ lại rẻ mạt trong tay bọn khốn này.
Tay phải của Tần Mạc luôn ở bên hông, sẵn sàng rút vũ khí, không khí như có sợi dây vô hình, càng kéo càng căng theo thời gian.
Cuối cùng, ba bao bột mì đều được đổ vào thùng, ở đầu kia của cây

cầu, một chiếc minibus chạy bằng năng lượng mặt trời cũ kỹ từ từ tiến tới. Những người trên xe nhanh chóng chuyển bột mì đi, dừng lại cách khoảng hai mươi mét, chỉ còn lại người đàn ông trung niên và Đường Miên. Người đàn ông từ từ hạ súng, đẩy mạnh Đường Miên về phía trước rồi nhanh chóng chạy về phía chiếc chiếc xe. Tần Mạc lập tức tiến lên kéo Đường Miên lại.
Đột nhiên sợi dây bị đứt. Lý Thiên Quang mở cửa sổ xe, bắn mũi tên trúng chính xác vào khẩu súng trên tay người đàn ông. Tống Tụ Bình nhanh chóng lấy cây cung dự phòng từ thùng xe, nhắm vào người đàn ông đang bỏ chạy và bóp cò. Mũi tên trúng vào bắp chân, người đàn ông ngã xuống. Các thành viên trong đội bàng hoàng trong chốc lát, Hạo Tử là người đầu tiên phản ứng, nhảy xuống xe, Tống Tụ Bình nhanh chóng chạy về phía trước. Người phụ nữ trong chiếc minibus cũng chạy nhanh về phía người đàn ông, hai người gần như đến cùng lúc, nhưng Tống Tụ Bình đã đặt mũi tên lên đầu người đàn ông trước.
"Muốn đồ hay người?"
Người phụ nữ đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, ánh mắt dần đỏ lên, trộn lẫn sự tức giận không thể che giấu. Một lát sau, cô ta thả lỏng nắm đấm, dường như đã đưa ra quyết định.
Hai bên không giằng co lâu. Người phụ nữ nhanh chóng bình tĩnh lại và nói: "Muốn người."
Sau đó, cô ta đứng dậy, nhanh chóng chạy về phía chiếc minibus. Cô ta đứng trước xe, nhìn sâu vào bên trong, một chân bước lên xe. Ngay sau đó, cửa xe đóng sầm lại, minibus rời đi trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cùng với tiếng cười khinh bỉ của người đàn ông nằm trên đất.
"Tống Tụ Bình..."
Trong ánh mắt kinh ngạc của cả chục người, người đàn ông gọi tên Tống Tụ Bình.
"Nhật Quỹ... sắp dừng lại rồi..."
Hắn ta bất ngờ chống người dậy, đưa tay giúp Tống Tụ Bình bóp cò. Mũi tên xuyên qua cổ họng, ngay lập tức máu đỏ tươi phun ra, hòa vào đất bụi xám. Tất cả mọi người ở đó, kể cả Đường Miên vừa trở về, đều choáng váng trước cảnh tượng này.

Tống Tụ Bình đã giết chết một người sống sót.
"Không phải tôi..."
Vị lãnh đạo bình thường uy nghiêm này giờ đây nhìn về phía các thành viên đang tiến lại gần với vẻ mặt bối rối, các ánh mắt đều đổ dồn vào ông, khiến ông cảm thấy khó thở. Người luôn phản đối việc đấu đá nội bộ lại trở thành người đầu tiên của Nhật Quỹ ra tay giết người.
Chứng kiến toàn bộ sự việc, Tần Mạc nhanh chóng lấy cây cung từ tay Tống Tụ Bình, giải thích tình huống cho các thành viên đến sau, rồi dẫn họ đi về phía xe. Mùi máu lan tỏa theo gió biển, rất nhanh sẽ thu hút đám xác sống, họ cần phải rút lui ngay lập tức.
Chiếc xe tải khởi động, vũng máu phía sau dần trở thành một chấm đỏ, cuối cùng bị làn sóng xác sống cuốn trôi. Tuy nhiên, lời nói của người đàn ông vẫn vang vọng trong đầu Tống Tụ Bình: [Nhật Quỹ sắp dừng lại.]
Bức tường xung quanh căn cứ Thân Vị lại bắt đầu được gia cố, bây giờ không chỉ để ngăn chặn xác sống, mà còn cả con người. Tống Tụ Bình đặc biệt ra lệnh, trong tình huống liên quan đến lợi ích của Nhật Quỹ, có thể thực hiện các biện pháp phản công thích hợp, bất kể đối tượng là người hay xác sống.
Ngay khi lệnh này được ban ra, trong căn cứ bắt đầu xuất hiện nhiều suy đoán. Cuối cùng, mọi người đều cho rằng chắc chắn có liên quan đến Thiên Cầu. Nhưng hai tổ chức đã yên ổn bao năm, tại sao năm nay đột nhiên xảy ra xung đột?
"Một năm không có vật tư, bọn chúng không có gì để nhận, nên phải cướp thôi."
Người đàn ông đang xây tường nói, tiến lại gần đồng đội:
"Cậu có biết không, mấy ngày trước kho của chúng ta mất ba bao bột mì, nghe nói là để chuộc người."
"Gì cơ?"
"Đường Miên đội 001 đó, mấy ngày trước bị bắt trong nhiệm vụ, đổi bằng lương thực để chuộc về... Tôi cũng mới nghe từ đội khác hôm qua, mà Phó trưởng Tống cũng đi cùng, chắc là không giả được."
"Đội 001..." Người đàn ông chợt nhớ ra điều gì, "Thằng mặt trắng ở cùng phòng tôi là đội 001, tôi biết ngay mà, nhận một thằng ẻo lả vào đội là đảm bảo có chuyện không hay!"

Hắn ta càng nghĩ càng tức, đặt viên gạch mạnh hơn, khiến bùn văng lên mặt.
"Thật là xui xẻo."

"Đội phó Đường, đúng là người của Thiên Cầu bắt anh sao?"
Đường Miên đang gắp mì thì dừng lại, ánh mắt né tránh, sau đó đáp: "Đúng..."
"Không phải, sao anh lại để họ bắt được, tôi không..."
"Cậu suốt ngày nhiều chuyện," Tần Mạc dùng đũa gõ vào đầu Lý Thiên Quang, "Ăn đi."
Câu hỏi này Tần Mạc đã hỏi Đường Miên nhiều lần, nhưng Đường Miên luôn giữ im lặng. Người trở về an toàn đã là điều tốt, Đường Miên không muốn nói thì cũng thôi, anh hiểu ý và dặn các thành viên khác không nhắc đến chuyện này trước mặt Đường Miên. Nhưng rõ ràng, Lý Thiên Quang không kiềm chế được.
Nhiệm vụ của đội 001 xảy ra sự cố, thành viên bị bắt cóc ngay trước mặt, phải dùng ba bao bột mì để đổi về. Tin này nhanh chóng lan truyền trong căn cứ, khiến họ bị gán mác là con sâu làm rầu nồi canh, ánh mắt của mọi người nhìn họ cũng không còn thiện cảm. Mối quan hệ giữa các đội trong căn cứ vốn đã không khăng khít, giờ lại càng tệ hơn. Không thiếu những người cay nghiệt buông lời chế giễu:
"Ăn ít lại đi Đội phó Đường, lần sau đổi ba bao bột mì, anh em chúng tôi sẽ bị đói đấy."
Sắc mặt Đường Miên đột ngột thay đổi, nghiến răng không đáp lại. Dù sao chuyện này hắn cũng không phải không có lỗi, nhưng Hạo Tử tính nóng, lập tức phản bác:
"Nói khùng nói nói điên cái gì vậy, đội các cậu cũng thế thôi."
"Không chắc đâu, đội chúng tôi không có kẻ ăn bám kéo chân."
Nếu lúc nãy là lời nói châm chọc rõ ràng, thì câu này là lời mỉa mai ngầm chỉ trích ai đó trong đội đang ăn không ngồi rồi. Lạc Bàn nắm chặt muỗng, cố nén không đứng dậy đấm một phát vào mặt người đó.
"Không có năng lực thì đừng nhận nhiệm vụ khó... Này Đội trưởng Tần, nếu đã đủ rồi thì thả người đi, giữ lại..."
"Bịch—"

Người kia chưa nói xong, chỉ nghe một tiếng động nặng nề.
Lạc Bàn vốn không phải người có tính chịu đựng, Tần Mạc còn chưa kịp ngăn cản, người vừa nói đã bị đấm một cú mạnh vào mặt.
Các thành viên còn lại của đội 001 đều thầm vỗ tay trong lòng.

Tác giả:
Lạc Bàn: "Trời sinh không bao giờ để mình bị thiệt, ăn một một đấm của tôi đi ~~"
Tần Mạc: "Đúng là đáng bị đánh."

Chương 13: Chương 13

Cậu phải sống cùng Tần Mạc.

"Chỉ huy Tống."
Tống Tụ Bình đẩy Tần Mạc đang cố gắng giải thích sang một bên, kéo vai Lạc Bàn lôi ra ngoài:
"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, căn cứ không cho phép nội chiến!"
Hành động này của Lạc Bàn như đã đụng phải họng súng của Tống Tụ Bình. Không lâu trước đây, người này vừa giết chết đồng loại, hiện đang rất nhạy cảm với từ "nội chiến", không chấp nhận được bất kỳ sự chống đối nào, chỉ cần cãi vài câu cũng có thể bị ông phê bình trước mặt mọi người, huống chi Lạc Bàn vừa mới động tay động chân.
Dù Tần Mạc là cánh tay đắc lực của Tống Tụ Bình, nhưng trong chuyện này cũng không dám nhiều lời, chỉ cảm thấy tối sầm mặt mũi, biết rằng hôm nay bất kể thế nào cũng không giữ được cậu.
Tính cách sao lại nóng nảy đến vậy chứ? Đã nói ra ngoài mà đánh thì cứ ra ngoài mà đánh, nhưng cậu lại không nghe. Tần Mạc đã tính toán xong việc sau này sẽ xử lý mấy người này thế nào, nhưng giữa chừng lại bị Lạc Bàn ngáng chân.
Tống Tụ Bình không bỏ qua cho bất kỳ ai:
"Mấy người vừa rồi gây chuyện, tự giác đứng ra đây!"
Những người vừa gây rắc rối liếc nhau, cuối cùng cũng không dám ôm hy vọng may mắn, cúi đầu đứng lên, không còn dáng vẻ hống hách như vừa rồi.
Xong, tất cả đều phải đi chịu phạt.

Trên mảnh đất hoang tàn, một con chuột thò đầu ra khỏi lưới sắt của miệng cống ven đường, nhưng vừa ló đầu ra đã bị một người

đàn ông tóm lấy. Không có gì bất ngờ, chú chuột nhỏ này sẽ sớm trở thành món ăn trên bàn của người khác.
Người đàn ông mang chiến lợi phẩm trở về biệt thự, đây là nơi trú ẩn cách Thiên Cầu hai mươi cây số.
Cô bé mặc váy hồng ngây ngốc đứng bên cửa sổ, tay ôm một chiếc bánh bao nóng hổi vừa ra lò.
Một người phụ nữ tóc ngắn lặng lẽ tiến đến từ phía sau, đứng bên cạnh cô bé, rồi lấy từ túi ra một viên đường.
"Đường Bì thích ăn cái này nhất đúng không?"
Cô bé tên Đường Bì đưa tay nhận lấy, vừa định bỏ vào miệng thì lại rút tay lại.
"Để dành cho ba ăn."
Người phụ nữ giật mình, sững sờ một lúc rồi đưa tay vuốt nhẹ lên má Đường Bì, nơi dính đầy bụi.
"Mẹ đã để dành cho ông ấy rồi, cái này con ăn đi."
"Ba sao còn chưa về?"
"Ông ấy... có thể đã lạc đường rồi," người phụ nữ nói, trong mắt ẩn chứa nụ cười, nhưng giọng nói lại mang theo vài phần buồn bã, "Đợi khi Đường Bì lớn lên, mình sẽ đi đón ông ấy về."
Cô bé vẫn chăm chú nhìn con đường phủ đầy hoa rau cải, mong đợi cha mình sẽ như thường lệ mang theo một bó cỏ ba lá mà cô bé yêu thích nhất xuất hiện trước cửa.
Chỉ có điều, thứ đến là một vầng trăng khuyết của đêm hè.

Vài người còn sống của ký túc xá của trường Đại học Công nghệ Tập Lý, Tống Tụ Bình dẫn đầu một nhóm người, ném bọn họ vào từng phòng ngẫu nhiên.
Phải đến khi ở trong phòng giam một ngày, Lạc Bàn mới biết tại sao mọi người trong căn cứ đều sợ phải vào phòng giam.
Tưởng rằng chỉ đơn giản là bị nhốt trong phòng, nhưng không ngờ đó chỉ là bước đầu tiên.
Tay chân bị trói vào ghế bằng dây thừng thô ráp, trước mắt bịt một tấm vải đen, trông không giống bị giam lỏng, mà giống như bị bắt cóc, kiểu bắt cóc mà kẻ bắt cóc định giết người tống tiền.
Ngoại trừ giữa chừng có người đến đưa nửa cốc nước, không có chút động tĩnh nào khác.

Điều này cũng không phải là gì quá tệ, cậu ở nhà cũng thường ngồi một chỗ cả ngày, ba ngày không ăn cơm cũng là chuyện nhỏ, nhiều năm nay sống trong cảnh bữa ăn có bữa không, cậu đã quen với việc bị đói.
Thứ thực sự khiến Lạc Bàn đau đầu là mùi thối rữa ở đây.
Tống Tụ Bình chọn chỗ tốt thật, không lệch đi đâu mà lại chọn đúng căn phòng mà ngày đầu tiên cậu đến đây để đánh nhau. Thậm chí xác chết trong phòng còn chưa được dọn đi, đã nhốt cậu vào đây rồi.
Xác chết thối rữa trong căn phòng kín đã để qua mấy ngày, bốc lên mùi hôi nồng nặc, hệt như nhét một mảng đậu phụ thối ngâm trong dưa chua hai mươi năm vào mũi, bên ngoài đậu phụ thối còn được bọc một lớp tất, trong tất còn nhét một quả trứng thối.
Ngoài ra, còn có mùi tanh của máu khiến Lạc Bàn buồn nôn, vừa vào đã nôn khan không ngừng, nước mắt suýt nữa bị xông ra ngoài, mùi này còn kinh khủng hơn cả nhà vệ sinh một tháng chưa dọn, đến mức gần như ngâm cậu đến mức "thấm đẫm gia vị".
Mà thấm đẫm gia vị cũng không sao, có khi lại làm cái tên ngốc 087 kia chạy mất.
Nghĩ đến đây, Lạc Bàn lại tức giận, hôm nay trong căn tin gây chuyện có cả tên đó, đúng là đi đến đâu là gây chuyện đến đó. Cú đấm vừa rồi cậu đã dùng hết sức, suýt nữa trật khớp tay, coi như là trả được cả thù mới lẫn thù cũ, nếu không đấm gãy ba cái răng của hắn thì cũng phải để hắn suốt năm ngày phải mang cái mặt sưng vù như heo.
Và giờ tên đó cũng đã bị giam lại rồi.
Nghĩ đến đây, cậu lại cảm thấy việc bị giam này rất đáng, tâm trạng lập tức trở nên vui vẻ hơn, thậm chí còn dùng ngón tay gõ nhịp lên tay ghế, trong đầu lẩm nhẩm bài hát thiếu nhi mà cậu nghe khi còn nhỏ.
Những người còn lại bị giam không có tinh thần như cậu, bụng của họ lần lượt réo vang. Họ không thể chịu đựng được đói khát như Lạc Bàn, điển hình là kiểu "một bữa không ăn thì đói lắm", nếu ba ngày sau được thả ra, chắc chắn sẽ đói đến nỗi sống dở chết dở.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cứ ngồi mãi thế này đúng là

có chút mệt mỏi, Lạc Bàn buồn chán đến mức muốn tháo đầu con xác sống dưới chân ra đá cho vui, nhưng tiếc là không thể động đậy, đành phải nhắm mắt ngủ, ngủ một chập lại một chập, nhảy qua nhảy lại giữa các giấc mơ và thực tại, dần dần không phân biệt được thời gian.
Giờ chắc là buổi tối rồi, vì... có chút lạnh.
Đang nghĩ phải làm gì đó để sưởi ấm cơ thể và giết thời gian, thì cửa bỗng kêu lên một tiếng "kẽo kẹt", Lạc Bàn lập tức căng thẳng.
Người vừa bước vào lén lút đóng cửa lại, tiếng khóa cửa vang lên, sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng.
Nghe động tĩnh, không giống đến để đưa nước, mà cảm giác như đến ám sát cậu vậy.
Cậu lên tiếng, giọng nói mang theo sự căng thẳng và hoảng loạn không dễ dàng phát hiện:
"Ai đó?"
Tần Mạc chỉnh ánh sáng đèn pin xuống mức thấp nhất, lén lút bước về phía Lạc Bàn, đưa tay tháo chiếc khăn bịt mắt của cậu ra.
"Cậu nhỏ tiếng thôi, đừng để người ta nghe thấy, bị người ta tố cáo rồi thì trưởng phòng Tống còn phải lôi tôi ra nữa."
Trước mắt xuất hiện một luồng sáng trắng, không quá chói, nhưng vì Lạc Bàn đã ở trong bóng tối quá lâu, nên vẫn cảm thấy chói mắt, nghiêng đầu để tránh ánh sáng. Tần Mạc lập tức tắt đèn pin:
"Xin lỗi, quên mất... quên mất..."
Lạc Bàn chớp chớp mắt, rất nhanh đã quen với bóng tối, trước mắt hiện ra đường nét mờ mờ của khuôn mặt Tần Mạc.
"Sao anh vào được?"
"Tôi là ai chứ," Tần Mạc vừa nói vừa lấy ra một gói nhỏ từ túi áo, "Tôi chỉ cần đứng trước cửa là nó tự mở ra thôi."
Thực ra là anh lo Lạc Bàn bị đói ngất bên trong, nên mặt dày đi xin chìa khóa từ Tô Hối. Vốn dĩ người này đã gầy, nếu đói đến mức sinh bệnh thì làm sao còn sức đánh đấm.
Anh mở gói nhỏ, lấy ra một quả trứng đã bóc vỏ, trong bóng tối dùng cảm giác bẻ thành từng miếng nhỏ, rồi đưa đến bên miệng Lạc Bàn.
"Ăn chút đi, đừng để đói đến mức ngu người."
Lạc Bàn cảm thấy có thứ gì đó mềm và mát áp lên môi, cắn thử một

miếng, cảm giác như lòng trắng trứng luộc, rồi mở miệng cắn lấy, nhai nhai hai lần rồi nuốt xuống bụng.
Xung quanh hoàn toàn im lặng, tiếng nhai nhóp nhép trở nên rõ ràng hơn, làm Tần Mạc hơi bối rối, yết hầu anh khẽ chuyển động. Có vẻ như anh cũng cảm thấy đói.
Anh ho khan một tiếng rồi nói: "Quả trứng này là Thiên Quang để lại cho cậu, nhớ cảm ơn cậu ta nhé."
Tần Mạc ngồi xổm trước ghế, vừa đút ăn vừa lải nhải không ngừng: "Tôi đã nói rồi, đừng có đánh nhau với người trong căn cứ, muốn đánh thì tìm chỗ khác mà đánh, muốn đập thế nào cũng được. Cậu xem cậu kìa, cơn giận thì đã xả ra rồi, nhưng chịu khổ cũng không ít, chẳng đáng đâu, cậu có biết không? Nếu lão Tô mà không đưa chìa khóa cho tôi..."
Nếu không có chìa khóa, anh cũng sẽ dùng dây thép để mở cửa.
Lạc Bàn ăn thức ăn do người khác đưa thì phải nghe lời người ta, ngoan ngoãn ngồi nghe anh dạy dỗ, thỉnh thoảng còn gật đầu đồng ý. Mặc dù trong lòng lẩm bẩm "mẹ già", nhưng không cảm thấy phiền. Được nghe người khác nói chuyện cũng tốt, còn hơn là nghe tiếng xác sống gào thét bên cạnh.
Tần Mạc: "Người gây sự với cậu hôm nay là bạn cùng phòng của cậu ở 087, phải không?"
Lạc Bàn đang ăn lòng đỏ trứng, nghe vậy liền giật mình, không biết Tần Mạc hỏi vậy có ý gì, lưỡng lự gật đầu.
Tần Mạc: "Đừng ở chung với cái tên ngốc đó nữa, tôi đã nói với Vương Tùng rồi, cậu chuyển qua phòng của tôi đi. Tiếp tục sống cùng hắn thì sớm muộn gì hai người cũng gây họa lớn."
Đang tập trung ăn nên đầu óc Lạc Bàn trống rỗng, không nhận ra điều gì không ổn. Cậu nghĩ mình ở đâu cũng được, có thể rời khỏi tên ngốc đó là tốt rồi, nên gật đầu đồng ý.
Nhưng ngay sau đó, một dấu chấm hỏi dần dần hiện ra trong đầu cậu, rồi nhanh chóng bị xé ra thành dấu chấm than.
Cậu phải sống cùng Tần Mạc.
Tần Mạc là người đồng tính.
Cậu với một người đồng tính, cùng ở một phòng?
Một miếng lòng đỏ trứng chưa kịp nuốt nghẹn lại trong cổ họng, suýt chút nữa cậu phun ra ngoài.

"Chúng ta không thể sống chung!"
Giọng nói không lớn, nhưng vô cùng kiên quyết, vừa nói xong còn nấc cụt một tiếng.
"Tại sao?"
"Bởi vì... hức... bởi vì..."
Tần Mạc lại từ trong túi lấy ra một chai nước nhỏ, đưa tới bên miệng Lạc Bàn: "Cậu uống chút trước đã?"
Lạc Bàn lúc nãy chỉ lo ăn, bây giờ mới nhận ra tất cả những thứ cậu ăn đều do Tần Mạc tự tay đút. Tình huống này khiến cậu hiểu lầm, chẳng lẽ việc đút đồ ăn là một tín hiệu cầu hôn trong giới đồng tính? Cậu vừa ăn rồi chẳng phải là đã đồng ý rồi sao?
"Anh tránh xa tôi một chút... hức..."
Tần Mạc không những không tránh, mà còn lại càng tiến gần hơn. Mấy ngày trước đã cảm thấy có điều gì đó không ổn, hôm nay anh nhất định phải tìm ra lý do, để tránh việc cứ mơ hồ không rõ ràng lại còn luôn cảm thấy bản thân bị ghét bỏ.
Lạc Bàn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể tiến lại gần, mặt đỏ lên, tim đập nhanh hơn, cậu vô tình thốt lên: "Bởi vì tôi không thích đàn ông..."
Tần Mạc: "?"
Không thích đàn ông?
Trong lòng như được khai sáng, Tần Mạc khẽ nhướng mày, hiểu ra rằng việc giữ khoảng cách nhiều lần là do Lạc Bàn đã biết về xu hướng tính dục của mình.
Nhưng điều này cho thấy Lạc Bàn thiếu kiến thức rồi, người đồng tính không phải thấy người đàn ông nào cũng thích. Trong căn cứ này nhiều trai đẹp nhưng chưa ai lọt vào mắt anh cả.
Tần Mạc: "Tôi có nói là tôi thích cậu không?"
Lạc Bàn: "Nấc... không..."
Tần Mạc: "Tôi đã từng giở trò lưu manh với cậu chưa?"
Cậu lại lắc đầu, tay nắm chặt vào ghế đến mức gần như lõm vào.
Tần Mạc đặt một tay lên lưng ghế, cúi xuống nhìn cậu, tạo ra một áp lực vô hình khiến tim Lạc Bàn đập nhanh hơn, như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.
Nếu nhảy ra thì cũng tốt, ít nhất sẽ đẩy miếng lòng đỏ trứng đang nghẹn trong cổ họng ra... rồi rơi xuống đất, ngày mai có thể nhặt

lên chơi...
Đầu óc cậu rối tung lên, chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất:
Cậu bị một người đồng tính nhìn chằm chằm.
Tần Mạc nhìn vẻ mặt bối rối, muốn chạy trốn nhưng không thể của cậu mà không nhịn được cười, đưa nước đến bên miệng cậu: "Cậu không cần phải tránh xa tôi như vậy, tôi sẽ không làm gì đâu, cũng sẽ không tùy tiện mà ngủ với cậu. Dù tôi có là người đồng tính, tôi vẫn có giới hạn và nguyên tắc của mình. Đừng nghe mấy kẻ lắm mồm nói bậy. Nếu tôi muốn ngủ với cậu thì không cần phải chờ đến hôm nay, tôi đã làm rồi."
Nói xong anh còn thở dài, làm bộ dáng giả vờ: "Cậu muốn tới thì tới, không muốn thì thôi, để lòng tốt của tôi khỏi bị coi như kẻ ngu ngốc."
Nói xong anh bật đèn pin, soi vào đồng hồ nhìn thời gian. "Đến giờ rồi, tôi phải đưa chìa khóa lại cho Tô Hối trước 12 giờ."
Tần Mạc lấy ra một mảnh vải đen, ngồi xuống trước ghế, buộc lại cho Lạc Bàn. Ngón tay chạm vào mí mắt tạo ra cảm giác nhột nhạt, lông mi run rẩy của Lạc Bàn lướt qua đầu ngón tay của người kia.
Tần Mạc đứng dậy, buộc mảnh vải lại thành một nút lỏng sau đầu.
"Đi đây, cậu nghỉ ngơi tốt nhé."
Nói xong anh bước tới cửa rồi quay lại, chu đáo mở hé cửa sổ.
"Mùi này nặng quá..."
Sáng sớm hôm sau, khi trời vừa sáng, những con xác sống lang thang bên ngoài đều quay về.
Do ảnh hưởng của khí hậu vùng miền, sản lượng lương thực của mười hai căn cứ nông nghiệp phía Đông Nhật Quỹ không đồng đều. Mỗi lần thu hoạch, lương thực sẽ được chuyển về trung tâm trước, sau đó được phân phối đều từ đó.
Để tránh việc các căn cứ tích trữ lương thực, vào mùa thu hoạch, các căn cứ còn lại sẽ cử người đến hỗ trợ. Tất nhiên, đây chỉ là cách nói hoa mỹ, bản chất thật sự là làm giám sát, đảm bảo không ai giấu diếm dù chỉ một lá rau.
Cổng trạm vận chuyển lương thực ở trung tâm Nhật Quỹ từ từ mở ra, một chiếc xe bọc thép cải tạo từ xe tải chầm chậm lăn bánh lên tuyến đường vận chuyển lương thực của Thân Vị.
Thân Vị đột ngột mất đi vài chục kilogram bột mì, nên phải tạm thời

xin trung tâm vận chuyển khẩu phần lương thực của tháng sau. Lương thực là tài nguyên quan trọng, thường được ưu tiên vận chuyển bằng đường hàng không, nhưng do sự việc xảy ra đột ngột, số ít trực thăng có sẵn đều đã kín lịch, nên đành phải đi bằng đường bộ.
Trung tâm phía Đông cách căn cứ Thân Vị hơn hai mươi cây số, phần lớn lộ trình đều phải qua đường cao tốc trong thành phố. Ban đầu nơi đây có rất nhiều xe bỏ hoang, nhưng phần lớn đã được dọn dẹp để dễ di chuyển, chỉ còn lại những bụi cỏ mọc um tùm, phủ dày trên mặt đường. Người lái xe cố gắng tăng tốc, hy vọng có thể quay về trung tâm trước khi trời tối.
Trong khi đó, phía sau những bụi cây rậm rạp ven đường, một bóng người lén lút thoáng hiện ra.

Tác giả:
Tần Mạc: "Vợ tôi chết đói thì tôi biết phải làm sao?"

Chương 14: Chương 14

"Mẹ nó là xác sống, một đám xác sống đang bám sau lưng chiếc minibus"
---
10 giờ 30 sáng, ngày thứ hai sau khi Lạc Bàn bị giam.
Đêm qua sau khi Tần Mạc rời đi, cậu đã tranh thủ ngủ được một giấc. Khi mở mắt ra lần nữa, qua khe hở của mảnh vải che trên mắt, Lạc Bàn mơ hồ cảm nhận được chút ánh sáng le lói. Cậu hơi cử động cổ tay, ngáp một cái, chuẩn bị ngủ nướng tiếp.
"Loảng xoảng"
Cánh cửa đột nhiên mở ra khiến Lạc Bàn giật mình tỉnh giấc. Tiếng loảng xoảng từ những cánh cửa khác gần đó trong hành lang cũng liên tiếp vang lên. Tần Mạc xông vào cửa, kéo tấm vải đen che mắt Lạc Bàn xuống, nhanh chóng cắt đứt dây thừng, động tác nhanh nhẹn dứt khoát, nhưng nét mặt anh không còn vẻ nhẹ nhàng như tối hôm qua.
Lạc Bàn ngơ ngác, nghĩ thầm, không lẽ là tới cướp ngục?
Cũng không cần thiết mà, dù sao ngày mai cũng được thả rồi.
Tần Mạc: "Đi được không?"
Tần Mạc vừa nói vừa túm người trên ghế đứng dậy, anh móc trong túi một cái bánh rán hành nhét vội vào tay Lạc Bàn.
Lạc Bàn ngồi lâu nên chân có hơi tê, đứng thả lỏng một hồi mới lấy lại cảm giác, nhìn Tần Mạc gật đầu.
"Cố gắng chạy nhanh chút, có nhiệm vụ," giọng anh có chút vội vã. "Phía sau có chuyện rồi."
Lạc Bàn nhét miếng bánh hành cuối cùng vào miệng, theo Tần Mạc đến cửa trường Đại học Công Nghệ Tập Lý, thoáng thấy có một chiếc xe tải hạng trung đang đỗ trước cổng. Trong thùng xe có khoảng hai, ba mươi người đang ngồi, có cả gã bị cậu đánh bầm

dập như đầu heo.
Căn cứ sáng nay nhận được tin báo rằng chiếc xe cải tiến dùng để vận chuyển lương thực vừa bị nổ lốp. Đồng thời, họ phát hiện nhiều chướng ngại vật thô sơ trên đường, rất giống tình huống đội 001 gặp phải mấy ngày trước. Tống Tụ Bình lập tức trở nên thận trọng, vốn nhiệm vụ chỉ cần một đội là đủ, ông đã huy động đến tận năm, sáu đội cùng tham gia.
"Nhiệm vụ lần lần này là hành động tập thể, các thành viên trong đội cố gắng giữ liên lạc với nhau. Các đội trưởng, trông chừng kỹ người của mình."
Cánh cửa sắt mở ra, chiếc xe tải hạng trung từ từ lăn bánh, tất cả các thành viên đội 001 đều ngồi trong thùng xe, trên trần xe le lói một chiếc đèn nhỏ mờ mờ.
"Lạc Bàn, anh đói không? Tôi có chuẩn bị chút đồ, muốn ăn không?"
Lý Thiên Quang lấy một quả trứng luộc trong túi quần ra đưa Lạc Bàn, rồi thì thầm bên tai cậu:
"Cú đó đánh hay lắm, bọn tôi sướng muốn chết luôn."
Ngồi chéo phía đối diện gần đó là gã bị Lạc Bàn đánh thành đầu heo, má trái hắn vẫn còn sưng, từ xa ném cho cậu một ánh mắt hình viên đạn.
"Anh bạn này gan lì thật, mấy lần tôi muốn đánh hắn mà không dám, còn cậu nói đánh là đánh thật."
Hạo Tử vừa nói vừa giơ ngón cái. Lúc hắn vừa đến căn cứ cũng đã gây không ít chuyện, từng đánh nhau một lần rồi bị nhốt trong phòng giam ba ngày, đói đến mức không dám động tay động chân. Tần Mạc nhìn không nổi nữa, phần lớn những người trong xe vẫn có thành kiến với đội của Tần Mạc, mà đám người dưới quyền anh thì hay rồi, không biết hai từ kiềm chế viết thế nào cả.
"Mấy người các cậu nhịn đến tối rồi nói được không? Tôi vừa mượn được hai bộ poker chỗ lão Tô, xong nhiệm vụ năm người chúng ta chơi đấu địa chủ."
"Được được được, lão tử lâu ngày không được chơi, tay có hơi ngứa ngáy rồi đấy."
Hạo Tử cười hề hề gật đầu, còn Đường Miên nằm áp sát vào lỗ hổng trên thùng xe, quan sát tình hình xung quanh.
Chiếc xe từ từ giảm tốc, mọi người trong xe cũng dần im lặng, rút

kinh nghiệm từ lần trước, Tần Mạc dặn dò mọi người:
"Đường Miên và Hạo Tử một nhóm, tiểu Lạc, Thiên Quang theo tôi thành một nhóm, đảm bảo khi thực hiện bất kỳ hành động nào cũng phải trong tầm nhìn của nhau, rõ chưa?"
Cả nhóm gật đầu, sau đó thùng xe bên cạnh được kéo ra, các thành viên lần lượt xuống xe, nhanh chóng vây quanh phía sau xe tải cải tiến. Những người xuống xe cuối cùng khiêng hai lốp dự phòng xuống, lôi dụng cụ ra rồi bắt đầu thay lốp cho chiếc xe cải tiến.
Tần Mạc cùng vài người của đội khác lôi tên đầu sỏ và chướng ngại vật ra, nhét vào thùng xe của xe tải hạng trung. Không biết mấy thứ này Thiên Cầu kiếm đâu ra, không dùng để đối phó xác sống, mà lại nhằm vào họ.
Thấy người lái xe cải tiến đang đứng đầu xe chờ sửa chữa, Tần Mạc liền lại gần hỏi hắn:
"Trên xe không thiếu thứ gì chứ?"
Người lái xe phẩy tay, vẻ mặt khinh thường trả lời:
"Chiếc xe này tốt xấu gì cũng được trang bị lớp "dao răng", đém xác sống cũng bị chém đôi, yên tâm đi, hàng hóa không hụt mất thứ gì đâu."
"Lớp dao răng" là bốn năm cái lưỡi dao khổng lồ được gắn trên thân xe, mỗi cái nhô ra khoảng nửa mét. Trên lưỡi dao còn dính đầy máu khô, trông như thể đã trải qua những trận chiến khốc liệt.
Tần Mạc: "Trên đường có gặp ai không?"
"Không gặp ai cả, nhưng xác sống thì đụng phải mấy con."
Tần Mạc gật đầu, không hiểu đám người Thiên Cầu lại định giở trò gì nữa. Nếu chúng thật sự nhắm vào xe chở lương thực này, lẽ ra chúng phải ra tay tay trước khi họ đến. Không lẽ chúng lại muốn như lần trước, bắt người đổi lấy lương thực sao?
Mọi người vây quanh xe, sát nhau đến mức vai chạm vai, hơn nữa ánh sáng giữa trưa rất sáng, mọi động tĩnh xung quanh đều nhìn rõ mồn một. Lần này, có lẽ chúng sẽ không dễ dàng cướp được như lần trước nữa.
Lộ trình của họ đã được tính toán tỉ mỉ, chỉ toàn những nơi cư dân thưa thớt. Xung quanh không có bóng dáng xác sống, nếu có cũng bị người trong đội nhanh chóng giải quyết.
Đột nhiên, ở phía đường chân trời đằng xa có thứ gì đó nhô lên. Một

điểm sáng nhỏ màu bạc xuất hiện, chầm chậm di chuyển về phía bọn họ. Phía sau điểm sáng bạc là một đám thứ gì đang lắc lư, nhấp nhô không rõ ràng. Lý Thiên Quang định thần lại, nhìn qua kính ngắm trên cung nỏ, lập tức nổi da gà...
"Chết tiệt, một lũ điên..."
Điểm bạc đó là một chiếc minibus, phía sau là cả một bầy xác sống.
"Cái gì vậy?"
"Cậu hoa mắt à, ở đâu?"
Mấy thành viên khác trong tiểu đội cũng bắt đầu xôn xao. Lý Thiên Quang cầm chắc cây cung nỏ, chớp mắt khiếp sợ, từ từ định thần lại, lau mồ hôi trên mặt rồi nói với đồng đội bên cạnh:
"Mẹ nó là xác sống, một đám xác sống đang bám sau lưng chiếc minibus"
"Mau đem lương thực lên xe trước, đừng sửa nữa, chất lương thực lên xe! Nhanh!!"
Đám xác sống lờ mờ hiện ra, mọi người trong đội lập tức đề cao cảnh giác. Người lái xe vừa rồi vẫn còn bình thản, giờ mặt tái mét, vội vã mở cửa thùng xe chở lương thực ra. Còn một chiếc lốp xe vẫn chưa kịp thay xong, không còn hy vọng sửa nữa, các thành viên nhanh chóng dồn một nửa lực lượng chuyển lương thực sang xe tải hạng trung.
"Đừng có lo tìm thịt nữa, cứ chuyển lương thực đi đã."
"Chuyển không hết được, con mẹ nó chưa chắc một nửa đã chuyển qua nổi!"
"Chất được bao nhiêu hay bấy nhiêu... bà mẹ nó, sao chúng di chuyển nhanh vậy!"
Trong chiếc minibus kia chỉ có một tài xế, hắn luôn kiểm soát tốc độ, giữ khoảng cách với đám xác sống phía sau trong vòng 5 mét, coi mình như mồi nhử, liên tục dụ dỗ đám xác sống về phía trước
Chưa đến năm phút, đã có người trong nhóm bắn ra mũi tên đầu tiên.
Thế nhưng như muối bỏ biển, đám xác sống như sóng biển liên tục ồ ạt ập đến như những con quái thú màu đen trườn bò trên mặt đất. Khi thấy đám người bọn họ cách đó vài chục mét, chúng bắt đầu xô đẩy nhau, điên cuồng lao về chiếc xe tải. Chẳng bao lâu, chiếc minibus dẫn đầu đã bị bao vây hoàn toàn.

"Đi, lên xe, quay về căn cứ! Nhanh lên!"
Chỉ mới chuyển được một nửa số lương thực, người lái xe không quên đóng cửa chiếc xe cải tiến, định sẽ tính toán sau. Ngay sau đó, hắn vội vàng trèo vào thùng xe phía trước.
Chỉ trong nháy mắt, con xác sống đầu tiên đã đến được con đường, các thành viên chỉ mới lên xe gần phân nửa. Tiếng gầm rú đã áp sát bên tai, Lạc Bàn chém một nhát, ngay lập tức lao vào chiến đấu với xác sống. Tần Mạc từ phía trước quay lại, rút dao ngắn, mũi dao vung lên tạo thành những đường máu, nhanh chóng kéo Lạc Bàn ra khỏi đám xác sống đổ xô đến.
Lạc Bàn: "Lý Thiên Quang đâu?"
"Trên xe rồi, đi thôi."
Đám xác sống đã đến gần và chặn ở cửa thùng xe, ngày càng nhiều xác sống ttràn vào trong từ khe hở, tình hình trở nên hỗn loạn. Xác sống trèo lên vai các thành viên trong đội, tạo thành một cái thang xác sống.
Các thành viên trong đội tay cầm vũ khí vung lên không ngừng, lưỡi dao vừa rút ra khỏi một xác sống đã tiếp tục đâm vào một cái khác. Súng ngắng của các đội trưởng nhanh chóng bắn hết đạn, thế nhưng vẫn không ngăn kịp tốc độ tràn lên của bọn chúng, dần dần không thể cầm cự nổi.
"Mẹ nó, đừng đợi nữa! Đóng cửa, đóng cửa lại!"
Bên trong thùng xe đã có biến dị. Vài thành viên bị cắn đột ngột cong người thành một góc đáng sợ, sau khi co giật vài lần trên đất , miệng sùi bọt trắng, bật dậy tấn công đội viên xung quanh.
"Còn nhiều người chưa lên xe, đóng cửa cái rắm!"
"Không kịp nữa, không đi thì tất cả đều chết ở đây!"
"Người lái xe đâu, còn đợi để đầu thai à!"
Lái xe cũng muốn chạy lên xe, nhưng hắn không thể lên xe được. Cửa xe bị ai đó khóa trái lại.
"Chìa khóa xe ở chỗ ai? Thằng đần nào lấy mất chìa rồi! Mẹ kiếp!!"
Không thể mở cửa, người lái xe chạy vội về phía thùng xe. Trước cửa thùng xe rộng hơn một mét loạn như nồi cám heo, người bên trong muốn ra ngoài, người bên ngoài lại muốn vào trong.
"Mau thông báo về căn cứ, yêu cầu chi viện!"
"Mẹ nó, xuống xe, cho tôi xuống xe!"

Một con xác sống đang treo trên đầu gã đầu heo, cắn xé da đầu gã. Lý Thiên Quang không kịp nạp tên, cây nỏ đã hoàn toàn vô dụng. Cậu ta đành chuyển sang cầm dao ngắn chiến đấu với đám xác sống trong thùng xe, nhưng đột nhiên bị một gã đàn ông đang nôn nóng muốn xuống xe đá văng khỏi thùng xe-
"Lý Thiên Quang!"
Lạc Bàn đã sớm để ý đến động tĩnh bên này, Tần Lạc cũng đã nhận ra chiếc xe bất thường, không vội vào thùng xe, mà bò lên nóc xe. Lý Thiên Quang bị đám xác sống dẫm dưới chân, Hạo Tử ở trong thùng xe vội đến đỏ cả mắt, bám chặt vào cửa xe, cơ bắp trên cánh tay căng lên, siết chặt cơ bụng, tung một cú đá đẩy đám xác sống đang tụ tập trước cửa xe lùi lại vài bước. Lạc Bàn canh đúng khoảng cách, nhanh chóng kéo Lý Thiên Quang lên, không biết lấy sức lực đâu ra, nâng người lên ngang eo rồi đỡ dậy.
"Giữ chặt!"
Tần Mạc nhanh chóng đón lấy được Lý Thiên Quang, gân cổ nổi lên, bắp tay căng chặt, lập tức kéo người lên. Trong chốc lát, đám xác sống lại tràn ra chặn trước cửa. Tần Mạc nhìn xuống phía dưới lần nữa, nhưng không tìm thấy bóng dáng Lạc Bàn.
Đầu anh tê rần, định nhảy xuống tìm cậu. Nhưng còn chưa kịp thò chân ra, từ khóe mắt anh thấy một bàn tay đang khó khăn bám lên nóc cabin.
Lạc Bàn đạp một chân lên gương chiếu hậu, cố gắng bám vào phía trước.
Chiếc xe được bôi thứ gì rất trơn, Lạc Bàn không tìm được điểm tựa, nháy mắt như sắp rơi xuống.
Lạc Bàn: "Kéo tôi lên!"
Không cần cậu nói, Tần Mạc đã nhảy từ thùng xe lên cabin, nắm chặt cổ tay Lạc Bàn.
Lạc Bàn đạp văng mấy con xác sống cố kéo chân cậu, dưới sự giúp đỡ của Tần Mạc, cuối cùng cậu cũng leo lên được nóc xe.
Lúc này Lạc Bàn đã kiệt sức, nằm trên nóc xe thở hổn hển, khuôn mặt còn dính đầy máu tím máu đỏ. Tần Mạc nâng mặt cậu lên, cẩn thận ngắm nghía kiểm tra mấy lần, xác nhận không có vết thương nào mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa được mấy giây đã căng thẳng trở lại.

Dưới đất đã tràn ngập tiếng khóc thét, thất thanh cầu cứu và tiếng đánh nhau vang lên liên tục. Chiếc xe tải cũng không ngừng rung lắc trong hỗn loạn, còn hai người trong đội đã mất dạng từ lâu.
"Hạo Tử và Đường Miên đâu? Cậu có thấy họ không?"
Lý Thiên Quang: "Họ đang ở trong thùng xe, không biết giờ thế nào rồi."
Lý Thiên Quang đến gần họ, dưới chân đã trở nên hỗn loạn. Thân xe thi thoảng lại rung lắc, không khó để tưởng tượng cảnh tượng bên trong thùng xe.
Những người còn sống thì cố gắng thoát khỏi biển xác sống, còn những người đã chết thì trở thành một phần của biển xác sống.
Địa ngục.
Tần Mạc tìm bộ đàm bên hông, may mà nó vẫn còn.
"Hạo Tử, Đường Miên, còn sống không? Nghe thấy thì trả lời..."
Ba người đều nắm chặt bộ đàm, đám xác sống dưới xe đã sắp chồng lên đến nóc. Lạc Bàn nhìn xuống, thấy một nhóm mười mấy thành viên đội mặc đồng phục chiến đấu màu xám giữa đám xác sống.
Trong số đó có vài gương mặt quen thuộc, có lẽ cậu đã từng chặm mặt họ trong căn cứ, nhưng giờ đây, họ đang trừng đôi mắt trắng dã, gầm rú trèo lên nóc xe.
Bộ đàm vẫn không có tín hiệu, lòng Tần Mạc như chìm xuống đáy, sợ rằng hai người kia lành ít dữ nhiều.
"Đội trưởng Tần, cẩn thận!"

Chương 15: Chương 15

"Giết tôi, mau giết tôi đi..."

Một con xác sống không biết từ lúc nào đã bò lên nóc xe, đưa tay suýt chạm đến bắp chân của Tần Mạc, Lý Thiên Quang kịp thời phát hiện, giơ chân đá xuống.
Nóc xe sớm muộn gì cũng sẽ không còn an toàn, Tần Mạc cầm ngược dao tham gia chiến đấu, đánh lui từng con xác sống đang bám lên nóc xe. Hiện tại tính mạng bọn họ còn khó giữ, huống hồ chi còn thời gian để quan tâm đến hai người đang bị mất liên lạc. Nếu cứ tiếp tục cầm cự thế này, e rằng chưa kịp đợi cứu viện từ căn cứ, bọn họ đã bị cuốn vào biển xác sống.
Tần Mạc đã làm việc dưới trướng Nhật Quỹ nhiều năm, nhưng cũng chưa từng gặp tình huống nguy hiểm như thế này, anh vừa xử lý lũ xác sống, vừa suy nghĩ đối sách.
Tần Mạc: "Cậu làm gì vậy?!"
Lạc Bàn bỗng nhiên thò người ra khỏi xe, Tần Mạc còn tưởng cậu muốn nhảy xuống tìm đường chết, vội vã túm lấy chân cậu kéo lại.
Lạc Bàn: "Vào khoang lái!"
Cậu nói rồi thoát khỏi tay Tần Mạc, lần nữa thò người ra khỏi xe. Lý Thiên Quang cùng Tần Mạc lập tức hiểu được ý của cậu, giúp cậu giữ chân đám xác sống, tạo ra một lớp bảo vệ tạm thời. Lạc Bàn đấm một phát thật mạnh, cửa sổ khoang lái xe vỡ nát. Cậu bám vào chỗ nhô ra trên nóc xe, nhoài người vào trong. Tần Mạc theo sát phía sau, vừa vào đã lấp tức tấn đám xác sống bên ngoài cửa sổ, yểm trợ cho Lý Thiên Quang nhảy vào.
Khi Lý Thiên Quang đã vào được một nửa, bỗng một bàn tay nắm chặt áo cậu ta, kéo mạnh xuống.
"Mẹ kiếp bỏ tao ra, tao có quen biết gì mày đâu..."

Cậu ta hùng hổ đá mấy cái, cuối cùng cũng vào trong buồng lái an toàn. Tại chỗ kính bị vỡ, đám xác sống vẫn cố thò người vào. Ba người họ ở trước cửa sổ, dao ngắn không ngừng vung lên. Một khi lũ xác sống chộp được cơ hội vào trong, ba người họ e rằng sẽ không toàn mạng.
"Sao cứu viện còn chưa tới..."
Lý Thiên Quang vừa dứt lời, tiếng cánh quạt trực thăng lờ mờ vọng lại, hàng chục binh sĩ đổ bộ xuống, kèm theo đó là tiếng súng máy vang lên. Lần này, họ đã dùng đến vũ khí hỏa lực.
Lũ xác sống vây kín cửa sổ xe đều bị sức ép của hỏa lực mạnh mẽ hạ gục, ba người cuối cùng cũng tìm được khoảng trống để thở phào.
"Bà nội nó, đánh đến mức ngón tay cũng đau...."
Cậu ta vừa nói, vừa tháo bao tay ra. Máu toàn thân ngay lập tức đông lại, đồng tử thu nhỏ khi nhìn xuống ngón tay. Cậu ta còn chưa kịp thốt chữ cuối cùng, lập tức chìm vào hố băng.
"Máu..."
Một vết thương nông nằm trên đầu ngón tay, xung quanh vết thương nhuốm đầy máu tím đỏ. Lạc Bàn nhanh như chớp vung dao, chặt đứt cánh tay Lý Thiên Quang ngay khuỷu tay.
[Chỉ cần động tác nhanh gọn... người vẫn còn cơ hội sống.]
Máu tươi bắn ra tung tóe, Tần Mạc nhanh chóng lấy băng ép trong hộp cứu thương dưới ghế, quấn chặt lên vết cắt.
Lúc này Lý Thiên Quang mới cảm thấy đau đớn, không kiểm soát được hét lên một tiếng thảm thiết. Lạc Bàn dùng cánh tay ghì chặt phần thân trên của hắn, ngăn không cho hắn giãy dụa quá mức mà dẫn đến mất máu nhanh hơn.
"Đừng nhúc nhích, đã chặt rồi... không sao đâu..."
Lạc Bàn thì thầm, cậu chưa từng an ủi người khác, chỉ biết nói đi nói lại vài câu. Tần Mạc tháo chiếc găng tay còn lại của Lý Thiên Quang ra, cẩn thận quan sát, sắc mặt anh nặng nề.
Sự im lặng đột ngột trong khoang xe giống như sự yên bình trước cơn bão, Lý Thiên Quang nhìn khoé miệng co rút của Tần Mạc, biết được nó đã đến.
"Đội trưởng Tần, tôi không cứu được đúng không"
Mạch máu trên mu bàn tay đã chuyển sang màu tím đen, virus đã

xâm nhập vào hệ tuần hoàn máu, bọn họ đã hành động quá muộn.
"Thôi, đừng có nói bậy bạ, cứ ngủ một giấc là ổn..."
Tần Mạc giả vờ thoải mái nói đùa, nhưng hốc mắt lại đỏ hoe, anh ngẩng đầu nhìn Lạc Bàn, từ ánh mắt cả hai đều thấy được cùng một cảm xúc.
Lý Thiên Quang muốn khóc, cậu mới chỉ hơn hai mươi tuổi, làm sao có thể chết như vậy được. Thế nhưng tiếng khóc khàn dần, nghẹn trong cổ họng. Trán nổi đầy gân xanh, cậu ta nắm chặt tay áo Lạc Bàn như đang cầu cứu.
"Đau quá... Đội trưởng Tần... Tiểu Lạc... Tôi không muốn biến thành quái vật..."
Âm cuối của cậu đã biến đổi, tiếng "hừ hừ" phát ra từ cổ họng, đôi môi run rẩy lặp đi lặp lại cái gì đó.
"Giết tôi, mau giết tôi đi..."
Mạch máu trên mặt cậu ta đã chuyển sang màu xám tím với tốc độ nhanh chóng, Lạc Bàn dùng sức giữ chặt thân trên đang co giật của Lý Thiên Quang, đồng thời dùng tay bịt mặt cậu ta lại.
"Sẽ hết đau nhanh thôi."
Một nhát dao kết liễu, người trong vòng tay ngừng giãy dụa.
Bàn tay cầm dao của Tần Mạc run rẩy, khóe miệng co giật không kiểm soát, anh nhanh chóng lau đi nước mắt nóng hổi nơi khóe mắt, đưa tay mở cửa xe.
Một người chiến đấu với xác sống nhiều năm, chắc chắn không muốn trở thành đám quái vật dưới lưỡi dao của mình. Thà để cậu ta an nghỉ như một con người, còn hơn là lang thang vô hồn, sống dở chết dở.
Bên ngoài cửa sổ, xác chết la liệt khắp nơi, nhiệm vụ lần này thương vong nặng nề, gần như toàn quân bị diệt. Tần Mạc bước vào đống xác, cẩn thận tìm thi thể của Hạo Tử và Đường Miên. Anh vừa sợ vừa nóng lòng, mỗi khi lật một thi thể lên, anh đều thầm cầu nguyện không phải là họ.
Những thân thể chồng chất lên nhau thành hai ba lớp. Các đồng đội còn sống cách đây một tiếng trước, giờ đã trở thành một phần trong đống xác chết.
"Đội trưởng Tần! Tôi ở đây!"
Là tiếng Hạo Tử!!

Tần Mạc nhìn theo hướng âm thanh, thấy bóng người thấp thoáng giữa những chiếc lá của một cây long não, Hạo Tử nhảy xuống từ trên cây, sau lưng còn vài đội viên của đội khác.
Tần Mạc thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng buông lỏng đôi chút.
"Được đấy, thông minh lắm... Lão Đường đâu?"
Hạo Tử nghe Tần Mạc hỏi đến Đường Miên, vẻ mặt liền cứng đờ, vừa tức giận vừa hối hận nói:
"Lạc mất rồi..."
Trong tình huống này, có thể bảo vệ bản thân đã là rất tốt, Tần Mạc cũng không có lý do gì để trách hắn, anh tiến lên vỗ vai hắn:
"Chưa thấy xác, không chưa ai nói chắc được."
"Ừ, vậy Lạc Bàn với Thiên Quang đâu?"
"Tiểu Lạc đang nghỉ ngơi trong khoang lái, Thiên Quang..."
Hạo Tử thấy Tần Mạc muốn nói lại thôi, lờ mờ đoán ra phần nào, lập tức đá bay một cái đầu xác sống dưới chân ra xa hai mét, khiến nó đập mạnh vào thân xe.
"Mẹ nó khốn nạn, cái lũ chó điên Thiên cầu!"
Chiếc minibus đó chính là chiếc xe vận chuyển ba bao tải lương thực của họ qua cầu vượt biển, rõ ràng đám người Thiên cầu đã giở trò.
"Bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì! Lương thực lấy không được, giờ muốn mạng chúng ta hả!"
Hạo Tử bình thường thân nhất với Lý Thiên Quang, giờ đây tức giận đến nỗi muốn cầm súng đi tiêu tiêu diệt hang ổ của đám người Thiên Cầu.
Vài đội chi viện từ trực thăng bước xuống, thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi kinh ngạc. Lạc Bàn nhảy xuống từ buồng lái, trên lưng còn mang theo cây nỏ của Lý Thiên Quang.
Đội trưởng Hoa của đội chi viện 003 vừa đến đã nhanh chóng tiến về phía Tần Mạc, gật đầu chào.
"Vất vả rồi."
"Rất vất vả... Bây giờ phải làm gì đây?"
Tiếng súng xung quanh vẫn chưa ngừng, bọn xác sống bị tiếng súng thu hút vây lại thành vòng tròn. Nhược điểm của việc sử dụng súng dần lộ rõ, họ cần rời khỏi đây ngay lập tức.
"Đi thôi, không thể ở lại đây lâu, lương thực lát tính sau đi."

Thi thể Đường Miên vẫn chưa được tìm thấy, Tần Mạc không cam lòng, nhưng lại không thể không rời đi. Anh cất bước tiến về phía trực thăng, đầu ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay.
"Các cậu lên trước đi."
Anh nói rồi lùi về phía sau. Những đội viên sống sót dìu nhau vào khoang máy bay. Lạc Bàn dừng lại bên cạnh, nghiêng đầu nhìn anh.
Chiếc xe tải vẫn đứng yên tại chỗ, nhưng thùng nhiên liệu không biết đã bị bắn thủng từ lúc nào, mùi xăng nhẹ nhàng lan ra xung quanh, nhưng bị át đi bởi mùi hôi tanh của máu và xác thối.
Một viên đạn từ bóng tối lao ra khỏi nòng súng, mang theo sức nóng ngàn độ lao về phía bình xăng của xe tải.
"Ầm!"
Trong mắt Tần Mạc đột nhiên hiện lên một tia lửa sáng, cùng lúc đó là tiếng nổ vang dội, sóng nhiệt ập đến từ phía sau, ngọn lửa cuốn theo những mảnh kim loại từ dưới gầm xe phun ra.
Trong chớp mắt, có người từ phía sau đẩy Lạc Bàn ngã xuống đất.
Sau một trận quay cuồng, xung quanh lại rơi vào hỗn loạn. Bụi đất mù mịt bao phủ ngọn lửa bốc lên trời, khói đen dày đặc che khuất khung cảnh hoang tàn. Những mảnh vụn bắn ra cắt vào cánh tay Lạc Bàn, khiến cậu cảm thấy đau nhức nhối.
Hơi nóng lẫn với khói bụi và mùi xăng tan biến trong vài giây. Lạc Bàn lấy lại tinh thần sau cơn sốc, lập tức quay lại nhìn, chỉ thấy gương mặt nằm nghiêng cùng đôi mắt nhắm chặt của Tần Mạc.
Tiếng nổ vang dội vào trong giấc mơ, ngọn lửa cuốn lấy tâm trí Tần Mạc. Anh mơ màng mở mắt vài lất, nhưng đầu óc choáng váng, thế nên chỉ sau vài giây lại chìm vào giấc ngủ.
Khi tỉnh dậy, đồng hồ trong ký túc xá chỉ 2 giờ 30 phút.
Xung quanh yên tĩnh, có lẽ đang là nửa đêm.
Tần Mạc cử động cánh tay, muốn ngồi dậy nhưng lại cảm thấy đầu nặng trịch, ánh sáng của đèn huỳnh huỳnh quang trong phòng cũng chói mắt lạ thường. Anh đưa tay che mắt lại, nheo mắt thích nghi một lúc lâu rồi mới miễn cưỡng mở mắt.
"Tỉnh rồi?"
Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Lạc Bàn cầm một cốc nước bước vào phòng, đặt nó lên chiếc ghế cạnh đầu giường.
"Uống chút đi."

Nói xong, cậu liền nằm xuống giường dưới bên phía đối diện.
Lúc này Tần Mạc nhìn cái gì cũng thấy hình ảnh chồng chéo vào nhau, đầu anh nặng trĩu như bị nhét chì, không muốn nghĩ nghĩ cũng chẳng muốn động, đoán là mình bị chấn động não nhẹ, thế là nằm im trên giường tiếp tục giả chết.
Giả vờ một hồi rồi lại mơ màng ngủ thêm một giấc. Khi tỉnh dậy, đèn bị ai đó tắt, đầu óc anh cũng tỉnh táo hơn, ngồi dậy với tay tìm cốc nước bên cạnh, từng ngụm nước mát trôi xuống cổ họng khiến cơn buồn ngủ giảm đi chút. Tần Mạc tựa lưng vào thành giường, suy nghĩ về chuyện chính.
Sự việc lần này xảy ra tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Không cần bàn đến việc tại sao người của Thiên cầu lại biết được lộ trình vận chuyển lương thực, dù có giải thích là tình cờ gặp phải, nhưng việc dẫn theo một đám xác sống lớn, lại đúng vào ngày mà vận chuyển lương thực, dù thế nào cũng giống như có chuẩn bị từ trước.
Điều này cũng có nghĩa là, rất có thể có ai đó đã tiết lộ thông tin nội bộ ra ngoài.
Hơn nữa, việc bình xăng đột nhiên phát nổ, không hề có dấu hiệu báo trước, khả năng lớn là do kẻ nào đó lợi dụng tình hình hỗn loạn để dùng súng kích nổ. Móc nối tất cả những sự việc này lại, không thể không khiến họ nghi ngờ - trong căn cứ có nội gián của Thiên Cầu.
Một "cái bang" rốt cuộc có bản lĩnh đến mực nào mà thực sự có người muốn rời khỏi Nhật Quỹ để làm việc cho bọn chúng.
Bình xăng bị kích nổ bằng súng, vậy hôm qua khi cứu viện đến, có bao nhiêu người cầm súng?
Đáng lẽ chỉ có đội trưởng hoặc đội phó có súng, nhưng các thành viên đến chi viện đều có một khẩu súng, điều này càng làm việc tìm ra kẻ đó trở nên khó khăn hơn.
Tần Mạc gãi đầu, buồn bực thở dài, rồi nằm xuống giường.
Trong phòng vang lên tiếng thở đều của một người khác. Anh đột nhiên nghi ngờ, nhíu mày bật đèn lên. Dưới sàn là một đống đồ dùng sinh hoạt không phải của anh, trên giường đối diện cũng có một bóng lưng có vẻ quen thuộc. Anh suy nghĩ một lúc lâu mới hiểu ra chuyện gì.
Lạc Bàn thực sự chuyển sang đây.

Ánh sáng đột ngột khiến người nào đó vốn ngủ không sâu trở mình, Tần Mạc vội nằm xuống, giả vờ như mình không làm gì cả.
Anh dựng tai lên, nghe thấy Lạc Bàn ngồi dậy, sau đó là tiếng giày lệt sệt trên sàn, từng bước đến gần giường ngủ của anh.
Lạc Bàn cầm cốc ở đầu giường lên nhìn nhìn một cái, sau đó chuyển ánh mắt sang Tần Mạc, người đang giả vờ ngủ với kỹ thuật quá kém.
Cậu cứ nhìn chằm chằm một lúc, nhìn đến mức Tần Mạc cảm thấy trong lòng hơi rợn.
Cuối cùng, Lạc Bàn chọc vào cánh tay anh, Tần Mạc kiên quyết giữ nguyên tắc đã giả ngủ thì phải giả đến cùng, nằm im không nhúc nhích.
Ngay sau đó, cổ áo bên trái bị kéo căng, một lực mạnh mẽ kéo anh từ tư thế nằm ngửa thành nằm nghiêng một bên. Tiếp đó, cảm giác mát lạnh truyền đến từ sau lưng, có người kéo áo anh lên.
Tần Mạc chịu hết nổi, mặt mày tái mét quay đầu lại, theo bản năng nắm chặt dây lưng của mình.
Lạc Bàn trông thản nhiên như không, nhìn lưng Tần Mạc xem xét gì đó.
Tần Mạc: "Cậu nhìn cái gì vậy?"
Người kia không nói gì, biểu cảm dường như bình tĩnh không chút gợn sóng, nhưng thật ra ngón chân đang ghì chặt xuống sàn nhà.
Lạc Bàn chớp mắt một cái, nhanh chóng quét mắt thêm vài lần, xác nhận không bị chảy máu, liền kéo áo Tần Mạc xuống, giải thích: "Bác sĩ bảo tôi làm thế, xem có chảy máu không."
Ban nãy cậu đứng đờ ra vì đang làm công tác tư tưởng cho mình, nhưng có vẻ như vẫn làm chưa đủ. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu phải cởi đ.ồ của một người đàn ông, Lạc Bàn bối rối đến suýt nữa là lượn lại về giường mình. Nếu không phải vì Tần Mạc bảo vệ cậu nên mới bị mảnh vỡ cắt trúng, cậu đã không nhận trách nhiệm chăm sóc người khác này.
Sáng hôm sau khi Lạc Bàn tỉnh lại, giường đối diện đã không thấy bóng dáng.
Tống Tụ Bình cho họ nghỉ một ngày, bây giờ mới có 7 giờ hơn, Lạc Bàn dụi mắt, trở mình tiếp tục ngủ nướng.
Cùng lúc đó, trong phòng của Tống Tụ Bình.

Có hai người đang đứng trước một chiếc bàn làm việc bằng gỗ.
"Cậu nghi ngờ căn cứ của chúng ta có nội gián?"

Tác giả muốn nói:
Đau lòng cho Tiểu Thiên Quang của tôi quá huhuhu. Chờ tôi viết ngoại truyện ở thế giới song song cho cậu ấy sống lại nha ;(

Chương 16: Chương 16

"Giờ xem ra, thứ chúng nhắm đến không phải là lương thực."

Ông nói rồi cười khẩy một tiếng, như vừa nghe được chuyện gì thú vị:
"Đúng là ăn cây táo rào cây sung, chắc được cho ăn đến no căng rồi."
Nội gián là chuyện không thể xem thường, giống như một con chuột đục lỗ bao gạo, không bịt lại thì sớm muộn cũng rò hết.
Tần Mạc vừa thức dậy đã vội vã tìm Tống Tụ Bình để nói những suy đoán của mình. Đoán thì dễ, nhưng khó ở chỗ quá nhiều người phù hợp với những điều kiện anh đề cập, ít nhất cũng có hai mươi người, tạm thời không thể tìm ra ngay được.
Tống Tụ Bình ngồi phịch xuống ghế, bàn tay thô ráp đập mạnh lên bàn, phát ra một tiếng "bốp" vang dội. Ánh mắt ông lạnh lùng, đôi môi mím chặt.
"Thật không hiểu bọn chúng đang tính toán cái gì, cái lũ khốn khiếp đó rốt cuộc muốn gì đây!"
Có lẽ Tống Tụ Bình đang ở tuổi tiền mãn kinh, gặp chuyện gì cũng nổi giận trước, không còn bình tĩnh như mấy năm trước nữa. Tần Mạc dường như đã quá quen với chuyện này, đứng một bên chờ ông nguôi giận.
"Đội trưởng Tần, cậu thấy sao?"
So với việc chỉ được nghe phân tích, Tống Tụ Bình tin tưởng vào phán đoán của Tần Mạc tại hiện trường hơn.
Tần Mạc: "Chiếc xe lương thực kia đã quay về chưa?"
"Trời vừa sáng, tôi đã cử người mang kèm đồ đi rồi. Nếu tính cả thời gian sửa chữa, nếu không có gì bất trắc thì chắc là sắp về rồi."
Tần Mạc gật gật đầu, đứng dậy:

"Nếu lát nữa xe trở về trống không, thì khả năng là vì lương thực. Còn nếu không phải..."
Tống Tụ Bình nhìn anh, tầm mắt hai người đụng nhau, Tần Mạc suy nghĩ một chút, lên tiếng:
"Trưởng phòng Tống, tôi có một câu hỏi, có thể cần ông trả lời."
"Cậu cứ nói."
"Trên cây cầu vượt biển, người đàn ông kia gọi tên ông, ông có biết hắn không?"
Thân thể Tống Tụ Bình cứng lại rõ rệt, rõ ràng là không muốn nhắc tới chuyện này.
"Không quen."
"Ông không cảm thấy, lời của hắn rất kỳ quái sao?"
[Nhật Quỹ, sắp ngừng quay rồi.]
Tống Tụ Bình thở dài một hơi, bất mãn vì Tần Mạc cứ úp úp mở mở nhưng ông bất lực:
"Kỳ quái, vậy thì sao...?"
Người bình thường khi đối mặt với kẻ sắp giết mình sẽ nói gì? Sẽ khóc lóc cầu xin, sẽ tức giận mắng chửi, nhưng gã đó thì không, ngược lại còn rất bình tĩnh, như thể đã lường trước được ngày này.
Tống Tụ Bình vốn không định giết hắn, cùng lắm là đe dọa một chút rồi thả, nhưng gã đàn ông đó lại cười nham hiểm và nói vài câu khiến người ta không hiểu được.
Tần Mạc suy ngẫm kĩ càng về hành động của gã đàn ông đó, nói:
"Lời hắn nói giống như... một lời nguyền rủa, hơn nữa đối tượng nguyền rủa không phải chỉ mình ông, mà là toàn bộ Nhật Quỹ."
Tống Tụ Bình nhíu mày, Tần Mạc lại tiếp tục nói:
"Trước tiên không nói đến việc hắn có đang giả thần giả quỷ hù doạ người khác hay không, chỉ xét riêng sự việc hôm qua, họ đã sẵn lòng hy sinh một người và một xe, chỉ để làm tổn hại căn cứ chúng ta. Thật lòng mà nói, làm vậy chẳng được ích lợi gì cho chúng, nhưng lại gây thiệt hại nhiều cho chúng ta."
"Thay vì đơn giản là tranh giành tài nguyên, tôi cảm thấy, việc này giống như...trả thù."
"Còn về lý do tại sao, có lẽ không phải thứ tôi có thể đoán được."
"Tất cả những phỏng đoán trên đều dựa trên việc lương thực có thể được vận chuyển về an toàn, nhưng dù sao, sau này cũng nên cẩn

trọng hơn."
Khi Tần Mạc trở về ký túc xá, Lạc Bàn đang ngồi đọc sách trên giường.
Vẫn là cuốn sách cũ, chỉ là lần này không phải bài viết nghiên cứu khoa học mà là một bài tùy bút, viết về những chuyện bình thường vụn vặt và nhàm chán trong cuộc sống.
Trong thời buổi này, những việc bình thường đó lại trở thành những điều hiếm hoi. Khi Tần Mạc đẩy cửa vào, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng như được an ủi. Sự yên bình sau cơn đại họa thực sự là điều khó thấy.
Tần Mạc đi vào trong phòng đóng cửa lại, hỏi:
"Chào buổi sáng, đêm qua ngủ ngon không?"
Người ngồi trên giường gật đầu, biểu thị cho câu trả lời khẳng định.
Tần Mặc còn định trêu cậu vài câu, nhưng ánh mắt bất ngờ nhìn thấy chiếc nỏ để trên đầu giường, mấy câu đùa chưa nói ra đã bị nuốt ngược vào trong.
"Lạc Bàn", anh nằm ngửa trên giường, cười khổ một tiếng, quay đầu sang cậu, "Cậu có hối hận khi đến Nhật Quỹ không?"
Ban đầu vốn nghĩ đây là nơi mình có thể dựa dẫm, nhưng đến rồi mới thấy bao lần mạo hiểm, suýt mất mạng. Nếu là anh, chắc chắn sẽ suy nghĩ kỹ lại xem có nên cuốn gói rời đi hay không.
"Có chút."
Nhưng cũng chẳng có nơi nào khác để đi, rời khỏi đây thì tám phần là chết đói, giữa chết chắc và có thể chết, cậu vẫn cân nhắc được cái nào nhẹ cái nào nặng.
Hơn nữa, cậu vẫn còn vài việc chưa làm xong.
"Đánh bài không?" Tần Mạc rút một bộ bài từ dưới gối ra, lắc lắc trước mặt Lạc Bàn.
Ban đầu anh định gọi năm người chơi một ván, nhưng giờ chỉ có thể gọi được ba người.
Không phải anh muốn đánh bài, mà là hai người này sau khi trở về đều rõ ràng trở nên trầm lặng. Là đội trưởng, trách nhiệm của anh là kịp thời điều chỉnh tâm trạng của đội viên. Nếu ngay cả anh cũng chìm đắm trong nỗi đau mất đi đồng đội, thì đội này có thể thu dọn hành lý chuẩn bị lên đường đi làm tang lễ rồi.
Kể từ khi trở lại căn cứ, Hạo Tử chưa từng rời khỏi phòng. Bị ép

buộc gọi đến, hắn cúi đầu ủ rũ. Lạc Bàn cố gắng từ chối nhưng không thành, cuối cùng cũng bị kéo đến cho đủ số. Cậu một là không có tâm trạng, hai là không biết chơi bài.
Tần Mạc thành thạo xáo bài, rồi chia đều lên giường.
Hạo Tử không có chút tinh thần nào, cầm bài mà như không nhấc nổi tay lên, trông như sau ván bài này hắn sẽ treo cổ chết ngay.
Tính tình hắn nóng nảy, hay nói lời chua ngoa, Lý Thiên Quang là một trong số ít đồng đội sẵn sàng đồng hành cùng hắn, dù gì cũng đã nhiều năm vào sinh ra tử, cái chết của cậu ta đã đả kích hắn không nhỏ.
Tần Mạc không nhìn nổi bộ dạng ủ rũ của hắn, anh cầm xấp bài đã xếp xong đập vào đầu Hạo Tử.
"Đừng có làm bộ như sắp chết đến nơi, lúc giành cơm cậu đâu có như thế?"
Hạo Tử vốn đã nén giận cả ngày trời, bị Tần Mạc khơi lại, lửa giận bốc lên đầu:
"Đội trưởng Tần đừng có lo cho tôi, tôi phải cầm dao chém lũ khốn đó, cho chúng đi theo Thiên Quang luôn."
"Lảm nhảm gì thế."
Tần Mạc quăng ra hai lá bài số hai, Lạc Bàn không suy nghĩ, ra ngay hai lá ba.
Ba lớn hơn hai, có gì sai.
Tần Mạc lấy hai lá bài đó, nhét vào tay Lạc Bàn, quay sang nói với Hạo Tử:
"Người còn sống luôn quan trọng hơn người đã chết, không chỉ Thiên Quang cần cậu, mà chúng tôi cũng cần. Nói cho cùng thì, đâu phải ai cũng đều có thể vác bao cát nặng hàng trăm cân chạy tới chạy lui cả chục lần được*. Hơn nữa, đây đâu còn là thời bình nữa. Mạnh thì nuốt yếu, liêm sỉ hay lễ nghĩa gì cũng là phù phiếm. Nếu Thiên Cầu đã tính kế chơi chúng ta, thì sớm muộn gì chúng ta cũng phải chơi lại chúng."
*Đâu phải ai cũng đều có thể vác bao cát nặng hàng trăm cân chạy tới chạy lui cả chục lần: Không phải ai cũng đủ sức mạnh và bền bỉ để làm một việc rất nặng nhọc và khó khăn.
Tần Mạc gọi Hạo Tử đến chơi bài là để giúp hắn giải tỏa tâm trạng, nhưng khi con người ta đang đau buồn, lời an ủi cũng trở thành vô

nghĩa, ngay cả khi đó là một tên đàn ông cơ bắp nặng tới 180 cân,.
"Đội trưởng Tần..."
Hạo Tử vừa mở miệng, giọng nói đã nghẹn ngào, trông như một con chó ngao Tây Tạng với đôi mắt ngấn nước, khiến người khác nhìn mà nổi da gà. Tần Mạc vội ngăn hắn lại:
"Nén lại đi, tôi vừa ra một sảnh từ ba đến bảy, tới lượt cậu."
Tần Mạc liếc nhìn mấy lá bài đặt trên giường, bỗng cảm thấy tối sầm mặt mũi, nghiến răng nói:
"Lạc Bàn... đem mấy con 2, 4, 6, 8, 10 của cậu về đi..."
Tiếng xào bài vang lên sột soạt, thoắt cái lại bắt đầu một ván mới.
Hạo Tử vừa làm địa chủ* đã ra con ba, Lạc Bàn đã quay sang ném ra bốn con bảy, khiến Tần Mạc tức đến mức bỏ bài đứng dậy không thèm chơi nữa.
*Đấu Địa Chủ: trò chơi bài phổ biến ở Trung Quốc với ba người chơi. Một người đóng vai "Địa Chủ" (地主) và hai người còn lại là "Nông Dân" (农民) hợp tác để đấu lại Địa Chủ. Mục tiêu là đánh hết bài trước đối thủ. Địa Chủ phải cố gắng đánh hết bài trước để thắng, trong khi Nông Dân phải phối hợp để ngăn Địa Chủ và giành chiến thắng. (hơi giống Tiến lên bên mình á)
"Cậu không có lá lẻ nào hả? Một bộ tứ quý như này mà cậu lại đi phung phí như vậy!"
Tần Mạc không hiểu nổi cách đánh của Lạc Bàn, nhưng Lạc Bàn thì đầy tự tin cãi lại:
"Rõ ràng anh nói là còn càng ít bài càng tốt, nên tôi ra được bao nhiêu thì ra chứ sao."
"..."
Rủ cậu chơi bài đúng là một sai lầm tai hại, trừ phi để cậu làm "địa chủ".
Cộp cộp---
Tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên, Tần Mạc hỏi ai đó, nhưng bên ngoài chẳng ai trả lời. Ngay sau đó, cửa bị đẩy ra, ba người trong phòng đều đứng sững lại.
"Chơi bài mà không gọi tôi, thật là không tốt bụng miếng nào."
Người ngoài cửa quấn vài vòng băng gạc trên cánh tay, mặt mũi còn lấm lem, bộ dạng lộ rõ vẻ mệt mỏi phong trần.
Tần Mạc thậm chí còn chưa kịp xỏ giày, lúc đứng vụt dậy, gió cuốn

mấy lá bài rơi tứ tung xuống đất.
"Chết tiệt, con mẹ nó cậu trốn ở đâu vậy? Bọn tôi không tìm được cậu, tưởng cậu toi đời rồi."
Đường Miên bước vào phòng, khép cửa lại, lúc đó Tần Mạc mới để ý thấy hắn đi cà nhắc một chân.
"Sao vậy, chân bước không nổi à?"
Tần Mạc đỡ Đường Miên ngồi lên ghế, hắn thở dài một hơi, nói:
"Lúc chạy trốn không để ý, dẫm phải đinh, chuyện nhỏ thôi."
Theo lời Đường Miên, ban đầu hắn định leo lên cây cùng với Hạo Tử, nhưng không ngờ lại dẫm phải nắp cống bên đường đã hỏng từ lâu, rơi thẳng xuống cống thoát nước. Hắn tính leo lên, nhưng lại nghĩ rằng đây là một nơi ẩn nấp khá tốt, nên quyết định chờ cứu viện đến rồi mới trèo lên. Đến khi cứu viện đến, hắn vừa định leo lên thì nghe thấy tiếng súng vang lên loạn xạ bên ngoài.
"Nắp cống bị bắn thủng lỗ chỗ, tôi chẳng dám ngoi đầu lên. Tôi ở dưới đó gọi tên cậu đấy, nhưng bộ đàm thì hỏng mất, cậu lại không nghe thấy."
Phải chờ đến sáng nay, khi đợt cứu viện thứ hai tới nơi, Đường Miên hét đến khản giọng mới được người ta lôi lên khỏi nắp cống.
Hạo Tử như bừng tỉnh:
"Hèn chi mới đó anh còn ở sau lưng tôi, chớp mắt cái đã không thấy tăm hơi, tôi còn tưởng anh bị lũ xác sống nhai rồi chứ."
"Cậu mới bị xác sống nhai ấy!"
Lúc này đã khoảng chín giờ sáng, chiếc xe chở lương thực sửa xong đã quay về căn cứ. Tống Tụ Bình lập tức đến kiểm tra, Tần Mạc cùng một nhóm người khác cũng vây quanh chiếc xe, chờ người bốc dỡ hàng hóa kiểm kê số lượng.
Sau khi xe tải bị nổ tung, ngọn lửa đã làm bùng lên vụ nổ thứ hai từ bột mì bên trong xe. Lương thực còn lại chủ yếu là phần chưa kịp vận chuyển ra ngoài từ xe bọc thép đã được cải tiến, nhìn qua thì vẫn còn lại hơn nữa.
Theo lẽ thường, việc thu hồi được số hàng là điều đáng mừng, nhưng Tống Tụ Bình vẫn giữ vẻ mặt nghiêm trọng. Tình hình hiện tại cho thấy, người của Thiên Cầu không có ý định cướp lương thực của họ.
"Tại hiện trường có thấy ai ngoài người của Nhật Quỹ không?"

Người lái xe bị Tống Tụ Bình hỏi lắc đầu, nói rằng khi hắn đến nơi chỉ thấy xác chết nằm la liệt và chiếc xe tải đã bị cháy rụi, không thấy bóng dáng một ai.
Các đội viên xung quanh tản ra, mang số lương thực về kho, Tống Tụ Bình giải tán những người không liên quan, sau tiếng bước chân hỗn loạn, chỉ còn lại ông và Tần Mạc đứng nguyên tại chỗ.
Tống Tụ Bình lên tiếng trước:
"Giờ xem ra, thứ chúng nhắm đến không phải là lương thực."
"Cũng chưa chắc.", Tần Mạc nói, "Có thể là chúng ta đến sớm, bọn chúng không có cơ hội, dù sao cũng không phải ai cũng dám ra ngoài vào ban đêm."
Tống Tụ Bình cười lạnh một tiếng:
"Chúng dám lấy người sống làm mồi nhử, dùng xác sống làm vũ khí, còn cái gì mà chúng không dám nữa."
Ông đưa tay xoa trán, nói với Tần Mạc:
"Thông báo cho toàn bộ đội viên trong căn cứ, chiều nay hai giờ tập trung tại phòng họp số ba. Tôi có chuyện cần dặn dò."
"Còn chuyện nội gián..."
"Tôi tự có sắp xếp, cậu về nghỉ ngơi trước đi."
Buổi sáng trời vẫn còn nắng đẹp, nhưng đến trưa trời đã đổ mưa. Những hạt mưa to rơi lộp độp trên mái hiên của biệt thự, gió biển thổi mưa xuyên qua lan can, làm ướt cả đôi chân trần.
Đường Bì lùi lại để tránh mưa. Một bà lão thấy thế liền kéo cô bé vào trong nhà. Không lâu sau, một chiếc xe hơi chạy bằng năng lượng mặt trời màu xanh lá dừng trước cửa biệt thự, bảy tám người từ xe bước xuống, vào nhà tay không.
Tiếng nói chuyện vọng ra từ phòng khách dưới lầu, giọng điệu không mấy vui vẻ, dường như đã xảy ra tranh cãi.
"Con mẹ nó mày sợ cái khỉ gì, đồ để đó mà cũng không dám lấy."
"Không thấy bọn nó cầm súng hả? Lên đó là tự tìm chết hay gì!"
"Bọn chúng chưa chắc đã bắn thật đâu!"
Nhìn tình hình như sắp mất kiểm soát, một giọng nói khác lập tức xen vào hòa giải:
"Cãi cọ cái gì, trong nhà vẫn còn hai thùng mì, gạo cũng còn kha khá, đủ dùng một thời gian. Đừng có loạn lên."
Người vừa cãi vã đá mạnh vào ghế sofa, "rầm" một tiếng, âm thanh

vang vọng trong biệt thự rộng lớn.
"Trở về tay không, chị Phương Nhiễm chết thật không đáng!"
Vừa nói dứt lời, một bóng dáng nhỏ bé xuất hiện ở góc cầu thang, mọi ánh mắt trong phòng khách lập tức hướng về phía người vừa cãi vã, trong ánh nhìn đầy sự trách cứ.
"Mẹ cháu đâu ạ?"
Giọng trẻ con non nớt vang lên, cả phòng khác lập tức chìm vào im lặng.
Im lặng đồng nghĩa với giấu diếm, mà những gì cần giấu diếm thường chẳng phải điều gì tốt đẹp.
"Cháu hiểu rồi."
Đường Bì nắm chặt con búp bê trong tay, làm khuôn mặt của con mèo bông bị bóp méo.
Chiếc váy dính đầy bụi khẽ tung lên, cuốn theo một cơn gió nhẹ.
Cuốn sổ tay nằm lặng lẽ trong góc tường bỗng lật mở, những nét chữ non nớt hiện ra.
[Nhật Quỹ, người xấu]

Đường Miên: "Quả đúng như người lớn đã nói, không được giẫm lên nắp cống."

Chương 17: Chương 17

"Đó là một trong những lý do cậu chưa tự sát?"

Mưa lớn đến nhanh nhưng cũng tạnh nhanh, chỉ trong vòng 2 giờ trời lại quang đãng. Mây đen tan biến, ánh nắng mùa hè lập tức xua tan hơi ẩm trên mặt đất.
Đất trong mảnh vườn bị mưa xối mềm, Hạo Tử gấp gọn gàng quần áo của Lý Thiên Quang rồi để tất cả những vật dụng cá nhân mà cậu thường dùng vào đó.
Lạc Bàn nhổ cỏ dại ném sang một bên, dưới ánh mắt đầy nghi hoặc của Tần Mạc và Hạo Tử, cậu lấy ra một chiếc bật lửa và vài tờ... giấy.
Trên giấy chi chít chữ, là bản in, chắc là xé từ quyển sách nào đó. Đó đều là những bài viết trong tạp chí mà Lạc Bàn cảm thấy thú vị. Từ nhỏ, cậu được nghe rằng người đã khuất có thể nhận được những gì người thân hay bạn bè đốt cho, và Lạc Bàn tin vào điều này. Vì vậy, cậu đã mang theo vài thứ mà cậu cho là có thể giúp Lý Thiên Quang vui hơn.
Ai bảo cậu chỉ biết giết thời gian bằng cách đọc sách chứ.
Hạo Tử đến trước bia mộ mắng:
"Thiên Quang, cậu chờ đó, tôi sớm muộn gì cũng sẽ tiễn cái bọn khốn nạn kia xuống bầu bạn với cậu."
Vài thành viên trong đội đi ngang qua, thoáng liếc một cái rồi rời đi. Trong mảnh vườn nhỏ này không biết đã chôn biết bao nhiêu đồ đạc của người đã khuất. Phần lớn những người chết ngoài kia đều không thể thu nhặt xác lại, chọn vài món đồ thân thuộc chôn xuống đất, miễn cưỡng coi như một nấm mộ, sang năm, dù có muốn đến khóc cũng chưa chắc đã tìm đến đúng chỗ.
Hạo Tử vừa đi vừa chửi rủa suốt chặng đường về phòng ngủ, Tần

Mạc cũng chịu khó đi cạnh bên hắn gật đầu phụ họa, hai người gặp được Đường Miên vừa từ phòng y tế trở về.
"Lão Đường, cậu không đến mộ tiễn Lý Thiên Quang à."
Hạo Tử vỗ vỗ bả vai Đường Miên, người kia khẽ né ánh mắt rồi nhanh chóng quay lại:
"Đi chứ... Tôi về phòng lấy chút đồ đã."
Lạc Bàn không theo bọn họ trở về mà nửa đường rẽ vào sân tập bắn. Cây cung nỏ của Lý Thiên Quang là đồ tốt, vài người không nỡ chôn. Nhưng Hạo Tử thì không thích dùng, Tần Mạc lại không thiếu, cuối cùng quyết định đưa cho Lạc Bàn. Dù sao cũng là cậu tháo xuống, theo lý thuyết đưa cho cậu cũng đúng.
Lý Thiên Quang ra đi, trong đội mất một xạ thủ vàng. Lạc Bàn tuy không nói ra, nhưng trong lòng cậu hiểu rõ. Mỗi ngày, sau khi chạy bộ buổi sáng, Lạc Bàn đều vào sân tập bắn luyện tập cả ngày, đến nỗi mỗi lần ăn cơm đều bị Tần Mạc lôi đi. Nếu đội thiếu một xạ thủ tầm xa, cậu sẽ lấp vào chỗ trống đó.
Mặt trời giữa trưa gay gắt, mồ hôi trên lưng ướt đẫm áo. Lạc Bàn lại cầm một mũi tên lên, đặt vào cung, nhắm qua ống ngắm rồi kéo cò. Dây cung bật lại, mũi tên đâm thẳng vào hồng tâm bia.
Đây là mũi tên thứ hai trúng đích trong hôm nay. Tần Mạc không biết xuất hiện từ khi nào, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã đến giờ ăn trưa. Các thành viên khác chạy nhanh như bay, còn Lạc Bàn vẫn chậm rãi lắp tên.
"Không ăn uống đàng hoàng là đầu óc sẽ có vấn đề đấy."
Tần Mạc vừa mới đấm bóp chân cho Hạo Tử xong, tiến đến giật lấy cây cung trong tay Lạc Bàn, không cho cậu có cơ hội phản kháng, Lạc Bàn đành ngoan ngoãn nghe theo.
Việc luyện tập cường độ cao trong hơn một tuần khiến cơ bắp của Lạc Bàn mệt mỏi, tay cầm đũa của cậu khẽ run, dù không rõ ràng lắm nhưng Tần Mạc nhận ra ngay. Sau khi ăn xong, anh không cho Lạc Bàn luyện tập nữa mà kéo cậu về ký túc xá.
Hành lang ký túc xá mấy ngày nay yên tĩnh hơn nhiều, không còn ồn ào như trước. Những việc Thiên Cầu làm khiến bầu không khí vốn thoải mái trở nên nghiêm túc, ai cũng nâng cao cảnh giác, tập luyện cũng chăm chỉ hơn nhiều.
"Căn cứ vừa mất nhiều người như vậy, chắc vài ngày nữa sẽ phải

điều một nhóm từ Đảo Mạt Lị qua, lúc đó lão Tô có khi sẽ muốn nhét thêm người vào đội của tôi",
Vừa nói, Tần Mạc vừa kéo tay Lạc Bàn, thao tác thành thạo xoa bóp. Mồ hôi bốc hơi mang theo nhiệt độ, da dưới đầu ngón tay mát lạnh, có thể cảm nhận được từng thớ cơ căng cứng.
"Thả lỏng đi, căng thẳng cái gì."
Bị đàn ông cầm tay xoa xoa, sao mà thả lỏng được chứ.
Tần Mạc một tay nắm chặt cổ tay Lạc Bàn, lòng bàn tay anh ấm áp, tay kia thì liên tục đổi động tác, lúc bóp, lúc ấn mạnh, không hề nương tay. Ban đầu Lạc Bàn còn im lặng chịu đựng, Tần Mạc tưởng rằng mình dùng lực chưa đủ, thế là càng dồn sức hơn, đến lúc Lạc Bàn không chịu nổi nữa, phải lên tiếng ngăn lại:
"Anh nhẹ tay thôi..."
"Được được, tôi nhẹ tay lại."
"Thôi... Hay để tôi tự làm."
Cậu vừa nói vừa định rút tay lại, nhưng lại bị Tần Mạc kéo về:
"Không được, cậu đâu có biết làm."
Nói xong, anh còn tự đắc nhướng mày về phía Lạc Bàn:
"Tay nghề của tôi cao lắm đó, người bình thường không có cơ hội trải nghiệm đâu."
Tần Mạc lại bắt đầu khoe khoang về quá khứ huy hoàng khi học nghề từ bác sĩ trên Đảo Mạt Lị. Lạc Bàn nghe anh ba hoa, đôi môi mỏng màu hồng nhạt lúc khép lại thì trông nghiêm túc, không dễ gần, lúc này lại đang lải nhải không ngừng. Lạc Bàn nhất thời thất thần, mãi đến khi nhận ra mình đang nhìn gì, vành tai đã đỏ bừng.
Tần Mạc: "Xong rồi, đi ngủ một chút đi, lúc nào ăn cơm tôi gọi."
Sau đó, đèn ký túc xá được tắt, căn phòng chìm trong bóng tối. Dù là giờ nghỉ trưa, nhưng Lạc Bàn không có cảm giác buồn ngủ tí nào.
Hai tiếng trước.
Lạc Bàn ngồi trên khán đài của sân vận động, tiện tay lau mồ hôi trên mặt.
Mồ hôi chảy vào mắt, cậu nheo mắt lại, thuận tay nhận tờ khăn giấy ai đó đưa cho.
Dương Nhiên đi đến cạnh cậu, phủi bụi trên bậc đá.
"Dạo này hay thấy cậu ở đây, mấy tháng trước không thấy cậu chăm chỉ thế."

Quan hệ giữa hai người chưa đủ thân thiết để nói chuyện thoải mái , Lạc Bàn cũng không phải là người rộng lượng, cậu vẫn chưa quên mũi tên chí mạng của Dương Nhiên, chưa từng tỏ vẻ thân thiện với cô, mặc dù trước đó cậu đã cướp đồ của người khác trước.
Nhưng đó chỉ là một miếng thịt xác sống thôi mà.
Lạc Bàn: "Rảnh rỗi nên kiếm chuyện làm"
"Lúc cậu chán sắc mặt cũng khó coi như này à? Để tôi đoán... là vì thành viên trong đội cậu? Tôi thấy cậu đứng ở đó một lúc."
Cô nàng chỉ về phía mảnh vườn, trên cánh tay phải có một vết sẹo mới, trông như bị bỏng.
"Thực ra nếu cậu ta không chết, các cậu cũng có thể trói lại mang về", Dương Nhiên cười nhạt, ánh mắt sắc sảo nhìn sang Lạc Bàn đầy ẩn ý, "giống như người trong phòng đối diện cậu vậy."
Cơ thể Lạc Bàn bỗng chốc cứng đờ khi nghe đến "phòng đối diện", nét mặt lười biếng ngay lập tức biến mất, khi nhìn lại Dương Nhiên thì ánh mắt đầy cảnh giác.
"Đừng nhìn tôi như vậy, tôi không động vào đồ trong phòng đâu."
Chữ "nghi ngờ" như sắp được viết lên trán cậu, Dương Nhiên cười khẽ, thu lại vẻ mặt không mấy thân thiện:
"Tôi đoán... Cậu cũng đang chờ "Khả Phù"? Đó là một trong những lý do cậu chưa tự sát?"
Lạc Bàn chú ý đến từ "cũng" trong câu nói của Dương Nhiên, đầu ngón tay hơi động đậy.
Dương Nhiên: "Tệ thật, nhưng có lẽ cậu không đợi được đâu."
—
Mùa hè năm 2028, năm thứ hai sau khi virus "Beelzebub" bùng phát, ba ngày trước khi virus xác sống tấn công Hoa Quốc.
Một tin tức nhanh chóng xuất hiện hotsearch của các nền tảng truyền thông lớn, với các tiêu đề khác nhau nhưng đều xoay quanh hai từ khóa "thuốc tái sinh và "Khả Phù".
Có thông tin cho rằng Trung tâm Nghiên cứu chống Bệnh Truyền Nhiễm Tập Thành đã phát triển một loại thuốc mới có tên là "Khả Phù" có thể khôi phục sinh mạng của những cơ thể bị nhiễm virus xác sống. Đồng thời, công bố một đoạn video liên quan.
Trong video, một chú chó Golden Retriever nhiễm virus đang điên cuồng sủa trong khu vực cách ly, liên tục đâm đầu mãnh liệt vào

cửa. Các nhà nghiên cứu đã đeo rọ mõm cho nó, cùng nhau khống chế con chó, đồng thời tiêm vào nó một liều thuốc màu xanh.
Sau một cơn co giật ngắn ngủi, một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra. Chú chó Golden Retriever đứng dậy, lắc lắc đầu, sau đó đi đến chỗ của chủ nhân nó, ngoan ngoãn cọ cọ vào bàn tay của người chủ.
Chỉ trong 30 phút ngắn ngủi, video đã đạt hơn một triệu lượt xem, mọi người bắt đầu lũ lượt chia sẻ. Có người tin tưởng vào video, nhưng cũng có người nghi ngờ.
[Bọn nào nói nhân loại sắp bị diệt vong đâu? Ra đây nói chuyện xem nào.]
[May mà tôi chưa bán nhà, đã có thuốc đặc trị rồi cơ mà.]
[Âm thầm hủy chuyến du lịch sang chảnh 10 ngày của tôi.]
[Thử nghiệm trên chó có thuyết phục không? Không phải là nên đợi thử nghiệm lâm sàng trước khi đưa ra công chúng à?]
[Đồng ý, đợi thử nghiệm lâm sàng.]
Trên mạng đầy rẫy ý kiến trái chiều, phần lớn mọi người đều giữ thái độ chờ đợi, mong chờ các video có sức thuyết phục hơn từ các kênh truyền thông này.
Tuy nhiên, thử nghiệm lâm sàng chưa xuất hiện, video đã biến mất sau hai ngày.
Mọi từ khóa liên quan đều đột ngột bốc hơi trong đêm, người đã lưu lại video cũng không thể đăng tải nó lên bất kỳ mạng xã hội nào.
"Khả Phù" chỉ xuất hiện ngắn ngủi rồi biến mất khỏi tầm nhìn của công chúng.
Một giờ sau khi virus xác sống xâm nhập vào cảng, kênh truyền thông này cuối cùng đã đăng tải một bài viết, nội dung chính như sau:
["Khả Phù" đã được thử nghiệm lâm sàng ở nước ngoài, nhưng vì một số lý do, chúng tôi chưa thu thập được tư liệu video liên quan.]
[Loại thuốc này sắp được sản xuất hàng loạt, sẽ được thả từ trên không để phân phát. Xin cư dân hãy ở yên trong nhà, không cần hoảng loạn, chờ đợi tin tốt.]
Tuy vậy, cho đến lúc Tập Thành chìm trong virus và khói thuốc súng, thậm chí đến hàng chục năm sau khi vô số người sống sót mỏi mòn chờ đợi trong vô vọng rồi từ bỏ hy vọng, "Khả Phù" vẫn không bao giờ xuất hiện trở lại.

Mà Trung tâm nghiên cứu Bệnh Truyền Nhiễm Tập Thành, cũng chính là tiền thân của Viện Nghiên cứu phía Đông của Nhật Quỹ.
Cha mẹ của Lạc Bàn đã lưu giữ cả video và báo cáo, thậm chí còn sao chép và dán lên tường. Trong những ngày bị mắc kẹt, họ lặp đi lặp lại việc xem chúng, nuôi hy vọng về một "bước ngoặt" sẽ đến, đồng thời dắt theo cậu khi còn nhỏ chờ đợi.
Nhưng điều đến trước bước ngoặt lại là địa ngục vô tận.
—
"Thời điểm bài viết sau đó được đăng tải là không đúng, cậu suy nghĩ một chút là sẽ hiểu. Chỉ là một cách để ổn định dân chúng sau các cuộc bạo động mà thôi. "Khả Phù" chưa từng trải qua thử nghiệm lâm sàng, nó chỉ là một sản phẩm chưa hoàn chỉnh."
Dương Nhiên nói:
"Ngay sau đó, virus bùng phát ở Trung Quốc, các thiết bị và nguyên liệu để sản xuất "Khả Phù" thiếu đủ thứ, chất lượng cũng không còn như trước. Hiện tại số lượng sản phẩm chưa hoàn chỉnh còn rất ít, vì vậy nếu cậu định đợi đến khi nó được sản xuất hàng loạt, tôi khuyên cậu đừng phí công vô ích."
Giọng điệu Dương Nhiên đầy chắc chắn, còn Lạc Bàn vẫn lưỡng lự nhìn người trước mặt, không rõ lời cô nói là thật hay không.
"Làm sao mà cô biết?"
Dương Nhiên bỏ qua câu hỏi này, tiếp tục nói một cách tự nhiên:
"Số sản phẩm chưa hoàn chỉnh hiện đang nằm trong trung tâm," cô nhìn Lạc Bàn, hỏi: "Muốn không?"
Câu trả lời không phải nói cũng đã rõ ràng, Lạc Bàn đã sống sót trong kẽ hở suốt mười năm, chỉ vì thứ này.
Mặc dù biết rằng nó chưa chắc đã có tác dụng.
"Không phải cứ muốn là có thể có được, Một mình cậu sẽ không thể vào được đâu."
Dương Nhiên chỉ vào vết sẹo trên mặt mình, dùng ngón tay vuốt dọc theo vết sẹo từ giữa lông mày đến bên tai.
"Đương nhiên là tôi từng thử rồi, viên đạn của lính gác kia bắn suýt nữa đã bắn thủng mắt tôi."
Khu vực trọng yếu nhất được canh giữ bởi hỏa lực dày đặc, người ngoài thậm chí còn không thể tiếp cận được cổng chính của trung tâm, chưa nói đến việc vào được phòng thí nghiệm tuyệt mật.

Cô đứng dậy, vươn người một chút, lưng tựa vào hàng rào:
"Tin hay không tùy cậu, nhưng nếu cậu muốn thử, cứ tìm tôi là được."
Nói xong, cô xoay người rời đi, không chờ câu trả lời ngay lập tức.
Ánh mặt trời chiếu lên mặt Lạc Bàn, các đường nét nhấp nhô trên mặt tạo ra một bóng mờ trên gò má cậu.
[Phải lấy được "Khả Phù"]

- Kết thúc quyển 1 -

Chương 18: Đảo Mạt Lị 1

"Cậu sờ ngực tôi à?"

Sau khi loài người biến mất dần khỏi Trái đất, các đại dương và rừng rậm bước vào thời kỳ phục hồi nhanh chóng, con người từ vị trí chủ nhân địa cầu trở thành một phần nhỏ bé không đáng kể. Pháp luật và đạo đức bị buộc phải từ bỏ, những kẻ ngỡ mình ưu việt hơn nay lại phải tuân theo quy luật sinh tồn của tự nhiên: nơi mà kẻ mạnh thì thắng thế.*
* bản gốc là cá lớn nuốt cá bé
Một chiếc trực thăng cỡ lớn cất cánh từ một hòn đảo thuộc vùng biển Hoa Đông, bay qua đại dương và hạ cánh xuống sân tập của căn cứ Thân Vị vào một buổi chiều gió nhẹ trời trong.
Từ cửa máy bay, lần lượt ba bốn chục người bước xuống, xếp thành hàng dài trên đường băng, gương mặt ai nấy đều non nớt, khoảng mười tám, mười chín tuổi.
Đi sau nhóm thanh niên này là một người đàn ông trông có vẻ là huấn luyện viên, mặc bộ quân phục rằn ri màu xám xanh, dáng người thẳng tắp, mỗi cử chỉ đều toát lên sự nghiêm nghị.
Tống Tụ Bình chỉnh lại cổ áo, bước lên chào hỏi hắn.
"Huấn luyện viên Khúc, vất vả rồi."
Khúc Thành Lâm nở nụ cười xã giao với khuôn mặt rám nắng:
"Để chỉ huy Tống đợi lâu rồi."
Tống Tụ Bình vẫy tay ra hiệu, cánh cửa sắt ngay rìa sân tập lập tức mở ra, nhóm thanh niên xếp thành hàng, lần lượt bước qua đường băng, đi qua cổng sắt. Tô Hối đứng chờ sẵn ở cổng, dẫn họ đến khu ký túc xá.
Khúc Thành Lâm và Tống Tụ Bình đứng lại trò chuyện một lúc, khoảng ba đến năm phút sau, một nhóm người khác cũng từ cổng

bước vào. Tần Mạc dẫn đầu, hơn hai mươi người theo sau, tất cả đều là đội viên của căn cứ Thân Vị.
Ánh mắt sắt bén của Tống Tụ Bình lướt qua đội hình, xác định rằng tất cả đội viên tham gia nhiệm vụ vận chuyển lương thực hôm đó đều có mặt trong đội.
Khi đội viên đã ổn định vị trí trên đường băng, Tống Tụ Bình hắng giọng lên tiếng:
"Lương thực dự trữ ở Thân Vị đang bị thiếu hụt, hẳn mọi người cũng đã nghe được."
Các đội viên gật đầu đồng tình. Ông liền tiếp tục:
"Để giải quyết vấn đề này, mấy hôm trước tôi đã gửi đơn đến trung tâm, yêu cầu điều động một đợt hải sản từ đảo Mạt Lị gửi đến đây."
Tống Tụ Bình dừng lại, nhìn thoáng qua Tần Mạc một chút rồi lại nói:
"Nhưng không may, đảo Mạt Lị không có đủ hàng dự trữ và nhân lực, vì vậy, chúng ta buộc phải tự cử người từ căn cứ đi đánh bắt."
"Chúc mọi người thuận buồm xuôi gió."
Cánh quạt của trực thăng quay nhanh, tiếng xé gió vang lên, trên sân tập bụi đất cuộn lên mù mịt. Chiếc trực thăng đen khổng lồ từ từ bay lên cao, cuối cùng biến mất sau những đám mây.
Lần điều chuyển này một phần là do tình trạng thiếu hụt lương thực, nhưng quan trọng hơn là để bí mật chuyển lương thực của căn cứ đến nơi khác mà không để nội gián biết, đồng thời đàm phán với trung tâm về tuyến đường vận chuyển mới.
Nếu trong thời gian ngắn không thể truy ra nội gián, họ quyết định đổi sang cách khác, khiến kẻ nọ không còn cơ hội báo tin.
Để tránh rút dây động rừng*, ngoài những người có dấu hiệu khả nghi, Tống Tụ Bình còn tiện tay đưa thêm bảy tám người nữa.
*rút dây động rừng: làm cho kẻ xấu cảnh giác
Đường bay của trực thăng suôn sẻ, thoáng cái đã đến gần bờ biển. Trên không trung là vùng an toàn tuyệt đối, bên trong khoang máy bay vang lên tiếng trò chuyện rôm rả không ngớt. Lạc Bàn nhích gần về phía cửa sổ, nhìn ra mặt biển xanh thẳm qua ô cửa sổ nhỏ.
"Cái này khác gì đi hưởng tuần trăng mật đâu, tiểu Lạc, cậu nói xem có phải không?"
Mặt Hạo Tử phấn khích thấy rõ, Đường Miên ngồi đối diện lên tiếng:

"Cậu ta mới đến, đừng có hỏi lung tung."
Lạc Bàn thu tầm mắt lại, vô tình thấy Dương Nhiên đang ngồi ở góc, cô vẫy tay chào cậu, còn tinh nghịch gửi một nụ hôn gió.
Cảnh này không thoát khỏi tầm mắt của Tần Mạc, anh dùng vai huých nhẹ vào cánh tay Lạc Bàn, hỏi:
"Gì đấy? Kẻ thù hóa tình nhân à?"
"Vớ vẩn."
Câu trả lời ngắn gọn, rõ ràng. Tần Mạc liền biết điều ngậm miệng lại.
Mọi người trong khoang máy bay đều không giấu được niềm vui. Chỉ cần đích đến là đảo Mạt Lị, chắc chắn họ sẽ không phải làm nhiệm vụ nguy hiểm gì. Lạc Bàn cũng thả lỏng, khoanh tay nhắm mắt lại nghỉ ngơi.
Xung quanh ồn ào quá mức, nhất là giọng nói oang oang của Hạo Tử, như thể sợ người khác không nghe thấy. Lạc Bàn bực bội cau mày, cúi đầu xuống.
Chẳng bao lâu sau, âm thanh đột nhiên biến mất.
Tiếng ồn giảm đi đáng kể, trong trạng thái mơ màng, Lạc Bàn dần chìm vào giấc ngủ miên man.
Tần Mạc nhìn lồng ngực nhấp nhô đều đặn của cậu, lườm Hạo Tử cảnh cáo, cuối cùng cũng chịu bỏ tay đang bịt miệng hắn ra.
"Nhỏ tiếng thôi, không thấy người ta đang ngủ à?"
Hạo Tử hậm hực, bĩu môi:
"Đội trưởng Tần, anh có ý gì với cậu ấy phải không? Tôi thấy anh không đúng lắm nhá."
Câu cuối vốn dĩ là một câu hỏi, nhưng từ miệng Hạo Tử lại nghe như một câu khẳng định.
"Tôi đây là quan tâm trẻ nhỏ, cậu không hiểu."
"Cậu ta có còn nhỏ gì nữa đâu, hai mươi mấy tuổi rồi mà còn trẻ con gì? Thế thì tôi cũng là thanh niên đây."
Tần Mạc chẳng buồn đôi co với hắn: "Tôi lớn hơn cậu ấy thì cậu ấy là trẻ nhỏ, vậy thôi. Biến đi."
Đường Miên quay mặt lại, chen vào cuộc trò chuyện:
"Hạo Tử, đừng cãi nhau với cậu ta, cậu ta còn tự nhận mình thích trẻ nhỏ mà."
Vì là trực thăng loại lớn lớn nên tốc độ tương đối chậm. Dọc đường,

họ ghé vào căn cứ Tý Sửu để chuyển một số vật tư. Lúc Lạc Bàn mở mắt, mặt trời đã ngả về phía tây.
Qua khung cửa sổ, cậu có thể thấy từ xa một chấm vàng nhạt nằm trên biển. Lạc Bàn muốn ngồi dậy, nhưng phát hiện có thứ gì đó đang đè lên đầu mình, lại còn khá nặng.
Cậu đưa tay sờ, hóa ra là đầu của ai đó.
Lạc Bàn quay đầu lại, hơi thở của Tần Mạc phả vào bên mặt cậu, hóa ra từ nãy đến giờ cậu đã tựa đầu vào vai anh mà ngủ. Lạc Bàn giật mình, theo phản xạ muốn đẩy người ra, nhưng tay lại chạm vào chỗ không nên chạm.
Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời, không ai lên tiếng.
Tần Mạc: "Cậu sờ ngực tôi à?"
Khốn thật, sao tỉnh dậy đúng lúc thế...
Khóe miệng Lạc Bàn co giật, cổ tay run rẩy rụt về như thể vừa đụng phải điện cao áp.
"Cảm giác thế nào?" Tần Mạc chống tay, nghiêng đầu cười cười nhìn cậu.
Lạc Bàn cố gắng tỏ ra bình tỉnh: "Ừm...thì...cũng được."
Má cậu ửng hồng, cậu đưa mắt đi chỗ khác trong khó xử.
Ngay lúc đó, giọng nói của Khúc Thành Lâm cắt ngang bầu không khí vi diệu giữa hai người:
"Mọi người chuẩn bị, chúng ta đến nơi rồi."
Trực thăng chậm rãi hạ cánh xuống bãi đáp trên đảo. Đội viên lần lượt xuống máy bay, chân vừa chạm đất liền thả lỏng tinh thần.
"Mẹ ơi tôi lại trở về rồi!"
"Đảo Mạt Lị vẫn là nhất, không thấy con xác sống nào, muốn ngáy thế nào thì cứ ngáy thế ấy!"
"Tối nay tôi muốn hát karaoke trên bãi biển!"
Bãi cát sạch sẽ, nước biển xanh trong, bầu trời xanh trong vắt, những ngôi nhà xếp gọn gàng, giống như một ngôi làng ven biển trước khi thảm họa xác sống bùng nổ, yên bình và hài hòa đến mức tưởng như một giấc mơ phù du.
Thứ duy nhất khiến Lạc Bàn không hài lòng, đó là nơi này quá ồn ào.
Những đứa trẻ từ hai tuổi đến sáu tuổi đang chơi đùa bên bờ biển, phụ nữ thì tụ tập vừa nói chuyện vừa giặt giũ. Cảm giác không chân

thực bao trùm lấy Lạc Bàn, cậu đã rất nhiều năm không được chứng kiến khung cảnh thế này, nhất thời đứng lặng người một chỗ.
Vừa bước xuống khỏi máy bay, Khúc Thành Lâm đã vội vã chạy về phía một sân nhỏ bên cạnh, ngay sau đó, một tràng tiếng hét vang lên khiến Lạc Bàn giật thót:
"Tôi mới đi được bao lâu thôi! Sao lại loạn thành như vậy rồi, đội trưởng đâu, đứng nghiêm cho tôi, không đứng nghiêm thì tối nay đừng có hòng ăn cơm!"
Sau một hồi la mắng, Khúc Thành Lâm cáu kính bước ra khỏi cổng sân, tay lắc lắc chùm chìa khóa, vẫy tay với mấy đội viên đang chờ trên bãi biển.
"Mấy đứa ranh con này khó bảo lắm, để các cậu chờ lâu rồi."
"Ký túc xá mỗi phòng hai người, các đội viên tự chọn bạn cùng phòng, chọn xong thì đến lấy chìa khóa."
Hạo Tử và Đường Miên cứ ở chung là ồn ào không ngớt, thế là tìm đến Tần Mạc:
"Đội trưởng ơi, hay chúng ta ở..."
Hạo Tử còn chưa nói hết câu, Đường Miên đã nhanh như chớp túm cổ áo kéo hắn sang một bên:
"Cậu thật sự không nhìn ra tình hình chút nào à."
Lạc Bàn còn chưa kịp phản ứng, Tần Mạc đã vòng tay qua cổ cậu, nhanh chóng đến lấy chìa khóa.
"Hai đứa kia ngủ ngáy to lắm, chúng ta ở chung là được rồi."
Anh cười đầy ẩn ý, đến mức trông như muốn viết hẳn bốn từ "trọng sắc khinh bạn" lên trán. Lạc Bàn lườm anh một cái, hơi ghét bỏ hất tay anh ra.
Khu ký túc xá trên đảo Mạt Lị vẫn là những căn phòng chia ô nhỏ. Khác với căn cứ Thân Vị, ở chỗ nơi này chủ yếu chỉ có phụ nữ và trẻ em, phòng ốc cũng gọn gàng ngăn nắp. Không như bãi xe tối tăm ẩm ướt ở căn cứ, mỗi phòng ở đây đều có một ô cửa sổ, không khí trong lành, thoáng đãng. Vừa bước vào phòng, Tần Mạc đã nằm vật ra giường, thoải mái thở dài.
"Khi nào căn cứ Thân Vị mà làm được ký túc xá như này, tôi làm việc không công đến già luôn."
Lạc Bàn mở cửa sổ, nhìn ra cảnh tượng ngoài khung cửa hình vuông. Gió biển mang theo vị mặn, thổi tung một lọn tóc bên trán

cậu.
Lạc Bàn: "Bây giờ anh cũng đang làm việc không công mà."
Còn là kiểu bán mạng nữa.
"Ngậm miệng lại."
Sự thật còn không cho nói.
Cửa phòng đột nhiên mở toang, Hạo Tử từ phòng bên cạnh bước vào, ngồi phịch xuống bàn trước cửa sổ:
"Đội trưởng Tần, anh phải kiến nghị với chỉ huy Tống!"
Tần Mạc ngẩng đầu nhìn hắn một cái rồi lại nằm xuống:
"Cậu lại làm sao nữa?"
"Có cửa sổ đã thật sự, bảo chỉ huy Tống lắp cửa sổ cho căn cứ của chúng ta đi!"
Tần Mạc tiện tay nhặt một chiếc gối ném về phía Hạo Tử, rồi gập một tay làm gối đầu:
"Lắp cửa sổ trong hầm đậu xe, não cậu bị hâm hả?"
Nói xong đã bắt đầu đuổi người:
"Đi tìm tiểu Đường của cậu chơi đi mà, đừng có ở đây làm phiền tôi."
Hạo Tử nghe tới đây thì nổi nóng:
"Nói mới nhớ, không biết chạy đâu tán gái rồi, vừa về đã không thấy bóng dáng."
"Thế cậu cũng đi mà tán."
"Tán cái đầu, đi tắm* còn được."
*hình như hai từ này đồng âm?
Nói xong, hắn ném chiếc gối trả lại cho Tần Mạc, nhấc mông về phòng.
Dãy phòng tạm thời này nằm ở rìa hòn đảo, bình thường dùng để chứa đồ. Dãy phía trước là phòng của trẻ em, dãy giữa là phòng nữ. Theo lý mà nói, đàn ông không được vào, nhưng Đường Miên lại lén lút chui vào, gõ cửa phòng số ba.
Sau bữa tối, Lạc Bàn ra ngoài đi dạo thì tình cờ nhìn thấy, cậu lập tức rẽ sang lối khác, giả vờ như không biết gì.
Cậu tiếp tục đi dọc theo những viên gạch đá được lát thủ công trước cửa ký túc xá, phía sau dãy nhà quét một lớp vôi đớn sơ có vài luồng khói trắng bay lên. Mấy đứa trẻ con khoảng năm, sáu tuổi đang tụ tập nướng cá.

Thấy Lạc Bàn bước tới, một bé trai nhanh chóng chạy lại, đôi mắt trong veo nhìn cậu, đưa ngón tay lên miệng ra hiệu.
Dường như sợ Lạc Bàn sẽ mách người lớn, cậu bé kéo tay Lạc Bàn ngồi xuống bên đống lửa, rồi lấy một xiên cá nướng đã chín đưa cho cậu.
"Vừa nướng xong này, thơm lắm."
Ánh lửa màu cam phản chiếu trong mắt, Lạc Bàn cầm xiên cá, nhìn qua một lượt rồi đưa lại cho cậu bé.
"Tôi không thích ăn thịt, có món gì khác không?"
Cậu chìa tay ra xin đồ ăn từ bọn trẻ con một cách không khách khí.
"Có chứ!"
Cậu bé lấy thêm một xiên từ giá, nói:
"Khoai lang này, hôm nay huấn luyện viên Khúc mang về đó."
"Cảm ơn."
Lạc Bàn đưa tay nhận lấy, cắn từng miếng nhỏ. Khoai lang nướng ngoài giòn trong mềm, có rắc thêm chút muối nên thơm phức, ngon hơn nhiều so với món hầm ở căn cứ.
"Hay anh cầm cả xiên cá đi, huấn luyện viên Khúc nói không được kén ăn đâu."
Thế là năm phút sau, Lạc Bàn ăn hết hai xiên khoai của bọn trẻ, tay cầm một xiên cá nướng, bước chậm rãi đến bờ biển.
Vứt đi thì tiếc, không vứt thì cậu lại không ăn.
Thật khó xử.
Vừa sầu não đi bộ trở về, khi sắp đến ký túc xá, từ trong đám cỏ bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng động lạ.
Cậu dóng tai nghe kỹ hơn, âm thanh càng lúc càng không ổn. Còn chưa kịp thò đầu vào xem, một bàn tay lớn đã nhanh chóng bịt kín miệng cậu.

Tần Mạc: Bà xã cuối cùng cũng chịu ra tay với tôi rồi.

Chương 19: Đảo Mạt Lị 2

"Vậy sao lại không làm t.ình luôn, sao phải hôn nhau?"

Buổi chiều Tần Mạc ngủ một giấc, tỉnh dậy trong phòng đã không còn ai. Nghĩ bụng ra ngoài dạo một vòng, vừa bước ra khỏi cửa đã bắt gặp ngay cảnh tượng này.
"Tôi nói này, cậu không ở yên trong phòng, ra đây rình người ta hôn nhau à?"
Lạc Bàn: "Gì cơ?"
Tần Mạc buông tay, đè đầu cậu xuống đổi góc nhìn. Qua lớp cỏ dày, Lạc Bàn thấy hai người đang ôm nhau ở căn nhà phía sau hôn lấy hôn để. Một trong hai người có dáng dấp giống Khúc Thành Lâm, còn người kia có vẻ là một người phụ nữ.
Chuyện này quá đỗi kỳ lạ với Lạc Bàn. Cậu chưa từng có khái niệm về việc hôn nhau, chỉ từng thấy hai chữ này trong sách. Đây là lần đầu Lạc Bàn được nhìn thấy cảnh thực tế, ngây người nhìn chằm chằm, vô thức hơi hé miệng. Sau một lúc, cậu thốt lên:
"Xác sống...kiểu mới hả?"
Tần Mạc bị bộ dạng ngây ngô của Lạc Bàn chọc cười, khoác vai Lạc Bàn, kéo cậu sang một bên.
"Ngốc à, cái đó gọi là hôn nhau, văn vẻ hơn thì gọi là nụ hôn."
Sao con người lại làm những việc kỳ lạ thế này?
"Tại sao lại hôn nhau?"
"Tại sao à..." Tần Mạc ngồi xuống bãi cát, suy nghĩ chút, đáp: "Có lẽ là do...sướng, giống như làm t.ình ấy?"
Anh cũng không biết, vì dù sao anh cũng chưa từng hôn ai.
"Vậy sao lại không làm t.ình luôn, sao phải hôn nhau?"
"Chậc", câu này hỏi thật độc đáo, hỏi đến nỗi mặt già của Tần Mạc đỏ cả lên.

"Cái đó đâu phải muốn làm là làm được..."
Hôn nhau ở nơi công cộng thì có thể, nhưng làm chuyện kia ở đó thì lại... không được lịch sự cho lắm.
Lạc Bàn vẫn không hiểu, liền thôi không nghĩ về nó nữa. Chuyện kỳ lạ trên đời nhiều lắm, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến cậu.
Cậu cầm lấy xiên cá nướng, nhân lúc Tần Mạc không để ý, dúi vào tay anh.
"Cho tôi hả?"
Lạc Bàn tiện tay bốc nắm cát, thờ ơ "ừ" một tiếng.
"Vậy xiên cá này có tính gì không? Tôi có cần trả gấp đôi cho cậu không vậy?"
Tần Mạc đã quá quen với tính keo kiệt của Lạc Bàn, không dám tùy tiện nhận đồ của cậu.
Những hạt cát trượt qua kẽ tay, mang theo chút hơi lạnh của đêm đen thấm vào lòng bàn tay Lạc Bàn. Cậu khẽ mím môi, trên mặt thoáng qua nụ cười nhẹ:
"Không tính, không cần trả."
Cá nướng vẫn còn ấm, lớp da cá được nướng giòn rụm, thịt cá mềm mại, hương vị rất vừa miệng. Tần Mạc cắn một miếng, gật đầu hài lòng.
Cũng không phải là chưa từng ăn, chỉ là sau khi rời khỏi đảo Mạt Lị thì chưa từng có cơ hội nếm lại. Ở căn cứ không có điều kiện, hơn nữa tay nghề nướng cá của anh cũng chẳng mấy tinh tế, thường nướng đến mức con cá cảm thấy cái chết của mình thật vô nghĩa.
"Ngon thật, cậu muốn nếm thử chút không?"
Lạc Bàn lắc đầu, chống hai tay ra sau, ngửa đầu lên nhìn trời, mặc cho Tần Mạc bên cạnh cứ đang mãi khen cá ngon thế nào.
Lạc Bàn khẽ thở ra một hơi. Cậu vốn là người thích yên tĩnh, vậy mà lúc này lại cảm thấy việc Tần Mạc lải nhải thế này cũng không tệ lắm.
Có người trò chuyện, từ một góc độ nào đó, cũng đại diện cho sự an toàn. Chỉ trong những lúc như thế này, cậu mới có thể hoàn toàn thả lỏng, không cần lo lắng bất kỳ điều gì.
Cậu nghiêng đầu, ánh trăng màu vàng nhạt phản chiếu trong đôi mắt cầu, thoáng hiện ra vài phần dịu dàng. Tần Mạc ngước lên nhìn, suýt thì mắc nghẹn xương cá.

Chết tiệt, mẹ nó, đẹp trai ghê.
Người quanh quẩn trong phòng suốt 20 năm đúng là khác với đám đàn ông thô kệch quanh anh. Ít nhất thì Tần Mạc chưa từng ngẩn ngơ nhìn ai trong căn cứ như vậy.
Mỹ nam gần ngay cạnh bên, xa xa là biển sóng dập dềnh, ánh sáng lấp lánh của biển và sao trời hòa quyện vào nhau.
Tần Mạc thở dài một hơi, quăng cây xiên vừa ăn xong sang một bên, nằm dài trên bãi cát để tận hưởng khung cảnh hiếm hoi này.
Cách đó không xa, trong phòng số 3 của khu ký túc xá nữ, Đường Miên đang ngồi trên chiếc ghế đầu giường, người phụ nữ nằm trên giường đưa tay chạm vào khuôn mặt hắn, nở nụ cười.
Đã rất lâu kể từ lần cuối gặp lại Đường Miên, nhờ vào sự tình cờ lần này, họ mới có thể gặp nhau.
"Gầy quá, sờ mà đau tay."
"Gầy thế mà chị vẫn sờ được ra là em."
Ngón tay của Đường Mặc trắng bệch như tờ giấy, từng chút một dò tìm về phía tủ đầu giường. Ánh mắt của Đường Miên nhìn theo, bất giác siết chặt nắm đấm, yết hầu khẽ chuyển động, trong mắt lóe lên một tia giận dữ, nhưng rất nhanh đã bị sự dịu dàng và thương xót thay thế.
Những người lớn tuổi không được chào đón ở đây. Dù Đường Mặc mới chỉ hơn ba mươi, cô đã trở nên khác lạ với người trong ký ức của Đường Miên.
Nguyên nhân dẫn đến việc này, không ai rõ hơn Đường Miên.
Đường Miên: "Chị muốn tìm gì? Để em tìm giúp chị."
Đường Mặc đáp: "Chắc là ở ngăn kéo thứ hai...Là bức thư của em, chị chưa kịp nhờ Tiểu Xuân đọc cho chị nghe. Vừa hay, em đọc luôn đi."
Đường Miên lấy bức thư ra, thỏi son bên trong vẫn còn nguyên vẹn. Hắn nhét thỏi son vào tay Đường Mặc:
"Không phải chị vẫn luôn muốn có một thỏi son sao? Em tìm được cho chị rồi này."
Đường Mặc mỉm cười, nắm chặt thỏi son hình chữ nhật, ngón tay cái của cô nhẹ nhàng vuốt v.e bề mặt vỏ nhám.
"Chị Đường Mặc yêu dấu, mong chị vẫn mạnh khỏe khi đọc bức thư này ...,"

Lá thư rất dài, Đường Miên phải vài lần dừng lại uống nước, trả lời từng câu hỏi của Đường Mặc. Đến khi đọc xong câu cuối cùng thì trời cũng đã khuya.
"Em trai của chị ở đây vẫn mạnh khỏe, chị đừng lo lắng."
Đường Mặc vừa gật đầu vừa nói:
"Ổn là được rồi, còn sống là hơn tất cả ..."
Nói xong, cô nắm lấy tay hắn, khẽ thở dài:
"Có những chuyện, cứ để nó qua đi, đừng mãi nghĩ về nó nữa, được không em?"
Giọng cô dịu dàng, mang theo chút van xin. Đường Miên không nói lời từ chối, nhưng cũng không đáp lại.
"Nghe lời chị đi, được không..."
Đường Mặc dùng cả hai tay nắm lấy cánh tay hắn, nhưng ngay sau đó đã bị Đường Miên giữ lấy cổ tay rồi đặt xuống.
"Đêm đã khuya rồi, nên nghỉ ngơi thôi."
Xung quanh đảo Mạt Lị được thắp sáng bởi một dãy đèn nhỏ, chúng lấy điện từ các tấm pin năng lượng mặt trời trên mái nhà. Thông thường đèn sẽ tắt khi trời rạng sáng, nhưng trước lúc đó, trên đảo đã bắt đầu có động tĩnh.
Khi cửa bị gõ, hai người trong phòng vẫn đang ngủ say. Khúc Thành Lâm đứng trước cửa gõ suốt hai phút mà bên trong không thấy động tĩnh. Anh ta dùng thêm chút lực, cuối cùng gõ đến mức tay đau mà vẫn không nghe thấy động tĩnh trong phòng. Đang định dùng chân đá cửa thì Đường Miên từ phòng bên cạnh ló đầu ra trước.
"Đội trưởng của các cậu chết trong đó rồi à?"
Khúc Thành Lâm nói với giọng khó chịu.
"Để tôi gọi họ, anh đi gọi mấy người khác đi."
Khúc Thành Lâm yên tâm giao hai kẻ "hộ nghèo đặc biệt" trong phòng cho Đường Miên, sau đó chạy đến những phòng khác.
Tần Mạc đã sớm mở mắt, đang gắt ngủ. Lạc Bàn cũng tỉnh, cụp mắt liếc anh một cái, lẩm bẩm mấy tiếng:
"Anh ra mở cửa đi."
Tần Mạc nhắm mắt quay mặt vào tường:
"Cậu đi đi."
Kết quả cuối cùng chẳng ai đi, cho đến khi Đường Miên đứng ngoài

cửa cầm cung nỏ, bắn một mũi tên xuyên qua cửa sổ ghim vào tường. Tiếng xé gió của mũi tên quen thuộc vang lên, Tần Mạc lập tức tỉnh hẳn, bật dậy ngồi ngay ngắn.
"Đường Miên, cậu mẹ nó bị điên rồi."
Anh vừa nói vừa giơ ngón giữa với người đang cười đắc ý đứng ngoài cửa sổ, miễn cưỡng xuống giường.
Lạc Bàn mặt mày đen thui đầy khó chịu, bị Tần Mạc lôi ra bãi biển tập trung. Khúc Thành Lâm đang cúi đầu nói chuyện với ai đó bên cạnh. Lạc Bàn liếc một cái, ý thức còn mơ hồ, cứ cảm giác cảnh tượng này mình đã gặp ở đâu đó.
Sao giống hai người tối hôm qua ôm đầu gặm nhau vậy.
Cơn buồn ngủ giảm đi một nửa, cậu nheo mắt nhìn cái bóng lưng lộ ra kia, một lát sau người đó quay lại, thì ra là một gương mặt quen thuộc.
Đội trưởng đội 003, Hoa Bạch Anh.
Ừm... Thì ra là vậy.
Tối qua nhìn không rõ còn đỡ, hôm nay vừa thấy người liền hoàn toàn kích th.ích cái bản năng hóng hớt vốn có của Lạc Bàn. Từ lúc nhận ra hai người có khả năng đang yêu nhau, cậu cứ thỉnh thoảng lại nhìn họ. Lão Trương đang đứng sau dẫn đội của Thân Vị đi xuống biển, mang theo mấy cái lưới cá, dưới ánh đèn trên đảo hướng dẫn các đội trưởng thả lưới..
Hoa Bạch Anh chưa kịp chạm vào lưới thì Khúc Thành Lâm đã giật lấy:
"Con gái sức yếu ném không nổi, để tôi."
Trong đầu Lạc Bàn hiện lên một dấu chấm hỏi, người có thể tay không bẻ gãy cổ xác sống, còn có thể vác súng máy đánh trận, cũng gọi là sức yếu sao?
Trên đời đúng là có nhiều thứ kỳ quái thật.
Đội trưởng của Thân Vị hầu hết đều lớn lên trên đảo Mạt Lị, không ít lần ra biển, chỉ cần lắc vài cái đã tìm được cảm giác. Lão Trương dẫn mấy người đến bến tàu trên đảo, năm sáu chiếc thuyền đánh cá truyền thống đang trôi nổi theo sóng biển.
Hạo Tử nhìn thấy mấy chiếc thuyền bé xíu ngoài biển liền tỏ vẻ khó chịu. Trong ấn tượng, đảo Mạt Lị có hai con tàu đánh cá lớn, phía đuôi thuyền còn có một cái lưới lớn, một lần có thể kéo lên mấy

trăm cân, không chỉ đủ cho người trên đảo ăn mà còn có thể gửi một ít đến các căn cứ khác.
Hôm nay nghĩ lại, Hạo Tử mới nhận ra đã lâu lắm rồi căn cứ không có hải sản.
Hạo Tử hỏi: "Mấy con tàu lớn trước kia đâu cả rồi?"
Khuôn mặt lão Trương đầy nếp nhăn và nám, nghe vậy liền nhổ chiếc lá đã nhai nửa ngày trong miệng ra bên cạnh:
"Hai con tàu đó là đồ cổ rồi, đã hư lâu rồi. Mấy chiếc này tuy mới hơn nhưng cũng chẳng tốt hơn là bao."
Những chiếc thuyền này không ngoại lệ đều là sản phẩm từ trước khi bùng phát virus, chiếc mới nhất cũng đã có tuổi đời mười tám, mười chín năm, vẫn còn dùng được đã là tốt lắm rồi.
Chỗ tiếp giáp giữa thân thuyền và mặt biển đầy những vết rỉ sét đỏ, lớp sơn chống ăn mòn đã bị nước biển bào mòn đến bảy, tám phần.
Một con thuyền dài khoảng năm mét, có thể chứa được bốn, năm người.
Lúc này, đường chân trời đã bắt đầu hửng sáng. Khi Lạc Bàn lên thuyền lại nhìn thấy hai người hôm qua "gặm nhau".
Hoa Bạch Anh bước lên chiếc thuyền bên cạnh, Khúc Thành Lâm đưa tay đỡ cô, vẫn nắm chặt tay.
Sách có nói, nam nữ nắm tay nhau, chắc chắn là một đôi.
Đang nhìn thì một khuôn mặt lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến Lạc Bàn giật mình.
"Từ lúc lên thuyền cậu cứ nhìn về phía đó, nhìn cái gì vậy?"
Thuyền đã khởi động, tiếng động cơ diesel rầm rì vang lên. Tần Mạc cầm lưới cá trong tay, nhìn theo hướng Lạc Bàn đang nhìn.
Tần Mạc: "Ồ, nhìn mỹ nữ à? Thích nhìn như vậy, hay để tôi chuyển cậu sang đội ba nhé? Trong đội họ có tận hai người đấy."
Lạc Bàn lười giải thích, ngồi sang một bên, không thèm để ý.
Tần Mạc trêu vài câu rồi đi ra đầu thuyền bắt đầu thả lưới. Thuyền cách bờ khoảng một cây số, thuộc vùng biển gần bờ, gió hơi lớn, thân thuyền chao đảo. Tần Mạc thả lưới xong tìm một chỗ ngồi xuống chờ thu lưới.
Mấy người rảnh rỗi liền bắt đầu trò chuyện. Dù sao trong biển cũng không có xác sống bò lên, Hạo Tử nói oang oang:
"Để tôi nói cho hai cậu nghe, hôm qua tôi thấy một mỹ nữ, cô ấy

còn nháy mắt với tôi nữa đấy."
"Há," Tần Mạc như nghe thấy chuyện động trời, "Cô ấy mù hay cậu mù?"
Đường Miên khẽ khựng lại, không nói gì.
Tần Mạc: "Bây giờ không còn là thời đại yêu đương nữa, chưa biết chừng hôm nào đó người đã không còn. Hơn nữa, tỷ lệ nam nữ ở căn cứ chúng ta như vậy, cậu nghĩ mình còn cơ hội à? Chẳng lẽ cậu định tìm một người ở đảo Mạt Lị?"
Hạo Tử giơ chân đá vào mông Tần Mạc:
"Ông đây cứ định tìm ở đây thì sao? Anh đẹp trai như thế thì có ích gì, đội trưởng Hoa cũng chẳng thèm để ý anh."
"Ở đây tìm một người yêu có khi tám trăm năm cũng không gặp một lần."
Nhật Quỹ không khuyến khích nội bộ nảy sinh tình cảm yêu đương. Người có ràng buộc sẽ khó tránh khỏi tham sống sợ chết, lúc đánh nhau sẽ dè dặt. Vì vậy, đến mười sáu, mười bảy tuổi, nam sinh sẽ được gửi đến căn cứ, còn phần lớn nữ sinh ở lại đảo. Hoa Bạch Anh là trường hợp ngoại lệ, cô giỏi chiến đấu, phản ứng nhanh, gặp chuyện bình tĩnh, đặc biệt là khả năng ngắm bắn tốt nên mới có cơ hội được huấn luyện viên đưa ra khỏi đảo Mạt Lị.
Hoa Bạch Anh và Khúc Thành Lâm đã yêu nhau từ lâu, nhưng số lần họ gặp nhau mỗi năm chỉ đếm trên đầu ngón tay.
Những người ở lại trên đảo tuy rằng an nhàn, nhưng phải liên tục cung cấp nhân lực cho các căn cứ. Đến một độ tuổi nhất định, họ bắt đầu phải sinh sản, thậm chí không cần kết hôn hay động phòng, vì các căn cứ sẽ liên tục gửi "hạt giống" tới.
Mặt sàn bằng sắt dưới chân văng lên vài giọt nước biển, bị những mảnh vụn rỉ sét nhuộm thành màu đỏ. Sóng có hơi lớn, thuyền dập dềnh trên biển khoảng nửa tiếng, Tần Mạc đứng dậy, nắm lấy lưới bắt đầu kéo lên.
Hoạt động của con người biến mất mười mấy năm, số lượng cá trong biển không ngừng tăng lên. Dù là lưới cá truyền thống cũng thu hoạch được khá nhiều. Những con cá nhỏ và tôm không vừa ý Tần Mạc đều bị anh gỡ ra rồi thả lại xuống biển.
Cứ thế thả lưới lên xuống hai, ba lần, số cá thu về đã không còn chỗ để, còn vài con đang vẫy đuôi nhảy loạn trên sàn thuyền. Đến khi

hoàng hôn buông xuống, tất cả thuyền đều chở đầy ắp trở về, số hải sản bắt được tạm thời được đặt trong lồng lưới gần bờ.
Căn cứ Thân Vị có hơn trăm người đàn ông, những thứ này đương nhiên là không đủ. Huống chi Tống Tụ Bình vẫn chưa báo tin cho Tần Mạc, bọn họ tạm thời chưa thể quay về.
Cũng may mấy ngày liên tiếp đều là trời trong nắng ấm, số lượng cá trong lồng lưới ngày càng nhiều. Trong thời gian đó, trực thăng có đến vận chuyển một lần, mang đi mấy trăm cân hải sản.
Ngày thứ tám ở đảo Mạt Lị, đa số việc trong căn cứ đều đã được sắp xếp ổn thỏa. Nhận được tin từ Tống Tụ Bình, Khúc Thành Lâm gọi Tần Mạc ra một góc, nói:
"Có một tin tốt, một tin xấu, cậu muốn nghe tin nào trước?"
Tần Mạc: "Tin tốt."
"Tin tốt, các cậu có thể về căn cứ rồi."
Hắn đổi giọng: "Nhưng tin xấu là ..."
"Bão sắp đến rồi."

Tần Mạc: "Thời buổi này không nên yêu đương."
(Hai ngày sau): "Ai thích làm quý tộc độc thân thì làm."
*Tác giả:
Việc tôi viết bão trong mỗi cuốn tiểu thuyết của mình, có lẽ là vì năm nào tôi cũng phải chịu bão. (Số nhọ.jpg)

Chương 20: Đảo Mạt Lị 3

Con là xác sống... Cha giết con đi... Con chịu không nổi nữa... Giết con đi cha..."

Bầu trời sáng sủa của buổi trưa bỗng chốc bị những đám mây đen nhuộm thành màu xám chì, chim hải âu bay lượn trên mặt biển gần đó, người dân trên đảo vội vàng đóng kín cửa sổ, những cơn sóng đánh mạnh vào ghềnh đá, bọt nước bắn lên cao hơn một mét. Gió biển thổi qua những chiếc thuyền đánh cá cũ kỹ, phát ra những tiếng kẽo kẹt.
Cái nóng mùa hè tan biến, không khí mát mẻ lan tràn khắp nơi, Tần Mạc không kìm được hắt xì một cái, nhanh chân bước vào nhà.
Anh cầm theo cốc nước nóng vừa xin từ nhà Khúc Thành Lâm, thu mình lại, bước vào phòng, những sợi tóc rối che lấp tầm nhìn, anh đặt cốc xuống bàn, rồi quay người đóng cửa lại.
"Con mẹ nó lạnh thật, ông nội Tần chết cóng mất thôi."
Anh đưa tay vuốt lại mái tóc, tiến đến bên giường của Lạc Bàn hỏi:
"Thấy đỡ hơn chưa? Nhận ra tôi là ai không?"
Gương mặt đỏ ửng của Lạc Bàn bị vỗ nhẹ mấy cái, cậu kéo chăn lên rồi cuộn mình lại.
Hôm qua khi ra khơi, gió quá lớn, chiếc thuyền đánh cá cũ kỹ suýt nữa bị lật khi trở về, Lạc Bàn vì không giữ được thăng bằng mà ngã xuống biển. Khi được kéo lên, cậu đã ướt sũng từ đầu đến chân. Tối về đến phòng, cậu bắt đầu hắt xì liên tục, sáng nay thì sốt cao.
Thấy Lạc Bàn không phản ứng, Tần Mạc lắc vai cậu mạnh hơn, không buông tha mà hỏi:
"Tôi là ai? Này, đừng nhắm mắt nữa..."
Lạc Bàn nhíu mày chặt lại, bực bội đáp một câu:
"Đồ ngốc."

Cậu đang mặc chiếc áo mà Tần Mạc lột từ người của Hạo Tử, chiếc áo rộng thùng thình như bao tải, đuôi mắt vì sốt cao mà đỏ hoe, ướt át, giữa cơn bệnh tật lại có nét quyến rũ lạ thường, khiến Tần Mạc máu nóng bốc lên, trong lòng tự vả cho mình hai cái.
Thật là không đúng đắn, sao lại có thể suy nghĩ linh tinh trong lúc này chứ.
"Được rồi, tôi là đồ ngốc được chưa."
Anh không chấp bệnh nhân, quay người bưng cốc nước nóng tới:
"Dậy uống chút nước đi."
Bên ngoài chẳng mấy chốc trời đã bắt đầu mưa, những hạt mưa đập vào cửa kính tạo ra âm thanh lộp độp, nước mưa bắt đầu thấm qua mép cửa sổ.
Lạc Bàn uống hết cốc nước nóng cũng không thấy khá hơn, lẩm bẩm than lạnh, rồi thu mình co ro lại như quả bóng. Tần Mạc đắp thêm chăn của mình lên người cậu, sau đó lại bước ra ngoài.
Gió mạnh thổi làm người anh chao đảo, những giọt mưa to như hạt đậu đập vào mặt, khiến anh không thể đi thẳng, phải dò dẫm bước từng bước đến trước cửa nhà Khúc Thành Lâm.
Trong nhà vang lên tiếng động lạ, như có vật gì đó rơi xuống đất.
Tần Mạc gõ cửa, nhìn qua khe hở của cửa sổ chưa được kéo kín, liếc một cái rồi nhanh chóng quay đi, không nhịn được mà trợn mắt.
Chậc, không nên nhìn, không thích hợp với thiếu nhi.
Khúc Thành Lâm mở cửa, thân trần, mặt đầy vẻ khó chịu vì bị phá hỏng chuyện vui:
"Sao không ở yên trong nhà mà chạy tới đây làm gì?"
Tần Mạc liếc trộm cái quần chưa buộc chặt của hắn, biết mình đến không đúng lúc, liền xin lỗi:
"Ờ... Nếu anh không dùng đến ấm đun nước nữa thì..."
Khúc Thành Lâm kéo một cái bình giữ nhiệt đỏ rực từ sau cửa ra:
"Mang đi, hôm nay khỏi trả lại."
Khi Tần Mạc quay về nhà, quần áo trên người anh đã ướt hơn nửa, dính ướt trên lưng khiến anh khó chịu. Anh cởi áo ngoài ra, treo tạm sang một bên, rồi bưng nước nóng đến bên giường của Lạc Bàn, kéo cậu ngồi dậy.
"Uống nước đi."
Lạc Bàn vì sốt cao mà mê man, lưng mềm oặt, mắt khẽ mở, giọng

lẩm bẩm khó chịu:
"Vừa mới uống rồi, không uống nữa."
Tần Mạc đưa tay sờ lên cổ cậu:
"Chưa toát mồ hôi đâu, phải uống tiếp."
Các huấn luyện viên trên đảo Mạt Lị đều dạy thế, rằng chỉ cần toát mồ hôi là sẽ hạ sốt. Còn cách toát mồ hôi thì chỉ có đắp chăn kín mít hoặc uống nước nóng thôi.
Lạc Bàn: "Anh định dìm chết tôi à?"
"..."
Mặc dù cậu nói vậy, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy cốc nước, uống một hơi cạn sạch, uống xong lại lập tức nằm xuống. Tần Mạc tay cầm cốc, cúi người áp trán mình lên trán cậu để đo nhiệt độ.
Vì sao không dùng tay ư? Là vì trán đo chính xác hơn.
Hơi thở ấm áp phả vào mặt, Lạc Bàn khẽ nhíu mày, khi mở mắt ra, vừa hay bắt gặp ánh nhìn đầy tập trung của Tần Mạc.
Tần Mạc ho khan hai tiếng vì chột dạ, đứng thẳng dậy rồi nhìn ra chỗ khác, sau đó nằm xuống giường của mình.
Ngoài trời mưa to như trút nước, bão đã đổ bộ, gió thổi ào ào vào cửa chính và cửa sổ, khiến những tấm ván cửa rung lên, phát ra những âm thanh ghê rợn.
Lạc Bàn lo lắng che lấy tai, đầu óc mơ hồ không phân biệt được thời gian, tâm trí cậu như bị cuốn vào cơn ác mộng giữa tiếng gió rít gào.

Năm 2037, là năm thứ chín kể từ khi virus "Beelzebub" đổ bộ vào Trung Quốc.
Trên các con hẻm ngoài đường không còn bóng dáng một ai, khắp nơi chỉ toàn là những xác sống nửa sống nửa chết, ngay cả trong một khu dân cư cũng khó mà tìm được một người còn sống. Nhưng gia đình Lạc Bàn là một ngoại lệ.
"Khả Phù ... Khả Phù ..."
Lạc Văn Sinh đứng tựa vào tường phòng ngủ, tay không ngừng vuốt ve hai tờ giấy đã quăn mép, ngả vàng dán trên tường, miệng lẩm bẩm lặp lại hai từ này như kẻ điên.
Lạc Bàn khi ấy mười ba tuổi, đang ôm chặt lấy mẹ mình Thường Thanh, trong ánh mắt đầy sự sợ hãi.

Cha cậu ngày thường là một giáo sư Ngữ văn Trung học thức uyên thâm, ông vốn là một người hài hước và kiên cường, luôn âm thầm gánh vác mọi trọng trách của gia đình, khuyến khích mọi người không từ bỏ hy vọng.
Đôi tay run rẩy của ông dừng lại ở dòng chữ cuối cùng trên tờ giấy, Lạc Văn Sinh đột nhiên quay lại, điên cuồng lao về phía Lạc Bàn, dùng hết sức lực lắc mạnh thân thể cậu:
"Tiểu Bàn, Khả Phù sắp tới rồi... Chúng ta sắp được cứu rồi... Chúng ta sắp được cứu rồi..."
Một giọt nước mắt lăn dài xuống, Lạc Bàn sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt – vừa quen thuộc vừa xa lạ – cố gắng gọi ông tỉnh lại:
"Khả Phù không đến, cha nhớ nhầm rồi."
"Đến rồi! Đến rồi!"
Người đàn ông đè giọng xuống, ngữ điệu đầy kích động, tay cào vào tóc:
"Nó đến rồi, cha nghe thấy tiếng cánh quạt rồi, chỉ chút nữa thôi là nó sẽ thả xuống...
Hy vọng mỏng manh cùng sự tuyệt vọng tột cùng đã khiến người đàn ông vốn luôn điềm tĩnh này phát điên. Từ ngày đó, Lạc Văn Sinh chìm vào ảo giác, nhiều lần muốn bước ra khỏi nhà.
Nhiệm vụ nhận vật tư được giao cho Thường Thanh, còn Lạc Bàn thì ở nhà trông chừng Lạc Văn Sinh.
"Cha không thể ra ngoài được, mặt trời sắp lặn rồi!"
Lạc Bàn ấn vai Lạc Văn Sinh, đẩy ông vào trong nhà, nhưng Lạc Văn Sinh lại giằng khỏi tay cậu, nôn nóng nói:
"Khả Phù đến rồi! Để cha chứng minh cho con xem, trên đường không còn xác sống nữa! Không còn xác sống nữa!"
Đôi mắt ông đỏ ngầu, tròng mắt đầy những tia máu, như một con thú hoang bị giam cầm đang cuồng loạn muốn thoát ra.
"Cha mở mắt ra nhìn đi!" Lạc Bàn kéo ông đến bên cửa sổ, dùng sức giữ chặt đầu ông, ép buộc ông phải nhìn ra ngoài. Lạc Văn Sinh vô tình làm rơi một tấm sắt trên ban công, cả bầy xác sống lập tức bị tiếng động thu hút, từ khắp nơi ùa đến, gầm gừ vây quanh bên dưới cửa sổ.
Lạc Bàn ngay lập tức đóng cửa sổ lại, nhìn thẳng vào mắt Lạc Văn

Sinh, trong ánh mắt có chút hy vọng.
Cậu hỏi, giọng nói mang theo một chút chờ mong:
"Thấy chưa? Đó là gì?"
Lạc Văn Sinh nhìn trân trối, như thể vừa nhìn thấy thứ gì đó vô cùng khủng khiếp, nước dãi không ngừng chảy ra từ khóe miệng, ngón tay run rẩy không ngừng, cả người sụp xuống đất, lẩm bẩm:
"Xác sống... Xác sống... Toàn là xác sống..."
Ông bỗng dưng tỉnh lại, dường như trở lại bình thường. Lạc Bàn còn chưa kịp mừng rỡ thì Lạc Văn Sinh bất ngờ cầm lấy con dao găm, lao về phía Lạc Bàn trong ánh mắt sững sờ của cậu:
"Ngươi cũng là xác sống... Con trai ta đâu, ngươi giấu con trai ta ở đâu rồi! Tiểu Bàn đâu? Nó vừa mới ra ngoài phải không, ngươi đã ném nó ra ngoài đúng không! Nó mới có mười ba tuổi, nó chưa đáng phải chết!"
Lạc Bàn dùng cả hai tay để ngăn cánh tay cầm dao của Lạc Văn Sinh:
"Con là con trai của cha, con là Lạc Bàn đây cha!"
Lạc Văn Sinh nhìn chằm chằm vào cậu, gương mặt Lạc Bàn trong tầm mắt của ông dần méo mó, biến dạng, cuối cùng hóa thành gương mặt đáng sợ của một con xác sống.
Là xác sống đã giết Lạc Bàn, giết chết con trai của ông.
Lạc Văn Sinh nghĩ như vậy, lực tay ông càng mạnh hơn. Chỉ mới mười ba tuổi, Lạc Bàn không thể địch nổi sức mạnh của một người trưởng thành, chỉ trong chốc lát, hai tay cậu đã bị Lạc Văn Sinh giữ chặt trên đầu. Ngay sau đó, một cơn đau nhói từ bụng truyền đến, Lạc Văn Sinh đã dùng dao găm đâm xuyên qua da thịt cậu, máu tuôn ra.
"Á..."
Cơn đau đột ngột khiến cậu không kìm được mà phát ra một tiếng hét ngắn ngủi, sau đó cắn chặt răng chịu đựng.
Lạc Văn Sinh nói:
"Xác sống đều đáng chết... Con trai ta đâu, con trai ta đâu! Có phải ngươi đã ném nó ra ngoài không, nó rơi xuống dưới rồi phải không!"
Lưỡi dao cắt qua da thịt, Lạc Bàn cắn chặt môi không dám phát ra tiếng, mũi dao găm dần đâm sâu vào, do đã dùng quá lâu nên không còn sắc bén, Lạc Văn Sinh dùng sức mạnh ép lưỡi dao đi tiếp,

từ bụng kéo dài đến xương sườn, da thịt lật ra.
Lạc Bàn không còn sức chống cự, khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh ướt đẫm, môi cậu bị cắn rách chảy máu, máu tràn vào miệng có vị ngọt tanh, cậu siết chặt nắm đấm, móng tay cắm sâu vào da thịt. Từng hơi thở đều tràn ngập mùi máu, nhưng Lạc Văn Sinh không dừng lại, ông rút dao ra rồi lại đâm tiếp.
Những cơn đau dồn dập tấn công cậu, hết lần này đến lần khác. Dường như Lạc Văn Sinh đã dồn tất cả nỗi căm hận bị dồn nén lâu ngày vào con "xác sống" trước mặt, lưỡi dao không ngừng cắm sâu vào vết thương đã rách toác, xoáy mạnh, nhưng lại cố ý không để cho người ta chết ngay.
Lạc Bàn đau đến ngất đi rồi lại tỉnh dậy, trong hơi thở yếu ớt, cậu nài nỉ:
"Cha ơi... Tha cho con đi... Con là Lạc Bàn mà... Con là Lạc Bàn..."
Lạc Văn Sinh không có phản ứng gì, thậm chí còn đưa tay ra mạnh mẽ vò vào vết thương hở, khiến Lạc Bàn co người lại, cố gắng tránh né nỗi đau vô tận. Nhưng thân thể cậu bị Lạc Văn Sinh ghìm chặt xuống, không thể nhúc nhích.
Cuối cùng, không thể chịu đựng thêm được nữa, cậu không còn hy vọng cha mình tỉnh táo lại, đôi môi trắng bệch run rẩy, yếu ớt thốt lên:
"Con là xác sống... Cha giết con đi... Con chịu không nổi nữa... Giết con đi cha..."
Ngay giây tiếp theo, Thường Thanh từ ngoài trở về sau khi nhận vật tư, mở cửa ra nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cơ thể bà run lên, không chút do dự lao đến, cầm viên gạch đập mạnh vào đầu Lạc Văn Sinh, đánh ngất ông.
"Tiểu Bàn... Tiểu Bàn..."
Bà dùng một chiếc khăn bông để bịt lên vết thương trên bụng Lạc Bàn, thổn thức lẩm bẩm:
"Mẹ vô dụng... Là mẹ vô dụng con à..."
Một tiếng trước, toàn bộ vật tư mà bà nhận được đã bị hàng xóm trên lầu cướp sạch. Đó là một cặp anh em, bình thường không qua lại với vợ chồng Lạc. Nhưng hôm nay thấy chỉ có mình Thường Thanh ra ngoài, bọn họ nổi lòng tham, cướp hết vật tư của bà rồi quay lưng bỏ đi.

"Nhưng... Mẹ vẫn mang được cái này về cho con..."
Bà lấy từ sau lưng ra một túi ni-lông màu đen, nhẹ nhàng đặt xuống sàn nhà.
Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đầy bùn đất, chảy xuống khóe miệng. Thường Thanh nói, nhưng đột nhiên lời bà trở nên lắp bắp khó hiểu:
"Tiểu Bàn... Cứu mẹ... Mẹ không muốn chết... Cứu..."
Cổ tay bà co giật vô thức, miệng mở rộng, đầu đột nhiên ngửa ra sau, sau đó là một sự tĩnh lặng đầy kỳ quái, khiến Lạc Bàn cảm thấy một dự cảm xấu trào dâng, tim cậu đập thình thịch, toàn thân nổi đầy gai ốc.
"Haa ——"
Một tiếng gầm khàn khàn không kìm được thoát ra từ cổ họng Thường Thanh, những mạch máu xám tím từ cổ bà bắt đầu lan dần lên. Dự cảm xấu của Lạc Bàn biến thành hiện thực, nỗi sợ hãi bao trùm tất cả. Cậu cố gắng ngồi dậy, bất chấp dòng máu sền sệt thấm ướt quần áo, nắm chặt lấy cổ tay của Thường Thanh:
"Không... Không được..."
Con ngươi của bà từ màu đen dần chuyển sang xám đậm, Thường Thanh cố gắng giữ lại chút ý thức cuối cùng của mình, kéo Lạc Văn Sinh vào căn phòng chứa đồ đối diện với phòng ngủ, rồi khóa chặt cửa lại.
Bà tự buộc mình và Lạc Văn Sinh bằng một sợi dây thừng, đầu dây còn lại buộc vào ống dẫn nước ở góc tường, cố gắng giữ khoảng cách với cánh cửa gỗ.
Kể từ đó, họ không bao giờ bước ra khỏi căn phòng đó nữa.
Vết thương của Lạc Bàn vẫn đang rỉ máu, cậu ôm bụng, lảo đảo đi đến trước cửa, đôi tay dính đầy máu không ngừng vặn tay nắm cửa. Nhưng đáp lại cậu chỉ là những tiếng hét thảm thiết của Lạc Văn Sinh.
Mọi thứ xảy ra quá nhanh chóng.
Lạc Bàn bất lực nằm xuống sàn trước cửa phòng chứa đồ, cơ thể dần trở nên lạnh lẽo, như thể đang chờ đợi cái chết đến gần. Nhưng trong đầu cậu bỗng hiện lên một ý nghĩ:
Không thể chết... Chỉ cần lấy được Khả Phù, bọn họ vẫn còn cứu được...

Sót em bé Lạc Bàn quá huhu =(((

Chương 21: Đảo Mạt Lị 4

"Tại sao anh lại nằm trên giường của tôi?"

Những nơi đi qua đều để lại một vệt máu dài. Lạc Bàn mò mẫm tìm kim chỉ, đổ hết số cồn i-ốt còn lại trong nhà lên vết thương trên bụng. Cơ thể cậu co giật từng hồi vì đau đớn, nhưng cậu cắn chặt răng, đôi tay run rẩy tự khâu lại vết thương cho mình.
Sợi chỉ thô ráp xuyên qua lớp thịt và máu. Cậu đã nhiều lần muốn từ bỏ, nhưng sau khi thở d.ốc vài hơi, cậu lại tiếp tục. Khi mũi khâu cuối cùng hoàn thành, đôi môi cậu đã không còn chút sắc hồng nào. Lạc Bàn thậm chí không kịp gỡ mũi kim ra mà đã ngất đi.
Cơn đói cồn cào đã làm cậu tỉnh dậy.
Cậu không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ biết khi mở mắt ra, căn phòng đã chìm trong bóng tối. Ngoài trời, sấm sét nối tiếp nhau vang lên. Cơn gió mạnh thổi qua hẻm phát ra những âm thanh rít lên, mưa lớn đập vào cửa sổ sắt, và từ phòng chứa đồ vang lên những tiếng động kỳ lạ.
Bên trong, xác sống đã ngửi thấy mùi con mồi.
Thực phẩm trong nhà đã cạn. Lạc Bàn cầm chai nước dưới chân giường uống một ngụm, sau đó thò tay mò chiếc túi ni-lông màu đen mà Thường Thanh mang đến, lấy ra "thức ăn" bên trong và đưa lên miệng.
Cậu nhai nhồm nhoàm một cách máy móc, cố ép mình không nghĩ đến nguồn gốc của miếng thịt này, nuốt xuống sự ghê tởm và cơn buồn nôn.
Đó là một đoạn cánh tay của con người.

"Không muốn ăn... Không muốn ăn..."
Cơn ác mộng chiếm lấy trí óc Lạc Bàn. Những lời nói mê mệt mỏi và

bất an của cậu đã thu hút sự chú ý của Tần Mạc. Anh rùng mình rùng mình bước xuống giường, bước đến cạnh Lạc Bàn.
Mưa ngoài cửa sổ vẫn chưa ngớt, Tần Mạc hắt xì một cái, đưa tay lắc nhẹ vai Lạc Bàn:
"Sao vậy? Lạc Bàn?"
Không có phản ứng, anh đưa tay sờ trán cậu, vẫn còn nóng.
Tần Mạc rót thêm nước nóng từ ấm, bật đèn trong phòng lên, rồi đỡ Lạc Bàn ngồi dậy, vừa dỗ dành vừa ép cậu uống hai cốc nước.
Khi anh đứng dậy định đặt cốc rỗng xuống, có người đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay anh.
Giữa những kẽ hở của giấc mơ, Lạc Bàn cảm nhận được chút hơi ấm quen thuộc, vô thức muốn giữ nó lại bên mình.
Tần Mạc cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Lạc Bàn nửa mở mắt, trông dáng vẻ cậu yếu ớt và mệt mỏi, nhưng tay vẫn nắm rất chặt.
Cậu nói gì đó, giọng khàn đặc, Tần Mạc không nghe rõ nên cúi xuống ghé tai lại gần để cậu nói lại lần nữa.
"... Đừng đi."
Lời nói của Lạc Bàn khiến Tần Mạc bất ngờ, anh thầm nghĩ liệu cậu có nhầm anh với ai đó không.
Tần Mạc đáp: "Cậu nhìn kỹ đi, tôi không phải chị đẹp đâu."
Lạc Bàn gật đầu, có vẻ hơi hối hận vì lời nói lúc nãy, cậu buông tay ra và lật người sang phía khác.
Tần Mạc khẽ cười, tắt đèn, trở về giường nhưng cái lạnh khiến anh không ngủ nổi. Cuối cùng, anh kéo một chiếc ghế lại gần giường ngồi xuống, thỉnh thoảng sờ lên lưng Lạc Bàn để xem cậu có đổ mồ hôi không.
Lạc Bàn thân hình gầy gò, nằm nghiêng chỉ chiếm một phần nhỏ của giường, còn vô thức nhích dần về phía tường, để lại phần lớn giường trống.
Ý tứ rõ ràng là mời mọc, nhưng Tần Mạc lại cau mày.
"Chẳng lẽ cậu bị sốt đến lú lẫn rồi à?"
Nhìn Lạc Bàn sắp dính chặt vào tường, Tần Mạc không nhịn được nữa, hỏi:
"Cậu muốn tôi lên giường hả?"
Người quay lưng không trả lời, coi như ngầm đồng ý.
Tần Mạc: "Thế thì tôi lên đây nhé?"

Người đàn ông trẻo đẹp đẽ như Lạc Bàn có sức hút lớn đối với Tần Mạc. Mặc dù anh tự nhủ rằng việc này có chút không đạo đức, giống như lợi dụng lúc người khác yếu đuối, nhưng suy cho cùng, ai có thể luôn hành xử hoàn toàn đúng với đạo đức được chứ? Huống chi, anh quả thật cũng muốn chiếm tiện nghi cậu mà.
Anh nhè nhẹ đặt một bên mông lên giường, rồi đến bên còn lại. Xác nhận thông điệp mình nhận được không sai, anh từ từ nằm xuống.
Vừa mới chạm lưng xuống giường, Lạc Bàn đã "vô tình" duỗi tay ra, chiếc chăn thừa vừa vặn phủ lên người Tần Mạc.
Tần Mạc nói: "Ôi, thật trùng hợp."
Cha nội này tung hứng mắc cười quá =))
Khi bị bệnh, người ta thường vô thức trở nên dựa dẫm. Khi tỉnh, Lạc Bàn có thể giữ khoảng cách với người bên cạnh, nhưng lúc ngủ, cậu lại không tự chủ được mà quay người, từng chút một tiến lại gần Tần Mạc. Người sốt thì cảm thấy lạnh, mà bên cạnh lại có một "lò sưởi". Cậu vô thức vắt cả tay lẫn chân lên người Tần Mạc, khiến anh chỉ còn biết lẩm bẩm "thần chú tâm tịnh" để giữ mình bình tĩnh.
Không chỉ vậy, chân của Lạc Bàn không ngừng di chuyển, cứ chạm tới chỗ mềm nhũn của Tần Mạc, như thể tò mò về cảm giác kỳ lạ đó.
Tần Mạc thở dài: "Trời ơi tổ tông của tôi ơi, đừng có cử động nữa, nếu không thì tôi..."
Chưa kịp nói hết câu, một cái đầu đầy tóc của Lạc Bàn đã tựa lên vai anh, còn cọ cọ mấy cái trước ngực.
Tần Mạc thề rằng anh không có chút ý định xấu xa nào, nếu như anh không nhìn chằm chằm vào mặt Lạc Bàn, miệng sắp chảy cả nước miếng tới nơi.
Ở gần cho đổ mồ hôi thôi mà, chứ không phải anh có ý gì đâu nha.
Tần Mạc tự nhủ, rồi an tâm ôm cậu vào lòng.
"Đây là cậu tự nguyện đấy nhé," anh nói thầm, không quan tâm Lạc Bàn có nghe thấy hay không. "Ngày mai đừng có đạp tôi xuống giường, nếu không thì oan ức chết mất."
Nhiệt độ từ cơ thể nhanh chóng có tác dụng. Lạc Bàn chẳng bao lâu sau đã tỉnh dậy vì nóng, trong cơn mơ màng, cậu hất chăn sang một bên, nhưng lại bị Tần Mạc kéo lại đắp kín.
Lạc Bàn rên r.ỉ: "Nóng quá, không đắp nữa."

Tần Mạc kiên quyết: "Không được, đắp thêm một lát."
Nói rồi anh nhấn đầu Lạc Bàn trở lại ngực mình. Lạc Bàn không phản kháng, khiến Tần Mạc khẽ mỉm cười hài lòng, kéo cậu lại gần hơn, rồi ngủ một giấc đến sáng.
Thứ đánh thức anh đầu tiên là tiếng gõ cửa dồn dập như đòi mạng. Khúc Thành Lâm đứng ngoài cửa, mưa bên ngoài đã nhẹ hạt, hắn cầm một tấm ván gỗ che đầu, nói với Tần Mạc vừa ra mở cửa:
"Dùng xong ấm nước nóng chưa?"
Tần Mạc miễn cưỡng bò dậy khỏi giường, trả ấm nước rồi lập tức quay trở lại giường. Lạc Bàn lật người quay mặt vào tường, còn Tần Mạc rón rén định kéo anh quay lại, nhưng chưa kịp thì Lạc Bàn đã mở mắt, đôi mắt tràn đầy cảnh giác.
Lạc Bàn hỏi: "Anh đang làm gì thế?"
Một tay của Tần Mạc vẫn nắm lấy cánh tay Lạc Bàn, thấy vậy anh vội vàng thả ra:
"Không làm gì cả, tôi chẳng làm gì hết."
Lạc Bàn nghi ngờ: "Tại sao anh lại nằm trên giường của tôi?"
Tần Mạc thầm nghĩ, đúng là bị sốt đến ngu người rồi.
"...Cậu nghĩ lại xem tôi làm sao mà lên được giường cậu?"
Gió lùa qua khe cửa khiến Lạc Bàn tỉnh táo hơn một chút. Nghĩ ngợi một lúc, cậu nhận ra quả thật không thể trách Tần Mạc.
Lỗ tai cậu lặng lẽ đỏ bừng, liền chui vào chăn, lấy mền trùm kín đầu, giọng nói nghẹn ngào:
"Giờ thì anh có thể đi rồi."
Bị Lạc Bàn lạnh lùng đuổi đi, Tần Mạc đành ngậm ngùi:
"Xài xong rồi bỏ, ôi, đúng là bạc tình bạc nghĩa."
Anh quay về giường mình, vừa ngồi xuống đã hắt xì liền hai cái. Lạc Bàn nghe thấy, liền cầm mền ném lại cho anh.
Tần Mạc cười: "Coi như cậu còn chút lương tâm."

Trong phòng số 3.
"Đảo Mạt Lị là một nơi không tồi, chị cứ ở lại đây đi, đừng đi đâu cả."
Đường Miên dặn dò, rót một cốc nước nóng đưa cho Đường Mặc.
"Nơi không tồi à..." Đường Mặc lặp lại mấy chữ đó, rồi bật cười, giọng điệu mang theo vẻ châm biếm, "Thực ra cũng chẳng tốt đẹp

gì, chỉ là để giữ cái mạng mình thôi. Mà muốn giữ mạng sống... thì luôn cần phải trả một cái giá cao."
"Cứ đợi đi, sẽ có một ngày không cần phải trả giá nữa."
Giọng điệu của Đường Miên bình tĩnh như mọi khi, như thể đang nói một chuyện đương nhiên, nhưng lại khiến người nghe lạnh sống lưng.
Đường Mặc nghe vậy, lập tức nén nụ cười, có chút bối rối đáp:
"Là chị nói nhiều quá... Em tuyệt đối đừng làm chuyện gì dại dột..."
"Nhưng em đã làm rồi."
Hắn cầm lấy cốc nước, rót thêm nước nóng:
"Chuyện này chị đừng nhắc đến nữa. Đảo Mạt Lị sẽ luôn ở đây, chị cứ yên tâm ở lại đi."
Hai người lặng im đối diện nhau trong vài phút, cuối cùng là một tiếng thở dài lê thê phá tan âm thanh đơn điệu của tiếng mưa.
Đường Mặc khẽ cười, chấp nhận thực tế, gật đầu:
"Được... được thôi... Vậy cứ làm đi."

Cơn bão kéo dài khoảng hai ngày. Trong suốt thời gian đó, Hạo Tử đã ghé phòng của Tần Mạc hai lần, phấn khích kể rằng Đường Miên chắc chắn đã có người yêu. Bình thường Tần Mạc rất thích nghe những tin đồn trong đội, nhưng lần này lại chẳng mảy may hứng thú, thẳng thừng từ chối lời mời đi bắt quả tang của Hạo Tử.
Sau khi cơn mưa lớn vừa dứt được hai phút, Hạo Tử lại đến, vẫn là câu chuyện cũ. Tần Mạc vẫn không đồng ý, thậm chí còn bảo Hạo Tử bị điên.
Hạo Tử kêu lên: "Đội trưởng Tần, anh thay đổi rồi."
Kể từ sau khi ngủ chung với Lạc Bàn một đêm, Tần Mạc dường như đã ném bỏ lời tuyên bố độc thân kiên định của mình vào gió, bây giờ anh cảm thấy ghen tị với bất kỳ ai có người yêu, và luôn mong mỏi rằng Lạc Bàn sẽ ưu ái anh lần nữa.
Dĩ nhiên, khả năng này là rất mong manh.
Tần Mạc cười nhạt: "Thay đổi thì sao? Cậu quản được chắc?"
Hạo Tử đáp: "...Quản không được."
Không muốn quay về phòng một mình, Hạo Tử cứ bám trụ không chịu rời đi. Thấy Tần Mạc chẳng buồn nói chuyện với mình, hắn bèn quay sang Lạc Bàn, nhưng rồi nhận ra hai người kia cũng chẳng nói

được mấy câu. Hạo Tử tức tối dậm chân rồi định ra ngoài.
Tay cậu vừa chạm vào tay nắm cửa thì bên ngoài bỗng vang lên một trận náo động.
Qua tấm rèm kéo kín, mờ mờ hiện lên bóng dáng một người đang dùng sức đập mạnh vào cửa sổ.
Tần Mạc ngước đầu lên, liếc mắt nhìn qua dáng người, rồi lại úp gối lên mặt mình mà than phiền:
"Khúc Thành Lâm, anh đúng là phiền phức, không phải tôi đưa ấm nước cho anh rồi sao?"
Hạo Tử định mở cửa cho người bên ngoài vào, nhưng Lạc Bàn không biết từ lúc nào đã nắm lấy cổ tay cậu, ra hiệu đừng động đậy.
Chỉ thấy Lạc Bàn khẽ vén một góc rèm, qua khe hở nhỏ nhìn ra ngoài. Người kia khuôn mặt nhòe nhoẹt, lớp thịt trên bàn tay tách khỏi xương. Rõ ràng, đó không phải là con người.
Lạc Bàn: "Là xác sống."
Nghe thấy hai chữ "xác sống", Tần Mạc bật dậy ngay lập tức, nhanh chóng với lấy con dao trên bàn. Anh kéo Lạc Bàn ra sau lưng mình, di chuyển nhẹ nhàng ẩn mình bên cạnh cửa sổ, đồng thời trao đổi ánh mắt với Hạo Tử. Tay anh nắm chặt lấy con dao ngắn, sẵn sàng ứng phó.
Lạc Bàn đứng trước cửa sổ, lùi lại vài bước, tạo khoảng cách hơn một mét với nó.
Tần Mạc nói: "Mở cửa sổ."
Hạo Tử nhận lệnh, một tay kéo rèm, tay còn lại đẩy cửa kính ra. Lạc Bàn đóng vai làm mồi nhử, xác sống thấy con người thì lập tức lao đến. Tuy nhiên, đầu nó vừa chui vào được nửa chừng, lưỡi dao của Tần Mạc đã nhanh chóng đâm xuyên qua.
Xác sống đổ gục xuống đất, nhưng không ai trong số họ dám lơ là cảnh giác.
Hạo Tử lẩm bẩm: "Tôi thà tin rằng đó là con thủy quái. Chết tiệt, cái nơi khỉ ho cò gáy chim không thèm ỉa này mà còn gặp phải cái thứ quái quỷ đó."
Tần Mạc mở cửa nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện thêm xác sống nào khác.
Chuyện này không thể xem như đã xong, anh liền hướng đến phòng của Khúc Thành Lâm.

Người mở cửa lại là Hoa Bạch Anh.
Tần Mạc: "..."
Hoa Bạch Anh: "Anh ấy vẫn đang ngủ, có việc gì không?"
Tần Mạc đáp: "Rất xin lỗi đã làm phiền hai người. Tôi biết có thể giờ không phải là lúc thích hợp, nhưng hiện tại anh ấy nhất định phải ra ngoài."
Nói xong, anh còn nhấn mạnh thêm: "Càng sớm càng tốt."

Năm phút sau, Khúc - vừa mới mặc quần vào - Thành Lâm, đứng trầm tư nhìn thi thể dưới đất.
Thi thể mặc một bộ đồ liền màu đen, đôi ủng cao su cũng ướt sũng nước. Có lẽ là từ đâu đó trôi dạt đến, vô tình bị bão cuốn đến đảo Mạt Lị.
Khúc Thành Lâm nhận định: "Chắc là một ngư dân bị rơi xuống biển, bị bão cuốn đến đây... Không có gì nghiêm trọng, tìm chỗ chôn đi."
Lúc này, mưa đã tạnh nhưng gió vẫn chưa ngừng. Khả năng những chuyện như thế này xảy ra vẫn còn. Trên đảo chủ yếu là phụ nữ và trẻ em, khả năng chống cự không lớn. Nếu virus lây lan, hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.
Khúc Thành Lâm dặn: "Sắp xếp người thay phiên tuần tra. Miễn không phải tàu du lịch gì đó thì đều dễ xử lý."
Đúng là nói trước bước không qua.
Trên mặt biển, dần dần xuất hiện một đốm trắng nhỏ. Tần Mạc nheo mắt nhìn kỹ, sắc mặt bỗng thay đổi:
"Khốn kiếp! Con mẹ nó anh đúng là mồm quạ đen!"
Khúc Thành Lâm khó hiểu: "Cậu chửi tôi à...?"
Câu nói dừng lại giữa chừng khi hắn nhìn theo hướng Tần Mạc chỉ, cảm giác tê dại lan lên tận da đầu.
Quả nhiên, lời hắn nói đã ứng nghiệm.
Một con tàu du lịch đang từ từ tiến về phía đảo Mạt Lị nhờ sức gió đẩy.
Khúc Thành Lâm điên tiết: "Chết tiệt!"
Chỉ trong vòng năm phút, con tàu đã từ chỗ chỉ lộ ra một chút phần đầu thành lộ rõ gần nửa thân tàu. Khúc Thành Lâm ngay lập tức lấy loa phát thanh, đứng trên mái nhà hô lớn:
"Toàn bộ đàn ông trên 18 tuổi hãy mang vũ khí ra đây, những người

còn lại khóa chặt cửa sổ, kéo rèm kín và đừng đến gần cửa!"
Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người tại căn cứ Thân Vị đã tập trung trên bãi biển, cùng với những lực lượng dự bị chưa rời khỏi đảo Mạt Lị, họ đồng loạt dõi theo con tàu đang từ từ tiến gần.
Hạo Tử lo lắng hỏi: "Trên tàu có bao nhiêu người?"
Tần Mạc đáp: "Ít thì một ngàn, nhiều thì bốn, năm ngàn."
Hạo Tử giật mình kêu lên: "Cái gì!? Một ngàn!?"
Đó mới là con số ít.
Hạo Tử kinh hãi: "Chúng ta chỉ có bao nhiêu người thế này? Làm sao mà đánh lại? Không chạy được sao!?"

Rồi xong cái đảo tan hoang luôn :(, tới đây chắc cũng đoán được nội gián là ai rồi nhỉ, tại rõ quá mà.
Nay đuối quá làm nhiêu đây thôi nha, tuần sau tui làm tiếp 3 chương còn lại (or ngày mei nếu siêng nha hehe)

Chương 22: Chương 22

"Chết tiệt, lại sắp phải chết trẻ nữa rồi

Khúc Thành Lâm đứng trên mỏm đá, tay cầm ống nhòm, nhìn về phía con tàu cách họ khoảng bốn, năm trăm mét. Mũi tàu đang hướng thẳng vào trung tâm của đảo Mạt Lị, hướng gió cũng không thay đổi. Nếu tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, họ sẽ phải đối mặt với một đàn xác sống khổng lồ.
Khúc Thành Lâm nói: "Không thể để nó tiến thêm nữa."
Ai cũng biết điều đó, nhưng quan trọng là làm sao để dừng cái thứ khổng lồ này lại.
Tần Mạc đáp: "Làm nó rẽ hướng, hoặc là làm nó chìm. Anh thấy cách nào dễ hơn?"
Khúc Thành Lâm im lặng. Không có cách nào là dễ dàng cả, nhưng họ buộc phải hành động. Anh ta nhanh chóng suy nghĩ và tìm kiếm phương án khả thi nhất.
Anh ta suy tư một lát, sau đó quay vào nhà, mở chiếc két sắt ở góc tường, lấy ra một vật gì đó.
Khúc Thành Lâm bước đến trước mặt mọi người, giơ cao thứ trong tay - hai khẩu súng lục mới tinh.
Khúc Thành Lâm nói: "Làm cho nó chìm thôi."
Có súng rồi, nhưng ai sẽ thực hiện mới là vấn đề.
Khúc Thành Lâm cầm súng lên, trên khuôn mặt ngăm đen lộ ra một nụ cười ngạo nghễ:
"Đây là hàng xịn đấy. Mỗi viên đạn trong đây đều là đạn lõi tungsten*. Lúc trước còn nghĩ chắc không cần đến, định để lại làm của gia truyền. Biết sớm có ngày này thì đã lấy thêm vài khẩu."
*Thép tungsten là nguyên liệu quý trong ngành luyện kim, có vai trò rất quan trọng. Trong chiến tranh thương mại Mỹ Trung các nguyên

tố đất hiếm, kim loại quý như Tungsten được xem là một loại vũ khí chống lại Mỹ. Do 85% sản lượng tungsten được khai thác tại Trung Quốc.
Anh ta cầm một khẩu lên, giơ khẩu còn lại ra trước mặt mọi người và hỏi:
"Ai sẽ cùng tôi..."
"Thôi khỏi đi." Tần Mạc giơ tay cầm lấy khẩu súng, ngón tay lướt qua thân súng, nắm chặt tay cầm, khóe miệng khẽ nhếch:
"Hàng ngon đấy, tôi thích."
Đạn lõi tungsten có độ cứng cao, có thể xuyên qua thép dày hàng chục milimét. Huống chi con tàu này đã trôi nổi trên biển gần hai mươi năm mà không được bảo dưỡng, về lý thuyết thì không khó lắm.
Nhưng không ai biết tình hình trên tàu như thế nào, số lượng xác sống ra sao.
Họ có thể tiếp cận được phần thân tàu dưới nước an toàn hay không vẫn chưa rõ, mà ngay cả khi phá được lớp thép, việc rút lui an toàn cũng là một vấn đề nan giải.
Con tàu đang từ từ trôi khỏi đường chân trời, họ không còn thời gian do dự. Chuyến đi này cần phải nhanh chóng kết thúc, nhóm ít người thì càng dễ hành động. Hai người giắt súng vào thắt lưng, nhanh chóng bước đến bến tàu.
Khúc Thành Lâm tháo dây cố định chiếc thuyền đánh cá, bước một bước lên thuyền. Tần Mạc vừa định bước lên thì bất ngờ có ai đó níu lấy ngón tay anh.
Trái tim Tần Mạc chợt rung động. Anh quay đầu lại, chỉ thấy Lạc Bàn ngay lập tức rút tay về, không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào mắt anh.
Tần Mạc bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ lạ thường, không hề nghi ngờ rằng mình đang tự tưởng tượng. Anh nhướn mày với cậu, ngón trỏ và ngón giữa chạm nhẹ vào chân mày, nhìn có vẻ đẹp trai hơi dầu mỡ.
Tần Mạc cười: "Đừng lo, anh trai chạy còn nhanh hơn chó."
Lạc Bàn: "?"
Sau khi lên thuyền, Tần Mạc chỉ muốn cắn lưỡi hối hận.
Anh lỡ lời, hơn nữa lại còn lỡ lời một cách ngớ ngẩn như vậy. Định

nói một câu tạm biệt thật đẹp trai, kết quả là cả đám người bây giờ đều biết anh chạy nhanh hơn chó.
Khúc Thành Lâm đứng bên cạnh, không ngừng cười nhạo anh, nói rằng đó là câu chuyện cười hài nhất mà anh ta từng nghe trong đời.
Chiếc thuyền đánh cá dần tiếp cận con tàu du lịch, lớp sơn trắng lộ ra những vệt mực đỏ mờ, hình như có dòng chữ "Hoàng hôn đỏ", có lẽ là một đoàn du lịch dành cho người già. Tần Mạc cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Tuy xác sống không khác gì nhau về bản chất, nhưng ít nhất xác sống già thì chạy chậm hơn.
Khi thuyền đến sát tàu, nó dừng lại. Trước mắt là con tàu dài khoảng hơn trăm mét, so với các con tàu du lịch khác thì nó chỉ là đàn em thôi. Đây coi như là một tin tốt. Tần Mạc đứng dậy, xoay người khởi động lại cơ thể, rồi dùng sức mạnh của cánh tay để bám vào thang cứu sinh, bắt đầu leo lên. Khúc Thành Lâm cũng nhanh chóng bám theo phía sau.
Thang sắt bị mưa làm ướt nên khá trơn. Khúc Thành Lâm suýt trượt chân hai lần, nhưng cuối cùng cũng an toàn đặt chân lên bậc thang cuối cùng.
Tần Mạc nắm chặt mép tàu, dùng sức bật lên boong tàu. Đứng chưa kịp vững, anh đã đụng độ với một con xác sống. Tay vừa vung lên, lưỡi dao đã hạ xuống, con xác sống ngã gục trước khi kịp phát ra âm thanh nào.
Anh nhanh chóng nép mình sau một chỗ nhô lên trên boong tàu, thò nửa đầu ra để quan sát tình hình. Boong tàu chỉ có khoảng bảy, tám con xác sống đang lang thang. Tần Mạc ra hiệu bằng ánh mắt cho Khúc Thành Lâm, rồi dùng vài cử chỉ tay để báo hiệu mỗi người xử lý một nửa.
Phong cách chiến đấu của Khúc Thành Lâm khác hẳn Tần Mạc. Thay vì tấn công vào đầu, anh ta cầm dao quân dụng chém ngang cổ, khiến đầu và thân tách rời, lưỡi dao thấm đẫm máu.
Mấy con xác sống đều có khuôn mặt đầy nếp nhăn, rõ ràng là già cả, di chuyển chậm hơn xác sống thường. Tần Mạc vừa đối phó với xác sống, vừa tìm kiếm cầu thang. Trong vòng nửa phút, một cái đầu nữa lại lăn đến dưới chân anh, cả hai đã đồng thời tiêu diệt xong con cuối cùng. Ánh mắt của họ dồn về phía cánh cửa tàu cách đó bảy, tám mét.

Khúc Thành Lâm nói: "Đừng dây dưa, phải nhanh lên."
Tần Mạc đáp: "Hiểu rồi."
Cả hai đồng loạt lao vào cánh cửa. Trước mắt họ là một hành lang dài, hai bên cửa phòng có cái mở, cái đóng. Chỉ thấy hai bóng người lao vút qua, tiến thẳng đến cầu thang ở cuối hành lang.
Một con xác sống có vẻ là nhân viên phục vụ cố ngăn họ lại giữa đường, nhưng bị Tần Mạc đá văng sang một bên. Tiếng bước chân gấp gáp nhanh chóng thu hút sự chú ý của những con xác sống trong các phòng chưa đóng kín. Chúng lần lượt kéo ra, tập trung thành một nhóm nhỏ đuổi theo hai người.
Cầu thang trên tàu được làm bằng gỗ, bước chân trên đó phát ra âm thanh "cộc cộc". Ở góc ngoặt của cầu thang còn có một thi thể bị phân thây, trên sàn gỗ màu vàng nâu đầy dấu chân máu khô. Tiếng bước chân của đám xác sống đuổi theo nhanh chóng vang lên từ phía sau. Cầu thang hẹp bị chặn kín bởi đám xác sống đông đúc. Hai người tiếp tục chạy xuống dưới, đến một đoạn thì cầu thang đột ngột biến mất, trước mặt họ hiện ra một cánh cửa đôi được bọc da. Loại cửa này thường xuất hiện ở nhà hát và rạp chiếu phim, cửa khá dày và nặng. Tần Mạc thử đẩy hai lần, nhưng phát hiện nó bị khóa từ bên kia, chỉ có thể hé mở một khe hở nhỏ, hoàn toàn không đủ để vào.
Đám xác sống phía sau đang dần dần áp sát, một mảng đen kịt chắn hết lối lui, chỉ để lại cho họ hai lựa chọn—một là mở cửa, hai là chết.
Khúc Thành Lâm chửi thề: "Mẹ kiếp, lại phải tốn đạn."
Tần Mạc dùng sức đẩy cánh cửa, qua khe cửa có thể lờ mờ thấy dây xích sắt khóa chặt bên trong. Khúc Thành Lâm rút khẩu súng bên hông, chĩa nòng súng vào dây xích, "Đoàng!" Một tiếng nổ vang lên, dây xích bị đứt, cửa bật mở, hai người nhanh chóng xông vào. Gần như ngay lúc cánh cửa vừa khép lại, lũ xác sống đã tràn tới trước cửa.
Tần Mạc nghiêng người chặn cánh cửa, nín thở dồn sức. Tiếng giày ma sát với mặt sàn phát ra âm thanh chói tai, gân xanh trên cổ anh nổi lên. Khúc Thành Lâm nhặt sợi xích rơi trên sàn, miễn cưỡng buộc thành một nút, sợi xích mỏng vòng quanh cánh cửa hai vòng, nhưng dưới sức đẩy của đám xác sống, nó rung lắc dữ dội, tưởng

chừng như sắp đứt.
Họ đang ở trong một phòng chiếu có bậc thang, cầu thang dẫn xuống nằm chéo góc đối diện, cách chừng năm sáu chục mét. Trên các hàng ghế ngồi, có khoảng chục xác sống đang từ từ di chuyển về phía họ sau khi nghe thấy tiếng động.
Tần Mạc và Khúc Thành Lâm trao đổi ánh mắt, tìm được lối đi rồi lao nhanh về phía trước.
Sợi xích ở cửa đôi chỉ chịu đựng được chưa đầy một phút rồi đứt tung, đám xác sống tràn vào, chồng chất cao hơn cả một người. Những con xác sống cố ngăn cản đều bị đạp văng, kẹt lại giữa các hàng ghế, vụng về vùng vẫy. Ở phía cầu thang đối diện, cửa cũng bị khóa, Khúc Thành Lâm đành nghiến răng, lại phải tốn thêm một viên đạn. May mắn là phía bên trong cầu thang này không có nhiều xác sống, hai người chạy xuống dưới, tiếp tục đi khoảng bốn tầng cầu thang. Ánh sáng dần yếu đi, chứng tỏ họ đã vào đến phần dưới mặt nước. Khúc Thành Lâm ép sát tường, tiến về phía trước, khi sờ thấy một cánh cửa, anh ta lập tức vặn tay nắm và bước vào.
Trong phòng phát ra một ánh sáng xanh mờ nhạt, nguồn sáng đến từ cửa sổ hầm tàu ở một bên phòng.
Cửa sổ này ở dưới nước, ánh sáng mặt trời bị nước biển hấp thụ và khúc xạ, chỉ còn lại một ít lọt vào trong phòng, lờ mờ thấy được hai con xác sống đứng bên trong.
Tần Mạc đóng cửa lại, rút dao ngắn ra xử lý một con, lưỡi dao rút ra từ đỉnh đầu nó rồi xoay ngang, nhanh chóng đâm thẳng vào thái dương của con xác sống còn lại, không cho Khúc Thành Lâm cơ hội ra tay.
Hai người đồng loạt giơ súng lên, nhắm vào cửa sổ hầm tàu.
"Đoàng!"
Áp lực lớn đẩy nước biển tràn vào, dòng nước từ cửa sổ xối thẳng vào. Tần Mạc mở cửa, dòng nước ào ạt cuốn xác sống sang hai bên, mực nước trong phòng cũng không ngừng dâng lên.
Chỉ sau năm phút, thân tàu bắt đầu nghiêng.
"Con tàu đang chìm! Con tàu đang chìm!"
Tiếng hét vang lên từ bến cảng.
"Huấn luyện viên Khúc đâu?"
Một nhóm thiếu niên chừng mười tám, mười chín tuổi lo lắng nhìn

xung quanh. Trên chiếc thuyền đánh cá đang neo bên cạnh con tàu không thấy bóng dáng Khúc Thành Lâm và Tần Mạc.
Hoa Bạch Anh nhanh chóng bước ra khỏi đám đông, tháo dây thừng của chiếc thuyền cá, nhảy lên thuyền. Khi cô vừa khởi động động cơ, thân thuyền bỗng lắc mạnh. Cô quay lại nhìn, thấy một người có vẻ quen nhưng không nhớ tên đang ngồi trên thuyền.
Đó là Lạc Bàn.
Hoa Bạch Anh khởi động thuyền, tiếng động cơ diesel vang lên. Họ dần tiếp cận con tàu đang chìm với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Ánh mắt cả hai quét khắp mặt biển, không bỏ sót bất cứ động tĩnh nhỏ nào.
Lúc này, con tàu chỉ còn cách bờ khoảng ba, bốn trăm mét, chưa hoàn toàn chìm dưới nước, nhưng những người trên bờ vẫn không dám lơ là cảnh giác. Không ai dám chắc rằng liệu có còn xác sống trốn thoát từ con tàu chìm hay không.

Lượng oxy trong phổi của Tần Mạc dần cạn kiệt. Anh gắng sức kiềm chế bản năng muốn hít thở, nước biển tràn vào tai, toàn thân lạnh toát. Anh không thể mở mắt, chỉ dựa vào cảm giác mà bám vào bề mặt con tàu, cố gắng đẩy mình lên giữa áp lực nước.
Thân tàu không ngừng nghiêng đi, cố ép anh quay lại dưới nước khi anh đang cố thoát ra khỏi cửa sổ. Ánh sáng từ mặt nước ngày càng gần. Ngay lúc anh sắp nổi lên, một con xác sống từ trong tàu tóm lấy chân anh, kéo xuống.
Hơi thở cuối cùng bị vắt cạn, nước biển mặn chát tràn vào khí quản. Sự đau đớn vì ngạt thở và bản năng sinh tồn đang giằng xé nhau. Tần Mạc dùng hết sức đạp mạnh, hất văng con xác sống. Nhưng ngay sau đó, anh cạn sạch sức lực. Tay anh cố vươn lên trong tuyệt vọng, nhưng cơ thể lại không nghe theo, từ từ chìm xuống.
Ánh sáng trên mặt nước dần biến thành một ảo ảnh mờ ảo, rõ ràng rất gần, nhưng anh không thể chạm tới nữa.
Tử thần ở đáy biển sâu thẳm vươn tay ra đón. Tần Mạc buông xuôi, nhắm mắt lại.
"Chết tiệt, lại sắp phải chết trẻ nữa rồi."
Đột nhiên, một đôi tay dài nhưng mạnh mẽ tóm lấy cổ tay anh. Trong cơn mê man, anh hé mắt, nhưng đầu óc thiếu oxy dường như

không hoạt động, không thể nhận ra là ai.
Có lẽ đây là Diêm Vương, không ngờ Diêm Vương lại còn rất ưa nhìn như vậy.
Trong một khoảnh khắc, anh có cảm giác như mình đang được kéo lên. Tiếng bong bóng nước lách tách vang bên tai, và áp lực trên ngực anh nhanh chóng giảm đi.
Tiếng bong bóng nước lách tách vang lên bên tai, áp lực nặng nề đè trên ngực anh nhanh chóng giảm bớt —

Lạc Bàn: Cả nhà anh mới là Diêm Vương.

Chương 23: Chương 23

"Đừng đi, ở đó nguy hiểm!"

"Àoo—"
Tần Mạc bị kéo ra khỏi mặt nước, ho sặc sụa không ngừng. Phổi anh cuối cùng cũng tiếp xúc với oxy, bắt đầu hoạt động trở lại. Nước biển tích tụ trong khí quản và phổi trào ra từ mũi và miệng. Lúc này anh mới nhận ra rằng mình không phải đang mơ. Tần Mạc mở mắt, nhìn thấy Khúc Thành Lâm đã lên đến thuyền, nắm mạnh áo anh kéo lên.
Trong cơn mơ hồ, Tần Mạc nhớ đến "Diêm Vương" đã cứu mình. Đầu óc anh nhanh chóng hoạt động, nhận ra gương mặt quen thuộc ấy, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nhưng xung quanh lại không thấy bóng dáng người đó đâu. Vì vậy, anh bám chặt vào mạn thuyền, mặc cho Khúc Thành Lâm ra sức kéo, nhưng vẫn không muốn lên thuyền.
Tần Mạc hỏi: "Cậu ấy đâu rồi?!"
Hoa Bạch Anh giương nỏ giết một con xác sống đang tiến gần đến Tần Mạc, lảng tránh câu hỏi này, dứt khoát nói:
"Không thể ở lâu dưới nước, cậu lên thuyền trước đã."
Tần Mạc cứng đầu đáp lại: "Lão tử không lên!"
Anh định lặn xuống nước lần nữa, nhưng ngay khi quay người lại, một cái đầu thò ra từ dưới nước.
Lạc Bàn toàn thân ướt sũng, tóc bết vào trán, đưa tay lau mặt rồi nhẹ nhàng trèo lên thuyền.
Hoa Bạch Anh và Khúc Thành Lâm hỏi đồng thanh: "Giờ cậu có lên không?"
Tần Mạc lẩm bẩm: "... Tôi không phải là lão tử*, cậu ấy không lên thì tôi lên."

*"老子" (Lão Tử) là một cách nói thường dùng để chỉ "bản thân tôi" theo lối xưng hô ngông nghênh.
Trên bờ, Hạo Tử, người đang lo lắng nhìn qua ống nhòm, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn không cam tâm trả lại ống nhòm cho cậu thanh niên 18 tuổi bên cạnh. Nếu Tần Mạc còn chưa chịu lên thuyền, hắn đã chuẩn bị hóa thân thành con cá trắm to đùng nhảy xuống biển vớt người rồi.
Một vị huấn luyện viên khác trên bờ hối thúc đám trẻ trở về nhà. Con tàu lớn giờ đang chìm dần vào biển sâu, mối nguy hiểm phần lớn đã được loại bỏ, phần còn lại để cho đám người lớn xử lý.
Đúng như dự đoán, đám xác sống trên boong tàu không chìm theo con tàu mà nổi lên mặt nước, nhanh chóng tiến về phía chiếc thuyền đánh cá phát ra mùi con người. Hoa Bạch Anh khởi động động cơ diesel, cánh quạt đuôi thuyền nhanh chóng quay, đẩy thuyền rời xa bến cảng.
Chiếc thuyền di chuyển nhanh chóng, bỏ xa đám xác sống già nua phía sau. Tần Mạc vẫn đang thở hổn hển, cảm giác được thấy ánh sáng mặt trời trở lại thật vi diệu, đến mức ngay cả làn gió biển pha lẫn mùi thối rữa cũng trở nên thân thiện hơn nhiều.
Anh mặt dày lết đến bên cạnh Lạc Bàn, vòng cánh tay còn ướt nước qua cổ người kia, nói:
"Quả nhiên tôi đã không uổng công yêu thương cậu."
Lạc Bàn nhíu mày, liếc nhìn anh một cái, rồi lạnh lùng chui ra khỏi cánh tay mặn chát của anh.
Khúc Thành Lâm lết mông đến gần, không biết ý tứ mà dựa vào bên cạnh Tần Mạc, khoác vai anh một cách thân thiết, chẳng thèm để ý đến ánh mắt đầy khó chịu của Tần Mạc.
Khúc Thành Lâm: "Rõ ràng cậu ở trước tôi cơ mà? Sao tôi lại lên thuyền trước cậu rồi?"
Tần Mạc nghĩ thầm, nếu không phải do tôi bị xác sống níu chân, thì làm gì đến lượt anh đứng đây mà luyên thuyên.
Anh trả lời: "Anh nhanh quá, tôi phải thua thôi."
Khúc Thành Lâm: "?"
Sĩ thì có thể chết nhưng nhất quyết không thể chịu nhục, Khúc Thành Lâm vội vàng muốn tự minh oan, không thèm nhìn tình cảnh mà nắm lấy vai Hoa Bạch Anh, sốt sắng hỏi: "Cậu ta nói anh nhanh,

Bạch Anh, em nói với cậu ta anh có nhanh không..."
"Bốp ——"
Một âm thanh sắc gọn vang lên, bàn tay của Hoa Bạch Anh giáng mạnh vào đầu Khúc Thành Lâm.
Hoa Bạch Anh bình tĩnh cười, "Xin lỗi, em không nghe rõ, anh vừa nói gì?"
Khúc Thành Lâm nhỏ giọng lẩm bẩm: "... Nói em thật nhanh tay."
Hoa Bạch Anh: "Vậy à?" Cô quay đầu lại, nở nụ cười điềm nhiên. "Cảm ơn lời khen. Nếu anh không định im miệng, em có thể còn nhanh hơn nữa."
Khúc Thành Lâm: "..."
Tần Mạc: "Đây là câu chuyện cười buồn cười nhất mà tôi từng nghe trong đời đó."
Khi thuyền cập bến, bọn họ dừng hẳn tiếng cười đùa. Sau cơn bão, mây mù tan đi, ánh nắng lại một lần nữa chiếu xuống đất. Dưới sự tác động kết hợp của gió biển và ánh mặt trời gay gắt, quần áo ướt sũng của mọi người nhanh chóng khô hơn nữa. Tần Mạc sờ lại con dao bên hông mình, cả nhóm nhanh chóng tiến đến bãi biển nơi đồng đội đang tập trung.
Trên mặt biển, bóng dáng con tàu lớn đã không còn nữa, thay vào đó là những con xác sống đang trôi nổi theo từng đợt sóng, ngày càng tiến gần đến bờ.
Hầu hết các thành viên của Thân Vị đều đến đảo Mạt Lị với tâm trạng đi nghỉ dưỡng, chẳng ai ngờ lại gặp phải tình huống này. Những thành viên mang theo nỏ cũng không mang đủ tên. Vũ khí trên đảo Mạt Lị có hạn, nhìn vào số lượng mà nói, sợ rằng sức mạnh sẽ không tương đồng, ngoài việc liều mạng chiến đấu ra chẳng còn cách nào khác.
Hạo Tử bước nhanh lên phía trước, nhìn một lúc rồi nói:
"Đám xác sống này trông có vẻ già cỗi quá nhỉ, nếu bên trong có lẫn bố mẹ ai thì đừng trách lão tử chém không nương tay đó nha."
Đầu hắn thiếu một dây thần kinh, cái gì cũng dám nói, nhưng may là không ai để tâm đến những lời ngớ ngẩn đó, tất cả đều tập trung vào việc theo dõi khoảng cách đang dần thu hẹp giữa họ và đám xác sống.
Biển cả dậy sóng, một bàn tay thối rữa vươn lên từ chỗ giao nhau

giữa nước và không khí, một con xác sống bật dậy từ những tia bọt nước trắng xóa, cất lên tiếng rít chói tai —
Không đợi nó bước lên tảng đá, Hoa Bạch Anh đã bắn ra mũi tên đầu tiên. Chỉ nghe một tiếng "vút", mũi tên cắm thẳng vào hộp sọ, dòng máu tím đỏ rỉ ra, tràn theo mặt đá ngầm gồ ghề rồi hòa vào đại dương, loang rộng trong nước.
Làn sóng xác sống đầu tiên đã đổ bộ lên bờ.
Từng mũi tên liên tiếp được bắn ra. Xác sống vừa trồi lên bờ biển đã gắng gượng đứng dậy, nhưng chưa kịp phát ra âm thanh nào đã ngã xuống dưới loạt mũi tên, máu và nước biển hòa lẫn vào nhau, thấm dần vào cát, để lại vết máu nhầy nhụa khi sóng rút.
Trong nhà, phụ nữ và trẻ em nấp ở góc tường xa nhất. Những người gan dạ hơn liếc qua cửa sổ rồi ngay lập tức buông rèm khi thấy đám xác sống.
Tiếng động bên ngoài làm một đứa trẻ sơ sinh tỉnh giấc, tiếng khóc vang lên càng rõ hơn. Người phụ nữ vội ôm đứa trẻ vào lòng, mở áo để dỗ dành.
Giữa những đợt sóng liên tiếp ập đến, bóng đen dày đặc làm người ta lạnh sống lưng. Trong chớp mắt, tên đã gần hết, không thể tiếp tục đánh từ xa. Các thành viên đội buộc phải cầm dao ngắn, chuẩn bị cho cuộc cận chiến với đám xác sống.
Nhóm xác sống vốn bị kìm hãm trên bãi cát, giờ đây nhờ số lượng áp đảo mà tiến lên tảng đá ngầm. Các đội viên chiến đấu với ba con một lúc vẫn không thể ngăn bước tiến của chúng, bị đẩy lùi dần về phía căn nhà.
Lạc Bàn, vốn sức khỏe không tốt, lại vừa ngâm mình dưới biển, giờ chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, hô hấp nặng nề, đứng không vững. Những hình ảnh của xác sống trước mắt mờ nhòe, cậu vung dao nhưng chỉ cắt trượt, xén đi một lớp da. Cánh tay của cậu suýt nữa đã bị cắn trúng, nhưng một bóng người xuất hiện kịp thời, lưỡi dao lóe lên ——
Tần Mạc đẩy Lạc Bàn vào góc tường, che chắn phía trước và tiêu diệt đám xác sống đang lao tới.
May mắn thay, lúc này xác sống dưới biển đã lên bờ hết, khoảng chừng hơn một trăm con, không quá nhiều. Đám đông cố gắng chặn chúng trước khu vực nhà ở, tình hình lại trở nên ổn định. Khi nhận

thấy số lượng xác sống không tăng thêm, các đội viên càng ra sức, nhanh chóng dọn dẹp chiến trường. Trên bãi cát rất nhanh chóng đã thấy xác chết nằm la liệt.
Vài cái đầu bị lưỡi dao phóng lên không trung, trong vẻ kinh hoàng còn pha chút tức cười, nhìn một cái liền biết ngay là tác phẩm của Khúc Thành Lâm. Hoa Bạch Anh một tay cầm dao, tay kia đeo găng nắm lấy cổ họng một con xác sống, bóp chặt rồi giật mạnh, đầu nó rời khỏi cơ thể, treo lủng lẳng trên cổ theo một góc kỳ dị, mất đi khả năng tấn công. Đứng cạnh bên là Khúc Thành Lâm, người đang làm điệu làm bộ với thanh dao dài, bất ngờ rùng mình, cảm thấy may mắn vì lâu nay mối quan hệ với vợ vẫn luôn hòa thuận.
Lạc Bàn sau khi nghỉ ngơi lại định xông lên lần nữa, nhưng Tần Mạc đã ngăn lại: "Còn vài con thôi, để tôi lo, cậu nghỉ ngơi đi."
Tối qua, Đường Mặc nói chuyện với Đường Miên đến khuya. Khi tỉnh dậy đã là mười một giờ sáng, bên ngoài ồn ào một cách khác thường so với mọi ngày. Trước mắt chỉ là một khoảng trống rỗng, Đường Mặc mơ hồ cảm nhận chút ánh sáng. Cô dò dẫm rời khỏi giường, dựa vào cảm giác mà bước đến bên cửa sổ.
Cô kéo rèm cửa kín mít, ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi. Đường Mặc đưa tay ra đón lấy chút hơi ấm mà cô đã lâu không cảm nhận được, khuôn mặt gầy gò phủ lên một lớp vàng óng ánh. Bất giác, khóe môi cô khẽ nhếch lên. Cô từ từ tiến đến cửa, lấy hai bộ quần áo treo sau cửa chưa kịp khô, lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài, cô phấn khích nắm lấy tay nắm cửa.
Bên ngoài thật náo nhiệt, có phải mọi người lại ra biển rồi không? Không biết hôm nay họ bắt được gì ngon không, liệu có cá Hoa Điêu* không? Nếu có, phải nhanh chóng lấy một con cho Đường Miên nếm thử.
*Cá Hoa Điêu là món cá nấu với rượu Hoa Điêu, không phải tên loài cá. Loại cá sử dụng tùy thuộc vào sở thích người nấu.
Tiếng khóa cửa nhẹ nhàng vang lên.
Hai giọt máu bắn trúng ngay giữa trán của Hạo Tử, Đường Miên nhìn thấy liền trêu rằng cậu ta trông giống như một pháp sư mà lại là loại pháp sư không được thông minh cho lắm.
Lúc này, bờ biển đã lác đác chỉ còn vài con xác sống. Hạo Tử cũng không còn sức mà đùa lại, hắn ngồi phịch xuống đất, miệng lẩm

bẩm rằng lát nữa sẽ ăn năm cái đùi gà. Nói xong, hắn khẽ đẩy mấy cái xác bên cạnh rồi ngã ngửa ra.
Đường Miên: "Cậu nằm như vậy chẳng phải là đang ngủ chung với xác sống à?"
Hạo Tử: "Ngủ thì ngủ, tôi còn chẳng có sức mà về nhà, con mẹ nó chuyện này còn mệt hơn cả chạy bộ mấy vòng nữa."
Các thành viên trong đội cũng bắt đầu thả lỏng tinh thần. Những người cẩn thận thì lùi lại ngồi trên bậc thềm trước cửa, còn những người không cầu kỳ như Hạo Tử thì cứ ngồi bừa đại xuống chỗ nào đó, không ngại mùi hôi thối bốc lên.
"Đường Miên..."
Đột nhiên có người gọi tên cậu. Đường Miên nhìn về hướng phát ra tiếng gọi, cách đó chừng mười mét về phía tay phải, Đường Mặc đang treo quần áo lên giá phơi, sau đó cô quay đầu và đi về phía biển.
Đường Miên lập tức chạy nhanh về phía cô, vừa chạy vừa nói:
"Đừng lại gần biển, nguy hiểm lắm..."
Nước biển đã ấm hơn dưới ánh nắng mặt trời, vỗ vào chân mang đến cảm giác dễ chịu. Đường Mặc vừa bước xuống nước vừa trả lời:
"Không sao đâu, chị thường tự đi mà..."
"Đừng đi, ở đó nguy hiểm!"
Một con xác sống ẩn nấp dưới nước đã túm lấy mắt cá chân của cô. Giây tiếp theo, cơn đau thấu xương ập đến, Đường Mặc không kịp phòng bị đã bị sức mạnh ấy kéo ngã xuống đất.
Đường Miên không chần chừ, chém chết con xác sống rồi nhanh chóng lau sạch lưỡi dao, lưỡi dao sắc bén cắt xuyên qua khớp đầu gối của Đường Mặc ——
"Á ——"
Tiếng hét xé lòng vang lên, Đường Miên dùng cả hai tay ôm chặt vết thương, cố gắng ngăn máu chảy.
Hắn quay đầu nhìn về phía mọi người, hét lớn:
"Băng vải! Đừng đứng đó làm gì nữa, mang băng vải tới đây!"
Một bàn tay lạnh lẽo đặt lên má cậu. Yết hầu của Đường Miên không ngừng chuyển động, hắn cố nén tiếng nức nở, nhưng nước mắt vẫn trào ra không kiểm soát.
Đường Miên: "Sẽ ổn thôi... một lát nữa sẽ ổn thôi..."

Khúc Thành Lâm mang một cuộn băng ép đến, liếc nhìn vết thương, động tác trên tay đột ngột dừng lại.
Đường Miên: "Anh làm gì vậy? Nhanh băng cho chị ấy đi!"
Khúc Thành Lâm lắc đầu, thu tay lại, giọng nói nhẹ nhàng nhưng khuôn mặt nặng nề:
"Mặc dù tôi cũng rất muốn giúp cô ấy, nhưng rõ ràng là —— cô ấy đã bị nhiễm."
Các mạch máu xung quanh vết thương đã chuyển sang màu tím xám và đang không ngừng lan lên trên.
Khúc Thành Lâm vẫy tay ra hiệu cho mọi người tản ra, rồi nói với Đường Miên:
"Chúng ta thiếu thốn tài nguyên y tế, rất tiếc, tôi không thể giúp cậu được."

Còn 1 chương nữa mai up là xong quyển 2 nhe!

Chương 24: Chương 24

"Phải... mọi chuyện rồi cũng sẽ qua."

Đường Miên dần dần nới lỏng lực trên tay, quay đầu giận dữ nhìn về Khúc Thành Lâm, đôi mắt như sắp trào ra máu, khóe miệng giật giật.
Tài nguyên, lại là tài nguyên.
Ở Nhật Quỹ, chỉ cần vì hai chữ này, chuyện quái nào bọn họ cũng dám làm.
Hắn không tranh luận thêm với Khúc Thành Lâm, nhưng đối phương lại không biết điều rời đi, mà còn mở miệng nói:
"Nếu cậu không ra tay được, tôi có thể giúp cậu..."
"Cút ngay!" Đường Miên gào lên giận dữ, đôi tay nhuốm đầy máu tươi siết chặt lấy phần trên cơ thể Đường Mặc, lo sợ có ai làm cô bị thương thêm.
Đường Miên nghiến răng nói: "Tôi sẽ tự làm."
Khúc Thành Lâm mở miệng như muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại thôi, thu bàn tay đặt trên chuôi dao về.
"Vậy hy vọng cậu có thể làm nhanh lên."

Tần Mạc lúc nãy chỉ mải lo lắng cho tình trạng cơ thể của Lạc Bàn, hỏi han từ đầu đến chân, đến khi để ý đến sự hỗn loạn bên kia, Hạo Tử đã chạy nhanh tới.
Tần Mạc hỏi: "Chuyện gì vậy? Người kia là ai, sao trông quen thế?"
Hạo Tử: "Đó là đội phó Đường chứ ai, làm sao mà không quen cho được."
Tần Mạc cau mày, tiến lên vài bước nhưng lại bị Hạo Tử ngăn lại.
Hạo Tử: "Anh đừng qua đó, bây giờ anh ấy không nhận ra người thân của mình nữa, đến cả tôi cũng bị mắng lỗ đầu."

Tần Mạc vẫn chưa bỏ cuộc, nhất định bắt Hạo Tử kể rõ ràng chuyện gì đã xảy ra. Hạo Tử vừa nói vừa diễn tả, thật giả lẫn lộn, kể ra một câu chuyện tình bi kịch thảm thương, Tần Mạc nghe mà mơ màng, suýt tưởng rằng Khúc Thành Lâm đã hại chết "người tình bí mật" của Đường Miên.
Tần Mạc nói: "Thôi dẹp cậu đi, để khi nào rảnh tôi sẽ hỏi cậu ấy."
Khúc Thành Lâm đứng trong phòng, luôn để ý đến động tĩnh của Đường Miên, Hoa Bạch Anh ngồi cạnh anh ta , thở dài tiếc nuối.
Cô và Đường Mặc lớn lên cùng nhau, từng sống chung dưới một mái nhà trên đảo Mạt Lị. Đường Mặc tuy là người mù, nhưng những việc cô có thể làm không hề thua kém người bình thường, bọn trẻ hay người lớn trên đảo đều rất thích cô. Nhưng số phận trêu ngươi, thảm họa đến quá bất ngờ, kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của cô.
Con dao ngắn trong tay dừng lại trên cổ mấy lần, Đường Miên vẫn không thể ra tay. Cơ thể trong vòng tay hắn liên tục co giật, đầu ngửa về sau, những đường gân xám lan lên má.
Những giọt nước mắt ấm áp rơi xuống, nhưng không còn ai lau đi cho hắn nữa rồi.
Đột nhiên, Đường Mặc nhắm mắt lại, ngừng mọi cử động, và đó chính là dấu hiệu cuối cùng trước khi cơ thể cô hóa thành xác sống. Không thể đợi thêm nữa.
Mũi dao đâm vào thái dương, đúng lúc cô vừa mở mắt ra.
Những con sóng vỗ vào mép váy trắng, làm nhạt đi vết máu loang trên đó, nước biển nhấn chìm những ngón tay tái nhợt, rồi cuốn đi qua kẽ tay, như đang nói lời tạm biệt với sinh mệnh đã ra đi.
Đường Miên cúi người ghé sát tai cô, giọng run rẩy:
"Em sẽ sớm đến bên chị thôi, Nhật Quỹ cũng sẽ vậy."
Hắn lấy ra tấm chăn trong nhà trải lên mặt đất, đặt Đường Mặc vào trong, sau đó bế ngang cô, hướng về phía khu rừng nhỏ trên đảo mà bước đi.
Lúc này Khúc Thành Lâm mới thở phào nhẹ nhõm, lau mặt một cái, bàn tay đập mạnh xuống bàn, phát ra một tiếng "rầm" lớn.
"Mẹ nó, sao lại có thể xảy ra chuyện như thế này được."
Anh ta là người đứng đầu đảo Mạt Lị, bất kỳ ai trên đảo xảy ra chuyện, anh ta đều không thể trốn tránh trách nhiệm.
Hoa Bạch Anh vươn tay vỗ nhẹ lên vai hắn, lặng lẽ an ủi.

Khúc Thành Lâm siết chặt dải băng, đầu ngón tay trắng bệch, lồng ngực phập phồng dữ dội, hắn nhắm mắt lại đầy hối tiếc, tự lẩm bẩm:
"Phòng y tế thật sự không còn nhiều băng gạc... Ngay cả cồn sát trùng cũng không còn lại bao nhiêu... Anh thật sự không thể giúp cậu ấy..."
Hoa Bạch Anh: "Anh đã làm đúng, không cần tự trách mình."
"... Hy vọng là vậy."

Mặt trời bên ngoài cửa sổ dần dần chìm xuống biển, đám xác chết trên bờ vẫn chưa được dọn sạch, thủy triều rút đi cố kéo theo cảnh tượng hỗn loạn vào đại dương, những tảng đá lởm chởm hiện ra rõ ràng, ánh sáng hoàng hôn đỏ rực trải dài trên mặt biển, hóa thành những gợn sóng lấp lánh. Khi ánh sáng cuối cùng biến mất, tựa như một vở kịch hoang tàn và đau thương vừa khép lại.
Đường Miên không tìm được công cụ thuận tay, dùng con dao ngắn trong tay đào đất trong rừng suốt nhiều giờ, cuối cùng cũng đào được một cái hố vừa một người. Hắn nhẹ nhàng đặt Đường Mặc vào trong, đắp từng nắm cát một lên cô.
Bóng chiều mờ nhạt bị một tia lửa nhỏ xuyên qua, khói mỏng bốc lên từ rừng cây, Đường Miên thả từng lá thư gửi cho Đường Mặc vào lửa. Những lá thư từng vượt qua hàng ngàn dặm, giờ đây lại sắp vượt qua âm dương. Hắn nhìn tro tàn bay lên không trung rồi cuối cùng tan biến trong tầm mắt.
Phía sau vang lên tiếng bước chân xào xạc, Tần Mạc không biết từ lúc nào đã lần đến đây, cúi người nhặt một cành cây, đẩy những lá thư bị gió thổi ra ngoài trở lại đống lửa.
Đường Miên không có phản ứng gì, chỉ nhích sang một bên, nhường cho Tần Mạc một chút chỗ.
Tần Mạc: "Bạn gái?"
Đường Miên chưa từng nói với ai về mối quan hệ của hắn và Đường Mặc, ngay cả người thân thiết nhất như Tần Mạc cũng bị hắn giấu kín.
Đường Miên: "Không phải."
"Được rồi, dù cô ấy là ai, thì mọi chuyện cũng đã qua rồi."
Hỏi quá nhiều chỉ khiến người khác thêm đau lòng, người muốn nói

tự khắc sẽ nói, Tần Mạc không bao giờ thích tìm hiểu bí mật của người khác.
Dĩ nhiên là, ngoại trừ những tin đồn tầm phào.
Đường Miên cười nhẹ, nhưng nụ cười ấy lại gượng gạo, thậm chí còn khó coi hơn cả khóc:
"Phải... mọi chuyện rồi cũng sẽ qua."
Trong lời nói có ẩn ý, Tần Mạc nghe ra điều gì đó không ổn, trong lòng cảm thấy bất an, nhưng thời điểm không thích hợp, anh không tiếp tục truy hỏi.
Đường Miên tiếp tục nói: "Rồi cậu và tôi cũng sẽ có một ngày như vậy thôi, giống như Thiên Quang... và chị ấy."
Tần Mạc vươn tay gõ nhẹ lên đầu anh: "Đừng nói những lời xúi quẩy như thế, tôi vẫn chưa sống đủ đâu."
Lá thư cuối cùng cháy rụi, ngọn lửa dần tắt, sắp lụi hẳn. Đường Miên vịn vai Tần Mạc đứng lên, giẫm tắt ngọn lửa còn lại.
"Trời tối rồi, chúng ta về thôi."
Đường Miên đi thẳng về phòng, còn Tần Mạc thì rẽ lối khác giữa chừng.
Sau khi đánh nhau, Lạc Bàn trở về phòng trong tình trạng mệt mỏi, buổi trưa có cơm nhưng cậu không ra ăn, Tần Mạc tốt bụng mang cho cậu một bát canh cá, nhưng Lạc Bàn nhất quyết không ăn, cuối cùng bát canh ấy lại vào bụng Tần Mạc. Hiện tại trong nhà ăn không có ai, anh lén lút lẻn vào bếp, dưới ánh đèn yếu ớt từ cửa sổ, bắt đầu lục tìm thứ gì có thể ăn được.
"Không ăn thịt... Không ăn thịt thì ăn gì bây giờ..."
Trong tủ lạnh ở bếp chỉ có toàn hải sản, đủ loại dài ngắn, đỏ trắng đen vàng. Tần Mạc đi một vòng, cuối cùng lấy được vài lá rau và nửa củ khoai tây, còn tìm được một rổ tảo biển to bằng bàn tay.
Những thứ này không thể ăn sống, anh liền quyết định làm đến cùng, bê cả rổ đi tìm bếp từ, cuối cùng phát hiện ra mình không biết dùng. Thế là anh không ngại ngần gì mà gọi thẳng Khúc Thành Lâm đến giúp.
Khúc Thành Lâm: "Cậu tự tiện vào bếp nấu thêm bữa thì thôi đi, lại còn không biết xấu hổ mà gọi tôi đến nấu cơm cho?"
Tần Mạc: "Tôi không biết dùng cái này mà... Thôi thì ngày mai tôi lại ra biển bắt cho anh ít cá."

Khúc Thành Lâm ban đầu còn tưởng Tần Mạc lấy được món gì ngon, kết quả nhìn kỹ lại thì chẳng có tí thịt nào, lập tức mất hứng so đo tiếp, bèn cầm lấy cái nồi nhỏ xào một món đơn giản, còn đưa cho anh một cái bánh bao.
Khúc Thành Lâm: "Cậu nhóc đó rất tốt với cậu, thấy cậu không lên là nhảy xuống biển ngay. Vậy mà cậu lại không nỡ cho người ta một con cá?"
Tần Mạc thầm nghĩ, nếu Lạc Bàn ăn thịt thì sáng mai trong tủ lạnh chắc chắn không còn con cá nào lành lặn.
Khúc Thành Lâm từ nhà ăn đến tận phòng cứ thế phê bình Tần Mạc, mãi đến khi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ánh mắt nghi ngờ nhìn anh hỏi:
"Tôi nhớ hồi trước ở đảo Mạt Lị... cậu nói cậu thích đàn ông mà..."
Anh ta vẫn nhớ hồi đó có cô gái trên đảo tỏ tình với Tần Mạc, nhưng bị anh từ chối với lý do không đúng giới tính.
Khúc Thành Lâm: "Cậu không phải là đang để ý cậu nhóc kia đó chứ?"
Tần Mạc không thèm trả lời, nhân lúc Khúc Thành Lâm đi vào trong nhà, anh lén lấy cái phích nước ở phòng hắn.
Tần Mạc: "Sáng mai tôi trả lại cho anh."
Khi Tần Mạc về phòng, Lạc Bàn đang cuộn mình trên giường ngủ.
Có lẽ thật sự đói bụng, cậu ngửi thấy mùi thức ăn liền mở mắt.
Tần Mạc: "Ồi, tỉnh rồi à."
Anh đặt cái chậu sắt nhỏ cầm theo cả đoạn đường lên bàn, rót thêm ít nước nóng vào cốc, tỏ ra chu đáo đến mức Lạc Bàn cũng phải hơi sợ hãi.
Dường như mình đang được đàn ông đối xử đặc biệt.
Lạc Bàn: "Sao anh lại nấu cơm cho tôi?"
Tần Mạc: "Sợ cậu chết đói."
Lạc Bàn cau mày suy nghĩ, cảm thấy có lý. Nếu chết đói thì đội 001 sẽ thiếu mất một người, thiếu người thì khi đánh nhau có thể bị thiệt thòi, bị thiệt thòi thì sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ, không hoàn thành nhiệm vụ thì Tần Mạc sẽ bị trách phạt.
Không có vấn đề gì, Lạc Bàn tự giải thích, chắc chắn đó là lý do Tần Mạc chăm sóc mình.
Một mâm rau củ hải sản thập cẩm nhanh chóng bị càn quét sạch sẽ.

Tần Mạc nhìn Lạc Bàn nhận đồ ăn từ tay mình, nụ cười trên mặt anh có chút bí ẩn và thô bỉ, trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn khó tả.
Thấy Lạc Bàn ăn xong liền định lên giường ngủ, Tần Mạc vội vàng ho khan hai tiếng, ra vẻ nghiêm túc.
Tần Mạc: "Cậu ngủ một mình... không lạnh sao?"
Lạc Bàn: "Không."
Sau cơn bão nhiệt độ đã ấm lên, cậu còn cảm thấy nóng nữa là.
Tần Mạc: "... Sao tôi lại thấy hơi lạnh nhỉ?"
Lạc Bàn cuộn cái chăn của mình lại rồi ném lên giường Tần Mạc, hào phóng phẩy tay:
"Thế thì anh đắp cả hai cái đi."
Tần Mạc tối sầm mặt lại, thầm nghĩ đúng là với kiểu người như Lạc Bàn, ám chỉ không có tác dụng, chỉ có thể nói thẳng thôi.
Tần Mạc: "Hay là chúng ta ngủ chung đi."
Lạc Bàn: "?"
Xong rồi, chắc chắn mình đang bị đàn ông để ý.
Lạc Bàn: "Tại sao?"
Tần Mạc nghĩ bụng, còn cần lý do gì nữa chứ, lão tử chính là muốn chiếm tiện nghi cậu đấy, còn hỏi tại sao?
Thấy việc cưỡng ép không khả thi, Tần Mạc bắt đầu tìm cách khác:
"Hôm nay tôi đã bị thương khi bảo vệ cậu, cậu cũng không thèm hỏi han, thật khiến người ta đau lòng quá đi à."
Lạc Bàn vốn đã nằm xuống chuẩn bị ngủ, nghe vậy lại mở mắt ra.
Tần Mạc thấy có cơ hội, liền tiếp tục:
"Ngay cả việc ngủ chung giường cũng không chịu đồng ý người ta nữa."
Lạc Bàn: "... Bị thương chỗ nào?"
Tần Mạc nhanh chóng đưa cái mặt mình ra trước, chỉ vào sống mũi:
"Đây này."
Anh cố ý lắc lư cái đầu, như thể muốn phô bày gương mặt không góc chết của mình 360 độ, cuối cùng bị Lạc Bàn giữ cằm lại, cảnh cáo anh không được động đậy nữa.
Lạc Bàn nhìn chăm chú một hồi lâu, ánh mắt lướt qua mặt Tần Mạc mấy lần, con ngươi thiếu chút nữa là rớt ra ngoài, cuối cùng cũng thấy được vết xước nhỏ đang dần lành lại.
Bị cành cây quẹt qua có khi còn nặng hơn cái này.

Lạc Bàn buông tay, ngửa người nằm xuống giường: "Xem xong rồi, vậy thì sao?"
Tần Mạc, người không bao giờ dễ dàng bỏ cuộc, lấy ra chiêu cuối: "Tay trái của tôi cũng không biết bị ai đâm trúng, giờ cầm dao còn không vững, ai da..."
Lạc Bàn: "Dừng lại."
Cuối cùng cậu cũng chịu không nổi bật người nhảy xuống giường, một lọn tóc trên đầu vểnh lên như đang giơ ngón giữa với Tần Mạc.
Cậu bước đến bên giường Tần Mạc, ôm cả hai cái chăn về, sau đó trèo lên giường mình, nằm dựa vào tường, từ góc nhìn của Tần Mạc trông như cậu đang gặm bức tường vậy.
Không bao lâu sau đèn tắt, giường "két" một tiếng nhẹ, trên giường có thêm một người nữa. Ánh trăng bạc xuyên qua rèm cửa sổ, Tần Mạc nhìn bóng lưng bên cạnh mình dưới ánh sáng mờ ảo.
Chốc lát sau, tiếng thở đều vang lên, Lạc Bàn trong lúc ngủ trở mình, Tần Mạc khẽ mỉm cười mãn nguyện, hài lòng nhắm mắt lại.
--- Kết thúc quyển hai ---

Chương 25: Lạc đường 1

Tình yêu làm người ta mất trí, dù rằng anh còn chưa bắt đầu yêu.

Lạc Bàn ngồi trên trực thăng trở về, tâm trạng không mấy vui vẻ. Biểu hiện cụ thể là, cậu từ chối không thương tiếc các hình thức đưa thức thức ăn khác nhau của Tần Mạc dù cho anh có mặt dày ngồi bên cạnh. Lạc Bàn kiên quyết giữ khoảng cách một bước với anh, không ngừng cau mày.
Nguyên nhân của tất cả chuyện này là sáng nay khi tỉnh dậy, Lạc Bàn phát hiện mình lại một lần nữa vô thức chui vào lòng Tần Mạc. Đáng ngại hơn, Tần Mạc còn lấy lý do rằng mình còn ngái ngủ để cố tình hôn lên tai cậu.
Nhưng điều quan trọng là, cậu bị hôn đến có phản ứng.
Điều này gây ra một cú sốc lớn cho Lạc Bàn, người trước nay vẫn luôn tự nhận mình thẳng như thép. Giờ đây, cậu không muốn nói chuyện với Tần Mạc, quyết tâm giữ khoảng cách mà một người đàn ông "bình thường" nên có.
Tần Mạc: "Ăn khoai tây khô không?"
Vừa mới móc từ túi Hạo Tử ra đấy.
Lạc Bàn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dứt khoát từ chối:
"Cảm ơn, không ăn đâu, mang ra xa chút."
Chưa đầy vài phút sau, Tần Mạc lại mang đến một quả cam.
Tần Mạc: "Ăn cam không?"
Chiến lợi phẩm do Hạo Tử vơ vét phòng bếp nửa đêm bị Tần Mạc lần lượt cướp mất, nhưng không nghi ngờ gì, tất cả đều bị Lạc Bàn từ chối.
Hạo Tử: "Người ta chẳng thèm để ý đến cậu, nói ít lại đi... Tôi còn đang đợi ăn đây."
Đường Miên ho khẽ hai tiếng, nhéo đùi của hắn, ra hiệu hắn im

lặng.
Dĩ nhiên, cuối cùng những chiến lợi phẩm đó cũng không vào được miệng Hạo Tử, hơn một nửa bị Tần Mạc nuốt vô bụng, chỉ để lại cho hắn bốn múi cam nhỏ.
Căng thẳng giữa Tần Mạc và Lạc Bàn kéo dài cho đến khi trở về căn cứ mà không có dấu hiệu cải thiện, thậm chí càng ngày càng căng thẳng hơn, Lạc Bàn còn muốn cuốn gói quay lại phòng 087.
Tần Mạc thấy vậy, không thể chấp nhận được, cá nằm trên thớt còn vuột mất, nên anh thản nhiên ngồi lên giường của Lạc Bàn, không biết xấu hổ là gì.
Lạc Bàn: "Lúc trước tôi chuyển qua đây là để chăm sóc anh khi anh bị thương, giờ anh khỏe rồi, tôi cũng nên về thôi."
Tần Mạc: "Cậu về lại phải đánh nhau với bạn cùng phòng rồi, đến lúc đó bị nhốt vào phòng giam thì mặt mũi tôi để đâu?"
Lạc Bàn: "... Bạn cùng phòng của tôi? Ý anh là cái gã đã chết lâu lắc rồi đó hả?"
Gã đầu heo đó chắc đã sớm biến thành xác sống và bị bắn thành cái rây rồi, làm gì còn sức mà đánh nhau với cậu.
Tần Mạc: "Không được, dù sao thì cậu vẫn phải ngủ ở phòng này... Tôi thề, không ngủ chung giường với cậu là được chứ gì."
Lời thề của đàn ông như cỏ rác, Lạc Bàn ngây thơ rõ ràng chưa hiểu điều này.
Lạc Bàn: "Anh nói được là làm được?"
Tần Mạc gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, trông giống một chú chó lớn ngoan ngoãn, hoàn toàn không có phong thái đội trưởng ngày thường.
Tình yêu làm người ta mất trí, dù rằng anh còn chưa bắt đầu yêu.
Nước gần tháp mới dễ hứng trăng*, chỉ cần giữ người ở ngay trước mắt, ngày một không được thì ngày hai, một tháng không thành thì hai tháng, cuối cùng cũng sẽ có ngày ôm được mỹ nam về, sớm muộn gì cũng có thể ăn được thôi.
* Nước gần tháp mới dễ hứng trăng: những người ở gần hoặc có mối quan hệ gần gũi với quyền lực hoặc tài nguyên sẽ dễ dàng đạt được lợi ích hoặc thành công hơn
Nghĩ như vậy, ba ngày trôi qua, Tần Mạc thậm chí còn không có cơ hội nói chuyện với Lạc Bàn, ngược lại Hạo Tử ở phòng bên thỉnh

thoảng lại chạy qua tán gẫu với cậu vài câu.
Tần Mạc sau khi trở về từ đảo Mạt Lỵ đã bảo Hạo Tử luôn theo dõi trạng thái tinh thần của Đường Miên, nên qua vài ngày quan sát, Hạo Tử phát hiện ngoài việc Đường Miên ít nói hơn một chút, tần suất ngẩn ngơ có tăng lên, thỉnh thoảng nói mớ vài câu vào ban đêm, thì không có gì khác thường, ăn uống ngủ nghỉ đều bình thường.
Tần Mạc: "... Nghe cũng không bình thường lắm nhỉ."
Tóm lại, trong mắt Hạo Tử, người có thể ăn ngủ là không có vấn đề lớn gì, Tần Mạc cũng không phí công giải thích với hắn, phẩy tay ra hiệu hắn rời đi.
Hạo Tử: "Đội phó Đường không thèm để ý đến tôi nữa, anh cũng không thèm để ý đến tôi, tôi đi đào một cái hố ở vườn hoa để chôn mình với Thiên Quang đây."
Tần Mạc: "Vậy nhớ đào to chút, không thì không nhét vừa đâu."
Gần đây, đồ ăn ở căn cứ Thân Vị có cải thiện đôi chút, nhờ vào công lao chăm chỉ của những người đã đến đảo Mạt Lỵ, gần đây nhà ăn lúc nào cũng nồng nặc mùi hải sản, ban đầu ngửi thì thấy thơm, nhưng sau khi ăn bảy tám bữa liên tiếp thì lại thấy khác hẳn.
Dù sao thì thời buổi này không có rượu nấu ăn, nước tương, hành gừng gì hết, chỉ rắc chút muối, nấu chín là xong, theo lời Hạo Tử, cảm giác chẳng khác gì gặm cá sống.
Tần Mạc ăn xong từ nhà ăn bước ra, đi ngang qua kho lương thực cũ, không ngoài dự đoán, bên trong đã trống rỗng, nơi Tống Tụ Bình thay đổi sợ rằng cả căn cứ không mấy ai biết, ngay cả anh cũng giấu.
Trên sân huấn luyện xuất hiện vài gương mặt mới, sau sự việc lần trước, căn cứ mất đi mấy chục người, Tô Hối đã xin trung tâm điều một lô người mới từ đảo Mạt Lị đến, Tần Mạc dạo một vòng quanh sân cũng không thấy ai vừa mắt.
Lạc Bàn vẫn đang tập luyện chăm chỉ, bảy tám ngày không dùng cung nỏ nên tay hơi cứng, sau khi chạy bộ buổi sáng xong thì tập luyện đến giờ, Hạo Tử cũng vẫn đang chạy vòng quanh, chỉ có điều không thấy bóng dáng Đường Miên.
Theo lý mà nói, Tần Mạc không quản được chuyện của Đường Miên, dù rằng một người là đội trưởng, một người là đội phó, nhưng khi

xét vị trí đội phó hồi đó, họ dựa vào oẳn tù tì, hai người ai cũngcó sở trường riêng, không có sự chênh lệch về năng lực.
Nhưng để đảm bảo sự an toàn cá nhân của Đường Miên, với tư cách là anh em tốt, vẫn cần phải dò xét hành tung của hắn.
Tần Mạc lấy một miếng vải lau chiếc xe đạp nhỏ màu hồng của mình, lúc đó chỉ cần liếc mắt là chọn ngay chiếc xe này từ trong đám xe, còn bị Đường Miên chê bai hai tháng liền.
"Rảnh rỗi ghê nhỉ, còn ở đây lau xe."
Một giọng nói quen thuộc vang lên, Tần Mạc dừng tay, nhìn rõ người đến rồi đặt miếng vải lên tay lái. Tô Hối đeo chiếc kính lão gọng bạc, có vẻ thoải mái dựa vào một gốc cây.
Tô Hối: "Gần đây trong đội của các cậu có phải vừa mất một người không?"
Tần Mạc chân dài bước một cái ngồi lên chiếc xe đạp màu hồng, gật đầu đáp lại.
Tô Hối hỏi câu này tám phần là muốn nhét người vào đội của bọn họ, Tần Mạc vội vàng nói trước khi ông kịp mở lời.
"Nhưng đội của chúng tôi mấy ngày trước vừa có người mới gia nhập, giờ không thiếu người."
Tô Hối: "Đừng vội từ chối, ít nhất cũng phải xem qua một chút chứ."
Tần Mạc: "Ông nghĩ đội tôi là bãi thu mua chắc? Nhét người vào đội nào cũng được, sao lại cứ nhất quyết nhét vào đội tôi? Cẩn thận đấy, tôi mà huấn luyện cho hai ngày thì họ chạy mất dép."
Tô Hối tặc lưỡi, kéo cánh tay của Tần Mạc lôi anh xuống xe, xách người đi, nhưng Tần Mạc nhất quyết không chịu đi. Đúng lúc đó lại đến giờ ăn, anh liếc đồng hồ của mình, kim giờ chỉ đúng số mười hai.
"Để sau nói tiếp nhé, tôi phải đi gọi người ăn cơm đây."
Nói xong, anh liền vội vã chạy biến.
Các đội viên trên sân vận động lần lượt rời khỏi sân, nhân viên nhà ăn nói hôm nay có bánh trứng, nên Tần Mạc đã dặn trước để Hạo Tử lấy thêm vài cái. Còn anh thì chậm rãi đi về phía Lạc Bàn.
Hiện giờ Lạc Bàn tránh Tần Mạc như tránh tà, thậm chí không cần quay đầu cũng biết anh đang đến gần, liền khoác cung nỏ lên lưng, đi nhanh ra cổng, sợ bị Tần Mạc đuổi theo.
Mặc dù lần nào cũng bị anh đuổi kịp.

Một đôi tay bất ngờ đặt lên vai khiến Lạc Bàn ngay lập tức dừng lại, chuẩn bị lên tiếng cảnh cáo một phen. Kết quả là, Tần Mạc, người đang chạy tới, không kịp phanh, theo quán tính đổ về phía trước, "cốp" một tiếng, hai cái đầu va vào nhau.
Lạc Bàn vẫn đang đeo cung nỏ trên lưng, bị cú va đập làm lưng đau nhói, sắc mặt cậu hiện rõ sự khó chịu. Tần Mạc, vốn định nhân cơ hội chiếm chút lợi thế, thấy vậy vội vàng nhấc người ra nhưng vẫn không nỡ đứng dậy, anh chống tay bên cạnh Lạc Bàn, vẻ mặt quan tâm hỏi:
"Đụng vào đâu à? Không sao chứ?"
Lạc Bàn nhanh chóng đẩy anh ra, phủi bụi trên tay rồi đứng dậy, không ngoảnh đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.
Hạo Tử vừa vào nhà ăn đã ngửi thấy mùi tanh của cá, nhưng hôm nay ngoài cá thì không có món thịt nào khác, hắn lấy muôi múc một con cá, cầm khay đi thẳng đến khu vực đồ ăn chính, cầm kẹp lấy một đống bánh trứng, khiến đội viên phía sau trố mắt nhìn.
Hắn tìm một chỗ ngồi xuống, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng Lạc Bàn và Tần Mạc xuất hiện ở cửa nhà ăn.
"Bánh trứng tôi lấy năm cái, ba chúng ta chia nhau ăn nhé."
Tần Mạc đưa tay lấy hai cái, không nói không rằng đặt vào khay của Lạc Bàn, rồi lấy một cái rưỡi cho mình, thể hiện sự thiên vị rõ ràng.
Tần Mạc phớt lờ ánh mắt u sầu của Hạo Tử, lại gắp một đũa rau cải xào từ bát mình cho Lạc Bàn, chỉ vào chỗ trống rồi hỏi:
"Lão Đường đâu? Lại không thấy à?"
Hạo Tử: "Từ sáng sớm sau khi chạy bộ xong đã không thấy nữa, tôi còn tưởng cậu biết anh ấy đi đâu chứ."
Gần đây, Đường Miên như thần long ẩn hình, ngoài việc xuất hiện ở ký túc xá vào buổi tối, ban ngày hắn như mất tích, không thấy bóng dáng ở đâu cả.
Tần Mạc: "Thôi, lát nữa tôi đi hỏi cậu ta xem tình hình thế nào."

Cách đó hai mươi km.
"Vậy chuyện này, có ai tình nguyện làm không?"
Trong căn phòng chật chội có mười bảy, mười tám người đang ngồi, người đàn ông ở vị trí trung tâm mặc bộ đồng phục chiến đấu của Nhật Quỹ, chính là Đường Miên.

Cửa phòng ngủ đang mở, tất cả những người trong biệt thự đều chen chúc trước cửa, đều không ngoại lệ mà đổ dồn ánh mắt về phía Đường Miên.
Những người trong phòng nhìn nhau, không ai chủ động nhận nhiệm vụ này.
Đường Miên cười nhạt, như thể đã lường trước điều này:
"Không ai muốn đi? Vậy thì để tôi tự đi."
Lần này có người lập tức lên tiếng:
"Cậu không thể đi, ở Tý Sửu bên kia không còn lại bao nhiêu người của chúng ta, nếu không có cậu, chỗ này sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ."
Chỉ huy của căn cứ Tý Sửu không giống như Tống Tụ Bình, ở đó dù là người hay xác sống, một khi đụng chạm đến lợi ích tài nguyên của Nhật Quỹ, tất cả đều bị coi là kẻ địch. Toàn bộ hành động của Thiên Cầu ở Tý Sửu đã thất bại, còn mất đi không ít người.
Rèm cửa trong phòng đóng chặt, nguồn sáng duy nhất đến từ một chiếc đèn bàn mờ mờ. Đường Miên cầm một tấm bản đồ vẽ tay, nhặt cây bút chì trên bàn lên và vẽ phác gì đó, trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng bút chì "sột soạt" trên giấy.
Đường Miên: "Lúc đầu đến đây đã nói gì? Quên hết rồi à?"
Mọi người xung quanh đều im lặng, Đường Miên tiếp tục:
"Sao thế? Bây giờ ăn no rồi? Không muốn làm nữa... Sợ chết à?"
Giọng hắn rất nhẹ, nhưng những lời nói ra lại đánh trúng nỗi đau của vài người trong số họ.
"Sợ chết thì cút sớm đi."
Hắn đứng lên, trong mắt không che giấu được sự hung hãn, hoàn toàn khác với Đường Miên ở căn cứ Thân Vị.
"Tôi hỏi lại lần nữa, ai tình nguyện đi?"
"Tôi."
Một giọng trẻ con đột ngột vang lên trong phòng, Đường Miên quay lại nhìn, thu lại biểu cảm trên mặt, bước đến và xoa đầu Đường Bì.
Đường Miên: "Con tình nguyện làm gì?"

Tiếng ve kêu râm ran trong mùa hè, Tần Mạc ngồi chờ Đường Miên dưới bóng cây suốt cả buổi chiều, nhưng cuối cùng vẫn không gặp được hắn.

Trời tối dần, màn đêm buông xuống.
Tần Mạc quay về ký túc xá nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, lại chạy sang phòng bên cạnh, vẫn chỉ có một mình Hạo Tử ở đó.
"Lão Đường sao vẫn chưa về? Một lát nữa Vương Tùng sẽ đến kiểm tra người đấy."
Hạo Tử: "Bây giờ không còn kiểm tra người nữa rồi, nghe mấy anh em đội khác nói Vương Tùng đã nghỉ việc từ vài ngày trước rồi."
Tần Mạc đành từ bỏ ý định "đàm đạo thâu đêm" với Đường Miên hôm nay, quay người về ký túc xá, vừa vào cửa đã thấy hai quả trứng mà mình khó khăn lắm mới mang về vẫn còn nguyên trên bàn.
"Bảo cậu bồi bổ sức khỏe, sao cậu còn chưa ăn?"
Lạc Bàn vẫn giữ tư thế quay mặt vào tường, nhưng hôm nay Tần Mạc không nhượng bộ, anh bước đến kéo người quay lại:
"Đừng trốn tránh tôi như Hạo Tử trốn mèo, nói chuyện đi."
*ý ảnh là "chuột" trốn mèo á =))

Chương 26: Lạc đường 2

"Đàn ông không nên đối xử tốt với đàn ông, như vậy rất kỳ quặc."

Lạc Bàn: "... Tôi no rồi."
Tần Mạc: "Mẹ nó."
Anh thuận thế ngồi xuống giường Lạc Bàn, một tay chống lên mép giường, nhìn xuống người đang nằm trên giường, giọng điệu cứng rắn:
"Không muốn ăn thì nói với tôi, tôi đâu có banh miệng cậu nhét vào đâu, đừng có lẳng lặng vứt đồ ăn như thế, mẹ nó cứ làm như cô vợ nhỏ giận dỗi vậy, có miệng thì phải nói, biết chưa."
Lạc Bàn thật sự không biết, dù sao thì trong tư tưởng của cậu, giữ im lặng có thể tránh được nhiều vấn đề, nhưng ở chỗ Tần Mạc, tư tưởng này dường như không dùng được, vì cậu đã nhiều lần thất bại.
Lời vừa dứt, hai người lại rơi vào một cuộc đối đầu vi diệu, không ai muốn nhượng bộ trước, cứ nhìn chằm chằm nhau một hồi lâu, Tần Mạc mới dần nhận ra rằng mình có vẻ hơi bốc đồng, đứng dậy đi vài bước, vò đầu hai cái, sau đó cầm quả trứng trên bàn nhét vào túi đeo chéo, định để dành sáng mai cho mình.
Tần Mạc: "Cậu thích ăn gì? Hay để mai tôi đổi món khác cho cậu? Thức ăn ở căn tin chúng ta có hạn, bánh hành có được không?"
Lạc Bàn không biết phải trả lời sao, dù sao trong suy nghĩ của cậu, giữa những người đàn ông với nhau không cần phải tặng thức ăn. Cậu tự nhủ không được nhượng bộ, phải bảo vệ danh dự của một thẳng nam sắt thép.
Nhưng nhìn Tần Mạc có chút đáng thương, cậu miễn cưỡng nói:
"Cảm ơn, tôi không ăn."
Tần Mạc: "..."

Đúng là gần nước thì được ánh trăng trước*, nhưng lại chẳng thu được gì vì người này dầu muối không thấm*.
* gần nước thì được ánh trăng trước (近水楼台先得月: lợi thế gần gũi, dễ dàng tiếp cận
*dầu muối không thấm (油盐不进): đối tượng hoặc tình huống không dễ bị ảnh hưởng, khó lay chuyển
Tần Mạc suýt nữa thì bật cười vì tức, dù là ở đảo Mạt Lị hay căn cứ Thân Vị, cũng chưa có ai để anh ăn "bơ" * nhiều lần như thế, Lạc Bàn là người đầu tiên. Anh gần như nghi ngờ rằng mình chưa đủ đẹp trai hay thân hình chưa đủ chuẩn, nhưng cuối cùng thì anh không nghi ngờ gì nữa, anh luôn tự tin về ngoại hình rắn rỏi của mình, vấn đề chắc chắn không phải ở đây.
*"闭门羹" (bìmén gēng) là một thành ngữ Trung Quốc, nghĩa đen là "canh đóng cửa". Tuy nhiên, nghĩa bóng của nó là bị từ chối tiếp đón hoặc bị từ chối vào cửa. Mình để tạm là "ăn bơ" nha.
Vì thế Tần Mạc quyết định tìm hiểu rõ ràng, xem Lạc Bàn không hài lòng ở đâu, rồi sẽ xác định điểm yếu để cải thiện.
Anh kéo ghế ngồi xuống cạnh giường của Lạc Bàn, đưa tay nhấc mí mắt đang đóng chặt của người nằm trên giường, chân thành hỏi: "Cậu nói xem tôi có điểm gì không tốt? Tôi đẹp trai thế này, thân hình cũng đẹp..."
Lạc Bàn: "Anh là đàn ông."
Cái này thì không thể đột phá trong chốc lát được.
Tần Mạc: "Đàn ông thì sao?"
Lạc Bàn: "Đàn ông không nên đối xử tốt với đàn ông, như vậy rất kỳ quặc."
Tần Mạc: "Ai nói với cậu rằng đàn ông không thể đối xử tốt với đàn ông, tôi cứ đối xử tốt với cậu thì sao nào, ai dám đến đánh chết tôi? Thời đại này rồi, cậu còn giữ mấy cái quy tắc cổ lỗ sĩ đó làm gì, sống vui được ngày nào thì cứ vui ngày đó, đối xử tốt với cậu là niềm vui của tôi."
Anh càng nói càng hăng, suýt nữa thì nước bọt bắn lên mặt người khác, Lạc Bàn bị nói đến mức á khẩu, vốn dĩ hệ thống ngôn ngữ của cậu đã thiếu hụt, trong thời gian ngắn không nghĩ ra cách phản bác, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy lời của Tần Mạc có lý.
Dường như không ai quy định rằng đàn ông không thể thích đàn

ông, nhưng trong sách cậu đọc thì toàn là đàn ông và phụ nữ tốt với nhau, và cậu luôn tin rằng những gì trong sách là đúng.
Đúng vậy, là như thế.
Tần Mạc thấy Lạc Bàn lơ đễnh, biết rằng cậu lại không nghe lọt. Đang lúc anh định tiếp tục truyền bá tư tưởng thời đại mới, cửa ký túc xá bỗng bị đẩy ra.
Đường Miên cả người bụi bặm phong trần, đứng trước cửa nhìn thoáng qua cảnh tượng trong phòng, nuốt lời định nói vào bụng, lặng lẽ đóng cửa lại.
Đường Miên: "Hai người cứ tiếp tục, lát nữa tôi quay lại."
Tần Mạc khó khăn lắm mới bắt được Đường Miên, đành tạm gác chuyện của Lạc Bàn sang một bên, mở cửa kéo người vào.
Đường Miên bị kéo vào phòng, hơi lúng túng tìm một chỗ ngồi:
"À... Hạo Tử nói cậu tìm tôi?"
Tần Mạc: "Cũng không có gì quan trọng, chỉ là mấy ngày nay không thấy bóng dáng cậu đâu, tôi hơi tò mò thôi."
Đường Miên cười nhạt, nói đùa:
"Cậu nói một tiếng trong bộ đàm, tôi đang đi vệ sinh cũng phải kéo quần chạy về, không chậm trễ nhiệm vụ đâu, đừng có lo nhảm."
Tần Mạc nghe ra ý tứ trong câu nói: Có nhiệm vụ tôi nhất định sẽ đến, không có nhiệm vụ thì không ai quản được.
Tóm lại là không muốn nói.
Tần Mạc thấy vậy bèn cười làm hòa: "Tôi nào dám hỏi cậu, chỉ nhắc nhở cậu một chút, tuần sau đến lượt đội chúng ta trực, đừng quên."
Đường Miên: "Tôi nhớ rồi, tôi có bao giờ quên đâu, đừng để tôi phải nhắc cậu là được."
Nói xong, hai người liền chuyển sang chủ đề khác, trò chuyện vài câu. Đèn hành lang của khu ký túc xá tắt lúc mười giờ, khi Đường Miên bước ra khỏi phòng của Tần Mạc, xung quanh vừa lúc chìm vào bóng tối.
Hắn không vội về phòng, mà hít một hơi thật sâu, dựa lưng vào tường, lấy từ trong túi ra một hộp diêm, rút một que rồi nhẹ nhàng quẹt.
Một tiếng "xẹt" nhẹ, đồng tử hiện lên ngọn lửa, bãi đậu xe tầng hầm không có gió, ngọn lửa vàng cam dần cháy sáng hơn dọc theo que diêm, suýt nữa thì cháy đến ngón tay, Đường Miên đưa tay dập tắt

ngọn lửa, que diêm cháy đen bị ngón tay nghiền thành tro.
Tần Mạc đã tắt đèn, loáng thoáng thấy ánh sáng qua khe cửa, đứng dậy định kiểm tra. Tiếng mở cửa và đóng cửa vang lên cùng lúc, khi anh mở cửa thì Đường Miên đã lẻn vào trong, hành lang không còn bóng người, chỉ nghe thấy tiếng ngáy vọng ra từ mấy phòng bên cạnh.
Anh quay lại giường nằm, nghĩ ngợi về những lời của Đường Miên, chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đảo Mạt Lị là nơi đầu tiên Tần Mạc đến sau khi gia nhập Nhật Quỹ, cũng là nơi anh gặp Đường Miên.
Lúc đầu, trên đảo rất đông người, tất cả người già yếu bệnh tật sống sót ở Thành phố Tập đều được đưa đến đây để định cư, vì đảo là một trong số ít nơi được coi là hoàn toàn an toàn.
Sau đó không rõ vì lý do gì, người già và người tàn tật trên đảo đều được đưa đi bằng trực thăng, chỉ còn lại phụ nữ trẻ và trẻ em.
Sau đó nữa, đảo Mạt Lị tháo dỡ các nhà gỗ tập trung, dựng lên hàng trăm căn phòng bê tông nhỏ hẹp, trẻ em và phụ nữ được sắp xếp vào các phòng nhỏ hẹp đó, hai người một phòng.
Mà Tần Mạc tình cờ ở cùng phòng với Đường Miên.
Ban đầu hai người nói chuyện không hợp nhau, ba câu đã cãi, không đấu khẩu thì cũng là móc mỉa, nhưng vì ngày nào cũng ăn cùng nhau, tập luyện cùng nhau, khi lớn lên lại được đưa đến cùng một căn cứ, thời gian xa nhau không quá một ngày, dần dần trở thành anh em tốt một cách lạ lùng, Tần Mạc tự nhận không ai hiểu Đường Miên hơn mình.

Trực giác tích lũy từ nhiều năm sống chung mách bảo Tần Mạc rằng hôm nay Đường Miên có điều bất thường, nhưng nói rõ ra là có vấn đề gì, anh lại không biết, nghĩ mãi đến đau đầu, ngáp liền ba bốn cái, mơ màng chìm vào giấc ngủ.
Nửa đêm.
Một bóng người chậm rãi bước ra từ khu ký túc xá, đi qua nhà ăn đến lối đi bên mép bãi đậu xe ngầm. Trên tường hai bên lối đi, mỗi bên treo một chiếc đèn điều khiển bằng âm thanh. Người đó giảm tiếng động, bước nhẹ nhàng, đẩy cửa bí mật ở cuối bậc thang, vén

tấm màn chiếu phủ lên cửa, lách người ra khỏi cửa chính của lớp học.
Ban đêm ở căn cứ không có ánh sáng, chỉ có ánh trăng treo trên cành cây đủ để làm nguồn sáng mờ mịt. Bóng người đó cố ý tránh né các thành viên trực ban trên nóc tòa nhà, di chuyển khéo léo, chỉ chọn những góc chết. Chẳng bao lâu sau, người đó đã đến sân bóng rổ, nơi có hai chiếc xe tải đang đậu.
Mười phút sau, người đó lại lặng lẽ di chuyển đến bên tường rào của trường, cố gắng ném thứ gì đó qua một bên của hàng rào sắt.
Hạo Tử nửa đêm thức dậy đi vệ sinh, vừa mở cửa thì đụng mặt với Đường Miên, sợ đến mức mỡ trên mặt run rẩy, suýt nữa hét lên.
Hạo Tử: "Đội phó Đường? Anh cũng ra đi vệ sinh à?"
Đường Miên rõ ràng không ngờ Hạo Tử lại ra đúng lúc này, cơ bắp toàn thân căng lên trong một khắc, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái.
Đường Miên: "Ừ, bên ngoài cũng mát mẻ lắm, mông với bi bi của tôi lạnh như băng."
Nói xong, hắn định quay về phòng.
"Khoan đã," Hạo Tử vươn tay nắm lấy cổ tay hắn, đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chằm vào mặt Đường Miên, "Sao trán anh lại đổ nhiều mồ hôi vậy?"
Đường Miên giật mình, đầu óc nhanh chóng tìm kiếm một lý do hợp lý. Còn chưa kịp mở miệng, Hạo Tử đã đột nhiên nói tiếp:
"Anh bị táo bón hay vừa làm một trận đó?"
"Xem cậu nói kìa," Đường Miên nhướn mày, nhanh chóng chóng đáp lại: "Chẳng lẽ không thể cả hai cùng lúc sao?"
"Đúng là anh mà." Hạo Tử ngốc nghếch cười ha hả, vỗ vỗ vai Đường Miên, rồi quay người rời đi.
Tiếng bước chân vang lên trong hành lang, Đường Miên lập tức đi vào phòng, dùng khăn giấy lau sạch vết xăng dính trên ngón tay trỏ.
Đêm hè nóng bức, bãi đỗ xe vốn mát mẻ cũng không khác gì bên ngoài.
Khi Tần Mạc tỉnh dậy, anh liếc nhìn đồng hồ, vừa mới sáu giờ, còn một giờ nữa mới đến giờ tập hợp. Anh trở mình định ngủ thêm chút nữa, nhưng vừa nhìn sang giường đối diện, liền dụi mắt rồi đột nhiên ngồi bật dậy.

Chăn của Lạc Bàn đã được gấp gọn gàng, nhưng người thì không thấy đâu.
Bên cạnh sân vận động, có vài ba người tụ tập, đều là những người thấy dưới đất ngột ngạt quá nên lên đây hóng gió. Lạc Bàn hiếm khi dậy sớm, lúc này đang ngồi trên ghế dài bên đường, vẻ mặt lười biếng hưởng thụ cơn gió nhẹ.
"Suy nghĩ thông suốt chưa? Có muốn đi cùng tôi không?"
Dương Nhiên đến đây theo thời gian đã hẹn, mở miệng hỏi.
Lạc Bàn: "Chưa nghĩ xong, tôi muốn nghe kế hoạch của cô trước."
Dương Nhiên: "Được thôi," Dương Nhiên đồng ý ngay, ngồi xuống đầu kia của ghế dài rồi chậm rãi nói nói, "Kế hoạch của tôi rất đơn giản, là tranh thủ lúc hỗn loạn, chỉ không biết cậu có chịu đợi không."
Lạc Bàn: "Đợi? Nghĩa là sao?"
Dương Nhiên: "Nếu theo mức độ phòng vệ bình thường của trung tâm, thì cho dù hai chúng ta có đập vỡ đầu cũng không vào được."
Thấy Lạc Bàn có vẻ nghi hoặc, Dương Nhiên tiếp tục nói:
"Nhưng nếu tranh thủ lúc trung tâm sơ hở, có khi chúng ta còn chút cơ hội."
Nghe cứ như đang đánh đố, Lạc Bàn không thích cách nói chuyện kiểu này, mất kiên nhẫn hỏi:
"Tôi không hiểu, cô nói rõ ra đi."
Dương Nhiên: "Đến lúc đó cậu sẽ biết, sẽ có người giúp chúng ta... Hơn nữa tôi đảm bảo sẽ không lâu đâu."
Dương Nhiên: "Nhưng trước đó, chúng ta cần một thứ."
Lạc Bàn: "Thứ gì?"
Chỉ thấy Dương Nhiên chụm ngón trỏ và ngón giữa tay phải lại, hơi nhấc lên, làm một động tác bắn súng.
[Súng.]
"Hai người đang làm gì ở đây?"
Xui quá, bị bắt quả tang rồi.
Lạc Bàn hơi chột dạ ngẩng đầu nhìn anh, hiếm khi chủ động nói một câu mà Tần Mạc thích nghe:
"Chào buổi sáng."
Tần Mạc thoáng kinh ngạc nhìn cậu một cái, biểu cảm trên mặt rõ ràng từ tối tăm chuyển sang sáng sủa, sự khó chịu vừa phát hiện

Lạc Bàn lén lút gặp gỡ người phụ nữ khác dần tan biến.
Tần Mạc: "Chào buổi sáng, đồng chí Tiểu Lạc."
Ánh mắt của Dương Nhiên đảo qua đảo lại trên người hai người, rồi đứng dậy bước về phía xa, còn làm động tác bắn súng về phía Lạc Bàn.
Sắc mặt Tần Mạc vừa mới dịu lại lại tối sầm xuống, anh ôm cổ Lạc Bàn, hỏi:
"Cô ấy vừa rồi là có ý gì? Ám hiệu của hai người à?"
Lạc Bàn ấp úng mãi cũng không nói được gì, cuối cùng nghĩ ra một cái cớ tự cho là hợp lý:
"Cô ấy bị chuột rút tay thôi."
"Ồ... được đấy..."
Tần Mạc quanh co đưa Lạc Bàn đến một chỗ không có người, quay người lại ép cậu vào tường, một tay đập lên tường phía sau Lạc Bàn, đôi chân dài không khách khí đặt giữa chân cậu.
Tần Mạc: "Cậu có phải đang đến tuổi dậy thì, muốn hẹn hò không?"
Lạc Bàn: "... Anh nghĩ nhiều rồi."
Tần Mạc: "Thế tại sao sáng sớm không ngủ mà lại đi gặp riêng người ta?"

Chương 27: Lạc đường 3

"Không liên quan đến anh."

Lạc Bàn không nghĩ rằng đây là lý do khiến Tần Mạc giữ cậu lại với tư thế kỳ quặc này. Cậu mơ hồ nhận ra Tần Mạc có ý đồ không tốt với mình, nhưng không nghĩ rằng chuyện này liên quan đến cậu. Dù gì thì cậu cũng đâu có đồng ý chuyện gì.
Lạc Bàn: "Anh quản được sao?"
Tần Mạc: "Tất nhiên là quản được chứ! Nếu cậu thân thiết với cô ấy, chẳng may một ngày nào đó cô ấy gặp nạn khi thực hiện nhiệm vụ, ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu, mà tâm trạng bị ảnh hưởng thì trạng thái cũng bị ảnh hưởng, trạng thái bị ảnh hưởng thì hiệu suất khi cậu làm nhiệm vụ cũng giảm đi, hiểu chưa? Là đội trưởng, tôi phải ngăn chặn hành vi này từ gốc rễ.
Tần Mạc vừa trách móc cậu vừa tự phê bình bản thân trong lòng. Rõ ràng anh vốn là một người phong lưu tiêu sái, vậy mà giờ đây lại thích đi lo chuyện bao đồng.
Lạc Bàn không biết nói gì trước cái suy nghĩ kỳ lạ của Tần Mạc, chỉ đưa tay đẩy anh một cái, nhưng không đẩy được.
Lạc Bàn: "Một lát nữa phải tập trung rồi."
Tần Mạc nhìn thời gian trên đồng hồ, còn mười phút.
Anh đành buông tẩy thả Lạc Bàn ra, nhưng vẫn không quên nhắc nhở:
"Tối mai đến lượt chúng chúng ta trực ở kho quân khí, đừng quên."
Lạc Bàn: "Không phải tôi với Hạo Tử à?"
"Tôi đổi ca với Hạo Tử rồi," Tần Mạc tự tin nói, "Không được sao?"
Lạc Bàn hỏi thừa, anh muốn đổi ca thể nào thì đổi, dù sao trực với với ai cũng ngồi cả đêm, chẳng mất một mẩu da nào.
Hôm nay Đường Miên sau khi chạy bộ hiếm khi không biến mất, bị

Tô Hối kéo đi làm huấn luyện viên cho những người mới ở đảo Mạt Lị. Tần Mạc cũng không chạy được, bị phơi nắng đến trưa, lại còn bị Tô Hối bóng gió vài lần:
"Cậu thấy người đó thế nào?"
Tô Hối chỉ về cậu trai ở cuối hàng, cậu ta cao hơn Tần Mạc một chút, tướng tá ngũ quan đoan chính, động tác cũng nhanh nhẹn, có vẻ là một mầm non khá tốt, nhưng Tần Mạc vẫn không muốn nhận.
"Người tốt đấy, cho vào đội khác đi."
Tô Hối đập mạnh vào đầu cậu, tức giận nói:
"Cái tính bướng bỉnh của cậu lại nổi lên rồi đấy. Trước đây cố ép cũng cho vô được, giờ ép cũng không thèm cho."
Đội 001 bây giờ không thiếu người, thêm một người nữa cũng phải bỏ công ra quản, quản nhiều thì lại dễ bị người ta ghi thù, mất công mà không được gì.
Đến 12 giờ trưa, Tần Mạc cho đám trẻ con giải tán tại chỗ, mồ hôi đầy đầu, anh đứng dưới bóng râm một lúc. Sau khi trải qua chuyện buổi sáng, anh quyết định lạnh nhạt với Lạc Bàn vài ngài, để cậu biết ở căn cứ này rốt cuộc ai mới là người đối xử tốt với cậu.
"Anh đẹp trai, nhìn gì vậy?"
Dương Nhiên không biết đã lẻn đến bên cạnh từ lúc nào, theo ánh mắt của Tần Mạc nhìn về phía trước. Lạc Bàn đang đi trên đường ra sân tập, đến cổng còn dừng lại nhìn quanh vài lần, như đang tìm ai đó.
Tần Mạc cố kiềm chế đôi chân muốn bước tới trước, khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên, nhưng rồi nhớ ra bên cạnh mình còn có người, mà người này lại là đối tượng bí mật của Lạc Bàn, liền ép khóe miệng xuống.
Dương Nhiên: "Muốn cười thì cứ cười đi... Mà cũng xin nói rõ, tôi không có phá hoại tình cảm giữa hai người đâu, đội trưởng Tần đừng ghi hận tôi vì chuyện này nhé."
Tần Mạc vốn định giữ giá trước mặt Dương Nhiên, duy trì hình tượng chuyện không liên quan đến mình thì không thèm hỏi, nhưng cuối cùng nhịn không nổi nữa, giả vờ thản nhiên hỏi:
"Buổi sáng hôm nay..hai người đã làm gì vậy?"
Dương Nhiên: "Tình cờ gặp nhau, rồi nói chuyện phiếm thôi."
Nói chuyện phiếm? Anh ngày nào cũng gặp Lạc Bàn, mà Lạc Bàn có

bao giờ nói chuyện phiếm với anh đâu.
Tần Mạc: "Thật à?"
Dương Nhiên cúi đầu cười khẽ một tiếng:
"Đội trưởng Tần, thay vì ngồi đây cãi cọ với tôi mấy chuyện không đâu này, chi bằng mau chóng qua giành cho đội viên nhỏ của anh hai cái bánh hành đi."
Tất nhiên là không giành được bánh hành nào, hôm nay Tần Mạc chẳng chuẩn bị gì đặc biệt cho Lạc Bàn cả. Thậm chí khi về ký túc xá tối nay, anh cũng không chủ động nói chuyện với người kia, cả hai mỗi người nằm một giường, như thể nước giếng không phạm nước sông, mỗi người cầm một cuốn tạp chí.
Hôm nay Tần Mạc im lặng một cách lạ thường. Ban đầu Lạc Bàn còn thấy khá tốt, nghĩ rằng Tần Mạc đã từ bỏ ý định thân thiết với cậu. Nhưng không lâu sau, bụng cậu bắt đầu phản kháng.
Cậu có thể rời khỏi Tần Mạc, nhưng dường như cái bụng của cậu thì không.
Lạc Bàn lật sang trang khác của cuốn tạp chí, bụng cậu kêu lên hai tiếng, cậu lén liếc nhìn sang bên cạnh, thấy Tần Mạc đang nghiêm túc đọc sách.
Chẳng bao lâu, bụng cậu lại kêu lên một tiếng nữa, cậu vội vàng lật trang để che đi âm thanh kỳ lạ đó, nhưng lần này tiếng kêu kéo dài hơn, cậu lật liền ba trang mà vẫn không thể che đi.
"Tần Mạc..."
"Ừ?"
"Có gì ăn không?"
"Không có."
"Ồ."
Lạc Bàn có chút thất vọng, gấp cuốn sách lại, quyết định dùng giấc ngủ để át đi cơn đói.
Đột nhiên, có ai đó chọc vào vai cậu.
Tần Mạc đứng bên giường, như đã định sẵn số phận, từ trong túi xách lấy ra một chiếc bánh hành gói giấy, đưa trước mặt cậu vẫy vẫy:
"Ăn không?"
Mẹ nó thử không cầm đi, buổi chiều lúc phát cơm anh phải chạy nhanh hơn cả thỏ mới lấy được.

Lạc Bàn đưa tay nhận lấy, khẽ mỉm cười, xé giấy ra rồi cắn một miếng.
Có những ngày mọi thứ đều đến đúng lúc, thật không tệ.
Sự lạnh nhạt đơn phương của Tần Mạc kéo dài cả buổi chiều, đến ngày hôm sau thì mọi thứ lại trở về như cũ, anh vẫn dẫn theo Lạc Bàn mọi lúc mọi nơi, khi phát cơm lại giành thêm vài cái bánh cho cậu làm bữa khuya.
Thích thì thích, không thích thì thôi, anh hầu hạ anh vui là được.
Mặt trời lặn, bảy giờ tối, trời vẫn chưa hoàn toàn tối hẳn, các nhân viên trực ban đổi ca. Tần Mạc một tay cầm bánh trứng, tay kia khoác lên cổ Lạc Bàn, ngồi phịch xuống phòng trực trước kho quân khí.
"Đêm nay chắc không thể ngủ được rồi."
Tần Mạc vừa nói, vừa thành thạo với tay vào ngăn kéo bàn, lôi ra một bộ bài cũ kỹ.
Tần Mạc: "Má, bài bị sờn cả rồi."
Anh đổ bài ra, xào vài lượt, rút ra các quân bài hình người và các quân bài có điểm số lớn nhỏ, rồi đặt bộ bài lên bàn, chân vắt chéo, liếc nhìn cánh cửa kho quân khí đang khóa chặt, nói với Lạc Bàn: "Đến đây, rút bài đi."
Lạc Bàn: "Tôi không biết chơi Đấu Địa Chủ."
Tần Mạc: "Biết cậu không biết mà, chúng ta chơi đơn giản thôi, tôi sẽ dạy cậu."
Cái trò đơn giản gọi là "đánh bài tính điểm," mỗi người có năm lá bài, trong đó ba lá hợp thành một tổ, hai lá còn lại cộng lại lấy chữ số hàng đơn vị, ai lớn hơn thì thắng.
Thắng thua không liên quan đến kỹ thuật, mà là do sự may mắn.
Lạc Bàn thực sự không giỏi tính toán, bị Tần Mạc lừa vài lần, liền nhớ luôn các tổ hợp thường gặp, để khỏi bị anh lừa nữa.
Tần Mạc: "Cậu không có điểm, tôi thắng rồi."
Lạc Bàn: "Tôi có mà, năm, bảy, tám, ván trước anh cũng thắng như thế."
Cậu ta giơ hai lá bài còn lại lên, một lá bốn, một lá năm, cộng lại lớn hơn ba điểm so với Tần Mạc.
Tần Mạc bĩu môi: "Cậu học nhanh đấy chứ."
Lúc này trời đã tối đen, thông thường đến giờ này hai người đã ngủ

say, nhưng giờ chỉ có thể dựa vào ánh đèn mờ mờ mà đánh bài để giữ tỉnh táo. Tiếng ngáp liên tục vang lên, Tần Mạc buồn ngủ đến nỗi chảy nước mắt, vẫy tay nói mình già rồi, không chịu nổi nữa, nói xong liền định gục xuống bàn chợp mắt.
Lạc Bàn dường như cố ý muốn vắt kiệt sức lực của anh, cầm lấy bài lần nữa đặt lên bàn:
"Chơi tiếp đi."
Bên ngoài, tiếng ve kêu không dứt, mấy ngày trước trời có mưa, trong vũng nước gần đó vang lên tiếng ếch kêu, nghe như tiếng ru ngủ. Chưa chơi được mấy ván, Tần Mạc đã bắt đầu díu mắt, cuối cùng không thể chống lại cơn buồn ngủ, đặt bộ bài lên bàn, gục xuống ngủ.
Phòng trực ban nối liền với cửa kho quân khí, trên cửa có một chiếc khóa. Cơ sở vật chất của căn cứ có hạn, chiếc khóa đó trông chỉ như một cái khóa sắt bình thường.
Chưa đến năm phút, có vẻ như Tần Mạc đã ngủ say. Lồng ngực anh phập phồng đều đặn, một tay gối lên đầu, tay kia đặt tùy ý bên cạnh. Lạc Bàn chọc vào cánh tay anh, khẽ gọi tên anh một tiếng.
Thấy Tần Mạc không phản ứng, cậu nhẹ nhàng đứng dậy, đi tới cửa, lấy ra dụng cụ đã chuẩn bị sẵn trong túi áo.
Để thu thập vật tư, Lạc Bàn từng dùng một sợi dây thép để cạy mở nhiều cánh cửa nhà dân. Cậu lấy ra một chiếc kẹp giấy đã bị rỉ sét, giữ chặt hơi thở, bẻ thẳng kẹp thành một sợi dây, rồi đưa vào ổ khóa.
Sau một hồi "sột soạt" cẩn thận, "tách" một tiếng, cái chốt khóa bật mở.
Lạc Bàn thở phào nhẹ nhõm, đang định gỡ khóa ra thì đột nhiên nghe thấy giọng nói phía sau:
"Kỹ thuật không tồi đấy."
Lạc Bàn giật mình quay lại, thấy Tần Mạc đang chống tay lên đầu nhìn mình, hoàn toàn không có vẻ buồn ngủ, dường như anh đã theo dõi Lạc Bàn mở khóa từ lâu.
Lạc Bàn: "Anh... tỉnh từ khi nào?"
Tần Mạc bỏ chân đang bắt chéo xuống, đứng dậy bước về phía cậu.
Lạc Bàn lảng tránh ánh mắt, nhưng tay vẫn nắm chặt cái khóa, tỏ vẻ không cam lòng.

Tần Mạc: "Chắc là... lúc cậu đưa sợi dây thép vào."
Anh chậm rãi bước đến trước mặt Lạc Bàn, cúi xuống, tỏ vẻ thích thú nhìn cái chốt đã bật mở, nhưng không hề ngăn cản mà chỉ từ từ nói:
"Hôm nay cậu có lấy đi một viên đạn, thì ngày mai người đến kiểm tra cũng phát hiện ra. Cậu có biết kẻ thử trộm súng lần trước bị xử lý thế nào không?"
Tim Lạc Bàn đập loạn xạ, cậu nhìn Tần Mạc bằng ánh mắt đầy cảnh giác.
Tần Mạc: "Hình như bị ném ra ngoài tường rào, cùng với người gác cùng ca, ngay cả dao cũng không có."
Vẻ mặt vốn còn chút đùa cợt của Tần Mạc dần trở nên nghiêm túc, giọng anh trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng:
"Nếu cậu lấy, thì ngày mai người bị ném ra ngoài sẽ là chúng ta. Cậu nghĩ chúng ta sẽ sống được bao lâu?"
Lạc Bàn lảng tránh ánh mắt của anh, ngón tay cậu bấu chặt đến mức trắng bệch. Sau một hồi do dự, cậu lại khóa cái chốt lại.
Tần Mạc lúc này mới thu lại vẻ mặt căng thẳng, kéo tay cậu về ghế ngồi trước phòng trực.
"Tại sao cậu lại muốn lấy súng?"
Lạc Bàn quay đầu không nói, ngón tay dài mảnh của cậu xoay tròn cái hộp bài.
Tần Mạc khoanh tay, nhíu mày quan sát, khoảng cách giữa họ chỉ chưa đến nửa mét, nhưng dường như có một bức tường vô hình ngăn cách, khiến anh không thể nào hiểu được suy nghĩ trong đầu Lạc Bàn.
Cuối cùng, anh thở dài nói:
"Dù là lý do gì, sau này đừng làm chuyện như thế nữa, bị bắt sẽ chẳng có lợi gì cho cậu."
Thấy Lạc Bàn không trả lời, anh liền tiến gần hơn:
"Nghe rõ chưa?"
Lạc Bàn mím môi, không dám quay đầu nhìn anh, chỉ thờ ơ nói:
"Không liên quan đến anh."
Cậu cúi đầu, giọng nói ra thì không có chút tự tin, ánh mắt trốn tránh, vô thức cào cào ngón tay.
"Chết tiệt," Tần Mạc nghe thấy thế thì nổi giận, "Tôi điên mới quan

tâm cậu, cậu nghĩ lấy được súng là xong sao?! Cậu ra khỏi cổng căn cứ còn chưa kịp, đã bị bọn xác sống xé xác rồi!"
"Vậy cũng chẳng liên quan đến anh, tôi sống hay chết, anh không có quyền xen vào."
Một bàn tay đột ngột chạm vào da mình, Tần Mạc bóp chặt mặt cậu, bắt cậu nhìn thẳng vào mình, giọng đầy tức giận:
"Cậu nói thế mà không thấy xấu hổ à? Đồ ăn khuya ai mang cho cậu, lúc cậu ốm ai chăm sóc? Giờ lại bảo không liên quan, đói thì sao không gọi tên ai khác, lại gọi Tần Mạc?"
"Tôi..."
Cậu thở gấp, Tần Mạc càng nói càng tiến lại gần, ánh mắt như muốn nhìn thấu cậu. Mặt Lạc Bàn đỏ bừng, môi hé mở nhưng không biết trả lời thế nào.
Cậu dường như đã hình thành một sự phụ thuộc vô hình vào Tần Mạc, dù lời nói lúc nào cũng lạnh nhạt, nhưng cơ thể lại luôn thành thật.
Lạc Bàn: "Tôi không biết..."
"Tôi hỏi lại cậu," Tần Mạc tiếp tục, "Lúc ở đảo Mạt Lị, tại sao cậu lại nhảy xuống cứu tôi?"
Không ngoài dự đoán, có gì đó sắp không ổn rồi.

Chương 28: Chương 28

"Nhưng cơ thể không biết nói dối đâu... Có vẻ cậu cũng có cảm giác với đàn ông đấy."

Tại sao?
Làm gì có nhiều lý do đến thế, chỉ là sợ anh chết chìm trong biển thôi.
Lạc Bàn: "... Sợ anh chết chìm."
Lý do rất thẳng thắn, nhưng Tần Mạc không thích nghe.
Tần Mạc: "Tôi có chết chìm thì liên quan gì đến cậu? Cậu không sợ cứu không được rồi mình cũng mất mạng theo, từ một người chết thành hai sao?"
Lạc Bàn quay mặt đi, giãy ra khỏi Tần Mạc, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tôi đâu có nghĩ nhiều đến thế..."
Tần Mạc: "Nếu cậu sống hay chết tôi không quan tâm, thì sao cậu phải lo lắng cho sống chết của tôi?"
Lạc Bàn trong lòng rối như tơ vò, một bên muốn giữ khoảng cách đúng đắn giữa những người đàn ông bình thường, một bên lại không thể ngăn bản thân lo lắng cho sự an toàn của Tần Mạc.
Thật là mâu thuẫn.
Trong chuyện tình cảm, Lạc Bàn đúng là kẻ đầu óc gỗ đá, nếu để cậu tự suy nghĩ thì chẳng có kết quả tốt đẹp gì. Tần Mạc thấy không thể nói lý lẽ với cậu, quyết định dùng hành động để chứng minh tất cả. Một tay anh ôm lấy đầu Lạc Bàn, tay kia đặt lên lưng cậu, kéo mạnh về phía mình.
Môi mềm bất ngờ chạm vào nhau, Tần Mạc cũng không phải là người có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, chỉ dựa vào chút ít học được từ hình vẽ trong tạp chí và mấy mẩu chuyện của bọn trẻ con yêu sớm trên đảo Mạt Lị mà từ từ mò mẫm.

Nụ hôn đến quá đột ngột, đầu óc Lạc Bàn trống rỗng trong giây lát, ngay sau đó cậu dùng sức vùng vẫy, hai tay không ngừng đẩy ra, nhưng Tần Mạc đã dùng hết sức, cậu không tài nào thoát ra được, chỉ có thể bất lực chịu đựng nụ hôn kéo dài này. Tay phải siết chặt áo của Tần Mạc, cậu cam chịu nhắm mắt lại.
Tiếng thở d.ốc nặng nề vang lên, Lạc Bàn cảm thấy máu trong cơ thể mình như không ngừng dồn xuống dưới, khóe môi rỉ một chút nước bọt, bị ai đó dùng đầu ngón tay khẽ lau đi. Chừng hơn một phút sau, Tần Mạc mới lưu luyến thả Lạc Bàn ra, đồng thời bất ngờ xác nhận suy nghĩ của mình.
Ngay sau đó, anh nhếch môi nở một nụ cười đầy ẩn ý.
Lạc Bàn dùng sức lau miệng, quay đầu trừng mắt nhìn Tần Mạc, tai đỏ bừng, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, trong khi Tần Mạc như chẳng hề quan tâm, còn thản nhiên l.iếm môi trước mặt cậu, vẻ mặt thỏa mãn.
Lạc Bàn: "Đồ lưu manh."
Cậu nhịn nãy giờ mới thốt ra được một từ tưởng chừng rất có sức sát thương, nhưng Tần Mạc chẳng hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười đáp:
"Đúng thế, tôi là lưu manh đấy."
Rồi anh chỉ vào chỗ mà Lạc Bàn đang cố ý tránh né, không có ý tốt nhắc nhở:
"Nhưng cơ thể không biết nói dối đâu... Có vẻ cậu cũng có cảm giác với đàn ông đấy."
"Tôi không có..."
Lạc Bàn nói nhưng giọng đã mất tự tin, xoay người một cách lộ liễu, còn lấy tay kéo áo.
"Không có?" Tần Mạc nhướn mày, không chút nể nang vạch trần:
"Không có thì đừng che nữa."
Kể từ khi làm cái chuyện "không đáng làm người" ấy, tâm trạng của Tần Mạc trở nên vô cùng phấn khởi, dù cho đến lúc trời sáng, Lạc Bàn vẫn không nói chuyện với anh một câu nào.
Năm phút trước khi đổi ca, hai đội viên từ cửa bước vào, mở cửa kho vũ khí, ở bên trong mười phút rồi đi ra, vừa đúng lúc đến giờ giao ca.
Khi Hạo Tử và Đường Miên đến nhận ca ngày, Tần Mạc đang hăng

hái chơi bài một mình, miệng còn lẩm bẩm:
"Để tôi xem bài của cậu, à, Ngưu Thất*, lớn hơn bài của tôi..."
*quân bài số 7
Hạo Tử nhìn Lạc Bàn đang quay lưng về phía Tần Mạc, rồi lại nhìn Tần Mạc đang vui vẻ chơi bài một mình, gửi ánh mắt cầu cứu về phía Đường Miên.
Đường Miên, người đã nhìn thấu mọi thứ, co ngón tay gõ nhẹ lên cánh cửa, Tần Mạc mới dừng lại động tác, gom chồng bài rải rác trên bàn lại, cất vào hộp bài.
Tần Mạc: "Ôi, đến đổi ca à... Đi nào Tiểu Lạc, về ký túc xá ngủ thôi."
Anh gõ nhẹ lên đầu Lạc Bàn, người này chưa đợi anh đứng lên đã vội vàng như chạy trốn ra khỏi phòng trực, để lại cho mọi người một bóng lưng có vẻ rất thư thái.
Nhưng chỉ mình Lạc Bàn biết tâm trạng hiện giờ của mình chẳng dính dáng gì đến thư thái cả.
Dù lại bị Lạc Bàn lạnh nhạt lần nữa, Tần Mạc vẫn không giảm bớt công việc của mình, thậm chí còn nhiệt tình, ân cần hơn trước. Anh đi phía sau Lạc Bàn không rời nửa bước, một phần để giám sát cậu không tiếp tục tìm cách trộm súng, phần khác là vì anh thích như thế.

Trong phòng trực, Hạo Tử đang thèm thuồng nhìn đội viên khác cầm đùi gà bước ra từ tầng hầm, tức tối cắn một miếng bánh thừa từ hôm trước:
"Mẹ nó, lúc tôi không trực thì ngày nào cũng ăn cá, đến lúc tôi trực lại đổi thành đùi gà."
Hạo Tử nhìn chằm chằm về hướng nhà ăn, ước gì mình có thể phân thân chạy vào lấy hai cái đùi gà. Đường Miên ngồi tựa vào lưng ghế, lén liếc nhìn động tĩnh bên cạnh bức tường phía sau Hạo Tử.
Đường Miên: "Hay là cậu đi lấy hai cái đi, ban ngày thế này không có ai đâu, mà tôi cũng muốn ăn, tiện lấy cho tôi một cái."
Đường Miên nói rồi vỗ nhẹ lên vai Hạo Tử, hất cằm về phía nhà ăn.
Hạo Tử hơi nao núng, nhưng rồi nhớ lại lời dặn của Tống Tụ Bình trước đó, hai chân run lên, không dám đứng dậy.
Hạo Tử: "Tôi không dám đâu... Lão Tống đã dặn là không được tách ra, nếu có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ phải bị nhốt trong phòng giam

năm ngày."
Một tiếng động nhỏ vang lên từ cạnh tường, một viên đá bị ném lên mép tường, Đường Miên thấy vậy liền nhíu mày, giọng điệu có chút gấp gáp:
"Cậu mà không đi là thật sự hết đấy, không biết lần tới có đùi gà là khi nào đâu, có tôi ở đây canh rồi, tôi có súng mà."
Nghe thấy chữ "súng", mắt Hạo Tử sáng lên, miệng cười toe toét:
"Mẹ nó, quên mất chuyện này."
Hắn đứng dậy xoa xoa tay, kéo ghế ra một bên, liếc nhìn ra ngoài hai cái, chắc chắn xung quanh không có ai, rồi nói với Đường Miên:
"Vậy tôi đi nhé?"
Đường Miên phất tay, đứng dậy giúp cậu mở cửa:
"Chọn cho tôi cái to nhé."
Bóng lưng của Hạo Tử dần khuất xa, Đường Miên thu lại nụ cười, nhìn xa về phía bên ngoài bức tường, rồi lấy từ trong túi ra một đoạn dây thép.

Đường Bì buộc một sợi dây thừng to quanh eo. Bức tường đã được gia cố nên cao hơn một chút, một người đàn ông đứng trên thang từ từ thả cô bé xuống.
Cô bé ôm một chiếc bình giữ nhiệt cỡ lớn trong lòng, tay phải nắm chặt một hộp diêm. Sau khi chạm đất, cô tháo dây ra và lau sạch lớp bùn trên mặt.
Cô bé mặc một bộ quần áo màu xám nâu, bò sát trên sườn dốc đầy cỏ dại. Đường Miên dùng đoạn dây thép mở khóa kho vũ khí, đẩy cửa hé ra một chút.
Đường Bì nhanh chóng tiến về phía phòng trực, đoạn đường này rất ngắn. Đường Miên còn cố ý để cửa gỗ của phòng trực mở, che tầm nhìn của đội viên đi ngang qua.
Cô bé đưa cuốn sổ ghi chép trong tay cho Đường Miên, chớp đôi mắt to tròn ngấn nước nhìn hắn.
Trong kho vũ khí không chỉ có súng và lựu đạn, mà còn có một vài thùng dầu lớn được cất trong phòng bên cạnh.
Đường Miên ngồi xổm xuống, lấy hộp diêm từ tay Đường Bì.
"Còn nhớ cách dùng chứ?"
Cô bé gật đầu, rút một que diêm ra, quẹt lên mặt hộp để đốt.

"Tốt lắm," hắn véo nhẹ má Đường Bì, "đi thôi."
Một bóng dáng nhỏ nhắn bước vào kho vũ khí, Đường Bì mở nắp bình giữ nhiệt, đổ chất lỏng màu vàng bên trong lên các thùng dầu và kệ chứa súng. Mùi xăng nồng nặc bốc lên, Đường Miên liếc nhìn đồng hồ, rồi cầm cuốn sổ đen đi ra khỏi phòng trực, thành thục đi qua tòa nhà chính, tiến vào cửa ngầm của hầm đậu xe.
"Xoẹt ——"
Que diêm được quẹt sáng.

"Thật đáng tiếc là cậu không ăn thịt," Tần Mạc nói, tay cầm một chiếc đùi gà, trong khi Lạc Bàn đã từ bỏ chống cự, cứ coi như mình là một khúc gỗ, để mặc Tần Mạc khoác vai mình.
Hạo Tử lén lút đi ra từ cửa bên của nhà ăn, vừa vặn đụng phải Tần Mạc.
Tần Mạc cuối cùng cũng chịu buông Lạc Bàn ra, một tay nắm cổ áo Hạo Tử, kéo cái tên chuẩn bị chuồn đi lại:
"Cậu gan lớn thật đấy."
Khóe miệng Hạo Tử vẫn còn dính dầu mỡ, cười hì hì:
"Không có gì, tôi về ngay đây mà."
Tần Mạc: "Cái tật háu ăn của cậu, trực ban mà còn..."
Bùm ————
Một tiếng nổ lớn vang lên từ hướng kho vũ khí, nháy mắt ngọn lửa đã bùng lên ngút trời, mặt đất dường như rung chuyển theo, mặt Hạo Tử tái nhợt, lông tơ dựng đứng.
Chưa kịp để mọi người phản ứng, một tiếng nổ khác lại vang lên, kính cửa sổ của phòng trực nứt vỡ, khói đen cuồn cuộn tràn ra từ cửa sổ, Hạo Tử vừa bước ra khỏi tầng hầm liền bị cảnh tượng trước mắt dọa ngồi bệt xuống đất, khóe miệng run rẩy.
Hạo Tử: "Đội phó Đường... Đội phó Đường vẫn còn ở trong đó..."
Hắn chưa kịp nói hết, Tần Mạc đã lao về phía kho vũ khí, ngọn lửa dữ dội đã bén lên bàn ghế trong phòng trực, kính vỡ tan tành, mới đến gần đã cảm nhận được nhiệt độ nóng rát.
"Đường Miên! Đường Miên ——"
Tần Mạc giơ tay lên che mặt, không ngừng gọi tên Đường Miên, ngọn lửa suýt quẹt vào mắt anh, nhưng anh vẫn cố tiến lại gần hơn.
"Đừng ở lại đó nữa, mau quay lại đi! Chỗ đó sắp nổ rồi!"

Một đội viên đi ngang qua lớn tiếng cảnh báo, nhưng trong đầu Tần Mạc lúc này chỉ vang lên tiếng ù ù, xung quanh trở thành tiếng ồn hỗn loạn, chỉ còn một suy nghĩ duy nhất vang vọng trong đầu anh
——
Đường Miên đã chết.
Mùi xăng nồng nặc lại một lần nữa phả ra, sức nóng khiến áp suất trong các thùng dầu không ngừng tăng lên, Tần Mạc lúc này mới nhận ra sự nguy hiểm, quay người chạy ra ngoài, nhưng cùng lúc đó, áp suất trong các thùng dầu đã chạm ngưỡng ——
Bùm ————
Sóng xung kích* hất văng anh xuống đất, hơi nóng cuồn cuộn bốc lên, nhưng nhiệt độ cao như anh dự đoán lại không đến.
*Sóng xung kích (hay còn gọi là sóng sốc) là một loại sóng lan truyền với tốc độ rất cao, thường xuất hiện trong các vụ nổ hoặc các hiện tượng nổ lớn. Nó là sự thay đổi đột ngột trong áp suất, nhiệt độ và mật độ của môi trường, gây ra các lực mạnh mẽ có thể gây ra thiệt hại nghiêm trọng.
Có người ở sau lưng đẩy anh về phía trước.
Tần Mạc sững người, quay đầu lại nhìn người vừa đến, lập tức nổi giận:
"Mẹ kiếp Lạc Bàn, con mẹ nó ai bảo cậu chạy theo tới đây!?"
Miệng thì mắng, nhưng trên gương mặt Tần Mạc lại đầy lo lắng. Anh bước tới, ôm Lạc Bàn bế ngang lên, chạy đến chỗ vòi nước mới đặt cậu xuống, kéo áo sau lưng cậu lên, tấm lưng trắng trẻo của Lạc Bàn đã xuất hiện một mảng đỏ lớn do bị bỏng nặng.
Nước lạnh chạm vào vết bỏng, cơ thể Lạc Bàn co rúm lại, trái tim Tần Mạc cũng run lên theo.
Đúng là anh muốn Lạc Bàn ôm mình, nhưng chắc chắn không phải theo cách này.
Tiếng nổ lớn cùng với khói đen dày đặc bay lên trời tạo thành dấu hiệu lớn trong khu vực bán kính hàng chục dặm, lũ xác sống từ bốn phương tám hướng bị tiếng động ở căn cứ thu hút, nhanh chóng kéo đến.
Ngọn lửa vẫn đang cháy, những tiếng nổ vẫn tiếp tục vang lên.
Một đám xác sống nhanh chóng tụ tập bên ngoài căn cứ, vừa gào rú vừa lao vào phía trong. Lúc đầu, bức tường vẫn đủ sức chống đỡ sự

tấn công của bọn chúng, nhưng số lượng xác sống ngày càng nhiều, lớp này chồng lên lớp khác, chẳng mấy chốc chúng đã tràn qua tường.
"Xuống hầm! Tất cả xuống hầm!"
Trong đám đông có người hét lên.
Đội viên trực trên tầng thượng cầm cung nỏ bắn liên tục, nhưng chẳng bao lâu họ cũng phải thu vũ khí chạy về ký túc xá. Mấy mũi tên bắn ra chẳng khác nào muối bỏ bể khi phải đối mặt với hàng vạn xác sống.
Tần Mạc nhìn thấy lũ xác sống đang tiến đến, vội vã khóa vòi nước lại, kéo tay Lạc Bàn định chạy, nhưng chưa kịp chạy được hai bước, Lạc Bàn đã khuỵu chân ngã xuống đất.
"Sao thế?"
Tần Mạc quay lại đỡ cậu dậy, sắc mặt Lạc Bàn trắng bệch, một mảnh sắt nhỏ đã cắm sâu vào bắp chân của cậu, cậu đưa tay định rút nó ra, nhưng vừa kéo một cái, cơn đau nhói lên khiến cậu đổ mồ hôi lạnh. Thấy vậy, Tần Mạc lập tức ngồi xổm xuống trước mặt cậu:
"Leo lên, nhanh lên."

Tác giả: Không hiểu sao tôi lại thích mấy tình tiết quê mùa này.

Chương 29: Chương 29

"Tiểu Lạc, giờ chúng ta phải làm gì? Chết cùng ngày cùng tháng cùng năm sao?"

Các đội viên trên mặt đất vội vàng lao về phía những cánh cửa ngầm. Khi Tần Mạc cõng Lạc Bàn đến căn phòng có cánh cửa ngầm, một đám người đã chặn kín lối vào.
"Chuyện gì xảy ra vậy?!"
"Chết tiệt, cửa bị khóa rồi, đang cố mở đây."
"Mở được rồi!"
Đội viên gần cửa nhất dùng dây thép mở khóa, nhưng vẫn không đẩy được cửa ra.
"Chết tiệt, cửa không đẩy được!"
Tần Mạc cảm thấy lòng nặng trĩu, một dự cảm chẳng lành tràn ngập trong anh.
Bọn họ đã bị người khác tính kế.
Mà kẻ đó, rất có khả năng chính là tên nội gián vẫn chưa bị tìm ra.
Khóa cửa này tám phần đã bị người động tay chân, đợi đến lúc họ nghĩ ra cách mở cửa thì e rằng lũ xác sống đã tìm đến đây.
Tần Mạc nói: "Cửa này không mở được nữa, đừng phí thời gian ở đây."
Anh bỏ lại một câu rồi bước ra khỏi phòng, chạy về phía cầu thang, định leo lên tầng thượng để tránh.
Cả căn cứ nhanh chóng rối loạn như nồi cháo, số lượng người sống và xác sống chênh lệch quá lớn. Kho vũ khí lại bị hủy hoại hoàn toàn, chỉ với cung nỏ và súng hiện tại, họ chẳng có cách nào chống trả.
Những người dưới tầng hầm bị cô lập với bên ngoài, tiếng gõ cửa ầm ĩ. Cuối cùng cũng có người nghe thấy tiếng động và chạy về phía

lối đi, nhưng ngay lúc đó, tiếng hét thảm vang lên từ bên ngoài.
Các đội viên định mở cửa bỗng khựng lại, tiếng đập cửa dữ dội vẫn tiếp tục. Tống Tụ Bình từ văn phòng đi đến lối đi:
"Sao còn chưa mở cửa, còn đứng đó làm gì?"
Các đội viên bên ngoài nghe thấy giọng Tống Tụ Bình, như vừa túm được cọng cỏ cứu mạng, liền hét lên:
"Chỉ huy Tống! Là chỉ huy Tống phải không! Chỉ huy Tống mau mở cửa đi!"
Đội viên nọ vẫn còn chần chừ, tay chân lóng ngóng nhìn Tống Tụ Bình. Khi Tống Tụ Bình định mở cửa thì người đó chặn lại:
Đội viên: "Phía ngoài có xác sống..."
Tống Tụ Bình lập tức ngừng động tác, tập trung lắng nghe một lúc. Bên ngoài tiếng kêu cứu xen lẫn tiếng gầm gừ "hừ hừ" thấp trầm. Chẳng mấy chốc, máu bắt đầu thấm qua khe cửa. Tống Tụ Bình nhanh chóng cầm bộ đàm lên, hạ giọng ra lệnh:
"Tất cả những người dưới tầng hầm chú ý... không được mở cửa ngầm, nhắc lại, không được mở cửa ngầm..."
Một khi xác sống vào tầng hầm, với tình hình nhân lực và sức mạnh hiện tại, họ không thể trụ được bao lâu. Cả căn cứ Thân Vị sẽ nhanh chóng sụp đổ.
Người giãy giụa cầu sống ngoài cửa nghe thấy giọng Tống Tụ Bình qua bộ đàm, liền chửi rủa:
"Tống Tụ Bình, ông đang làm cái quái gì vậy?! Ông có phải là người không? Đ.M tám đời tổ tông mày! A—"
Những người bên trong cúi đầu không nói, Tống Tụ Bình nghiến chặt răng, tay run rẩy khóa lại cửa vốn đã được mở ra, khẽ nói một câu:
"Xin lỗi."

Tần Mạc còn chưa kịp đến cầu thang, một bầy xác sống đã ào tới từ phía trước. Anh lập tức dừng lại, quay đầu chạy ngược lại, nhưng lối phía sau cũng tràn ngập xác sống. Đang lúc sắp bị kẹp giữa hai đầu, Tần Mạc linh hoạt chuyển hướng, chạy về phía dốc nghiêng bên trái. Dốc này cực kỳ dốc, Tần Mạc trượt chân suýt ngã. Anh vội kéo cánh tay Lạc Bàn, đặt lên cổ mình:
"Ôm chặt vào, ngã xuống thì đau lắm đấy."

Anh bám vào hai bên cây khó khăn xuống dốc, xuyên qua lớp lá cây rậm rạp, trước mắt hiện ra sân bóng rổ đổ đầy xe tải.
Sân bóng rổ này vẫn chưa bị xác sống chiếm đóng. Tần Mạc từ bậc thềm cao gần hai mét nhảy xuống, chạm đất khiến chân tê dại. Anh không quên nhấc Lạc Bàn lên cao hơn.
Vết bỏng trên lưng đau rát, Lạc Bàn vô thức nắm chặt vạt áo dưới tay, hơi thở gấp gáp phả vào tai Tần Mạc, lông mày nhíu chặt, mắt nhắm nghiền.
Những chiếc xe trong căn cứ phần lớn không khóa. Tần Mạc nhanh chóng chạy đến một chiếc xe tải, mở cửa ghế phụ, đỡ Lạc Bàn lên, sau đó đóng cửa lại, chạy sang vị trí lái. Ngồi xuống, anh mới thở phào nhẹ nhõm.
Vải thô cọ vào vết bỏng trên lưng khiến Lạc Bàn đau đớn, cậu buộc phải uốn cong người để giảm bớt cảm giác khó chịu. Tần Mạc nhanh chóng lục tìm hộp y tế dự phòng dưới ghế xe tải, lấy ra kéo và nhíp.
Anh giữ lấy cổ chân Lạc Bàn, nhẹ nhàng nâng lên, rồi cắt phần ống quần, xé toạc lớp vải để lộ ra vết thương trên chân cậu.
Như hiểu anh định làm gì, ánh mắt Lạc Bàn hiện rõ nỗi sợ, tay bấu chặt vào ghế xe, quay đầu không dám nhìn, hơi thở run rẩy.
Tần Mạc trêu: "Giờ mới biết sợ à, lúc nãy không phải dũng cảm lắm sao?"
Anh lấy chai cồn, mở nắp, cơ thể Lạc Bàn lập tức căng lên. Chỉ thấy chân lạnh buốt, cồn rửa trôi bùn đất và máu quanh vết thương, sau đó cơn đau dữ dội ập đến. Cậu cắn chặt môi, không dám rên lên dù chỉ một tiếng.
Tần Mạc cũng không khá hơn là bao, tay cầm nhíp run rẩy, dùng cổ tay lau mồ hôi trên mặt.
Mảnh sắt méo mó không đều, Tần Mạc loay hoay một hồi vẫn không dám xuống tay. Cuối cùng, anh xoay người Lạc Bàn lại, ôm vào lòng, hai chân kẹp chặt thân cậu để tránh lát hồi cậu giãy giụa.
"Tôi sẽ làm nhanh thôi... Đau cũng đừng đánh tôi, tôi cũng không có kinh nghiệm..."
Anh nói xong liền gắp chặt góc mảnh sắt, mạnh tay kéo ra ngoài. Cạnh mảnh sắt xé toạc da thịt, máu tươi rỉ ra, chảy dọc theo da xuống tay Tần Mạc. Lạc Bàn đau đến ngất, không kiềm được tiếng r.ên rỉ nghẹn lại trong cổ họng. Lồng ngực phập phồng kịch liệt, mồ

hôi lạnh túa ra trán, động tác của Tần Mạc vẫn tiếp tục.
Tần Mạc an ủi: "Sắp xong rồi... cố chịu thêm chút nữa..."
Ngoài cửa sổ, mấy chục con xác sống đang tiến lại, chen chúc nhau trên con đường nhỏ ngoài sân bóng. Tần Mạc dốc hết sức giật mạnh, cuối cùng cũng rút được mảnh sắt ra, nhẹ nhõm thở phào, lấy băng gạc băng vết thương lại.
Tần Mạc hỏi: "Kỹ thuật của tôi cũng ổn chứ, hả?"
Lạc Bàn còn chưa kịp thở đều, cũng chẳng có tâm trí để ý việc nằm trong lòng Tần Mạc. Hai tay buông thõng, môi trắng bệch không còn chút máu.
Tần Mạc đỡ cậu ngồi thẳng lại. Dù rất muốn ôm người thêm chút nữa, nhưng bây giờ xác sống sắp phát hiện ra chỗ trốn của họ, phải rời đi càng sớm càng tốt.
Tần Mạc nói: "Ngồi vững nhé, tôi lái Porsche đưa cậu đi hóng gió đây."
Anh tìm chìa khóa xe gần bảng điều khiển, lập tức khởi động động cơ, đạp ga, quay vô lăng chạy về phía cổng ra.
Xác sống tập trung nhiều nhất ở mấy cửa ngầm, đám xác sống trước sân bóng này không cản nổi xe tải. Xác sống chắn đường bị đâm bay lên không trung, có mấy con lăn lên cửa kính xe.
Nhờ có lớp kính một chiều nên lũ xác sống không nhìn thấy người bên trong, cũng không kịp ngửi thấy mùi, vì vậy chúng không hung hăng tấn công. Tần Mạc đạp mạnh ga, lái xe hướng ra ngoài, nhưng khi đến gần cổng chính thì phải đột ngột phanh lại.
Tần Mạc chửi thề: "Mẹ kiếp, đúng là muốn điên mà..."
Chỉ thấy trước cổng đã chật kín xác sống, đông đúc đến mức không còn một khoảng trống, lái xe qua đó chỉ có con đường chết.
Tần Mạc nhìn Lạc Bàn: "Tiểu Lạc, giờ chúng ta phải làm gì? Chết cùng ngày cùng tháng cùng năm sao?"
Lạc Bàn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.
Cảnh tượng tựa như địa ngục trần gian.
"Nếu phải chết thì chết nhanh đi..." Cậu yếu ớt nói, "Đau chết mất rồi."
Miệng thì nói đến chết, nhưng trong đầu Tần Mạc lại đang tính toán đường thoát. Cổng chính không được, lối sau cũng bị xác sống chặn kín, giờ đây Đại học công nghệ Tập Thành đã trở thành nơi nguy

hiểm nhất, không còn chỗ nào an toàn để lái xe ra ngoài.
Tần Mạc quyết định: "Đánh cược một phen, ra được thì tốt, không ra được... thì chết tại đây."
Anh nhấn ga lần nữa, từ bỏ ý định đi qua cổng chính, quay xe lái về phía sân thể dục, tăng tốc hết cỡ, lao qua cổng sắt vào sân.
Sân thể dục dù cũng đầy xác sống nhưng diện tích khá rộng, mật độ xác sống thưa thớt, không thể ngăn cản được chiếc xe tải.
Bức tường ở đây cao tới hơn sáu mét, Tần Mạc không nhìn thấy được bên ngoài, chỉ có thể cắn răng mà lao tới. Anh đang đánh cược rằng lũ xác sống sẽ dồn về chỗ dễ vào hơn, để lại một khoảng trống bên ngoài bức tường cao này, đồng thời hy vọng chiếc xe tải có thể đâm xuyên qua ba lớp gạch đỏ mà không bị hỏng ngay tại chỗ.
Dù có hỏng thì cũng chấp nhận được, chết trong xe còn hơn rơi vào miệng lũ xác sống.
Kim đồng hồ tốc độ trên bảng điều khiển nhảy từ 60 lên 80, cảnh vật trước mắt thu hẹp lại thành một bức tường gạch xám đang tiến đến gần. Phần đầu xe va vào tường, lực va chạm mạnh đến nỗi tấm kim loại phía trước bị bóp méo. Tần Mạc nghiến chặt răng, hai tay bám chặt vô-lăng.
Trong khoảnh khắc tiếp theo, bức tường cao bị phá ra một lỗ lớn, gạch vụn rơi xuống xe, kêu loảng xoảng. Chiếc xe tải màu xanh lao qua bức tường, bánh xe nghiền lên những mảnh vỡ, thân xe chao đảo dữ dội, rồi bánh trước chạm đất vững vàng, tốc độ quay trở lại, phá tan đám xác sống bên ngoài tường.
Tần Mạc hét lên: "Mẹ nó, tôi đúng là quá lợi hại!"
Lòng bàn tay Tần Mạc đã ướt đẫm mồ hôi. Thật may mắn, anh đã đoán đúng. Đám xác sống ở đây thưa thớt hơn nhiều so với chỗ cổng chính. Anh đạp ga, lái xe băng qua dải cây xanh rồi lao ra đường. Đám xác sống vẫn đang ùn ùn kéo về căn cứ, trong khi chiếc xe tải rẽ dòng, lao về hướng ngược lại, càng lúc càng xa khỏi căn cứ.
Một số xác sống đổi hướng đuổi theo chiếc xe, số lượng trước đầu xe ngày càng nhiều, chất chồng lên nhau thành ba, bốn lớp. Tần Mạc lái xe đâm vào cửa hàng ven đường, những xác sống bám trên kính chắn gió bị kẹp giữa tường và xe, nát thành đống thịt. Máu tươi bắn tung tóe, anh lập tức đạp côn, lùi xe, quay đầu trở lại đường

chính.
Tần Mạc gọi: "Tiểu Lạc, giờ thấy sao rồi... Tiểu Lạc?"
Lạc Bàn ngồi ghế phụ, nghiêng đầu như thể đang ngủ. Nghe thấy Tần Mạc gọi, cậu hé mắt nhìn ra ngoài rồi lại nhắm lại.
Lạc Bàn: "Vô cùng tốt..."
Nếu không phải giọng cậu nhỏ như tiếng ruồi, ngón tay đang bấu chặt ghế đến mức tạo thành vết lõm thì Tần Mạc đã tin rồi.
Tần Mạc: "Hôm nay thế này là không có lần sau đâu, lần sau còn dám tự ý chắn dao cho tôi là tôi gỡ đầu cậu xuống."
Trong lòng Lạc Bàn dâng lên một cảm giác tủi thân, rõ ràng là vì muốn tốt cho anh, vậy mà Tần Mạc còn không vui.
Lạc Bàn: "Anh thật không có lương tâm."
Tần Mạc vừa lái xe vừa nói chuyện với Lạc Bàn, cố gắng chuyển hướng sự chú ý của cậu để giảm bớt nỗi đau.
Tần Mạc: "Ừ, tôi đúng là không có lương tâm đấy. Ai quy định người nhất định phải có lương tâm?"
"Được thôi, lần sau tôi mặc kệ anh," Lạc Bàn quay đầu sang chỗ khác, chỉ còn chừa cho Tần Mạc cái gáy, "Có nổ chết cũng mặc kệ."
Nghe vậy, Tần Mạc nhướn mày, đưa tay chọc vào vai Lạc Bàn, cậu lại lập tức xích về phía cửa xe.
Chẳng lẽ cậu ấy giận thật rồi?
"Nổ chết thì cũng phải lo chứ..." Tần Mạc thử tìm cách chữa cháy, "Cũng phải thu dọn xác giúp tôi chứ."
Lạc Bàn quay đầu lại, lườm anh một cái rồi tức giận đáp: "Dọn cái rắm!"
Thế là xong, vừa rồi có giận hay không thì không biết, giờ thì giận thật rồi.
Tần Mạc không biết cách dỗ dành người khác. Chủ yếu là trước giờ cũng chẳng cần dỗ ai, ai giận thì cứ để họ giận, nếu không chịu được thì tìm đến đánh nhau, đánh cho nằm xuống là xong. Giờ anh cần gấp kiến thức về khoản này, nhưng đầu thì trống rỗng.
Tần Mạc: "Hay là tôi kể cậu nghe chuyện cười nhé?"
"Không nghe."
"Hay tôi hát cho cậu nghe?"
"Không nghe."
"Vậy tôi... tôi sai rồi?"

Tần Mạc nghĩ thầm: Trẻ con hờn dỗi thì phải làm sao? Chắc là thiếu đòn!

Chương 30: Chương 30

Báo ứng đã đến, đã quá muộn.

Được, đoán mò cũng đúng rồi, đây là câu trả lời chính xác.
Lạc Bàn: "Lái xe cẩn thận đi."
Đại học Công nghệ Tập Thành, bãi đậu xe ngầm.
Tống Tụ Bình và Tô Hối đứng trong phòng họp với vẻ mặt nặng nề, xung quanh im lặng như tờ
Tống Tụ Bình: "... Còn lại bao nhiêu người?"
Các đội viên nhìn nhau, không ai dám lên tiếng trước. Tô Hối đếm số người, nói nhỏ:
"Khoảng bảy, tám mươi người."
Tống Tụ Bình thở dài một hơi, miệng lẩm bẩm:
"Bảy, tám mươi... bảy, tám mươi..."
Căn cứ ban đầu có bốn, năm trăm người, trong chớp mắt chỉ còn lại một phần năm. Tống Tụ Bình rít một hơi lạnh, cơ thể mềm nhũn, suýt nữa thì ngất, may mà có Tô Hối bên cạnh đỡ kịp.
Tống Tụ Bình: "Hôm nay... ai là người trực ở kho vũ khí?"
Trong đám đông có người đáp:
"Đội 001, Đường Miên và Phương Chân Hạo."
Người đó nói xong, nhìn xung quanh, những người khác cũng nhanh chóng tìm kiếm gương mặt của hai người này trong đám đông.
"Nhưng hình như... họ không có ở đây."
"Tốt..." Tống Tụ Bình dường như vẫn chưa hoàn hồn, động tác hơi chậm chạp, "Tôi biết rồi, các cậu về trước đi."
Sự hỗn loạn trên mặt đất vẫn tiếp diễn, từ cửa ngầm còn có thể nghe thấy tiếng động của lũ xác sống, nhưng không còn nghe thấy tiếng la hét của con người. Những đội viên đó hoặc đã trở thành xác sống, hoặc tìm được chỗ trú ẩn để trốn, nhưng phần lớn là trường

hợp đầu tiên.
Toàn bộ mặt đất của căn cứ đã bị lũ xác sống xâm chiếm, rời khỏi nơi ngầm này là đường chết. Giờ chỉ còn cách chờ trung tâm phái đội cứu viện đến.
Hòn đảo Mạt Lị mới vừa gửi tới ba, bốn mươi người, giờ đây lại mất đi ba, bốn trăm người. Tống Tụ Bình trở lại văn phòng, tháo kính xuống, cau mày đến nỗi thành hình chữ Xuyên (川), kiệt sức ngồi xuống ghế.
"Tại sao..."
Một cánh tay ông đặt lên bàn, trên chiếc bàn gỗ cũ đầy vết trầy xước nằm im một cuốn sổ tay màu đen.
Tống Tụ Bình cầm cuốn sổ lên với vẻ hoài nghi, cuốn sổ này không phải của ông, ông cũng chưa từng để tài liệu nào trực tiếp lên bàn.
Tống Tụ Bình mở trang đầu tiên của cuốn sổ, nét chữ non nớt ghi tên của chủ nhân cuốn sổ: "Đường Bì."
Ông tiếp tục lật ra sau, mỗi trang chỉ có vài câu ngắn ngủi, ở góc phải dưới của trang còn ghi rõ ngày tháng.
"[Hôm nay ba mang về cho con một bó hoa linh lan màu tím, con đặt nó trong chậu hoa ở tầng hai, nhưng mẹ không cho con tưới nước, nên nó nhanh chóng chết khô.]"
"[Sáng nay ba đi ra ngoài, hôn lên má con, lâu rồi ba chưa cạo râu, đâm vào đau quá. Lần sau con không cho ba hôn nữa. Nhưng đến giờ ba vẫn chưa về, mẹ nói ba bị lạc đường, nhưng con biết, ba sẽ không trở về nữa.]"
[...]
Tống Tụ Bình lật từng trang, cho đến trang cuối cùng, trang này được viết kín chữ, và nét chữ hoàn toàn khác với trước.
Trên đó ghi lại những việc ông đã làm, những hành vi mà ông tự cho là có thể qua mắt người khác.
Nét chữ càng nhìn càng quen thuộc, mực đậm trên trang giấy như sợi dây vô hình bóp nghẹt hơi thở của ông.
"Trương Cửu An..."
Đột nhiên, "bộp" một tiếng, cuốn sổ trên tay rơi xuống bàn, Tống Tụ Bình đứng đó, nhìn chằm chằm vào bìa màu đen, cảm xúc trong mắt phức tạp, dường như vừa kinh ngạc, vừa có chút bi thương.
"Xin lỗi..."

Ông mấp máy môi, một giọt nước mắt trượt dài theo nếp nhăn nơi khóe mắt.

Năm 2028, năm đầu tiên thành lập tổ chức Nhật Quỹ.
Lúc bấy giờ, Tống Tụ Bình vẫn còn mái tóc đen dày, ở độ tuổi ngoài ba mươi, dựa vào khả năng và đầu óc của mình, ông đã tập hợp một nhóm người sống sót, đồng thời đạt được thỏa thuận hợp tác với Trung tâm nghiên cứu phòng chống dịch bệnh Tập Thành. Nhóm người sống sót chịu trách nhiệm bảo vệ, đổi lại, viện nghiên cứu sẽ ưu tiên cung cấp lô thuốc hồi phục đầu tiên cho họ. Hai bên đạt được đồng thuận, cùng nhau thành lập tổ chức Nhật Quỹ.
Tổ chức Nhật Quỹ mới thành lập chưa hoàn thiện về nhiều mặt, không ít người xem nó như nơi trú ẩn, dắt cả nhà đến nương nhờ. Nhưng Nhật Quỹ không có đủ nguồn lực cho những người chỉ biết ăn chờ chết, họ cần những người có giá trị.
Tống Tụ Bình mỗi ngày đều dẫn người ra cổng, và mỗi lần ông đến, trước cổng đều chật kín người.
Ánh mắt sắc bén lướt qua đám đông, ông chỉ tay vào một cậu thiếu niên khoảng mười bảy, mười tám tuổi cách đó không xa, ra hiệu cho cậu đến. Chàng trai xúc động đứng dậy, đỡ một bà cụ tóc bạc đến gần.
Tống Tụ Bình phớt lờ ánh mắt đầy khẩn cầu của cậu thanh niên, nói với cậu: "Muốn vào đây cũng được, nhưng chỉ một mình cậu thôi."
"Còn bà nội tôi thì sao..."
"Rất tiếc, nơi này không thu nhận người già."
Câu này vừa dứt, ngay lập tức có người muốn lên tiếng tranh luận, nhưng bà cụ lại không nghe thấy gì, chỉ liên tục gật đầu, đẩy cháu trai đến trước mặt Tống Tụ Bình.
Tiêu chuẩn tuyển người của Nhật Quỹ rất đơn giản, hoặc biết đánh nhau, hoặc biết làm việc.
Dù vậy, số người vào được Nhật Quỹ cũng không ít. Trong khoảng một tháng, dân số trong nội bộ Nhật Quỹ đã đạt đến mức bão hòa.
Tống Tụ Bình lại đến cổng một lần nữa, nói với những người sống sót tìm đến đây:
Tống Tụ Bình: "Từ hôm nay, nơi này sẽ không thu nhận thêm bất kỳ ai nữa, mọi người về đi."

"Chúng tôi đến đây không dễ dàng! Anh nói không thu là không thu nữa sao!"
Tống Tụ Bình không tranh cãi: "Đúng, tôi nói không thu, thì không thu nữa."
Lúc ông nói những lời này, gương mặt không biểu lộ cảm xúc, từ chối dứt khoát, nói xong liền quay đầu bước đi, đóng cửa sắt lại. Mọi người không còn cách nào, đành rời đi trong lòng đầy bất mãn.
Sau đó mỗi ngày vẫn có người chờ trước cổng, nhưng Tống Tụ Bình không còn xuất hiện nữa. Theo thời gian, số người tìm đến ngày càng ít, nhưng vẫn có những kẻ gan dạ trèo tường vào, nhưng chỉ sau hai ngày sẽ bị phát hiện và không thương tiếc đuổi ra khỏi căn cứ.
Thế lực của Nhật Quỹ ngày càng lớn mạnh, còn Tống Tụ Bình thì bắt đầu thực hiện việc thanh lọc bí mật hàng tháng với các thành viên trong căn cứ. Bất cứ ai bị thương, tàn tật, kể cả những người vì bảo vệ ông mà bị thương, một khi mất đi giá trị, sẽ biến mất không một tiếng động, trở thành hồn ma chết thảm dưới miệng xác sống.
Sau đó, khi lương thực cạn kiệt, ông lại dẫn người đi đến các cánh đồng và trang trại xung quanh, không quan tâm chủ nhân có đồng ý hay không, tất cả đều bị thu vào túi của Nhật Quỹ. Những người sống sót may mắn tìm được đường sống, chỉ muốn tự bảo vệ mình, đều bị cưỡng ép trở thành lao động cho Nhật Quỹ.
Những thủ đoạn không thể lộ ra ánh sáng này ông chưa bao giờ nhắc tới trước mặt mọi người. Những người biết sự thật cũng giữ kín như bưng. Tống Tụ Bình hứa rằng, chỉ cần họ giữ kín miệng, Nhật Quỹ sẽ cung cấp sự bảo vệ trong bất kỳ tình huống nào.

Tháng 7 năm 2029, vào một buổi hoàng hôn mùa hè mưa như trút nước, một người đàn ông toàn thân ướt đẫm bám trước cổng, bất chấp có thể thu hút đám xác sống xung quanh, lớn tiếng hét lên:
"Tống Tụ Bình! Tôi muốn gặp Tống Tụ Bình!"
Nhân viên bảo vệ từ chòi canh chạy ra, ra hiệu cho người đàn ông ngậm miệng lại, nhưng người đàn ông như không nghe thấy, vẫn tiếp tục la hét. Trời sắp tối, nhân viên bảo vệ lo sợ sẽ thu hút đám xác sống, đành phải đưa hắn vào trong.
"Anh Tống, có người đang gây náo loạn, muốn gặp anh."

Nhân viên bảo vệ lấy ra bộ đàm, lúc này Tống Tụ Bình đang đứng trên tầng cao của tòa nhà trong sân, từ xa nhìn thấy cảnh hỗn loạn.
Tống Tụ Bình: "Không gặp, nhanh chóng đuổi anh ta ra."
Người đàn ông nghe thấy giọng Tống Tụ Bình, vội vàng giật lấy bộ đàm từ tay nhân viên bảo vệ:
"Tôi là Trương Cửu An đây, tôi là Trương Cửu An!"
Nghe thấy cái tên này, Tống Tụ Bình cau mày, cẩn thận quan sát người đàn ông đứng trước cổng.
Trương Cửu An là người bạn thân nhiều năm của ông, họ đã cùng nhau trải qua sinh tử trong quân đội, nhiều người đều biết quan hệ của hai người rất thân thiết. Lợi dụng tên của Trương Cửu An để lừa đảo ăn uống.
Trương Cửu An thân hình cao lớn, còn người đàn ông trước mặt lại gầy yếu, giọng nói cũng không giống với Trương Cửu An trong ký ức của ông. Tự nhiên, Tống Tụ Bình cho rằng đây là một kẻ lừa đảo.
Ông tiếp tục ra lệnh:
"Người ở gần cổng, còn chờ tôi nói sao?"
Nhân viên bảo vệ thu lại bộ đàm, người đàn ông hoảng hốt:
"Tôi chỉ cần một miếng ăn, chỉ cần một miếng ăn tôi sẽ đi, anh ra đây!"
Người đàn ông trừng mắt giận dữ, thấy cầu xin không thành, liền đổi bộ mặt khác, giận dữ mắng:
"Tống Tụ Bình, đồ súc sinh, mày cướp đất của mẹ tao, mày sống sung sướng trên máu của người khác, có giỏi thì ra đây!"
Đáng tiếc, nhân viên bảo vệ đã cắt đứt liên lạc, cơn mưa to che lấp tiếng hét của người đàn ông. Tống Tụ Bình chỉ có thể nhìn thấy người đàn ông bên dưới bị kéo ra khỏi cổng, không nghe rõ hắn nói gì.
Khi màn kịch này kết thúc, trời đã gần tối, người đàn ông cuối cùng cũng ra đi tay trắng, trước khi đi còn quay lại nhìn sâu về phía Tống Tụ Bình.
Tống Tụ Bình bị ánh mắt đó ghim chặt tại chỗ, một cảm giác quen thuộc kỳ lạ dâng lên trong lòng. Cuối cùng hắn cũng nhận ra, vội vàng lấy bộ đàm, quay người chạy xuống tầng:
"Cho anh ta quay lại, mau cho anh ta quay lại!"
Nhận được lệnh, nhân viên bảo vệ định mở cửa sổ, nhưng đột ngột

đối mặt với một xác sống, vội vàng dừng tay, nét mặt lộ vẻ khó khăn.
Năm phút sau, Tống Tụ Bình chạy xuống dưới, nhưng đã quá muộn, bóng dáng người đàn ông đã biến mất trong màn đêm đen kịt.
Mẹ của Trương Cửu An vốn dựa vào một mảnh ruộng để sống qua ngày, nhưng đất bị Nhật Quỹ cưỡng chế thu hồi. Bà cũng vì già yếu mà bị bỏ rơi, cuối cùng chết thảm tại nhà, hóa thành một đống xương trắng.
Là Nhật Quỹ giết bà, là Tống Tụ Bình giết bà.
Trương Cửu An biết rõ điều này, nhưng khi rơi vào đường cùng, hắn vẫn phải cắn răng cúi đầu cầu xin sự cứu trợ của Tống Tụ Bình, vì vợ hắn đã nhiều ngày không ăn, chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt.
Nhưng Tống Tụ Bình từ chối, thậm chí không thèm ra gặp hắn.

Kể từ đó, Trương Cửu An không bao giờ đến nữa, cho đến mười bảy năm sau, trên cây cầu vượt biển, hắn cũng chết dưới tay của Tống Tụ Bình.
Vệt máu mà mũi tên tạo ra vẫn còn hiện rõ trước mắt, máu đỏ tươi hòa vào đất bùn, trong vũng máu phản chiếu dáng vẻ kiêu ngạo của Tống Tụ Bình.
Ông là một nhà lãnh đạo quyết đoán, đã từng trực tiếp hoặc gián tiếp tước đoạt mạng sống của vô số người vô tội. Ông tin rằng đó là sự hy sinh cần thiết, là sự lựa chọn hợp lý khi nguồn tài nguyên hạn chế.
Cho đến lúc này, khi đám xác sống tràn vào, những thành quả mà ông khổ tâm gây dựng trong nhiều năm đã bị phá hủy trong vòng chưa đầy một giờ, còn ông trở thành kẻ chỉ có thể trốn dưới đất chờ người khác cứu giúp. Quả báo mà ông gieo suốt bao năm nay cuối cùng cũng trở lại với ông.
Ông tự nói với chính mình:
"Cửu An... Là tôi có lỗi với cậu..."
"Tôi đã sai rồi... Xin lỗi..."
Nhưng lời xin lỗi muộn màng này không kịp gửi tới bất kỳ ai.
Báo ứng đã đến, đã quá muộn.

Chiếc xe tải vẫn đang lao về phía vô định. Lúc này hoàng hôn đã tới,

Tần Mạc vốn định lái xe đến căn cứ gần đó, nhưng tốc độ xe ngày càng chậm, xăng trong bình sắp cạn.
Tần Mạc: "Xem ra chúng ta phải tìm chỗ qua đêm rồi."
Phản ứng của Lạc Bàn với thế giới bên ngoài ngày càng ít đi. Trên đường Tần Mạc liên tục nói không ngừng, từ phong cảnh ở Tập Thành đến đạo đức của xác sống, cứ vài phút lại thử kiểm tra hơi thở của người bên cạnh, xác nhận rằng người này còn sống.
Lạc Bàn tự cảm thấy ngoài việc đau đớn thì không có vấn đề gì, chỉ là không muốn để ý đến Tần Mạc mà thôi, dù sao anh thật sự quá ồn ào.
Tần Mạc: "Mẹ kiếp, sao vẫn chưa ra khỏi thành phố chứ? Khu dân cư trước đây ở đâu nhỉ? Tiểu Lạc, cậu có nhớ không?"
Hỏi cậu còn chẳng bằng đi hỏi chuột trong cống đi.
Lại tiếp tục lái thêm mười mấy phút, không tìm thấy khu dân cư, lại mò mẫm đến ngoại ô.
Tần Mạc: "Xem ra không phải là không tìm thấy, mà là tôi không nhìn thấy... Thực ra ở trên xe cũng có thể qua đêm, cậu nói xem có đúng không?"
Ngoại ô có lợi thế của ngoại ô, số lượng xác sống xung quanh ít, mức độ an toàn cao hơn nhiều so với khu dân cư đông đúc.
Tần Mạc tìm một nơi dừng xe, như đã có ý định từ trước, kéo Lạc Bàn lại gần, không nói hai lời hôn một cái lên mặt người ta.
Lạc Bàn: "... Anh nghĩ tôi bây giờ đánh không lại anh à?"

Chương 31: Chương 31

"Đẹp trai không?"

Tần Mạc: "Tôi lái xe cả ngày rồi, coi như là thưởng cho tôi đi."
Lạc Bàn: "Bỏ tay ra."
Giờ không có thời gian để anh giở trò lưu manh, mặc dù Tần Mạc rất muốn nhân cơ hội này s.ờ soạng vài cái, nhưng tình hình không khả quan, Lạc Bàn trên người còn mang thương tích. Anh chỉ đành nếm thử đôi chút rồi dừng lại, sau đó bắt đầu quan sát xung quanh.
Thế nhưng bên ngoài xe tối đen như mực, đêm nay thậm chí không có cả trăng, chỉ nhìn thấy những giọt nước lờ mờ trên cửa sổ xe.
Bên tai vang lên tiếng mưa rả rích, Tần Mạc khóa cửa xe lại, lấy ra một chiếc đèn chiếu sáng cỡ đồng xu dán lên ghế.
Anh dựa vào ánh sáng yếu ớt đó, kéo vạt áo phía sau lưng Lạc Bàn lên. Vết bỏng đỏ lúc trước giờ đã bắt đầu nổi lên những mụn nước, chi chít khiến Tần Mạc nhíu mày, chỉ hối hận vì đã lấy hết thời gian học lớp y tế để đi chơi bài, chẳng nghe được buổi nào.
Tần Mạc: "Cậu... bây giờ cảm thấy thế nào?"
Một câu vô nghĩa, nhìn là biết không ổn rồi.
Lạc Bàn: "... Đau."
Có lẽ rất đau, bởi giọng nói của cậu còn hơi run.
Tần Mạc: "Giờ phải làm sao đây?"
Vừa lẩm bẩm, anh vừa lục lọi hộp thuốc, cũng chẳng tìm được cái ống thuốc nào ghi là chuyên trị bỏng. Anh thầm chửi rủa rồi dẹp sang một bên.
Tần Mạc: "Cái hộp thuốc vớ vẩn, đến cả thuốc trị bỏng cũng không có."
Vì không tìm được thứ gì dùng được, Tần Mạc bắt đầu lại trò cũ, ghé sát tai Lạc Bàn mà tán gẫu linh tinh, nhưng chiêu này dường như

không có tác dụng. Lạc Bàn đã bắt đầu .rỉ khe khẽ, ngón tay cậu bám chặt vào mép ghế đến xanh xao.
Tần Mạc ngồi bên cạnh mà nóng lòng:
"Hay cậu ngủ đi? Ngủ rồi có đỡ hơn không?"
Lạc Bàn: "Không ngủ được."
Lưng đau như thiêu đốt, cậu bây giờ chỉ mong có ai đó đánh cho mình ngất đi, cũng còn hơn chịu khổ thế này.
Tần Mạc đang đau đầu, chẳng bao lâu chợt nghĩ ra gì đó, bảo Lạc Bàn úp mặt xuống nằm lên đùi mình. Người kia vốn không muốn, nhưng vì Tần Mạc thái độ cứng rắn, khẳng định mình nghĩ ra cách giảm đau hay, Lạc Bàn đành không cam tâm tình nguyện nằm xuống. Giây tiếp theo lưng cậu cảm thấy mát lạnh, Tần Mạc kéo áo cậu lên, phồng má bắt đầu thổi lên lưng cậu.
Nếu là bỏng thì phải nghĩ cách hạ nhiệt.
Tần Mạc: "Như vậy có đỡ hơn không?"
Lạc Bàn gật đầu, ngón tay đang bám chặt ban nãy nới lỏng ra, cử động thân mình điều chỉnh lại tư thế. Một cánh tay vô thức vòng qua eo Tần Mạc, nhưng lập tức cảm thấy ngượng ngùng, định rút ra thì bị anh nắm lấy cổ tay đặt lại chỗ cũ.
Tần Mạc: "Đừng cử động."
Trong khoang lái chỉ vang lên tiếng hít thở và tiếng thổi của Tần Mạc, nghe hơi buồn cười, nhưng Lạc Bàn lại thấy buồn ngủ trong những âm thanh đơn điệu đó, nhắm mắt ngủ thiếp đi.
Tần Mạc tưởng rằng công việc của mình đến đây là xong, nhưng vừa dừng lại chưa được ba phút, Lạc Bàn đã bắt đầu bứt rứt nắm chặt lấy vạt áo sau lưng anh, nhìn như sắp tỉnh dậy. Tần Mạc đành tiếp tục làm chiếc quạt gió sống, hít một hơi lại thổi, mấy lần anh cảm thấy mình sắp thiếu oxy đến ngất.
Liên tục thổi hai tiếng đồng hồ, Tần Mạc cảm thấy hơi thở cả đời của mình đều tiêu tốn trong hai giờ này.
Bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng gió, anh nghĩ ra một cách, mở cửa sổ hơn nửa, gió lạnh ban đêm pha lẫn mưa nhỏ thổi vào khoang xe, còn hữu dụng hơn cái miệng anh nhiều.
Nhưng đây cũng không phải là cách lâu dài, gió sẽ mang theo mùi người, dễ dàng dụ bọn xác sống đến. Tần Mạc chỉ mở cửa sổ năm, sáu phút, hơi nhắm mắt lại rồi lại tiếp tục làm việc.

Cứ thế làm cả đêm, trong lúc đó còn dẫn đến hai con xác sống, Lạc Bàn nửa ngủ nửa tỉnh mà gắng gượng qua đêm. Sáng thức dậy, bên ngoài cửa sổ có hai xác chết nằm ngang, còn Tần Mạc mắt thâm quầng, giọng ngái ngủ nói với cậu: "Buổi sáng tốt lành."
Dù bản thân anh chẳng tốt lành lắm.
Tần Mạc: "Tối qua ngủ được không?"
Lạc Bàn dụi mắt gật đầu, chống tay lên đùi anh ngồi dậy. Trên lưng vẫn là một mảng phồng rộp lớn, trông rất đáng sợ. Tần Mạc cũng không dám chọc vỡ, dù sao điều kiện có hạn, nếu vỡ ra rồi tiếp xúc với không khí mà bị nhiễm trùng thì chỉ thêm phiền phức. Hiện tại chỉ có thể chờ nó tự hấp thụ và lành lại.
Dầu trong bình xăng còn rất ít, Tần Mạc không dám lái xe lung tung nữa. Anh định xác định vị trí hiện tại, nhưng lục lọi xe mãi cũng không thấy tấm bản đồ nào, bộ đàm dùng để liên lạc với trung tâm không biết rơi mất đâu rồi, bị mắc kẹt ở đây, tiến không được mà lùi cũng không xong*.
*câu này trong raw là 停也不是 (tiến thoái lưỡng nan)
Hiện tại họ đang ở nơi hoang vu, xung quanh là rừng cây rậm rạp, nhìn ra xa vài trăm mét là vài căn nhà nhỏ bằng xi măng. Tần Mạc cầm lấy con dao ngắn, dặn dò Lạc Bàn ngồi yên trên xe, sau đó nhảy xuống xe tiến về phía mấy căn nhà.
Đôi bốt đen vừa đặt chân xuống đất đã lún vào trong đám cỏ, Tần Mạc bước đi khó khăn, chân chìm chân nổi, mấy lần giẫm vào vũng nước. Buổi sáng sau cơn mưa lành lạnh, nước đọng trên lá cỏ làm ướt gấu quần, đến khi bước đến trước cửa nhà thì gần như ướt sũng.
Trước nhà có một cái sân nhỏ, cổng sân không khóa, Tần Mạc đưa tay nhẹ đẩy, cánh cửa sắt phát ra tiếng "kẽo kẹt", phía sau cánh cửa là một bộ xương đã bị giòi bọ gặm sạch, không xa còn nằm một bộ khác. Tần Mạc đã quen với những cảnh tượng kinh dị như vậy, bước một bước vào trong nhà.
Tòa nhà này có hai tầng, cánh cửa gỗ ở tầng một đã mục nát không chịu nổi. Tần Mạc vốn định dùng chân đạp cửa, nhưng vừa đưa tay đẩy nhẹ, cánh cửa đã bị thời tiết bào mòn lập tức rơi xuống.
Bên trong nhà, một mùi ẩm mốc xộc vào mũi. Trần nhà bong tróc thành từng mảng lớn, trên sofa mọc đầy nấm mốc. Tiến vào sâu

hơn là một phòng ngủ, chăn trên giường đã ngả sang màu xám xanh, chỉ cần đưa tay bóp nhẹ là có thể vắt ra nước. Tần Mạc đảo một vòng không tìm thấy gì hữu dụng, liền quay đầu rời khỏi căn nhà.
Anh trở lại sân nhỏ, vượt qua hàng rào gỗ phủ đầy dây leo, bên trong có vài bụi cây và cây ăn quả. Anh vui mừng, hái mấy loại quả dại mà mình nhận ra, bỏ vào túi rồi trở lại xe.
Lạc Bàn vốn đang dựa vào cửa sổ xe quan sát động tĩnh của Tần Mạc, nhưng sau vài phút không thấy bóng dáng anh đâu, cậu liền mơ màng dựa vào cửa sổ ngủ thiếp đi. Khi cửa xe mở ra, cậu suýt chút nữa ngã xuống, may mà được Tần Mạc đỡ lấy mới ngồi lại vị trí.
Tần Mạc lấy những quả dại đã rửa sơ qua ở vũng nước ra, đặt trên nắp hộp thuốc, một mảng lớn đỏ đỏ xanh xanh, trên đó còn đọng những giọt nước trong suốt, trông rất ngon mắt.
Quả đúng mùa, ăn vào rất ngọt, nhưng dường như không chỉ có hai người họ muốn ăn.
Có trách thì trách gió quá lớn, Tần Mạc đi ra ngoài hơn mười phút đã dẫn dụ ba bốn con xác sống đến. Hiện giờ chúng đang lắc lư cái đầu quanh xe, như đang tìm nguồn gốc của mùi vị.
Tần Mạc nói: "Cậu ngồi đây ăn đi, tôi xuống một lát."
Lạc Bàn theo bản năng nói: "Anh cẩn thận đấy."
Tay đang mở cửa xe của Tần Mạc khựng lại, như nghe thấy thứ gì đó hiếm có, quay mặt lại hỏi:
"Cậu vừa nói gì?"
Lạc Bàn mặc kệ anh có nghe thấy hay không, ngậm miệng không nói thêm.
Không biết câu nói ấy chạm đúng dây thần kinh nào của Tần Mạc, anh tiến tới nâng mặt cậu lên hôn một cái, như được tiêm máu gà liền nhảy xuống xe.
Lạc Bàn: "..."
Ba bốn con xác sống vốn không nhiều, nhưng Tần Mạc thức trắng đêm, thể lực có chút không theo kịp, đánh nhau hơi khó khăn. Sau khi giải quyết xong con xác sống cuối cùng, anh mệt đến toát mồ hôi. Vài giọt máu dính trên lưỡi dao bắn lên mặt anh, anh chạy đến bên vũng nước nhỏ rửa sơ rồi mới lên xe.

Năm phút sau, anh lấy băng gạc và cồn trong hộp thuốc, xách hộp trở lại căn nhà nhỏ, lần này trong hộp đầy quả dại.
Sau đó, xe khởi động, quay đầu đi theo con đường cũ.
Trung tâm sẽ không bỏ mặc Thân Vị, sớm muộn gì nơi đó cũng sẽ đợi được cứu viện. Xe thì không thể đi quá xa, so với việc tìm kiếm căn cứ khác như con ruồi mất đầu, chi bằng tìm một nơi trú ẩn an toàn gần Thân Vị, đợi vài ngày, đến khi thời cơ đến sẽ tìm cách quay về.
Con đường họ đã đi qua, Tần Mạc vẫn nhớ rõ. Chỉ là còn chưa đi được nửa đường về, chiếc xe tải đã đình công. Nhưng may mắn là, phần lớn xác sống ở Hồng Cảng đã bị thu hút đến căn cứ Thân Vị, giờ quanh đây chỉ còn ba bốn con, không đủ gây ra mối đe dọa lớn.
Tần Mạc thò đầu ra cửa xe nhìn ngó xung quanh, hai bên đường trông như vài tiệm quần áo, bảng hiệu đã mờ không thấy rõ chữ, góc đường còn có một trung tâm thương mại lớn.
Dù thế nào cũng không thấy nơi nào có thể dừng chân.
Quan sát một hồi, anh vẫn quyết định tự mình xuống xe thám thính.
"Tôi sẽ quay lại nhanh thôi."
Anh lại một lần nữa nhảy xuống xe, men theo đường phố tiến về phía trước. Tinh thần căng thẳng trong thời gian dài khiến mắt anh hơi choáng váng. Khi bước lên bậc thềm trên bãi cỏ, anh loạng choạng suýt ngã. Lạc Bàn từ xa nhìn qua cửa sổ xe, không tránh khỏi lo lắng.
Nhưng cậu lại không giúp được gì, chân còn bị thương, chạy cũng không nhanh, đánh lại không nổi, chỉ có thể ngồi trên xe đợi anh quay lại.
Tần Mạc đi trên đường chẳng khác nào con mồi lộ liễu, xác sống xung quanh lần lượt lao về phía anh, rồi lại lần lượt bị anh giải quyết. Vô thức đã đi hơn hai trăm mét, cuối cùng trong dãy cửa hàng tìm được một nơi có chút khác biệt.
Một khách sạn.
Chỉ là không biết tình hình bên trong thế nào.
Khách sạn này vị trí không tốt, như một nhà trọ tự kinh doanh chứ không phải một chuỗi. Hành lang bên trong hẹp và bí, Tần Mạc chậm rãi tiến vào, vài cánh cửa phòng mở, một hai con xác sống đang lảng vảng trong phòng, bị Tần Mạc hạ gục gọn gàng rồi tiện

tay quăng sang một bên.
Trong mấy phòng chỉ có một phòng có cửa sổ và hướng ánh nắng, chăn trên giường tạm gọi là khô ráo, chỉ là phủ một lớp bụi. Tần Mạc nhìn qua vài lần, cảm thấy hài lòng, liền quay người đi ra chỗ đỗ xe.
"Lấy đồ đi, tôi tìm được một chỗ tốt," anh đứng trước cửa ghế phụ, quay lưng về phía Lạc Bàn cúi xuống, hai tay chống lên đầu gối, "Lên đi."
Một đôi cánh tay vòng qua cổ, Tần Mạc thuần thục bế lấy đùi cậu.
Lạc Bàn cũng đã cam chịu chấp nhận thực tế, rất tự nhiên nằm trên lưng anh, thỉnh thoảng lén liếc nhìn gương mặt nghiêng của người này.
"Đẹp trai không?" Tần Mạc khẽ cong khóe môi, nghiêng đầu nhìn cái đầu đang tựa trên vai mình.
"Không có cảm tưởng gì à? Nhìn lâu như vậy rồi."
Lạc Bàn: "... Cũng bình thường."
Lời nói vừa dứt thì đã đến khách sạn, Tần Mạc đặt cậu xuống giường, rồi đặt mông ngồi xuống bên cạnh:
"Bình thường? Vậy cậu thấy tôi có được không?"

Chương 32: Chương 32

"Anh thích gặm môi người khác đến thế sao?"

Lạc Bàn: "Cái gì mà thấy hay không thấy?"
Tần Mạc thở dài, đứng dậy kéo rèm cửa sổ, ngồi xuống cởi cúc áo của người nằm trên giường. Trong ánh mắt ngơ ngác của Lạc Bàn, anh lột áo cậu xuống.
Tần Mạc: "Đừng có che mấy cái mụn nước đó nữa, nằm sấp xuống để tôi xem nào."
Phần thân trên không còn che đậy, làn da trắng trẻo cùng những cảnh sắc phía trên hiện rõ mồn một. Lạc Bàn hơi đỏ mặt, lật người nằm sấp xuống giường, úp mặt xuống,
"Sao mà trầy xước hết cả này..." Tần Mạc cúi người kiểm tra, có vài chỗ mụn nước đã vỡ, có lẽ do áo quá chật nên đã cọ xát, trông như đã xuất hiện một khoảng thời gian, Lạc Bàn không hé răng, anh cũng không biết, cứ thế kéo dài đến tận bây giờ.
"Cậu có cái miệng mà không biết nói hả?", anh lấy bông gòn, dùng nhịp cẩn thận lau sạch, miệng vẫn cằn nhằn không ngớt:
"Vỡ sao không biết nói sớm? Nếu bị nhiễm thứ gì bẩn vào, lúc đó tôi muốn cứu cậu cũng cứu không nổi."
Lạc Bàn: "Không cứu được thì thôi."
Nghe vậy, Tần Mạc giơ tay vỗ lên sau đầu cậu một cái, nghiêm túc trách mắng:
"Cậu nói chuyện kiểu gì thế? Tổ chức dạy cậu như vậy hả?"
Nói xong, Tần Mạc có chút hối hận. Thực ra trong tình huống không chắc chắn, không tiến hành cứu trợ cũng là điều Tống Tụ Bình từng dặn dò.
Tần Mạc nói: "Chỉ huy Tống già rồi, tư tưởng không còn theo kịp nữa. Từ giờ nghe tôi."

Trong hộp y tế còn lại hai cuộn băng gạc. Tần Mạc lấy ra một cuộn, không biết học ở đâu mà dùng kỹ thuật quấn trái quấn phải, kết quả quấn ra trông như đã mặc một cái áo ba lỗ. Làm xong, anh còn không kiềm được mà bật cười.
Lạc Bàn vùi mặt vào cái gối nặng mùi đất, không để tâm. Chưa đầy vài phút, tiếng cười ngừng lại. Đến khi Lạc Bàn ngẩng đầu lên xem tình hình thì thấy người này đã nằm ngửa ngủ ngay bên cạnh.
Xem ra thật sự mệt lả rồi.
Nhìn bộ dạng của anh, Lạc Bàn không khỏi cảm thấy áy náy. Nếu không phải vì đưa mình đi cùng, Tần Mạc đã chẳng phải tốn bao nhiêu tâm sức, có khi sớm đã thoát khỏi nguy hiểm, tìm được nơi ẩn náu ở căn cứ khác rồi, đâu đến nỗi phải mang cậu đi lòng vòng như ruồi mất đầu thế này.
Người này đúng là không được thông minh cho lắm.
Tần Mạc ngủ một giấc trời đất mù mịt, đến khi tỉnh lại thì đã là nửa đêm. Rèm cửa trong phòng đã được kéo kín, xung quanh tối đen như mực. Trong lòng thoáng lo lắng, anh đưa tay sờ sang bên cạnh, chạm phải một cái tai mới thở phào nhẹ nhõm. Lấy chiếc đèn pin nhỏ trong túi ra, dán lên đầu giường, rồi ngồi dậy duỗi lưng.
Anh bốc hai chùm dâu tằm bỏ vào miệng, đầu óc sau khi nghỉ ngơi dần dần tỉnh táo lại, bắt đầu nghĩ đến kế hoạch tiếp theo.
Nơi này cách căn cứ chắc chừng ba, bốn cây số, không rõ cứu viện của trung tâm đã đến hay chưa. Dựa vào tình hình hư hại của căn cứ, e rằng trong thời gian ngắn Thân Vị sẽ không thể hoạt động trở lại. Những người còn lại có khả năng cao sẽ rút về căn cứ nông nghiệp phía sau. Nói cách khác, nếu họ không thể theo đội cứu viện rút lui, thì phải đi thêm hai cây số nữa, tự mình đến căn cứ nông nghiệp.
Như vậy cộng lại cũng phải đi quãng đường năm cây số. Độ dài không phải vấn đề, rắc rối là phải đi trong khu vực đầy rẫy xác sống, hơn nữa trên người Lạc Bàn còn mang thương tích, đi hết một cây số cũng chẳng phải việc dễ dàng gì.
Chưa kể còn không có gì để ăn, không có gì để uống. Chỉ dựa vào mấy trái dại, e rằng muốn đánh nhau cũng không đủ sức.
Tần Mạc nằm trở lại giường, hai tay gối sau đầu, nhưng bất chợt một cánh tay vắt lên người anh.

Dòng suy nghĩ bị ngắt quãng, anh hơi nghiêng mặt sang nhìn. Không biết từ lúc nào, Lạc Bàn đã xoay người nằm nghiêng, giống hệt như ở đảo Mạt Lị, từ từ rúc lại gần anh.
Trong lòng Tần Mạc vui như mở hội, thậm chí còn thấy con nhện trên tường cũng đẹp đẽ hẳn lên. Anh lập tức kéo người vào lòng mình. Lạc Bàn không mặc áo, trên người quấn tầng tầng lớp lớp băng gạc. Tần Mạc đưa ngón tay, đầu ngón khẽ lướt qua xương quai xanh đang lộ ra.
Cảm giác nhồn nhột lan dọc bên cổ, mơn man qua bờ môi, dừng lại nơi khóe mắt. Lạc Bàn như nhận thấy điều gì, hơi nhíu mày, đưa tay che lên mặt. Tần Mạc lập tức dừng lại, nín thở, sợ đánh thức cậu, lại phải chờ cơ hội lần nữa.
Thấy Lạc Bàn mãi không bỏ tay ra, Tần Mạc nhẹ nhàng gãi lòng bàn tay cậu. Ai ngờ, tay anh lại bị cậu nắm chặt, rồi còn khiến người ta tỉnh giấc.
Tuy nhiên, Lạc Bàn dường như chưa hoàn toàn tỉnh táo. Cậu chỉ hé mắt nhìn anh một cái rồi lại chìm vào giấc ngủ, gối đầu lên ngực anh, chân còn gác lên người anh.
Đúng là muốn cái mạng già này mà.
Tại sao Lạc Bàn lại bị thương chứ? Nếu không bị thương, đêm nay không phải là cơ hội tốt nhất sao? Đến lúc đó gạo nấu thành cơm, giã từ cuộc sống độc thân được rồi.
Tần Mạc khổ sở kiềm chế. Dù không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng phản ứng của cơ thể không thể lừa dối được. Giờ anh rất muốn làm vài chuyện không đứng đắn, nhưng lại sợ mình quá ồn ào khiến người ta tỉnh giấc. Anh cắn mạnh một cái vào đùi để giữ đầu óc tỉnh táo.
Tại sao lại là "giữ đầu óc tỉnh táo"? Vì lúc này, anh đang sáng mắt lên, nhìn chằm chằm vào khóe miệng của Lạc Bàn, háo hức chờ đợi. Chỉ thấy anh gập lại cánh tay đang bị Lạc Bàn gối lên, ngón tay nâng cằm người kia, lặng lẽ tiến lại gần, dịu dàng đặt một nụ hôn lên khóe môi mềm mại. Thấy không có phản ứng gì, anh càng trở nên táo bạo hơn, trực tiếp áp môi mình lên, thậm chí còn đưa lưỡi li.ếm nhẹ mép môi của Lạc Bàn.
Toàn bộ những động tác này anh đều làm mà chẳng cần ai dạy, cuối cùng tự mình hôn đến mức máu trong người sôi trào, đầu óc toàn

những hình ảnh không chịu nổi. Nhưng càng nghĩ lại càng hôn mãnh liệt hơn, càng hôn lại càng nghĩ sâu xa hơn. Kết quả không nằm ngoài dự đoán, anh hôn đến mức khiến người ta tỉnh giấc.
Lạc Bàn dùng sức đẩy vai anh, nhanh chóng rời khỏi người anh, cáu kỉnh mắng một câu "Lưu manh," nhưng hiếm khi không quay lưng lại.
Cậu vừa tò mò vừa bực bội hỏi:
"Anh thích gặm môi người khác đến thế sao?"
Thật sự không hiểu hành động này có gì mà hấp dẫn.
Tần Mạc đáp lại một cách hiển nhiên:
"Không thích, nhưng môi của cậu thì tôi thích."
Tần Mạc nói tiếp: "Hay là cậu thử lại xem? Hôn nhiều rồi sẽ thích thôi."
Lạc Bàn: "Không thử, chỉ có đàn ông với phụ nữ mới hôn nhau."
Tần Mạc: "Thế thì cậu cứ coi tôi là phụ nữ đi."
Lạc Bàn: "..."
Đang lừa đứa ngốc đấy à.
Tần Mạc thấy không có hy vọng trước mắt, trong lòng lại ngứa ngáy, liền mặt dày tiến đến gần Lạc Bàn, nhân lúc cậu không để ý, bất ngờ nắm lấy cổ tay cậu giơ lên cao, một lần nữa cúi người hôn xuống.
Lạc Bàn quay đầu né tránh, nhưng bị Tần Mạc dùng tay kia kéo lại. Cậu mím chặt môi, dường như quyết tâm không cho hôn, nhưng Tần Mạc lại không hề nản chí, kiên nhẫn hôn nhẹ lên khóe môi cậu. Miếng dưa ép đôi khi cũng ngọt lắm chứ. *
*Câu thành ngữ, đại loại nghĩa là "Ép buộc cũng có thể mang lại kết quả tốt."
Hơi thở quấn quýt, đầu mũi chạm nhau. Tần Mạc nửa mở mắt, đưa tay tắt đèn, xung quanh lập tức chìm vào bóng tối. Hàng mi dày cọ qua mí mắt người dưới thân. Lạc Bàn ban đầu mím chặt môi, cũng dần dần thả lỏng. Sau đó, bờ môi cậu bị bao phủ bởi sự mềm mại ấm áp, một cảm giác tê dại lan khắp toàn thân.
Cậu giật tay thoát ra, muốn đưa tay lên bịt miệng Tần Mạc, nhưng không ngờ ngay giây tiếp theo, Tần Mạc lại nghiêng đầu ngậm lấy xương ngón tay cậu.
Cậu bất giác cứng đờ, vội vàng rút tay về, khẽ nói:

"... Anh đè lên lưng tôi rồi, đau."
Tần Mạc vốn đang chìm đắm trong nụ hôn, nghe vậy thì miễn cưỡng buông cậu ra, nhưng nhất quyết không dừng lại. Anh thay đổi tư thế, để đôi chân của cậu quấn quanh eo mình, bàn tay đỡ lấy lưng cậu, sau đó siết hông một cái, kéo cả hai ngồi quỳ* lên giường. Một tay anh giữ chặt gáy cậu, rồi lại lần nữa hôn tới.
*kiểu ngồi trên gót chân trong tư thế quỳ á
Tư thế này thật kỳ lạ, nhưng cậu như bị ma xui quỷ khiến, không hề chống cự. Không khí nóng dần lên, dần dần ăn mòn lý trí của cậu. Cậu không nhận ra mình đã nhắm mắt từ lúc nào, nửa muốn từ chối, nửa như sẵn sàng đón nhận. Từ bị động chịu đựng, cậu dần trở nên chủ động tìm kiếm, cánh tay không biết từ lúc nào đã quấn quanh cổ Tần Mạc.
Ngay lúc hai người đang đắm chìm, Tần Mạc bỗng dừng lại.
Lạc Bàn không kịp phản ứng, liền hôn tới thêm một cái.
Tần Mạc cười gian, hỏi: "Cậu thích rồi phải không?"
Lạc Bàn đột nhiên bừng tỉnh, nhận ra chuyện gì vừa xảy ra, mặt cậu đỏ bừng lên, vội vã tách khỏi Tần Mạc. Nhưng đúng lúc này, Tần Mạc bật đèn lên.
Anh đưa tay lau đi chút ẩm ướt bên khóe miệng, cảm thấy sảng khoái vô cùng, còn hơn cả ăn hai cái đùi gà. Cậu thì ngồi ngơ ngác tại chỗ, khó xử đến mức chỉ muốn nhảy qua cửa sổ mà lao ra ngoài làm mồi cho lũ xác sống.
Thật không thể chấp nhận nổi, cậu dường như thực sự cảm thấy gặm nhau cũng rất thoải mái.
Tuân theo nguyên tắc "im lặng giải quyết mọi vấn đề", Lạc Bàn lập tức nằm sấp xuống giường giả chết, mặc kệ Tần Mạc có nói gì khiêu khích, cậu cũng không thèm đáp lại. Cuối cùng, không thể chịu nổi nữa, cậu giơ chân đá một cái, nhưng vì dùng sức quá mạnh, vết thương trên chân lại bị kéo căng, đau nhói đến co giật.
Tần Mạc cười cợt: "Cậu không đá thì tôi cũng quên mất chuyện này rồi."
Nói rồi, anh nắm lấy cổ chân của cậu, tháo băng gạc đã thấm đẫm máu ra. Vết thương bắt đầu sưng tấy và mưng mủ. Tần Mạc lấy cồn, thấm vào bông và lau sạch, rồi quấn một lớp băng mới. Sau khi thu dọn xong, anh trèo lên giường.

Khách sạn này quả thật không tệ, giường mềm hơn ở căn cứ, không gian cũng rộng rãi hơn hầm đậu xe. Điều làm Tần Mạc hài lòng nhất là ở đây chỉ có một chiếc giường, dù cậu có không muốn đi chăng nữa, khi ngủ, cuối cùng vẫn sẽ ngoan ngoãn dịch lại gần anh. Nếu có đủ lương thực dự trữ và hành trình không quá gấp gáp, anh thực sự muốn ở lại đây lâu thêm chút nữa.
Sau khi thân mật, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hơn, Tần Mạc gần như thức trắng cho đến sáng. Tiếc thay hôm nay lại là một ngày âm u, lúc rạng sáng còn có mưa rơi lác đác bên ngoài cửa sổ. Tính toán lại một chút thì trung tâm cứu trợ có lẽ cũng đã có động tĩnh, anh không dám chần chừ thêm. Khi đồng hồ chỉ đến hơn bảy giờ, Tần Mạc liền rời giường.
Lạc Bàn bị một âm thanh kỳ lạ đánh thức. Khi mở mắt ra, cậu thấy Tần Mạc đang cầm dao rạch tấm ga trải giường, bên cạnh còn có vài mảnh vải đã bị xé sẵn.
Cậu hỏi: "Anh đang làm gì thế?"
Tần Mạc giả vờ bí ẩn: "Lát nữa cậu sẽ biết."
Cảm giác chắc chắn không phải chuyện gì tốt, Lạc Bàn đã không còn hy vọng gì vào việc Tần Mạc có thể làm được chuyện gì nghiêm túc. Cậu ngồi dậy, mặc áo vào, vịn tường nhấc một chân đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Trên kính là những giọt nước mưa lác đác.
Cậu nói: "Ngoài trời đang mưa."
"Ừ," Tần Mạc trả lời, sau khi cắt tấm ga làm đôi, cuối cùng cũng xong, "Nhưng cứu viện chắc sắp đến rồi, chúng ta phải tranh thủ đến gần căn cứ trước khi họ tới."
Lạc Bàn có chút do dự. Mưa ngoài trời càng lúc càng nặng hạt, đường đi chắc chắn sẽ rất khó khăn. Nếu không có cậu thì cũng đỡ hơn, nhưng hiện giờ Tần Mạc phải cõng cậu, lại còn phải đề phòng lũ xác sống có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, muốn đến căn cứ an toàn quả là không dễ dàng.
Lạc Bàn suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng:
"Anh đi một mình đi."
"Cái gì?"
Tình hình hiện tại, không cần nhìn cũng biết, rõ ràng là Tần Mạc đi một mình sẽ thuận tiện hơn nhiều so với việc phải mang theo cậu. Lạc Bàn cũng không muốn trở thành gánh nặng. Chỉ nghĩ đến

chuyện hai người có thể sẽ mất mạng giữa đường vì cậu, cậu cảm thấy điều đó thật không đáng.
Cậu nói: "Tôi khỏe lại sẽ tự quay về."
Một cơn giận dâng lên trong lồng ngực Tần Mạc, nghe cậu nói những lời vô tâm như vậy, anh chỉ muốn bốc hỏa:
"Mẹ kiếp, cậu bây giờ đánh không đánh được, chạy cũng không chạy nổi, bảo tôi để cậu lại đây một mình à?"
Lạc Bàn xoay người quay lưng về phía Tần Mạc, giọng điệu bình tĩnh đến mức lạnh lùng:
"Ừ, để tôi lại đây."
Cậu không nghĩ mình nói sai, nhưng lại vô thức không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Mạc khi nói câu này.
Tần Mạc ném con dao sang một bên: "Cậu mẹ nó quay mặt lại đây cho tôi."
Anh gọi cậu quay lại, nhưng chưa đầy một giây sau, anh đã tức giận bước tới đối diện cậu:
"Tôi chỉ hỏi cậu một câu thôi."
Cậu quay mặt đi, khóe mắt hơi rũ xuống, trông có vẻ buồn bã.
"Nếu hôm nay người bị thương là tôi, bị nổ chân, bị đâm vào ngực, không thể đánh cũng không thể đi," Tần Mạc có chút do dự nhưng vẫn cứng rắn nói tiếp:
"Cậu có để tôi lại đây không?"

Chương 33: Chương 33

"To không?"

Lạc Bàn cứ một mực muốn anh đi, không thèm để ý những lời mình nói ra có làm tổn thương người khác hay không."
"Để ở lại đây."
"Được." Tần Mạc gật đầu, đứng dậy lau dao, rồi gọn gàng xếp chăn lại, "Cậu ở lại đợi nhớ cẩn thận."
Anh cài con dao ngắn vào thắt lưng, cẩn thận dặn dò:
"Ban ngày cố gắng kéo rèm lại, buổi tối thì đừng để ánh sáng lọt ra ngoài. Cái đèn này và mấy quả dại tôi để lại cho cậu, còn ít cồn, nhớ thay thuốc. Khi quay về căn cứ, cứ đi thẳng về hướng nam, hướng tới tháp tín hiệu. Nếu thấy trực thăng, chạy ra nơi nào trống trải, tìm cách để người trên đó nhìn thấy cậu."
Tần Mạc nói liền một mạch, Lạc Bàn cứ chăm chú nhìn anh mà không chớp mắt, bàn tay vô thức nắm chặt lại. Đến khi anh nói xong câu cuối cùng, cậu bỗng quay đầu đi, ngay cả chứ "ừm" cũng chẳng buồn đáp.
Cậu hít một hơi, bỗng nhiên cảm thấy cái chăn cũng trở nên chua chát.
Rõ ràng là thuận theo ý mình, nhưng tại sao trong lòng lại không thoải mái chút nào.
"Tôi đi đây, cậu tự bảo trọng."
Nói xong, Tần Mạc xoay người đi thẳng ra cửa mà không ngoảnh lại.
Tiếng bước chân dần xa, Lạc Bàn căng tai lắng nghe, đến khi không còn nghe thấy gì nữa, cậu liền nhảy khỏi giường, nhào đến bên cửa sổ. Bên ngoài trời mưa càng lớn, qua lớp kính, cậu nhìn bóng lưng của Tần Mạc, cho đến khi bóng dáng đó rẽ vào con đường nhỏ và biến mất.

Đi thật rồi.
Cậu có chút bực bội liếc xuống chân mình, thầm nghĩ nếu không bị thương thì tốt biết mấy. Nếu như vậy, cậu cũng có thể đánh nhau, không cần ai cõng, mà còn có thể theo Tần Mạc quay về căn cứ.
Thật là xui xẻo.
Lạc Bàn bước xuống giường, đi được vài bước, cố tình phớt lờ cơn đau ở chân, nhưng vết thương quá sâu, tổn thương đến cơ, chẳng thể nào dùng sức được. Đi chưa được bao nhiêu đã suýt ngã nhào.
Cậu ngồi phịch xuống giường, cầm hai chùm quả dại nhét vào miệng, lại nhớ tới bóng lưng của Tần Mạc khi hôm qua anh xuống xe tìm đồ ăn ngoài sân. Suy nghĩ lan man, cậu bỗng có chút nhớ đến mấy bữa ăn khuya anh từng mang đến.
Bánh hành lá ăn nóng vẫn là ngon nhất, nhưng giờ đến lạnh cũng chẳng có mà ăn.
Từ năm mười ba tuổi đến giờ chẳng ai đối xử tốt với cậu như vậy, nhưng Tần Mạc vừa rồi lại đi một cách dứt khoát như thế, không thèm hỏi thêm lấy một câu. Biết đâu nếu anh đợi thêm chút nữa, cậu sẽ đổi ý thì sao. Dù sao thì được cõng trên lưng cũng vẫn có thể đánh nhau, cậu còn hai cánh tay và một chân lành lặn mà.
Lạc Bàn cảm thấy mình trở thành một kẻ mâu thuẫn, bên trong vừa vui mừng vì Tần Mạc không ở lại, vừa có chút hờn trách sao anh không mang cậu theo.
Ngủ một giấc là giải quyết được mọi vấn đề, nên cậu lại ngả người xuống giường, hy vọng khi tỉnh dậy mình có thể đi lại được, tốt nhất là chạy nhảy cũng được, nói không chừng chạy suốt đêm còn có thể kịp đuổi theo anh.
Nhưng vừa mới nằm xuống lại không ngủ nổi. Lạc Bàn ôm gối, không biết mình đang nghĩ đến điều gì, ánh mắt hơi đờ đẫn.
Bỗng nhiên có người đẩy cửa bước vào.
Lạc Bàn vừa ngồi bật dậy, cầm lấy con dao, nhưng khi nhìn rõ người đứng ngoài cửa, cậu ngây người ra.
"Mẹ nó lạnh chết ông nội Tần mất."
Tần Mạc vừa nói vừa bước vào trong, lấy từ phòng tắm ra một chiếc khăn đã hơi ngả màu, lau mấy giọt mưa trên mặt.
Cả người anh ướt đẫm, trông chẳng khác nào vừa chui ra từ dưới nước lên, anh cởi chiếc áo đang mặc ra, vắt khô, nước nhỏ tong

tong xuống sàn nhà.
Lạc Bàn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì Tần Mạc đã cởi luôn quần dài ra để vắt, chớp mắt một cái là chỉ còn lại mỗi chiếc quần l.ót.
Tần Mạc: "Nhìn cái gì?"
Thấy ánh mắt Lạc Bàn dán chặt lên người mình, Tần Mạc bỗng có chút ngượng ngùng, nhưng lời nói ra thì không như vậy:
"To không?"
Lạc Bàn: "..."
Đó đâu phải là vấn đề.
Lạc Bàn: "Anh chẳng phải đi rồi sao?"
Tần Mạc: "Đúng vậy, tôi đi rồi, đi qua siêu thị bên cạnh lấy tấm màng bọc thực phẩm về, nhưng để lâu quá nên nó hơi giòn. Vết thương của cậu không được dính nước, lát nữa ra ngoài thì bọc tấm màng này lên lưng."
Thực ra anh còn định tìm chiếc xe chạy năng lượng mặt trời, nhưng quanh đây chỉ có một chiếc mà lại không có chìa khóa, bốn bánh xe không dùng được, đành phải dựa vào hai chân mà đi thôi.
"Anh chẳng phải về căn cứ rồi sao?"
"Tôi nói lúc nào là về căn cứ? Tôi đâu nhớ mình nói thế."
Lạc Bàn bất ngờ, nhưng trong lòng lại nhẹ nhõm hẳn, ngoan ngoãn xỏ giày, thu dọn hộp thuốc và chùm quả dại, rồi đi tới bên cạnh Tần Mạc đang mặc quần áo, nói:
"Vậy đi thôi."
Khóe môi Tần Mạc nhếch lên, đôi mắt sâu thẳm trở nên thân thiện hơn, anh quay người nhẹ nhàng cúi xuống:
"Lên đi."
Mười phút sau, Lạc Bàn mới hiểu ra đống dây vải kia để làm gì.
Tần Mạc vừa tốn sức bọc tấm màng lên lưng Lạc Bàn, rồi lại lấy dây buộc chặt cậu vào người mình, như vậy sẽ không phải dùng tay để giữ chân, dù có đánh nhau hay chạy trốn cũng tiện lợi hơn nhiều.
Tần Mạc cố gắng tăng tốc, mưa lớn là một cách ngụy trang rất tốt, màn mưa có thể phần nào che mắt đám xác sống, mùi cơ thể cũng bị tấm màng bọc thực phẩm che bớt, chỉ cần không đụng phải chúng trực diện, đến khi trời tối thì có thể tới gần căn cứ.
Nhưng càng gần căn cứ thì mật độ xác sống càng dày đặc, tốc độ di

chuyển cũng giảm xuống. Mưa lớn khiến trực thăng không thể cất cánh dễ dàng, có lẽ cứu viện sẽ chậm lại một ngày. Nếu thế, họ chỉ cần tìm một nơi gần căn cứ trú tạm, đợi mưa ngớt rồi sẽ theo trực thăng về.
Tấm màng bọc thực phẩm rõ ràng không đủ lớn, ngay cả Lạc Bàn cũng chỉ vừa vặn trùm kín, còn phần lớn thân người Tần Mạc vẫn phải dầm mưa. Chiếc áo mới vắt khô nhanh chóng lại ướt sũng, những hạt mưa nặng trĩu rơi xuống, khiến anh phải nhắm mắt bước đi theo cảm giác. Lạc Bàn có ý định đưa tay ra che mưa cho anh, nhưng chẳng bao lâu lại bị anh đẩy tay về.
"Cất tay vào, kẻo chút nữa bị cảm thì khổ lắm."
Lạc Bàn rút tay về, lặng lẽ kéo tấm nhựa sau lưng mình che lên đầu Tần Mạc.
Đang bước đi, bất ngờ một con xác sống từ bên hông lao tới. Tần Mạc còn chưa kịp quay người, thì con xác sống đã bị Lạc Bàn chém ngã gục.
"Không tệ nha."
Anh vừa mở miệng nói, vài giọt mưa theo đó rơi vào miệng. Tần Mạc phun nước mưa ra ngoài, lấy tay lau những giọt nước đọng trên cằm.
Tần Mạc: "Hôm nay đúng là tuyệt vời nhỉ, tôi chưa rửa mặt cả tháng nay rồi."
Họ đã đi được năm, sáu trăm mét trong vô thức, con đường phía trước ngày càng khó đi. Hệ thống thoát nước của Tập Thành từ lâu đã bị tê liệt, nước bắt đầu ngập mặt đường, giày và tất của Tần Mạc ướt nhẹp. Ngoài phần lưng nóng hổi ra, cả người anh đều lạnh như băng.
Đi thêm bốn, năm trăm mét nữa, gió bắt đầu thổi mạnh hơn, luồng gió rít lên cuốn đi những mảng nhiệt cuối cùng trên cơ thể Tần Mạc. Anh không nhịn được rùng mình một cái, đầu óc như bị gió thổi cho choáng váng, bước chân không còn vững, anh định tìm chỗ trú tạm, bèn rẽ vào phía hiên nhà ven đường.
Anh ngó qua cửa kính, nơi này trông có vẻ là một tiệm quần áo, bên trong có hai con xác sống đang đi lởn vởn, quần áo trên người chúng tuột nửa chừng, có lẽ lúc chúng ở trong phòng thử đồ, chưa kịp mặc đồ vào thì đã không may bị nhiễm virus. Tần Mạc lắc đầu

thầm nghĩ "xui xẻo", rút dao đẩy cửa bước vào, giải quyết hai con xác sống xong, anh tìm một cái quần từ giá treo đồ để buộc chặt tay nắm cửa.
Ngay sau đó, anh tháo dây vải buộc quanh người ra, lại làm giống như lúc trước, cởi áo ra, tiện tay cầm lấy một bộ quần áo mẫu trên ma-nơ-canh để lau khô người. Anh cởi đôi ủng ra, đổ nước trong giày, còn Lạc Bàn thì đứng một bên, chân chống nạng, từ đống quần áo dày đặc chọn ra một cái áo.
Lạc Bàn: "Anh muốn mặc cái này không?"
Tần Mạc liếc nhìn cái áo trong tay cậu, đó là một chiếc áo khoác dài màu xanh rêu, cổ áo còn đính thêm một vòng ren.
Tần Mạc: "... Đây chắc là đồ nữ."
"Ồ."
Lạc Bàn treo cái áo lên lại, rồi lấy một chiếc váy liền thân, đưa lên trước mặt Tần Mạc để so thử:
"Cái này thì sao, cũng không tệ."
Lạc Bàn không nhịn được, khẽ cong môi cười, đôi mắt hơi nhướng lên đầy thích thú, sau đó còn lôi ra thêm một chiếc váy ngắn.
Tần Mạc bỗng nhiên nảy ra ý, đã vào tiệm quần áo rồi, chi bằng thay bộ đồ khô ráo trước khi đi tiếp.
Anh cúi xuống tìm trong đống quần áo chưa bóc tem, lôi ra một cái áo phông đen in hình bạch tuộc to tướng, trên áo còn ghi "XXXL". Anh mặc thử thấy vừa người, bèn tìm thêm một cái áo cỡ nhỏ hơn để dụ Lạc Bàn mặc cùng.
Đây chính là kiểu đồ đôi trong truyền thuyết.
Cả hai không chút ngại ngùng mà lấy thêm hai chiếc quần rộng rãi, rồi bới tìm thêm một đôi tất. Chỉ tiếc là trong tiệm không có giày nữ cỡ lớn nên không lấy được trọn bộ.
Khi Tần Mạc đang đứng trước gương ngắm nghía bộ đồ phối hợp đầy ngẫu hứng của mình, bỗng nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau cánh cửa phòng kín:
"Thế nào? Quần áo trong tiệm này có vừa không?"
Tần Mạc theo phản xạ kéo Lạc Bàn ra phía sau, một gã đàn ông râu ria rậm rạp từ từ bước ra từ căn phòng trong góc. Gã ta cao lớn, cơ bắp rắn chắc, cao hơn Tần Mạc nửa cái đầu, trông khoảng ba, bốn mươi tuổi, mặc một chiếc áo xám, cánh tay quấn đầy băng dính

vàng, trên lưng đeo một thanh đao dài gần một mét. Gã nở một nụ cười, ngữ điệu bình thản chào hỏi hai người:
"Lâu rồi tôi không gặp người sống. Các cậu có thể tìm đến đúng cửa tiệm này cũng là có duyên. Hay là kết bạn nhé?"
Gã vừa nói vừa cố nặn ra một nụ cười, đá văng thi thể dưới chân, rồi chìa tay ra về phía Tần Mạc, để chứng tỏ thiện chí còn vứt luôn thanh đao trên lưng xuống.
Nếu không phải ánh mắt gã liên tục lén liếc nhìn vào chiếc hộp thuốc trên tay Lạc Bàn, Tần Mạc có lẽ đã tin gã rồi.
Nếu đưa tay ra, e rằng giây tiếp theo sẽ bị bẻ gãy mất. Tần Mạc không dám chắc mình có thể đấu tay đôi với gã mà thắng được, Lạc Bàn lại đang bị thương, cửa thì đã bị khóa, nếu đánh thật, có khi chạy cũng không kịp.
Gã đàn ông nhận ra sự cảnh giác trong mắt Tần Mạc, hắn bước qua họ, tháo chiếc quần buộc trên nắm cửa ra, mở cửa một cách ân cần, thể hiện rõ ý rằng nếu muốn đi thì cứ đi.
Tần Mạc tay cầm chặt lấy chuôi dao, vừa dìu Lạc Bàn tiến từng bước về phía cửa, vừa nghĩ thầm, sao vận may của mình lại kém thế này, đi đâu cũng đụng trúng phải loại người như thế.
Khi cả hai chuẩn bị bước ra khỏi cửa tiệm, gã đàn ông đột nhiên đè tay lên vai Tần Mạc:
"Ấy, đừng có vội, cầm đồ đi rồi không để lại chút gì sao?"
Quả nhiên, bị tóm được mà không vơ vét chút đỉnh, làm gì có chuyện tốt thế.
Tần Mạc không muốn nán lại đây lâu, tính mạng quan trọng hơn, mất vài quả dại cũng không đáng gì, mạng chỉ có một mà thôi.
Anh khôn khéo lấy chiếc hộp thuốc, mở nắp ra đưa về phía gã đàn ông:
"Mấy quả dại, nửa cuộn băng gạc, nếu anh thích thì cứ lấy."
"Hừ, mấy thứ này có gì mà thích?" Gã đẩy chiếc hộp thuốc trở lại:
"Nhưng mà cậu bạn bên cạnh thì lại khá dễ thương đấy. Nếu cậu ấy chịu ở lại với tôi một đêm, sáng mai tôi sẽ thả hai người đi."
"Đ*t mẹ mày."
Tần Mạc nhếch mép cười nhạt, thì ra từ đầu đến giờ gã không để mắt đến cái hộp thuốc, mà là để ý người.
Có lẽ đã quá lâu không có người ở bên cạnh, không phân biệt nam

hay nữ, thấy người là n*ng.
Tần Mạc: "Ngay cả tao còn chưa động vào cậu ấy, đến lượt mày chắc?"
Lời vừa dứt, Tần Mạc liền đẩy mạnh Lạc Bàn ra ngoài, gã đàn ông thấy vậy lập tức túm lấy cánh tay anh. Một sức mạnh khủng khiếp truyền đến, cánh tay suýt chút nữa bị bẻ gãy. Tần Mạc nhanh chóng rút dao đâm thẳng vào tay gã, gã đàn ông lùi lại, rồi nhặt lấy thanh đao dài dưới đất.
Ngay lập tức, hai người lao vào giao đấu. Gã đàn ông không hề nương tay, từng chiêu thức đều mang ý định giết người. Tần Mạc đã hai ngày không ăn gì, vừa rồi còn bị gió lạnh làm cho choáng váng, dần dần không theo kịp nhịp độ, nhiều lần suýt bị mũi đao đâm trúng.
Nhưng anh biết dù có thế nào cũng phải chiến đấu, nếu ngay cả anh cũng gục ngã, Lạc Bàn chắc chắn sẽ rơi vào tay kẻ này. Nghĩ đến hậu quả sau đó, anh không khỏi rùng mình.
Tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra.
Lạc Bàn ở ngoài cửa thấy tình hình Tần Mạc không ổn, cũng không quan tâm đến vết thương trên chân nữa, nghiến răng xách dao lao vào trong tiệm.
Dù có phải chết, cũng còn hơn là nhìn Tần Mạc bị đánh.
Cậu nhảy lên, dùng cánh tay ghì chặt lấy cổ gã đàn ông từ phía sau, kéo mạnh về sau, mũi dao chĩa thẳng vào cổ gã. Gã đàn ông cố gắng nắm chặt cổ tay Lạc Bàn để chống đỡ, nhưng chẳng mấy chốc bị siết đến đỏ bừng cả mặt, gã vùng vẫy dữ dội để thoát khỏi sự khống chế, còn Tần Mạc nhân cơ hội đâm thẳng vào lòng bàn tay gã. Đau đớn khiến gã lơi lỏng, thanh đao rơi xuống đất.
Giây tiếp theo, gã đàn ông bỗng nhiên cong người, dồn lực mạnh mẽ, quăng Lạc Bàn qua vai bằng một cú vật qua đầu. Tần Mạc nhanh chóng đưa tay ra đỡ, cả cánh tay bị sức nặng của Lạc Bàn làm trĩu xuống. Ngay lúc đó, gã đàn ông đã kịp nhặt lại thanh đao, đâm thẳng về phía trước —

Chương 34: Chương 34

"Hay là cậu hôn tôi một cái? Tôi thấy cái đó có hiệu quả hơn."

Mũi đao cắm sâu vào bả vai, đâm chính xác vào vết thương cũ của Tần Mạc, sắc mặt anh tái nhợt, đưa tay nắm chặt lưỡi dao, máu tươi theo lưỡi dao chảy xuống. Lạc Bàn không màng đến đau đớn ở chân, lao thẳng về phía gã đàn ông, đẩy hắn lùi lại hai bước, áp hắn ngã vào giá treo quần áo.
Cậu giơ dao định đâm thẳng vào tim hắn, nhưng gã đàn ông buông đao và dùng hai tay chặn lại, rồi lật người đè Lạc Bàn xuống dưới, có ý đồ bỉ ổi muốn đưa tay chạm vào mặt cậu. Đột nhiên, cổ hắn lạnh toát —
Cột máu từ vết thương ở cổ gã phun trào, Tần Mạc đẩy gã đàn ông sang một bên rồi đỡ Lạc Bàn đang nằm trên đất dậy, cả hai vừa thở dốc vừa ngồi xuống góc tường cách xa khỏi vũng máu.
"Sau này tôi không dám nói bậy nữa," Tần Mạc cởi áo, nửa người bị máu nhuộm đỏ, "Ai mà ngờ thật sự bị đâm chứ."
Vết thương vẫn đang chảy máu, may mà anh cản kịp, nếu không đã bị đâm xuyên qua. Lạc Bàn nhíu chặt mày, lấy nửa cuộn băng gạc còn lại đưa cho Tần Mạc.
Trong lúc này, Tần Mạc vẫn không quên chiếm chút tiện nghi, thản nhiên chỉ vào vai mình: "Tôi không với tới, cậu làm đi."
Lạc Bàn không tranh cãi với anh, làm thì làm, ai mà không biết làm chứ.
Chỉ là tay nghề của cậu không tốt, băng bó trông không đẹp mắt lắm, nhưng may sao cũng băng được vết thương, không lãng phí gạc, còn buộc thành một chiếc nơ bướm ở trước ngực.
Lòng bàn tay phải cũng bị cắt, nửa cuộn băng gạc được chia làm hai, Lạc Bàn cẩn thận băng lại, rồi xé một mảnh vải từ quần áo để

buộc cầm máu.
Tần Mạc miễn cưỡng hài lòng, lại tìm một chiếc áo có in hình Bạch tuộc Squidward* mặc vào, thở dài hỏi:
*nhân vật trong phim Spongebob

"Bây giờ phải làm sao đây?"
Hỏi Lạc Bàn chỉ là hình thức, thực chất là anh tự hỏi mình.
Bên ngoài vẫn mưa như trút nước, tình trạng của hai người họ cũng không mấy khả quan, giờ tiếp tục đi e rằng không ổn.
Lỡ mất cứu viện thì lỡ rồi, cùng lắm đi thêm vài cây số nữa đến căn cứ nông nghiệp, trong tình huống thế này mà vẫn cố chấp chạy ra ngoài, sợ rằng sẽ gục ngã giữa đường.
Tần Mạc đứng dậy, bước vào phòng kín, vừa rồi gã đàn ông này từ trong đó đi ra, có khả năng bên trong khá an toàn. Anh mở cửa phòng, trước mắt là một bậc thang bê tông dài dẫn lên tầng hai. Lạc Bàn lo lắng không yên để anh một mình vào đó, cũng chống một chân đi theo.
Tần Mạc: "Tôi lên trên xem, cậu đợi tôi một chút."
Anh nhấc chân bước lên bậc thang, Lạc Bàn cũng theo sau.
"?"
"Tôi đi cùng anh."
Tần Mạc: "Được thôi, giờ cậu rời khỏi tôi không được nữa đúng không?"
Nói rồi, anh nắm tay Lạc Bàn, tiếp tục bước lên trên.
Khu vực trên không rộng lắm, trông giống như một gác xép để đồ không bán được, có dấu hiệu sinh hoạt. Trên bàn còn bày vài quả và rau dại, bên cạnh giường thậm chí còn có một chiếc nồi điện nhỏ, ổ cắm của nó được nối với một tấm pin năng lượng mặt trời.
Tần Mạc: "Trông bề ngoài thì thô thiển mà sống lại khá đầy đủ đấy chứ."
Ngoài ra, dưới gầm giường còn có vài món đồ không tiện nói ra. Tần Mạc cúi đầu nhìn thoáng qua, mặt đỏ lên, vội vàng nhét lại vào dưới gầm.
Chẳng trách muốn ngủ với Lạc Bàn, hóa ra là quá cô đơn đến nỗi cả thứ này cũng có thể tìm ra.

Lạc Bàn: "Đó là gì vậy?"
Cậu làm động tác định đưa tay ra lấy xem thử, nhưng Tần Mạc nhanh chóng đá một cú khiến chiếc hộp bị đá vào sâu trong gầm giường.
Lạc Bàn còn chưa kịp chạm vào cái hộp: "???"
Tần Mạc: "Không cẩn thận đá phải thôi... không có gì đâu, không cần xem."
"Ồ."
Tần Mạc: "Chờ mưa tạnh rồi đi, lỡ không kịp cứu viện thì chịu thôi."
Nói rồi, anh cởi giày ngồi lên giường, vừa ngồi xuống liền dựa vào tường, giả vờ đau đớn than vãn:
"Đau chết mất, phải làm sao đây?"
"..."
Đúng là đau thật, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng, không cần thiết phải làm ra vẻ thế này. Chỉ thấy anh nhìn Lạc Bàn với ánh mắt đầy ngụ ý, vẫy tay bảo lại gần.
Lạc Bàn: "Vậy anh ngủ đi, ngủ là ổn thôi."
Tần Mạc không động đậy, vỗ vào chỗ bên cạnh mình, Lạc Bàn cảm thấy mình có lỗi, luôn cho rằng Tần Mạc bị thương cũng liên quan đến mình, do dự một lát rồi vẫn bò lên giường.
Tần Mạc: "Hay là cậu hôn tôi một cái? Tôi thấy cái đó có hiệu quả hơn."
"..."
Cái phương pháp giảm đau kỳ cục gì thế này, rõ ràng chỉ là muốn kiếm cớ ăn đậu hủ*.
*kiểu như chiếm tiện nghi, lấy lợi ích
"Anh..."
Lạc Bàn đỏ mặt, lời từ chối đã đến bên miệng, nhưng nhìn thấy vết thương bị máu nhuộm đỏ thì không nói ra được.
"... Chỉ một cái thôi."
Cậu nghiêm túc quy định số lần, Tần Mạc lập tức đồng ý.
Trong phòng thoang thoảng mùi máu tanh, Tần Mạc từ từ tiến sát môi người bên cạnh, hơi thở phả lên bên má, Lạc Bàn nghe rõ nhịp tim mạnh mẽ của mình, căng thẳng nhưng lại mang theo một chút mong đợi không rõ ràng. Trong khoảnh khắc, cậu lại có chút xao xuyến muốn tiến lên, nhưng Tần Mạc đột nhiên dừng lại.

Tần Mạc: "Tôi với không tới, cậu làm đi."
Đây là lần thứ hai trong ngày anh nói câu này, nói xong liền tựa vào tường, làm vẻ đợi người ban ân, còn nhướn mày nhìn Lạc Bàn.
Lạc Bàn nhắm mắt, cắn răng một cái rồi chống tay lên giường tiến lại gần. Chưa kịp chạm vào môi, Tần Mạc đã ngửa cằm, không kìm được đưa tay ra sau gáy Lạc Bàn, mạnh mẽ kéo người về phía trước, đôi môi mềm mại chạm vào nhau. Tần Mạc không đứng đắn thè lưỡi, cố gắng cạy mở hàm răng của Lạc Bàn.
Khi đầu lưỡi mềm mại ấy xâm nhập vào, tim Lạc Bàn giật thót, trong khoảnh khắc não như ngừng hoạt động, theo phản xạ định đẩy ra, nhưng vô tình lại ấn trúng vai của Tần Mạc. Nghe thấy Tần Mạc hít một hơi lạnh, hai người lập tức tách ra, Lạc Bàn vội vàng rời tay, chống lên tường.
Dường như Tần Mạc đã đạt được ý đồ, càng hôn càng mãnh liệt, rất nhanh môi cả hai đã phủ lên một lớp nước óng ánh, tiếng nước khe khẽ vang lên. Lạc Bàn bị hôn đến mềm nhũn cả người, cánh tay vốn chống lên tường cũng vòng ra sau cổ Tần Mạc, ý thức mơ hồ, chìm đắm trong khoảnh khắc ngọt ngào này.
Nụ hôn trở nên sâu đậm, Tần Mạc bỗng buông tay, lùi lại một chút, kéo ra một khoảng cách nhỏ giữa hai người. Một sợi bạc từ môi rơi xuống, anh đưa tay lau đi rồi nói:
"Được rồi, hôn một cái thôi, không hôn nữa."
Lạc Bàn cảm thấy khó chịu, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, rõ ràng anh ấy cố tình làm mình khó chịu mà. Lạc Bàn không hài lòng nhích tới trước một chút, Tần Mạc liền lập tức ấn đầu cậu lại:
"Sao vậy? Không phải nói chỉ một lần thôi sao?"
Lạc Bàn không nói gì, đôi môi đã bị hôn đến đỏ bừng, đầu ngẩng lên, có chút không cam tâm mím môi, hầu kết khẽ nhúc nhích.
Lạc Bàn: "Không hôn thì thôi."
Tần Mạc nghĩ thầm sao có thể bỏ qua dễ dàng thế được, cá đã sắp cắn câu sao có thể để vuột mất, đây chính là cơ hội tốt để giả vờ đáng thương cầu xin sự thương cảm, bỏ lỡ rồi là không còn nữa.
"Cậu không phải không thích đàn ông sao? Không thích mà còn hôn?"
Lạc Bàn buông tay, muốn thoát khỏi người anh nhưng không thành

công.
Tần Mạc: "Tôi đang hỏi cậu đó, đừng có nghĩ đến chuyện bỏ chạy."
"Anh cho tôi hôn mà."
"Tôi cho cậu hôn là cậu hôn? Nếu đổi thành Hạo Tử hoặc Đường Miên, họ cho cậu hôn thì cậu cũng hôn à?"
"Tôi..." Một số ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lạc Bàn, nhưng cậu lập tức dừng lại. "Tôi đau chân... Tôi muốn nằm nghỉ."
"Tôi cũng đau tay này, cậu thổi cho tôi đi."
Tần Mạc kéo tay Lạc Bàn bằng tay bị thương, cậu vừa rút ra là anh lại kêu "ối ối", cuối cùng Lạc Bàn đành bỏ ý định chạy, ngoan ngoãn ngồi im tại chỗ. Nhưng cậu cũng không thỏa hiệp, coi mình như một người gỗ không có linh hồn, khóe miệng rũ xuống nhìn Tần Mạc.
Điều quan trọng là Tần Mạc giả vờ giả vịt rất giống, lần nào cũng làm cậu mềm lòng.
Dù biết tám phần là anh giả vờ, nhưng Lạc Bàn vẫn sợ có hai phần là thật, cứ bị Tần Mạc nắm chặt trong tay.
"Thôi vậy." Tần Mạc nhìn vẻ mặt Lạc Bàn như "Tôi không nói gì, anh muốn hỏi gì cũng được, tôi cứ ngồi đây đến lúc râu mọc thật dài", anh đau khổ nói:
"Tôi hiểu rồi, tôi chỉ là món đồ chơi của cậu, thỏa mãn nhu cầu xong là bị ném sang một bên, cậu vốn chẳng hề quan tâm đến cảm nhận của tôi chút nào..."
Nghe Tần Mạc nói mà Lạc Bàn chỉ muốn trợn tròn mắt, không quan tâm đến cảm nhận của anh ấy sao? Nếu thực sự không quan tâm, mình đã sớm không còn ngồi ở đây rồi.
Lạc Bàn thề với trời, hiện tại cậu quan tâm đến cảm nhận của Tần Mạc hơn bất kỳ ai, thậm chí là hơn cả bản thân mình.
Không thể trách cậu lạnh nhạt, chỉ là sự quan tâm của cậu đối với bất kỳ ai ngoài Tần Mạc đều gần như bằng không.
Lạc Bàn: "Anh rốt cuộc muốn gì?"
Thà cho cậu một cái kết nhanh gọn còn hơn phải nghe Tần Mạc âm dương quái khí nói bóng nói gió thế này.
Tần Mạc: "Tôi muốn nghe cậu nói thật."
Lạc Bàn: "Nói thật gì?"
"Tình cảm của cậu dành cho tôi là gì? Hoặc là... cậu xem tôi là gì của cậu?"

"Chỉ là..." Cậu tìm kiếm từ ngữ phù hợp trong đầu, cuối cùng chọn một từ không đáng tin nhất:
"Cấp trên và cấp dưới?"
Tần Mạc: "... Được rồi, tôi hỏi lại vậy."
Anh cố giữ bình tĩnh, cảm thấy cả đời mình chưa từng kiên nhẫn như thế này:
"Hạo Tử muốn hôn cậu, cậu có đồng ý không?"
Lạc Bàn lắc đầu.
"Hoa Bạch Anh muốn hôn cậu, cậu có đồng ý không?"
Lạc Bàn do dự.
Tần Mạc: "?!"
Giỏi thật.
Nhưng Lạc Bàn chỉ đang suy nghĩ xem Hoa Bạch Anh là ai, rất nhanh liền nói: "Không đồng ý."
Tần Mạc như được cứu thoát, thở phào một hơi:
"Vậy câu hỏi đặt ra là, trong số bao nhiêu người như vậy, tại sao cậu lại chỉ đồng ý hôn tôi? Điều này có nghĩa là gì?"
Câu trả lời đã sắp rõ ràng, trong mắt Tần Mạc như có ánh sáng hy vọng, anh khát khao nhìn đôi môi khẽ mở của Lạc Bàn, mong cậu nói ra những lời tử tế.
Lạc Bàn: "Có nghĩa là... Có nghĩa là mỗi lần thấy anh đầu óc tôi liền có vấn đề?"
Há, ha ha, ha ha ha.
Thật là một câu trả lời khiến người ta không biết phải phản ứng ra sao, nhất thời anh không biết cậu đang mắng ai.
Tần Mạc: "Tại sao lại là tôi? Tại sao thấy tôi thì đầu óc cậu liền có vấn đề? Trong căn cứ có bao nhiêu người, tại sao cứ phải, là, thấy, tôi?!"
Anh giơ tay chỉ vào mũi mình, Lạc Bàn cảm thấy nếu đầu anh mà có một cái ống khói thì lúc này chắc đã bốc khói đen rồi.
Cuối cùng Lạc Bàn nói một câu mà Tần Mạc muốn nghe:
"Vì anh... đặc biệt hơn."
Thoải mái rồi, nhẹ nhõm rồi, ôi bà nội ơi trời đất ơi, Tần Mạc cuối cùng cũng nhìn thấy tia sáng của bình minh, như thể quanh mình đã vang lên khúc nhạc đám cưới, giây tiếp theo sẽ được uống rượu giao bôi vậy.

Tần Mạc: "Nói tiếp đi."
Dưới sự ép buộc của anh, Lạc Bàn cũng đành suy nghĩ nguyên nhân, từ ngày đầu tiên gặp Tần Mạc lần lượt ngẫm lại, bỏ qua nỗi sợ chủ quan về đồng tính nam, khách quan nhìn nhận mọi chuyện giữa hai người.
Tần Mạc đẹp trai, dáng người xuất sắc, nhìn cũng rất vừa mắt.
Tần Mạc đối xử tốt với cậu, mang cơm cho cậu, còn mát xa cho cậu, lúc quan trọng cũng không bỏ rơi cậu một mình, sống cùng anh rất yên tâm.
Tần Mạc sẽ hôn môi cậu, hơn nữa còn hôn rất thoải mái, dù không nói ra nhưng cậu rất thích.
Lạc Bàn lẩm bẩm nhỏ giọng, có chút nghi hoặc nói:
"Hình như... tôi có chút..."

Chương 35: Chương 35

"Em muốn hôn môi, bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ đưa môi đến trước mặt em."

"Có chút... thích anh?"
Vừa nói xong, chính cậu cũng cảm thấy khiếp sợ. Đây là cái lời nói thiên địa quỷ thần của cậu, Lạc Bàn, một người tự nhận mình là trai thẳng đúng nghĩa, tin chắc điều đó suốt hơn hai mươi năm nay, vậy mà có ngày lại tự miệng thừa nhận mình thích một người đàn ông.
Nếu không vì chấn thương ở vai, Tần Mạc nhất định đã đứng dậy vỗ tay thật mạnh cho cậu, thậm chí muốn ra ngoài kéo vài con xác sống đến để công bố tin mừng mình sắp thoát kiếp độc thân, mặt đầy vẻ đắc ý vui mừng. Từ nay độc thân không còn là điều cao quý nữa, không có người yêu mới là uổng phí.
Tần Mạc: "Đồng chí Tiểu Lạc, em biết điều này có nghĩa là gì không?"
*đổi xưng hô, đổi xưng hô!!
Dưới ánh nhìn chờ đợi của Tần Mạc, mặt Lạc Bàn đỏ bừng, nhân lúc Tần Mạc lơ là, cậu nhảy lò cò bằng một chân xuống cầu thang.
Tần Mạc: "..."
Lạc Bàn vẫn chưa thể chấp nhận sự thật, ngồi ôm tay ngẩn người trên cầu thang, làm thế nào để trở thành một gay đúng chuẩn đây? Trong sách không dạy, bố mẹ càng không dạy, lúc này cậu đang vắt óc tìm một lý do hợp lý cho việc mình trở thành gay.
Chắc chắn là do bị Tần Mạc bẻ cong, chắc chắn là thế.
Khi cậu đang suy nghĩ phải xử lý mối quan hệ cấp trên - cấp dưới này ra sao, trên tầng trên bỗng vang lên tiếng "bịch" như thứ gì đó rơi xuống đất. Lạc Bàn tưởng rằng Tần Mạc ngã khỏi giường, định chạy lên nhưng rồi nghĩ lại, cậu dừng bước.

Chân Tần Mạc đâu có vấn đề gì, làm sao có thể ngã xuống được? Chẳng lẽ lại dùng chiêu trò quái dị nào để lừa cậu lên sao?
Cậu vịn tay cầu thang, đứng dậy ngó lên, trên giường không có ai. Ngã thật sao?
Tần Mạc trốn sau tường gần cầu thang, mỉm cười quan sát. Cái đầu của Lạc Bàn ló ra từ khe hở trên lan can, len lén nhón chân vươn cổ nhìn.
Xuống tầng khó khăn hơn đi lên, Lạc Bàn nhảy mãi mới được hai bậc thang, vô tình chạm vào chân bị thương, đau đến mức hít một hơi lạnh. Tần Mạc cuối cùng không chịu nổi, nhanh bước tới bên cạnh, cúi người bế cậu lên. Lạc Bàn bất ngờ bị nhấc bổng, tay ôm lấy cổ Tần Mạc.
Dù cho có cố gắng giở trò một chút, cuối cùng vẫn bị ném trở lại giường.
"Nếu em không nói thì để tôi nói thay em. Em chỉ cần gật đầu là được."
Tần Mạc chỉnh tư thế cho cậu đối diện với mình, dù sao thì đây cũng là thời khắc quan trọng đánh dấu việc thoát kiếp độc thân, cũng cần phải có chút nghi thức. Dù điều kiện trong căn phòng này thật sự không tốt lắm, dưới lầu còn là một mớ hỗn độn, nhưng anh không muốn chờ thêm một ngày nào nữa, chỉ muốn sớm có danh chính ngôn thuận thu người vào tay.
"Khụ khụ..."
Đến giây phút quan trọng, trong lòng anh cũng không chắc chắn. Lỡ như Lạc Bàn hứng lên lại nghĩ ra ý đồ gì đó để đẩy anh ra thì hôm nay anh lại làm tốn công vô nghĩa.
"Tôi thích em, em cũng thích tôi, vậy em có thể làm người yêu tôi không?"
Không đợi Lạc Bàn mở miệng, anh tiếp tục đưa ra điều kiện hết sức cám dỗ:
"Dù tôi chưa từng yêu bao giờ, nhưng tôi đã đọc nhiều lý thuyết trên tạp chí. Tôi có thể mang đồ ăn khuya cho em, khi em mệt tôi có thể mát xa đấm bóp cho em, em muốn ăn gì tôi sẽ cố gắng tìm, tôi biết đánh nhau, biết bơi, biết giăng lưới bắt cá. Chỉ cần em nói, loại gì tôi cũng có thể bắt lên cho em. À đúng rồi quên mất, em không ăn thịt..."

Anh vừa nói vừa gãi đầu, dường như đang lục lọi xem trong đầu còn điều gì có thể nói:
"Tôi trông cũng đẹp trai, sẽ không tùy tiện cặp kè với đàn ông hay phụ nữ, tất nhiên khi có người cố tình cặp kè với tôi thì tôi sẽ từ chối dứt khoát. Nếu em gặp nguy hiểm, tôi sẽ tới ngay lập tức..."
Lạc Bàn cảm giác như mình vừa tìm được một bảo mẫu toàn thời gian, cho đến khi nghe câu tiếp theo:
"Em muốn hôn môi, bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ đưa môi đến trước mặt em."
Lạc Bàn: "... Khi nào tôi muốn hôn chứ?"
Cậu là kiểu trở mặt không nhận người, quay đi là quên ngay ai vừa rồi đã nhích về phía trước đòi hôn.
Nhưng đó không phải trọng điểm. Tần Mạc nhanh chóng bỏ qua:
"Được, vậy là tôi muốn hôn. Em đồng ý không?"
Có chút muốn đồng ý, dù sao điều kiện rất hấp dẫn, chỉ riêng việc mang đồ ăn khuya cậu đã không dám tùy tiện từ chối. Nhưng chính cậu đã nói mình không thích đàn ông, giờ lại cảm thấy khó mà xuống nước.
"Tôi... tôi suy nghĩ đã."
Không từ chối tức là có cơ hội. Tần Mạc vui vẻ đồng ý, hỏi:
"Vậy em định suy nghĩ bao lâu?"
Trong lòng Lạc Bàn thịch một cái, chẳng lẽ điều kiện này còn có hạn sử dụng?
"Một ngày?"
Cũng nằm trong dự liệu. Tần Mạc thấy vậy liền chấp nhận, không nhịn được vỗ tay một cái, đau đến mức mặt nhăn lại, nhưng dù vậy cũng phải nói hết câu:
"Thành giao, thành giao."
Tuy nhiên rõ ràng anh không để một ngày đó vào mắt, một ngày chẳng qua chỉ có hai mươi bốn giờ, mà hai và bốn đều nhỏ hơn năm, nên tính ra Lạc Bàn bây giờ đã đồng ý rồi, người ta chỉ là chưa nói gì mà thôi, im lặng tức là ngầm đồng ý.
Hơn nữa hai người tối nay vẫn phải ngủ chung một giường, ngủ cùng người yêu tương lai mà vẫn giữ vững được bản thân là một thử thách lớn. Nhưng vì tình trạng cơ thể hiện tại của hai người, Tần Mạc chỉ dám thỉnh thoảng bóp mô.ng cậu một cái, đôi lúc bất ngờ

hôn nhẹ lên má, còn những thứ khác thì không dám làm gì.
Vết thương trên lưng Lạc Bàn bắt đầu bong ra và ngứa ngáy, ngủ say rồi lại hay giơ tay ra gãi, mỗi lần cử động đều làm Tần Mạc áy náy. Bởi anh không lâu trước đó vừa vất vả đặt đầu cậu lên cánh tay mình, giờ lại đang ôm lấy mặt cậu mà hôn đắm đuối.
"Ngứa..."
Lạc Bàn lẩm bẩm vài câu không rõ, nói rồi với tay ra sau, nhưng tay không đủ dài, gãi không tới, nên càng thêm bực bội. Cậu nhíu mày mở mắt, dùng giọng khàn khàn của người chưa tỉnh ngủ nói với Tần Mạc:
"Gãi cho tôi đi."
Gãi chắc chắn là không thể được, Tần Mạc chỉ có thể vỗ vỗ, cách một lớp mà vỗ như thế chẳng khác nào gãi ngứa ngoài giày, càng gãi càng ngứa. Lạc Bàn không vui mở mắt:
"Anh có thể dùng chút sức không?"
"..."
Cái này là còn chưa chính thức bên nhau, đã bắt đầu sai khiến người khác thế này rồi.
Tần Mạc đành phải tháo một lớp băng ra, dùng lực hơn một chút, miễn cưỡng làm cậu hài lòng. Nhưng khổ nỗi Lạc Bàn ngủ không ngoan, đầu gối không biết là vô ý hay cố tình lại cọ qua chỗ đó, cọ đến mức anh khổ sở, chỉ muốn đem cậu ra xử lý tại chỗ.
Lạc Bàn không phải lần đầu làm thế, dường như sau khi ngủ là rất thích cái tư thế gác chân lên người khác, vài lần đều làm Tần Mạc mặt đỏ tim run, phải lén lút giải quyết một mình. Nhưng lần này vai anh bị thương, không dám cử động, tay kia còn bị đầu Lạc Bàn đè lên, thậm chí ngay cả tự mình giải quyết cũng không được.
Trong đầu anh đọc thầm quy tắc của tổ chức Nhật Quỹ, cố ép bản thân chuyển hướng chú ý, cuối cùng cũng ngủ được trước nửa đêm.
Sáng hôm sau, cơn mưa lớn đã tạnh, ánh nắng mặt trời đã lâu mới chịu lộ diện. Khoảng sáu giờ hơn khi trời vừa sáng, Tần Mạc đã thức dậy. Cửa sổ nhỏ trên gác mái cao và hẹp, ngoài cửa sổ truyền đến một trận xôn xao, lá cây không ngừng rung động bất thường, kính cửa sổ cũng không báo trước mà rung nhẹ.
Anh đứng ở nơi cách căn cứ Thân Vị hai nghìn mét, mơ hồ nghe thấy một tiếng ù ù từ trên trời cao.

Là trực thăng.
"Đồng chí Tiểu Lạc, mau dậy nào! Về nhà thôi, về nhà thôi!"
Vừa nói, anh vừa lấy quần áo mặc vào cho Lạc Bàn, người này mắt còn chưa mở đã mơ màng leo lên lưng của ai đó, sau đó cảm nhận phía dưới rung lắc một hồi, Tần Mạc đã cõng cậu chạy xuống cầu thang.
Cuối con đường bên ngoài cửa kính, một chiếc trực thăng nhỏ đang bay thấp, dọc theo con đường trước cửa tiệm quần áo bay về phía đối diện. Tiếng cánh quạt ngày càng đến gần, theo sau trực thăng là một bầy lớn xác sống theo tiếng động mà đến.
Muốn mở ra một lối thoát ở căn cứ, trước tiên phải dẫn xác sống tụ tập ở Thân Vị đi hết, và chiếc trực thăng này chính là mồi nhử đảm nhiệm nhiệm vụ đó.
Muốn lên chuyến trực thăng này, phải tìm cách thu hút sự chú ý của phi công, nhưng dù là bay thấp, khoảng cách so với mặt đất cũng là mười mấy tầng lầu, ngay cả khi phi công nhìn thấy họ, cũng không thể mạo hiểm bị bầy xác sống truy đuổi mà hạ cánh trực tiếp xuống mặt đường.
Tần Mạc đảo mắt nhìn xung quanh, nhanh chóng chọn một tòa công ty thương mại cao bảy tám tầng, cõng Lạc Bàn chạy vào.
Lúc này tốc độ là quan trọng, anh không có thời gian để ý đến ba ba bốn xác sống theo sau, giẫm lên những mảnh kính vỡ rơi vãi trước cửa liền chạy vào bên trong. Một cô nhân viên xác sống mặc đồng phục công ty ngồi ở quầy lễ tân nghe thấy động tĩnh, còn chưa kịp buông ống nghe trong tay đã chạy về phía họ.
Tần Mạc nghĩ thầm, con mẹ nó tận tâm đến mức này à.
Một chân anh đá văng xác sống, chạy đến nơi quầy lễ tân nhanh chóng quét mắt qua sơ đồ bố trí của công ty, rồi chạy nhanh đến cuối hành lang hướng tới lối thoát hiểm.
Cửa thông thoáng, cầu thang là mấy thi thể đã khô héo, Tần Mạc bước lên bậc thang bắt đầu chạy lên, mỗi tầng đều có vài xác sống đang lảng vảng ở gần cửa lối thoát hiểm, chẳng mấy chốc phía sau đã có một đoàn dài bám theo.
Hai tay anh siết chặt lấy chân Lạc Bàn, vài lần trọng tâm mất thăng bằng suýt ngã lăn xuống, vết thương trên vai rách ra, máu tươi thấm qua băng gạc, lòng bàn tay đã sớm đỏ thẫm, mùi máu nhàn

nhạt kích thí.ch thần kinh của Lạc Bàn.
Nếu đặt cậu xuống thì chắc chắn sẽ chạy nhanh hơn, cậu ở lại đây còn có thể cầm cự được một lúc.
Lạc Bàn: "Hay anh để tôi lại đi."
Chưa dứt lời, mông liền bị véo một cái đau điếng.
Tần Mạc: "Để ông nội em đấy."
Không để thì thôi, còn để ông nội cậu đấy.
Những giọt mồ hôi lớn chảy dọc theo làn da, tiếng thở d.ốc vang vọng trong hành lang chật hẹp, bầy xác sống phía sau càng lúc càng dài, gào rú đẩy nhau đuổi theo hai người, khoảng cách ngày càng gần.
Liên tục cõng nặng leo năm tầng lầu khiến đôi chân của Tần Mạc đau nhức, nhưng anh không dám dừng lại, lại rẽ một khúc quanh cầu thang, ngẩng lên đã thấy cánh cửa sắt của sân thượng.
Bầy xác sống chỉ còn cách họ nửa tầng lầu, cửa sân thượng lại bị ai đó khóa, nếu không mở cửa trước khi bầy xác sống đuổi kịp, thì cả hai chuẩn bị chuyển kiếp là vừa.
Nhưng bây giờ có chuyển kiếp cũng vô ích, tám mươi phần trăm sinh ra vẫn phải đi làm công cho Nhật Quỹ.
Ổ khóa trên cửa là loại ổ treo cũ kỹ, nếu có thời gian một sợi dây thép là đủ giải quyết, nhưng vào lúc cấp bách như thế này, một giây cũng không thể chờ.
Vòng sắt hình chữ U đã rỉ sét, Tần Mạc rút tay nắm lấy thân khóa, cổ tay nổi gân xanh, dùng sức mạnh đến nỗi cơ bắp tay cũng run lên.
Xác sống phía trước chỉ còn cách họ năm sáu bậc thang, ngón tay vươn ra gần như đã chạm đến vạt áo của hai người. Lạc Bàn vừa định tự ý nhảy xuống liều mạng với bầy xác sống, thì nghe thấy "cạch" một tiếng, thân khóa vỡ vụn—
Ánh nắng chói mắt xuyên qua cánh cửa sắt chiếu vào hành lang tối tăm, Tần Mạc mở cửa xông ra không chút do dự, chân đạp lên sân thượng. Ngay lúc đó, từ cánh cửa sắt truyền đến tiếng va chạm lách cách, như có gì đó đập mạnh vào, bảy tám bàn tay xanh tím thò qua khe cửa, bị Tần Mạc cắt gọn dứt khoát, sau đó anh đóng sập cánh cửa lại, kéo chốt cài bên ngoài.
Anh không kịp thở d.ốc, trực thăng đã dẫn bầy xác sống đến khu

đất trống phía xa, lúc này đang nhanh chóng quay lại, độ cao cũng không ngừng tăng lên. Tần Mạc gào to:
"Ở đây có người! Ở đây có người!"
Trên chiếc trực thăng cách mặt đất hơn bốn trăm mét, Hạo Tử ngồi trong khoang với chiếc băng quấn trên trán, lờ mờ nghe thấy tiếng kêu cứu từ đâu đó, nhưng vì khoảng cách quá xa, tiếng ồn của cánh quạt lại lớn, nghe không rõ lắm, hắn áp mặt lên cửa sổ máy bay nhìn xuống.
"Chết tiệt, dưới kia có người kìa người anh em à."
Phi công nhíu mày hỏi:
"Người sống sót à?"
Trực thăng vẫn đang bay lên, Hạo Tử nheo mắt nhìn kỹ hai lần, chỉ có thể nhận ra hai người mặc đồ đen, thậm chí không nhìn ra nổi là nam hay nữ.
Hạo Tử: "Nhìn hơi quen quen sao ấy?"
Dáng người quen thuộc, nhưng hai người kia rõ ràng không mặc đồng phục tác chiến của Nhật Quỹ, có lẽ là hắn nhận nhầm.
Hạo Tử: "Không biết, nhưng chắc không phải người của tổ chức mình."
Phi công vốn đã chuẩn bị hạ xuống, nghe vậy lại bay lên cao hơn:
"Vậy thì không liên quan đến chúng ta."

Chương 36: Chương 36

"Hôn không tệ, nhưng chưa đủ."

Hai người vội vã chạy lên sân thượng, quên mất một việc vô cùng quan trọng.
Bộ quân phục xám tro - dấu hiệu nhận dạng rõ ràng nhất của Nhật Quỹ, đã bị họ bỏ quên trong tiệm quần áo. Lúc này, cả hai đang mặc đồ đôi in hình anh chàng bạch tuộc Squidward, trông chẳng khác gì một cặp uyên ương đang chạy trốn.
Củi thước dầu muối đều đã chuẩn bị xong, đến lúc nấu thì mới phát hiện – đáy nồi bị thủng.
"Con mẹ nó, ra ngoài không coi ngày rồi."
Tần Mạc đặt Lạc Bàn xuống, còn mình thì ngồi phịch xuống đất, mặt mày u ám, tức giận mắng: "Đệt."
Giờ thì hay rồi, không xuống được, đồ ăn cũng không có, đằng sau cửa sân thượng còn cả lũ đáng yêu chực chờ lấy mạng hai người họ, ngồi đây chẳng khác nào chờ chết.
Bàn tay phải có cảm giác nhơm nhớp, Tần Mạc xé toạc băng gạc, quăng bừa sang một bên. Máu theo các vết hằn trên lòng bàn tay chảy xuống, nhỏ thành giọt trên nền xi măng phủ đầy bụi bặm.
Lạc Bàn ngồi cạnh anh, thấy vậy liền dùng dao cắt một mảnh vải từ áo của mình, nhanh chóng quấn quanh tay cho anh.
Tần Mạc nghỉ ngơi chốc lát, rồi đứng dậy bước đến bên mép sân thượng. Hàng rào chỉ cao đến đầu gối, anh nhìn ra ngoài, thấy dàn nóng của máy điều hòa treo lủng lẳng bên ngoài tường. Phía dưới là ban công ở tầng năm, tầm khoảng năm tầng gì đó.
Dàn nóng máy lạnh đã bị gió mưa ngoài trời bào mòn suốt mười mấy năm nay, chẳng biết có chịu được sức nặng của một người hay không. Tần Mạc nhắm chừng chiều cao, cân nhắc khả năng nhảy từ

tầng bảy xuống đúng ban công tầng năm.
Tần Mạc: "Lần này là do tôi quá hấp tấp."
Suy nghĩ một lúc, anh quay trở lại ngồi bên cạnh Lạc Bàn, đưa tay xoa rối mái tóc của cậu, như thể đang có chút hối lỗi.
Ngay sau đó, anh chuyển hướng, bước đến chỗ đống đồ lặt vặt, cúi xuống lục lọi những thứ có thể dùng được.
Thật không may, chỉ toàn là những tấm sắt cũ han gỉ, chẳng có gì hữu ích.
Không tìm được cũng đành phải liều. Anh quay lại, bình tĩnh nói với Lạc Bàn: "Em đợi ở đây, tôi xuống xem thế nào."
Dù có thể nhảy xuống ban công lầu năm hay không, anh cũng phải thử, không thể ngồi đây chờ chết được.
Nhưng trước khi kịp bước tới mép sân thượng, Lạc Bàn đã siết chặt lấy tay anh, lo lắng hỏi:
"Anh đi đâu?"
"Đừng lo," Tần Mạc cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, giả vờ thoải mái nở một nụ cười gượng, "Tôi sẽ nhảy xuống tầng năm, dụ lũ xác sống đi chỗ khác, rồi quay lại tìm em. Lúc đó tôi sẽ gõ cửa ba lần, nhớ mở cửa cho tôi nhé."
Nói xong, anh định tiếp tục tiến về phía trước, nhưng Lạc Bàn vẫn nắm chặt lấy tay anh, không chịu buông.
Nhảy xuống tầng năm đã là một chuyện, còn có thể dụ được lũ xác sống đi hay không lại là chuyện khác, và có quay lại an toàn hay không lại càng khó nói. Bất kỳ mắt xích nào trong chuỗi kế hoạch này xảy ra sai sót thì đều mất mạng như chơi. Lạc Bàn không muốn Tần Mạc mạo hiểm, cậu thà cùng anh ngồi đây chờ chết còn hơn.
Tần Mạc: "Sao vậy, sợ tôi không trở về được à?"
Lần này, Lạc Bàn không tránh né hay nói vòng vo nữa, cậu nhìn thẳng vào mắt anh, thật lòng đáp:
"Sợ."
Từ sau khi cha mẹ qua đời năm mười ba tuổi, cậu chưa từng biết sợ là gì. Cùng lắm thì chỉ cần nhắm mắt là kết thúc tất cả. Nhưng hôm nay thì khác, cảm giác tê tái ấy lại một lần nữa dâng tràn trong lòng, nắm chặt lấy tâm trí cậu.
Tần Mạc nghe câu trả lời của cậu, nhất thời sửng sốt, khóe miệng anh khẽ cong lên, nụ cười thật lòng hiện rõ trong ánh mắt. Anh ngồi

xổm xuống, nhìn chăm chú vào người đang nghiêm túc trước mặt, bất ngờ cúi xuống hôn lên đôi môi của cậu.
Người trước đây luôn tránh né, lần này lại phá lệ chủ động. Hai tay cậu siết chặt quanh cổ Tần Mạc, kéo anh sát lại, không để lại chút khoảng cách nào, trao một nụ hôn nồng nàn lưu luyến không chút dè dặt.
Trực thăng trên bầu trời từ từ ẩn mình sau những đám mây, chỉ còn lại chút gió nhẹ thoảng qua, làm bay vài lọn tóc trước trán của Lạc Bàn.
Tần Mạc cười khẽ: "Hôn không tệ, nhưng chưa đủ."
Anh tỏ ra rất hài lòng với nụ hôn ấy, li.ếm nhẹ đôi môi như còn lưu luyến. Nghe anh nói chưa đủ, Lạc Bàn liền nắm lấy cổ tay anh kéo lại gần:
"Vậy thì hôn lại."
Nhưng ngay sau đó, Tần Mạc lại đưa tay che miệng cậu, dù trong lòng anh không hề muốn từ chối sự chủ động hiếm có này. Anh nhìn vào đôi mắt đang ửng đỏ của cậu, rồi nhẹ nhàng nói:
"Chờ tôi trở về rồi tiếp tục."
Lúc này đang là bảy giờ sáng mùa hè, trời đã sáng choang, vốn phải là khoảng thời gian bình yên nhất trong ngày.
Nhưng trong lòng Lạc Bàn lại chẳng có chút bình yên nào, mọi hành động của Tần Mạc đều kéo theo nỗi lo lắng của cậu.
Chỉ thấy anh đang nắm chặt hàng rào sân thượng, đôi chân cách khoảng hơn một mét so với dàn nóng của điều hòa. Tần Mạc cẩn thận xác định lại vị trí của dàn nóng, cắn răng buông tay, nhảy xuống. Một tiếng "keng" vang lên, anh đáp xuống nóc của dàn nóng một cách vững vàng.
Chiếc giá đỡ đã rỉ sét đỏ kêu cọt kẹt dưới sức nặng của anh. Tần Mạc nín thở, tiếp tục tính toán khoảng cách giữa dàn nóng và ban công tầng năm, trong đầu không ngừng ước lượng góc độ và khoảng cách phù hợp.
Nơi này cách mặt đất hai ba chục mét, ngã xuống không chết thì cũng tàn phế, chưa kể ở dưới đất còn có lũ xác sống đang lảng vảng. Dù không ngã chết thì cũng bị chúng cắn chết. Tần Mạc nín thở, tập trung vào điểm đáp trên ban công, rồi lao mình nhảy xuống.

Tim Lạc Bàn như thót lên đến cổ họng khi thấy Tần Mạc nhảy, sợ hãi anh sẽ lệch hướng, trực tiếp biến thành một vũng máu ngay trước mắt mình. May mắn thay, Tần Mạc đáp xuống an toàn, nhưng chọn góc không quá tốt, đầu va phải vào lan can một cú khá mạnh, nghe tiếng va chạm cũng đủ biết không nhẹ.
Lạc Bàn gắng gượng nhướn người nhìn ra ngoài, thấy Tần Mạc đang dựa vào lan can, tay ôm lấy trán, nhưng vẫn không quên giơ tay ra ngoài làm ký hiệu "OK".
Không bị đụng cho ngu người, chắc là không có vấn đề gì lớn, đầu Tần Mạc vẫn cứng như mọi khi.
Tần Mạc ngồi tại chỗ nghỉ ngơi hai phút, sau đó đứng dậy, từ xa gửi một nụ hôn gió cho Lạc Bàn rồi bước vào bên trong, biến mất khỏi tầm mắt của cậu.
Ban công nối liền với một văn phòng trống không, cửa lớn mở toang đối diện hành lang. Tần Mạc nhanh chóng chạy về phía cuối dãy, nơi có lối thoát hiểm. Cả nửa cầu thang thây ma đã chất đống trước cửa tầng thượng.
Anh đập mạnh vào lan can vài cái, rồi hét lớn:
"Cha mày ở đây này, cục cưng à!"
Bên dưới, lũ xác sống chuyển sang một nhóm mới. Lạc Bàn nằm rạp trên sân thượng, thầm đếm thời gian. Vừa mới thấy tên xác sống mặc áo đỏ từ cổng công ty đến ngã tư mất khoảng chín trăm giây, tức tầm mười lăm phút. Giờ thì cậu lại thấy xác sống mặc áo xanh sắp đi đến cuối đường.
Đã gần nửa tiếng trôi qua mà vẫn chưa có tiếng gõ cửa.
Lạc Bàn chưa bao giờ cảm thấy mình phải chờ đợi trong tâm trạng căng thẳng như thế. Cậu chống tay lên lan can, chân khập khễnh đi tới đi lui, mắt không rời cánh cửa sân thượng, thậm chí hít thở cũng khẽ đi, sợ bỏ lỡ bất kỳ âm thanh nào.
Lại thêm nửa tiếng nữa trôi qua, sự ồn ào ngoài cửa đột nhiên im bặt. Lạc Bàn chầm chậm tiến lại gần cửa, ghé tai lắng nghe. Từ hành lang vắng lặng vang lên tiếng bước chân yếu ớt dần, rồi biến mất hẳn.
Lũ xác sống bị dụ đi rồi.
Đây là tin tức tốt, ít nhất nó cũng chứng tỏ Tần Mạc vẫn còn sống.
Nhưng thêm một tiếng đồng hồ nữa trôi qua mà Tần Mạc vẫn chưa

quay lại. Lạc Bàn nghĩ anh có lẽ bị mắc kẹt ở đâu đó, hoặc đi nhầm đường mà chưa tìm thấy lối lên sân thượng. Cậu đã nhiều lần muốn mở cửa xông ra tìm anh, nhưng lại sợ chỉ khiến mọi thứ tệ hơn.
Mặt trời từ từ lên cao, cái nóng oi bức làm cho hàng rào sắt trở nên bỏng rát, nền xi măng cũng bắt đầu bốc nhiệt. Bầu không khí xung quanh ngột ngạt, nhưng trái tim Lạc Bàn ngày càng lạnh lẽo.
Tần Mạc có thể sẽ không quay trở lại.
Một ý nghĩ khủng khiếp len lỏi vào đầu cậu khiến cậu rùng mình, như bị cắt đứt dòng suy nghĩ.
Một giọt nước mắt nóng hổi vô thức rơi từ khóe mắt, để lại vệt dài trên khuôn mặt tái nhợt, rồi nhanh chóng bay hơi khi chạm vào mặt đất xi măng.
Ký ức về gương mặt mẹ với những mạch máu xanh tím hiện rõ trong đầu, cái ngày mà bà đi vào căn phòng đối diện và không bao giờ trở lại. Lần này nó lại tái diễn. Tần Mạc cũng sẽ không bao giờ quay lại với cậu.
Anh có lẽ đã biến thành một trong những sinh vật khủng khiếp ấy, đôi mắt trống rỗng lang thang trong hành lang, chờ đợi để đoạt mạng cậu.
"Cộc cộc cộc —"
Cửa bị gõ.
Lạc Bàn như lập tức sống lại, lao nhanh về phía cửa, giữa đường còn vấp ngã một cái. Tay cậu bị tấm tôn rạch một đường rách nhẹ, nhưng cậu không thèm để ý, lập tức đứng dậy và mở chốt cửa.
Tần Mạc đang đứng đó, hai tay chống hông thở hổn hển, bộ dạng có vẻ mệt mỏi rã rời. Lũ xác sống trong hành lang đã bị anh xử lý gọn gàng, bị nhốt trong một phòng hội nghị lớn ở tầng hai. Anh phải chạy vòng vài lượt quanh phòng mới thoát thân được, rồi trên đường về còn gặp vài xác sống lẻ tẻ và xử lý hết chúng.
Cả chuyến đi tốn không ít sức lực của anh, cảm giác chạy quanh sân vận động hai mươi vòng còn không mệt như vậy. Giữa chừng anh đã ngồi nghỉ trên cầu thang một lúc, vì thế mới chậm trễ chút thời gian.
Tần Mạc hỏi: "Sao không nói chuyện... ngoài kia nắng to thế, nóng đến ngu người luôn rồi à?"
Anh vừa nói vừa kéo cậu vào, xoay người tỏ ý cậu nhảy lên:
"Đi nào, chúng ta trở về thôi."

Lạc Bàn nhanh nhẹn trèo lên lưng anh như đã quen thuộc, tư thế này họ đã dùng mấy ngày liền. Nhưng lần này có chút khác lạ.
Tần Mạc: "... Em muốn siết chết tôi à?"
Nghe vậy, Lạc Bàn nới lỏng chút, nhưng vẫn ôm rất chặt, như thể muốn khóa cổ anh.
Tần Mạc: Được rồi, siết chết thì siết chết."
Đầu Lạc Bàn áp sát vào cổ anh, những sợi tóc của cậu quét qua tai anh, khiến Tần Mạc có chút nhột phải nghiêng đầu sang bên. Nhưng cái đầu kia cũng ngoan ngoãn dịch chuyển theo, dính chặt như keo dán chó.
"Em từng ăn kẹo mạch nha chưa?"
Lạc Bàn lắc đầu.
"Bây giờ em như cái kẹo đó đấy... mà thôi, nói em cũng chẳng hiểu."
Chỉ cần không siết cổ chết là Tần Mạc vui vẻ tận hưởng khoảnh khắc thân mật này. Anh thầm nghĩ, chuyến mạo hiểm vừa rồi mẹ nó thật đáng giá, mối quan hệ mập mờ này đã tiến một bước sang hẳn giai đoạn yêu đương.
Không biết từ lúc nào họ đã đến gần cửa ra vào. Lượng xác sống trong các cửa hàng xung quanh dường như đã tăng lên. Bầy xác sống từ căn cứ Thân Vị bị dồn về khu vực thành phố, làm cho hành trình vốn đã chật vật càng thêm phần khó khăn.
Tin lạc quan duy nhất là lúc này trời đang nắng gắt, phần lớn xác sống đều trốn vào các tòa nhà tối tăm, không dám ra ngoài. Tần Mạc bước nhanh hơn, hy vọng có thể hoàn thành chặng đường hơn ba cây số còn lại trước khi trời tối.
Nhưng hy vọng thường rất đẹp, còn thực tế lại tàn nhẫn. Vẫn có vài con xác sống không sợ nắng, thỉnh thoảng lao ra từ các cửa hàng hai bên, há mồm toang hoác, rồi lại bị anh hạ gục ngay bằng một nhát dao.
"Tiểu Lạc ơi, làm sao đây anh đói quá."
Bụng Tần Mạc réo lên từng hồi. Đã hai ba ngày anh không ăn uống tử tế, vừa rồi lại nhảy lầu và chạy đua với xác sống, chỉ còn dựa vào adrenaline mà cầm cự. Nhưng giờ đây, khi tâm trạng thả lỏng một chút, tác dụng của hormone kích th.ích giảm dần, hai chân anh cõng Lạc Bàn như mún nhũn ra, đành tìm một góc tường rồi đặt Lạc Bàn xuống, ngồi phịch xuống một tấm ván gỗ cũ kỹ.

Tần Mạc đói đến hoa mắt, nhìn lớp sơn bong tróc trên ngôi nhà đối diện mà như thể thấy một chiếc bánh hành chiên giòn.
Lạc Bàn nhìn quanh, không thể nào làm phép biến ra đồ ăn, nên chỉ tay về phía tấm biển hiệu sắp rơi của một quán đối diện rồi nói: "Ở đó có quán bún qua cầu*, anh muốn vào xem thử không?"
*Bún qua cầu (guoqiao mixian) là một đặc sản nổi tiếng, ra đời khoảng 200 năm trước ở thành cổ Mông Tự, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Món ăn này phổ biến đến mức du khách có thể thưởng thức ở bất cứ đâu tại Vân Nam, Trung Quốc, dù là quán ven đường hay nhà hàng cao cấp.

Ông chủ quán mặc tạp dề vẫn đang lảng vảng trước cửa, chờ đợi "khách hàng" ghé thăm.
Khoảng cách từ đây đến căn cứ Thân Vị chỉ còn chừng ba đến bốn trăm mét, căn cứ là nơi duy nhất có khả năng tìm thấy đồ ăn. Tần Mạc nhắm mắt, dựa đầu vào tường, tay kéo áo Lạc Bàn, khẽ nói: "Lại đây cho anh hôn vài cái."
Lạc Bàn không chút do dự, ngồi xổm xuống ghé sát vào mặt vào anh, còn nghiêm túc li.ếm nhẹ qua kẽ môi của Tần Mạc.
Tần Mạc thầm cười khổ, cảm thấy nể phục chính mình. Đói đến nỗi bụng dính lưng rồi mà...
Vẫn có thể phản ứng được nữa!

Chương 37: Chương 37

"Vậy bây giờ chúng ta là quan hệ gì?"

Khi Tần Mạc bước vào căn cứ, đôi chân mệt mỏi của anh đã mỏi nhừ. Bên trong căn cứ yên tĩnh đến lạnh lẽo, chỉ có vài thi thể xác sống nằm rải rác trên mặt đất, trên thi thể bị cắm mũi tên, rõ ràng là đã bị đánh gục.
Tần Mạc nhanh chóng mò đến ống nước bên cạnh sân tập bắn, vội vã uống vài ngụm nước đã được lọc sơ qua rồi lập tức tiến về cánh cửa ngầm. Cửa ngầm mở toang ra, bên trong không một bóng người. Tần Mạc lẻn vào nhà ăn, đặt Lạc Bàn xuống rồi chạy ngay đến bếp lục ra bốn, năm cái bánh bao cùng dưa leo muối, cẩn thận xếp chúng lên đĩa.
"Ăn trước đi đã."
Anh đặt đĩa đồ ăn lên bàn rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến như hổ đói. Cuối cùng anh thở ra một tiếng đầy mãn nguyện, suýt chút nữa xúc động đến mức chảy nước mắt.
Bánh bao trắng ăn với dưa muối là món ăn ngon nhất trần đời, Tần Mạc nói chắc nịch.
Sau khi đã lấp cái bụng no nê, Tần Mạc cảm thấy sức mình đã trâu trở lại, anh cõng Lạc Bàn trên lưng chạy đến phòng y tế. Ở đó, anh cẩn thận lựa chọn thuốc từ cái tủ chứa đầy dược phẩm, mang ra một đống xanh xanh trắng trắng đủ màu.
"Mời em dùng thoải mái."
Anh vừa nói vừa kéo ghế cho Lạc Bàn ngồi xuống, tháo băng vải trên chân Lạc Bàn ra, lấy một chai oxy già đổ trực tiếp lên vết thương, vừa làm vừa đắc ý:
"Đây là đồ tốt đấy, chỉ tìm được có hai chai thôi."
Tốt chỗ nào vậy, may mà nó không đau.

Với đống băng y tế còn thừa, Tần Mạc xa xỉ thay hết băng trên người Lạc Bàn và tiện tay ném những băng cũ vào thùng rác.
Còn lại là việc của anh, lúc này Lạc Bàn mới để ý thấy trán của Tần Mạc cũng đang chảy máu. Nhìn từ góc độ khác có vẻ còn sưng lên cả một cục, chắc là do đập vào lan can khi nãy.
Mặc dù nhìn không phúc hậu cho lắm, nhưng trông dáng vẻ này thực sự có chút buồn cười.
Động tác băng bó của Tần Mạc bỗng dừng lại, nhìn Lạc Bàn với đôi mắt thoáng vẻ khó hiểu, nhíu mày giả vờ tức giận nói:
"Cười cái gì, anh suýt nữa là bị chấn động nào rồi đấy, em còn cười được à, qua đây giúp anh một tay."
"Ồ."
Lạc Bàn tập trung băng bó, trong khi Tần Mạc lại bắt đầu ngồi không yên, tay chân anh bắt đầu giở trò lên người đối phương. Lạc Bàn cũng chẳng né tránh, cho đến khi tên nào được voi đòi tiên, suýt chút nữa thì kéo tuột quần cậu.
Lạc Bàn đánh nhẹ vào đầu anh: "... Anh có thể ngoan ngoãn một chút được không?"
Tần Mạc: "Em có phải là quên cái gì rồi không?"
Hôm qua đã thương lượng rõ ràng, nói trong một ngày sẽ trả lời, vậy mà đến giờ Lạc Bàn vẫn chưa có động tĩnh gì.
"Cái gì? Không biết, quên rồi."
"Quên rồi? Không phải bảo suy nghĩ trong một ngày sao? Giờ đã qua thêm hai tiếng rồi!"
"Ồ... Nhớ ra rồi."
Tần Mạc còn đang chờ cậu nói tiếp, nhưng đột nhiên lại không nghe động tĩnh gì sau lưng. Lạc Bàn thắt nút băng vải, đậy nắp những chai thuốc lại rồi làm như không có chuyện gì, quay lại chỗ ngồi ban đầu, bỏ Lạc Bàn trợn mắt đến phát hỏa.
Tần Mạc: "Em có nghe thấy không?"
"Có nghe thấy."
"Vậy sao em không nói gì?"
"Hôn cũng hôn rồi, ngủ cũng ngủ rồi, mông em anh cũng đã véo cả chục lần rồi. Nếu em không đồng ý thì đã sớm đá bay anh từ lâu rồi."
Tần Mạc nghe cậu nói xong liền thay đổi biểu cảm, vẻ mặt đầy gió

xuân ấm áp bước đến bên cạnh cậu, biết rồi mà còn hỏi:
"Vậy bây giờ chúng ta là quan hệ gì?"
"..."
Mặt Lạc Bàn không dày bằng anh, bị nhìn chằm chằm đến đỏ cả mặt, vội quay đầu né tránh, lộ ra đôi tai hồng hồng.
Tần Mạc: "Là cấp trên và cấp dưới hả? Hay là anh em tốt?"
Lạc Bàn: "... Không phải."
Cậu nhất định không nói, xem thử ai sẽ chịu không nổi trước.
Tần Mạc đưa tay nâng cằm Lạc Bàn, xoay mặt cậu lại rồi ghé sát hơn, giống như một con lừa bướng bỉnh, không nhận được câu trả lời sẽ không chịu lùi bước:
"Nhanh nào, nói một câu anh thích nghe đi."
Trả lời anh là một nụ hôn nhẹ vừa chạm liền tách ra.
Lạc Bàn: "Chỉ là mối quan hệ như thế này thôi."
Vài giây sau, cậu bị người ta bế bổng lên, Tần Mạc ngẩng cao đầu ưỡn ngực đầy tự hào đi thẳng về phía ký túc xá. Nhưng chưa đi được mấy bước, anh đã bị mắc kẹt trước cửa phòng y tế.
Cửa hơi hẹp.
Nhưng điều này không phải là vấn đề, anh nghiêng người rồi tiếp tục bước ra ngoài, sải chân đi nhanh về ký túc xá của mình, đặt Lạc Bàn lên giường, cúi xuống đè lên người cậu.
Thật muốn làm em ấy ngay bây giờ quá.
Nhưng anh chỉ ôm Lạc Bàn, hôn đầy nước miếng lên mặt cậu, sau đó nhanh chóng nhảy khỏi giường để làm việc chính.
Anh phải nghĩ cách để liên lạc với người của Nhật Quỹ.
Tần Mạc: "Chờ anh ở đây, anh sẽ quay lại ngay..."
Mặt Lạc Bàn ngay khi nghe câu này lập tức xụ xuống, giờ cậu cực kỳ nhạy cảm với câu "chờ anh ở đây", trong ánh mắt thấp thoáng chút buồn bã và ấm ức, Tần Mạc lập tức ngậm miệng, trong lòng tự quăng cho mình hai cái tát.
Người cũng không nặng lắm, mà văn phòng của chỉ huy Tống thì cách đó có vài bước, cõng đi cũng có sao đâu.
Thế là năm phút sau, cả hai người cùng xuất hiện trong văn phòng của Tống Tụ Bình. Lạc Bàn ngồi trên ghế của Tống Tụ Bình như một giám sát viên, còn Tần Mạc thì đang lục tung các ngăn kéo của ông.
"Anh nhớ là có mấy cái bộ đàm để ở đây, chỉ huy Tống giấu chỗ nào

rồi nhỉ?"
Anh lại không cam lòng, mở thêm một cái tủ đứng ở góc phòng, bên trong là một số tài liệu trông có vẻ đã cũ. Ở cuối chồng tài liệu là một chiếc hộp nhựa màu đen, bên trong nằm vài bộ đàm dự phòng. Nhưng anh còn chưa kịp gửi tin tức đi, cửa văn phòng đã bị ai đó đẩy mạnh ra.

Nửa tiếng trước.
Sau khi đến được căn cứ nông nghiệp, Hạo Tử thở phào nhẹ nhõm. Khi kho vũ khí nổ, hắn cũng chạy theo Tần Mạc ra ngoài, nhưng lúc hắn chạy đến thì bọn xác sống đã xâm nhập vào khuôn viên trường. Hắn liền quay đầu chạy lên lầu, chui lên mái nhà nằm rạp hai ngày trời, thiếu chút nữa là chết đói thì mới đợi được cứu viện.
Trực thăng đến đón hắn hầu như không có vật tư, hắn uống vài ngụm nước mà vẫn đói đến hoa mắt, đầu lại bị thương. Từ xa nhìn thấy hai người kia, hắn chỉ thấy có vẻ quen quen, nhưng sau khi trở về căn cứ nông trại, ăn uống xong xuôi có sức lực lại, hắn bắt đầu suy nghĩ kỹ càng, càng nghĩ càng thấy không đúng.
Về sau, nghe phi công nói rằng cuối con đường vẫn còn đậu một chiếc xe tải trung của căn cứ, Hạo Tử bừng tỉnh. Trong căn cứ, người biết lái xe đó không nhiều, mà Tần Mạc chính là một trong số đó. Không trách được thấy thân hình quen thuộc, hóa ra đó là đội trưởng của mình.
Lần này hắn đã gây ra chuyện lớn rồi, hắn đã bỏ mặc đội trưởng của mình trên mái nhà.
Miếng cá thu nướng đang nhai dở bỗng dưng chẳng còn thấy ngon nữa. Hạo Tử đặt cái đĩa xuống, nhanh chóng mượn một chiếc xe tải của căn cứ, còn chưa kịp lau miệng, đã vội vàng lái thẳng đến tòa nhà kia. Nhưng đến nơi lại không thấy người đâu, hắn nghĩ có lẽ họ đã quay lại căn cứ, nên trên đường liền quay về tìm.

"Đội trưởng Tần, tôi thật sự không cố ý bỏ anh lại đâu, anh phải tin tôi, lúc đó tôi đói đến mức mắt hoa lên, thật sự không nhận ra. Còn cái người phi công kia cứ một mực đòi bay lên, tôi cũng chẳng nghe rõ anh nói gì. Giờ tôi đã lái xe đến đón anh đây rồi."
Tần Mạc: "..."

Lạc Bàn: "..."
Ban đầu Tần Mạc vốn không biết, giờ thì biết rồi.
Hạo Tử: "Hai người đổi quần áo ở đâu vậy? Nếu không phải do bộ quần áo này thì tôi đã nhận ra rồi."
Vốn dĩ Tần Mạc định dằn vặt hắn vài câu cho hả giận, nhưng nghĩ lại, nếu không phải Hạo Tử không nhận ra thì anh cũng không nhanh chóng đưa được Lạc Bàn về tay mình. Vậy nên anh quyết định bỏ qua, cười xoà coi như không có chuyện gì, cõng Lạc Bàn rồi đi theo Hạo Tử ra ngoài, còn kín đáo khoe khoang rằng mình không còn độc thân nữa.
Tần Mạc: "Nhìn quần áo của bọn tôi có đẹp không?"
Hạo Tử nhìn thấy vết thương trên người hai người kia, cảm thấy chắc chắn có liên quan đến mình, sợ nói sai một câu, liền suy nghĩ kỹ rồi nói:
"Không đẹp! Nếu không phải hai bộ quần áo này, tôi đã nhận ra hai người từ lâu rồi. Cái phong cách này chẳng đẹp chút nào!"
Tần Mạc: "..."
Phải nhẫn nại hơn với những đứa trẻ ngốc.
Hạo Tử lái đến một chiếc xe tải, ghế phụ rất hẹp, hai người ngồi chật chội chen chúc nhau. Tần Mạc một tay ôm lấy vai Lạc Bàn, còn cẩn thận đặt chân của người kia lên đùi mình.
Hạo Tử vốn nghĩ Lạc Bàn sẽ phản kháng, đá đạp vài cái, sợ bị đá trúng nên còn xê người qua một chút. Nhưng Lạc Bàn không những không động đậy mà còn tựa đầu lên vai Tần Mạc, trông rất ngoan ngoãn.
Lúc này Hạo Tử mới nhận ra có điều gì đó không đúng, mặt lúc thì xanh, lúc thì đỏ. Khi ra khỏi căn cứ, hắn không nhịn được hỏi:
"Hai người... thành một cặp rồi à?"
Rõ ràng mấy ngày trước hai người còn cãi nhau như nước với lửa.
Tần Mạc chỉ chờ hắn hỏi câu này, liền véo mặt Lạc Bàn rồi hôn "chụt" một cái, ý là: Đúng, chúng tôi thành đôi rồi.
Quãng đường không xa, xe nhanh chóng đến căn cứ nông nghiệp. Nơi này khác hẳn với căn cứ tác chiến, từ cổng vào là hàng loạt nhà kính trồng rau. Vì mọi cơ sở vật chất đều ở trên mặt đất nên tường xung quanh được xây cao hơn năm mét, đúc bằng bê tông và thép, trên tường còn gắn đầy những mũi nhọn lởm chởm, vừa kín đáo lại

vừa phòng thủ tốt, hơn hẳn mấy công trình sơ sài ở Thân Vị.
Khi Tần Mạc xuống xe, Tống Tụ Bình đã đứng chờ sẵn, vẻ mặt nghiêm nghị.
Hôm kho vũ khí nổ, chính người của đội họ đã trực, nên Tần Mạc không tránh khỏi việc bị thẩm vấn. Tống Tụ Bình gọi anh và Hạo Tử ra một góc, anh đành để Lạc Bàn tìm chỗ ngồi đợi, rồi đi theo Tống Tụ Bình vào một căn phòng kín.
"Tôi gọi hai cậu đến, chắc các cậu cũng rõ lý do rồi."
Tống Tụ Bình vào thẳng vấn đề:
"Tại hiện trường vụ nổ không tìm thấy thi thể của Đường Miên. Các cậu nghĩ xem, đây là tin tốt hay tin xấu?"
Phản ứng đầu tiên của Tần Mạc khi nghe tin là thở phào nhẹ nhõm, Đường Miên không chết với anh mà nói là tin tốt, nhưng với Nhật Quỹ thì ngược lại.
Tống Tụ Bình kéo ghế ngồi xuống, trên chiếc bàn màu đỏ sẫm có đặt một tập hồ sơ bìa xanh, một trang trong đó đang mở, trên mục tên rõ ràng viết hai chữ: Đường Miên.
Hạo Tử không suy nghĩ nhiều, không hiểu được hàm ý trong lời Tống Tụ Bình, thành thật khai báo:
"Lúc đó tôi chạy ra ngoài trước, tôi nghĩ Đường Miên có súng thì chắc không sao, nên chạy đến nhà ăn lấy hai cái đùi gà, tôi cũng không ngờ... lại có thể nổ..."
Tống Tụ Bình: "Phải, cậu ta có súng."
Ông chậm rãi nói, ngước mắt lên nhìn Hạo Tử, ánh mắt mang theo áp lực của người chỉ huy, nhìn chằm chằm khiến Hạo Tử sợ hãi.
Tống Tụ Bình: "Cậu ta có súng, mà vẫn để người khác vào trong cho nổ kho vũ khí. Cậu ta giỏi như thế, tôi nuôi cậu ta làm gì?"
Hạo Tử không dám lên tiếng nữa, Tống Tụ Bình lại hỏi:
"Đội trưởng Tần, người trong đội của cậu, cậu hiểu rõ nhất, cậu thấy thế nào?"
Là anh em từ lúc cởi truồng tắm mưa của Đường Miên, Tần Mạc rất muốn tìm cách giải thích cho hắn, nhưng dù nghĩ cách nào cũng không thể thuyết phục được chính mình. Nếu vụ nổ kho vũ khí không phải là do con người gây ra, thì Đường Miên không thể nào sống sót. Nếu là do con người, với kỹ năng của Đường Miên, khả năng bị uy hiếp là gần như bằng không.

Chỉ có một cách giải thích.
Tần Mạc: "Nếu đúng là như vậy... thì tại sao cậu ấy lại làm thế?"
Ánh mắt Tống Tụ Bình thoáng chốc trở nên lảng tránh khi nghe câu hỏi đó, ông nhìn vào tập hồ sơ, một lúc lâu sau mới nói:
"Khi còn trẻ, tôi thực sự đã làm vài chuyện sai lầm lúc vừa mới thành lập Nhật Quỹ."
Ngón tay ông lướt qua trang giấy, ánh mắt u ám, khóe miệng giật nhẹ, dường như đang hồi tưởng. Nhưng chỉ trong chốc lát, vẻ bình tĩnh của ông bị xé toạc. Đột nhiên, ông nắm chặt trang giấy, phẫn nộ nói:
"Nhưng tôi đã nuôi cậu ta bao nhiêu năm! Nhật Quỹ đã nuôi cậu ta bao nhiêu năm! Không có tôi... cậu ta đã chết từ lâu rồi!"
--- Kết thúc quyển ba ---

Chương 38: Căn cứ nông nghiệp 1

"Một chân đạp hai thuyền là không đúng đâu."

Tống Tụ Bình hiếm khi mất bình tĩnh, tiếng quát của ông làm Hạo Tử giật mình, thịt mỡ trên người hắn run lên, ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn Tần Mạc.
Tuy nhiên, Tống Tụ Bình nhanh chóng bình tĩnh lại, đẩy lại gọng kính bị lệch lại, ngồi xuống, khép tài liệu lại.
"Nếu chuyện này bị các đội viên khác trong căn cứ biết, thì ở đây không có chỗ dung thân cho các cậu nữa."
"Đi cùng tôi đến hiện trường vụ nổ lớn chỉ có Trưởng khoa Tô, tạm thời tôi sẽ thông báo với bên ngoài rằng Đường Miên đã chết để tránh gây thêm rắc rối... Nhưng thứ gì cần có thì vẫn phải có."
"Đội trưởng đội 001 Tần Mạc không kiểm tra kĩ lưỡng, đội viên Phương Chân Hạo tự ý rời khỏi vị trí, sau khi Thân Vị phục dựng xong sẽ phải chịu phạt giam 3 ngày. Nếu còn xảy ra chuyện gì nữa, thì cuốn gói cút hết cho tôi."
—
Bên cạnh là một chiếc máy lọc nước khổng lồ đang phát ra tiếng "rầm rầm" làm đầu óc Lạc Bàn muốn nổ tung. Nước biển vận chuyển bằng đường hàng không được đổ vào từng thùng lớn, sau khi được xử lý từ đầu bên kia, sau đó được kết nối với ống nhựa để tưới tiêu. Mấy ngày trước vừa có mưa lớn, nên cũng không thấy có người làm việc trong nhà kính.
Lạc Bàn chưa từng thấy rau trồng trong nhà kính bao giờ, nên cảm thấy rất mới mẻ. Cậu nhảy lò cò bằng một chân đến một chỗ yên tĩnh để quan sát kỹ hơn.
Nhà kính đối diện hình như trồng dưa leo, nhà ăn trong căn cứ cũng rất thích dùng loại quả xanh dài này. Cậu từng nghĩ dưa leo giống

như dâu tằm, mọc trên cành cây cao, nhưng hôm nay mới biết, chúng leo trên giàn gỗ.
Thấy thú vị, Lạc Bàn tập tễnh đi sâu vào bên trong, thấy một cái nhà kính lớn, cậu liền thò đầu vào ngó xem họ trồng những gì. Người trong nhà kính hỏi cậu đến tìm ai, cậu không trả lời, chỉ rúc đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.
Kết quả là, cậu vô tình gặp lại người quen cũ.
Nhà kính này trồng cà chua, những chùm chưa chín và chín mọng mọc chen chúc trên cây. Lạc Bàn thấy bên trong không có ai, đi vào định ngồi xổm xuống quan sát kỹ hơn. Nhưng còn chưa kịp ngồi xuống, đã bị ai đó hắt một gáo nước lạnh lên đầu. Cậu quay đầu lại nhìn, thấy Dương Nhiên đang cầm một cái ống nước, đứng trước cửa với vẻ mặt đầy hứng thú.
Lạc Bàn: "Sao cô lại ở đây?"
Dương Nhiên: "Không phải tôi nên hỏi cậu câu này à?"
Vài ngày trước có một trận mưa lớn, nước mưa tràn vào, các thành viên của căn cứ được gọi đến giúp rút nước thừa khỏi nhà kính. Dương Nhiên nhớ rằng lúc đó cô không thấy Lạc Bàn đâu, còn tưởng cậu đã treo cổ trong căn cứ rồi chứ.
Dương Nhiên: "Đội trưởng của cậu đang tìm cậu đấy, người ta đã đi vài vòng bên ngoài rồi. Nếu cậu không đi ra ngay, có thể sẽ bị bắt liền..."
"Lạc Bàn!"
Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Dương Nhiên còn chưa dứt câu thì Tần Mạc đã xuất hiện ở cửa.
Anh nhìn Lạc Bàn với vẻ mặt khó tin, ánh mắt nhìn chằm chằm cậu, khóe miệng giật giật, phải nhịn mấy lần lần mới nuốt xuống được cơn tức giận đang trào lên đến cổ họng.
Tần Mạc bước về phía trước, một tay đỡ lưng Lạc Bàn, tay kia luồn dưới đầu gối, không nói lời nào liền bế ngang cậu lên. Cuối cùng, Tần Mạc còn liếc Dương Nhiên một cái đầy ẩn ý.
Như thể đang tuyên bố chủ quyền.
Tư thế của hai người thực sự hiếm thấy. Bên ngoài nhà kính có cả chục người, ai nhìn thấy cảnh đó cũng phải quay lại nhìn thêm mấy lần. Lạc Bàn thấp giọng bảo Tần Mạc thả mình xuống, nhưng Tần Mạc mặc kệ, thoắt cái đã bế cậu về chỗ ở đã được sắp xếp sẵn. Anh

ném Lạc Bàn lên giường, khóa cửa, kéo rèm, một loạt động tác liền mạch thuần thục. Trong ánh mắt ngỡ ngàng của Lạc Bàn, Tần Mạc liền cởi áo với tốc độ nhanh như chớp.
"Ban ngày ban mặt anh cởi áo làm gì?"
Vốn dĩ chuyện Đường Miên bị gắn danh phản bội đã khiến Tần Mạc bực mình, vậy mà vừa mới có bạn trai, anh lại phát hiện người ta gặp gỡ riêng với người phụ nữ khác, cơn giận trong lòng càng tăng thêm. Lạc Bàn sợ hãi, vội vã giải thích rõ ràng chuyện với Dương Nhiên:
"Em thật sự chỉ tình cờ gặp cô ấy thôi! Em tò mò xem trong nhà kính trồng gì, ai ngờ cô ấy vào ngay sau đó, còn tạt nước vào mặt em nữa."
Tần Mạc không thèm quan tâm, mấy giây sau, anh đã c.ởi s.ạch đồ, chỉ còn lại chiếc quần l.ót. Anh lạnh lùng liếc Lạc Bàn một cái, rồi ngay trước mặt cậu, anh kéo luôn mảnh vải cuối cùng xuống.
Sau khi tự lột đồ bản thân sạch sẽ, Tần Mạc nhìn người đang dùng gối che mặt trên giường, nói:
"Em tự làm, hay để anh giúp?"
Chạy cũng không thoát, từ chối cũng không được, Lạc Bàn giằng co nội tâm năm phút, cuối cùng nói: "Em tự làm."
Tần Mạc bật một chiếc đèn trong phòng, lấy từ trong tủ ra hai bộ quần áo mới, rồi bò lên giường với cái mông tr.ần trụi. Thấy Lạc Bàn nói tự mình làm nhưng vẫn chưa động đậy, Tần Mạc lật cậu lại, kéo dậy. Anh nắm lấy vạt áo cậu, lột phăng chiếc áo thun in hình Spongebob sang một bên, sau đó túm lấy ống quần "xoẹt" một cái, kéo luôn cái quần cậu xuống.
Ngay lúc Tần Mạc định cởi nốt món cuối cùng, Lạc Bàn đột ngột nắm lấy tay anh, rồi khép chặt hai chân lại, lí nhí nói:
"Đừng..."
Xấu hổ quá, trừ lúc còn nhỏ ra, Lạc Bàn chưa từng để ai lột quần l.ót mình như thế này.
Thấy vậy, Tần Mạc bực bội dừng lại, quay cậu lại đối diện với anh, hỏi: "Rốt cuộc em với Dương Nhiên có quan hệ gì? Về đây rồi không ngoan ngoãn đợi anh, còn khập khiễng chạy cả đoạn đường dài để gặp cô ta?"
Lạc Bàn vừa nãy giải thích một đống, thế mà Tần Mạc chẳng nghe

lọt chữ nào.
"Em đã nói rồi, chỉ là trùng hợp thôi."
Tần Mạc: "Lần trước em cũng nói như thế khi bị anh tóm được."
Anh vẫn trưng ra vẻ mặt không tin. Từ lần đầu Dương Nhiên theo họ đến căn cứ, cho đến những lần hai người trao đổi ám hiệu mà anh không hiểu, rồi giờ lại thường xuyên gặp gỡ riêng tư, Tần Mạc đã tự tưởng tượng ra một mối quan hệ tình cảm ngầm giữa họ, rồi tự tin tưởng suy đoán của mình.
Tần Mạc: "Mặc kệ thế nào, bây giờ em đã là bạn trai anh rồi, hai người nên sớm dừng lại đi. Xét thấy em chưa có nhiều kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, lần này anh không tính toán, nhưng anh cần nghiêm túc nói em biết-"
Anh hắng giọng, rất nghiêm túc, nói:
"Một chân đạp hai thuyền là không đúng đâu."
Lạc Bàn: "..."
Thấy Tần Mạc hoàn toàn không chịu nghe lý lẽ, Lạc Bàn cạn lời. Cậu bực mình vung tay, đập bốp một cái thật mạnh vào gáy Tần Mạc.
Lạc Bàn: "Đạp con mẹ anh."
Lạc Bàn không phải lúc nào cũng hòa nhã, nếu bị bức quá thì không cần biết là ai, cậu cũng đều ra tay.
"Anh đang nói chuyện tử tế với em, sao em lại đánh anh?"
Tần Mạc thình lình bị đập một cú, không biết mình đã làm gì sai. Rõ ràng anh đã rộng lượng bỏ qua chuyện "một chân đạp hai thuyền" của Lạc Bàn, vậy mà cậu vẫn không thấy đủ khoan dung sao?
Sự ngại ngùng ban nãy của Lạc Bàn bị lời nói của Tần Mạc quét sạch. Cậu nhìn thẳng vào mắt Tần Mạc, vẻ mặt lạnh lùng, giọng điệu cứng rắn: "Em nói lần cuối, em với cô ấy là tình, cờ, gặp! Anh muốn tin thì tin, không tin thì cút."
Cậu dứt khoát lấy một bộ quần áo mới trên giường, chọn bộ có kích cỡ phù hợp với mình, quay lưng lại với Tần Mạc, cởi quần l.ót xuống.
Trước ánh mắt giận dữ và buồn rầu của Tần Mạc, Lạc Bàn nhanh chóng mặc quần áo mới vào. Trong chớp mắt, trong phòng chỉ còn lại Tần Mạc là trần như nhộng, còn Lạc Bàn đã quần áo gọn gàng.
Cậu tiến đến cửa sổ, tính kéo rèm ra-
"Bà mẹ nó em đừng kéo!"
Tần Mạc với tốc độ mắt thường khó bắt kịp, vội vàng cầm lấy quần

l.ót mình trước khi Lạc Bàn kịp kéo rèm. Nhưng vì hành động vội vàng, anh xỏ nhầm lỗ, chưa được mấy giây đã ngã nhào, còn đè lên cái tay bị thương.
Thực ra cơn đau chỉ là thoáng qua, nhưng điều đó lại giúp Tần Mạc nghĩ ra cách để diễn trò, nên anh bắt đầu làm lố.
Lạc Bàn vốn chỉ tính dọa Tần Mạc chứ không thực sự kéo rèm ra, nhưng chưa chạm tay vào, Tần Mạc ôm lấy tay trái kêu la om sòm. Lạc Bàn không thâm hiểu đời, cũng không hiểu nhiều về thế giới đầy mùi kịch bản muôn màu này, thế nên cậu thực sự tưởng tay Tần Mạc đau thật. Cậu hốt hoảng nhảy lò co bằng một chân đến bên Tần Mạc, nhưng còn chưa kịp xem kĩ vết thương đã bị Tần Mạc kéo đầu xuống hôn một cái lên môi.
Lạc Bàn: "..."
Tần Mạc rất vui vẻ khi thấy Lạc Bàn lo lắng cho mình, thế là không còn muốn tranh luận chuyện "một chân đạp hai thuyền" nữa. Chỉ cần từ nay về sau anh trông người chặt chẽ, không để Lạc Bàn gặp riêng Dương Nhiên nữa là được. Sau đó, Tần Mạc nhanh chóng mặc quần áo, rồi nhẹ nhàng dỗ Lạc Bàn lên giường.
"Anh đã xin Tống Tụ Bình cho nghỉ nửa buổi chiều rồi. Chân em chưa khỏi, ngày mai có gì cứ gọi anh làm là được."
Mỗi phòng trong khu căn cứ nông nghiệp đều có hai giường gỗ đơn rộng khoảng 1,5 mét, được kéo về từ một khách sạn gần đó, kèm theo cả chăn ga gối đệm của khách sạn. Tần Mạc loay hoay một hồi, ghép hai chiếc giường lại với nhau, nhảy lên kiểm tra, rồi tỏ ra vô cùng hài lòng.
Anh kéo thẳng cánh tay của Lạc Bàn ra rồi đặt đầu mình lên đó, bày ra bộ dáng mềm yếu như chú chim lớn ngoan hiền, làm Lạc Bàn vừa mới bị anh trêu chọc cạn lời. Cậu đành nhắm mắt làm ngơ, không thèm để ý đến anh nữa.
Sau khi náo loạn một hồi, Tần Mạc cuối cùng cũng im lặng, nhưng trong lòng anh vẫn là một mớ bòng bong. Từ sự cố ở kho lương thực, vụ Đường Miên bị bắt cóc, đến những sự cố gần đây như xe chở lương thực bị nổ lốp hay vụ nổ kho vũ khí, thực ra mọi chuyện đều đã có manh mối từ rất lâu trước đó.
Vì sao Đường Miên không chịu giải thích chi tiết việc bị Thiên Cầu bắt đi? Vì sao khi Lý Thiên Quang chết, hắn không đi dựng mộ? Vì

sao khi xe chở lương thực bị nổ, hắn không có mặt tại hiện trường? Giờ đây, mọi thứ đã có câu trả lời.
Đường Miên không bị bắt cóc mà là chủ động rời đi, nên mới có thể lặng lẽ biến mất mà không làm ai chú ý. Lý Thiên Quang là do hắn gián tiếp giết chết, nên Đường Miên mới không dám đến trước mộ. Và không ngoài dự đoán, bình xăng của xe chở lương thực, cũng chính là do hắn bắn nổ.
Tần Mạc chợt nhớ đến người phụ nữ đã chết trên đảo Mạt Lị, cùng với câu nói kỳ quặc mà Đường Miên từng nói:
[Mọi chuyện rồi sẽ qua.]
Dù đã nghe thấy sự bất thường trong câu nói đó, nhưng Tần Mạc chưa bao giờ nghi ngờ hắn. Anh chỉ nghĩ rằng có lẽ hắn đang gặp chuyện phiền lòng nên than thở vài câu.
Sau khi trở về căn cứ, Đường Miên bắt đầu thường xuyên biến mất, đó mới là lúc những manh mối bắt đầu lộ ra. Nghĩ lại, có lẽ khi đó hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho kế hoạch trốn chạy, không còn quan tâm đến việc giữ mặt mũi trước Tần Mạc nữa.
Đường Miên giấu quá kỹ. Hắn chưa bao giờ nói một lời xấu nào về Nhật Quỹ, trong các nhiệm vụ, hắn cũng luôn chiến đấu hết mình. Chính vì thế, hắn đã thành công nhiều lần mà không bị ai nghi ngờ. Vậy mà Tần Mạc đã luôn coi Đường Miên như người anh em tốt nhất của mình.
Tần Mạc không biết mình đang cảm thấy tức giận hay oán hận. Về tình riêng, anh mong Đường Miên còn sống; về công việc, Nhật Quỹ chưa chắc đã muốn hắn còn sống. Sau này nếu họ gặp lại, tình cảnh ra sao cũng khó mà nói trước.
Còn "một số sai lầm" mà Tống Tụ Bình nhắc đến, liệu có liên quan đến chuyện của Đường Miên không?
Thật là mệt mỏi.
"Đồng chí Tiểu Lạc, em ngủ rồi à?"
Tần Mạc cuối cùng cũng im lặng được một lúc, Lạc Bàn vốn đang định đánh một giấc ngủ trưa ngon lành, nhưng khi sắp ngủ thì lại bị đánh thức. Cậu cáu kỉnh trở mình, không chút do dự rút cánh tay tê cứng đang bị Tần Mạc gối đầu ra.
Lạc Bàn: "Ngủ rồi, câm miệng."
Tần Mạc đành phải xoay người lại, rồi thở dài thật dài:

"Haizzz—Em cũng bỏ rơi anh, ai cũng bỏ rơi anh, anh đã làm gì ai cơ chứ."
Anh nhỏ giọng lẩm bẩm vài câu, khiến Lạc Bàn nghe mà không hiểu làm sao, toàn thân cảm thấy khó chịu. Cậu quay lại, liếc anh một cái, hỏi:
"Lại có chuyện gì nữa?"
Tần Mạc thành công thu hút sự chú ý của Lạc Bàn, liền đưa tay xoa đầu cậu, như đang vỗ về một con mèo đang xù lông.
Tần Mạc: "Đội chúng ta lại mất thêm một người, từ năm còn ba, anh làm đội trưởng chẳng ra sao cả."
Lạc Bàn liếc nhìn anh một cái, thấy giữa hàng mày của anh thực sự có chút u buồn, có vẻ không phải đang đùa. Cậu liền hỏi:
"Đường Miên... chết rồi sao?"
"Chưa chết." Tần Mạc gối một tay sau đầu: "Cậu ta chạy sang Thiên Cầu rồi."
Lạc Bàn cau mày. Cậu chưa từng nghĩ đến khả năng này, nên lập tức hết cơn buồn ngủ:
"Tại sao?"
"Anh cũng muốn biết tại sao."
Tần Mạc vừa nói vừa nghiêng người, nhìn thẳng vào mắt Lạc Bàn. Anh chớp mắt mấy cái, mím môi, có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng, không thốt được nên lời.
"Anh có một câu, em phải nhớ kỹ."
Sau một hồi do dự, cuối cùng anh cũng nói:
"Nếu một ngày nào đó gặp nguy hiểm, bất kể đối diện với ai, cũng đừng nương tay."

Chương 39: Chương 39

"Ghét anh rồi à?"
"... Ờ, hôi quá."

Đến căn cứ nông nghiệp thì không rảnh rang nổi. Thêm mấy chục người đến ăn thì cũng phải có mấy chục người làm việc. Sáng sớm, Tần Mạc bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, anh vội vàng đưa tay bịt tai Lạc Bàn lại, mắt nhắm nghiền, lớn tiếng la:
"Đang mặc quần!"
Chân Lạc Bàn bị thương, Tần Mạc định để cậu ở lại phòng nghỉ ngơi, nhưng lại nghĩ đến chuyện đi đâu cũng phải trói cậu bên mình, huống hồ còn phải đề phòng cậu lại lén lút gặp Dương Nhiên. Thế nên sau một hồi vật lộn, Tần Mạc đành giúp Lạc Bàn mặc quần áo, rồi cõng cậu tới chỗ làm.
Lúc còn cách chỗ làm khoảng hai, ba chục mét, mùi phân gà nồng nặc xộc vào mũi. Đây chính là công việc đầu tiên mà Tần Mạc phải làm sau khi đến căn cứ nông nghiệp — chăm sóc đàn gà.
Trước mắt là bốn, năm dãy chuồng gà lớn. Chuồng được chia thành hai tầng, mỗi tầng đều có máng thức ăn và nước chuyên dùng. Vì lâu ngày không được dọn dẹp, mùi trong chuồng "ấn tượng" đến nỗi Lạc Bàn, người đang ngủ say trên lưng Tần Mạc cũng bị đánh thức bởi cái mùi này.
Lạc Bàn: "... Anh ị lên giường hả?"
"..."
Tần Mạc đưa tay véo mông Lạc Bàn một cái, rồi đặt cậu đang mơ mơ màng màng xuống một tảng đá lớn gần đó. Sau đó anh đi lấy đôi ủng cao su, lấy thức ăn cho gà đã được chuẩn bị sẵn, hít sâu một hơi như thể sắp ra chiến trận rồi tiến vào chuồng gà.
Thức ăn vàng nâu được rải đều vào các máng, Tần Mạc vừa rải, vừa

lẩm bẩm:
"Ăn nhiều vào, mập lên, tốt nhất là mỗi con mọc thêm ba cái chân. Tôi sẽ mãi nhớ ơn các cậu vì sự cống hiến vĩ đại cho nhân loại."
Nông trại không lớn lắm, mỗi tấc đất đều phải được tận dụng tối đa. Hai bên chuồng gà còn có hai chuồng heo nhỏ, nằm chen chúc giữa chuồng gà và nhà kính với một cách bố trí không quy củ.
Mặt đất trong chuồng heo đầy bùn lầy, chắc chắn có lẫn cả phân heo, nhìn thôi đã thấy mùi còn ghê hơn.
Người cho heo ăn ở đó trông có vẻ là Hạo Tử, lại một lần nữa, những việc chẳng ai muốn làm ở nông trại này đều rơi vào tay bọn họ. Thật không còn gì may mắn hơn.
Mũi dần tê liệt trước mùi hôi, Lạc Bàn cảm thấy buồn chán chẳng bao lâu. Tần Mạc đang làm việc chăm chỉ một mình, ban nãy còn thấy ở hàng đầu tiên, giờ không biết đã đi đâu, tìm mãi chẳng thấy.
Lạc Bàn vòng tay ôm lấy ngực, cúi người, nhắm mắt lại, rồi không lâu sau đã ngủ gục.
Chỉ cần không có xác sống, đứng hay ngồi gì cậu cũng ngủ được.
Nhưng chưa kịp chìm sâu vào giấc ngủ, cơn đau nhói đột ngột ở vết thương trên bắp chân như thể ai đó đá vào, khiến cậu phải hít sâu một hơi lạnh, cố nhịn ý định đấm kẻ đó một phát. Cậu ngẩng đầu lên nhìn kẻ gây chuyện, ánh mắt đầy bất mãn.
Người nọ thấy Lạc Bàn ngẩng đầu, liền tức giận nói:
"Nhìn cái gì mà nhìn, tôi để ý cậu lâu rồi. Ngồi không chẳng làm gì, rảnh quá thì ra kia nhổ cỏ đi."
Người này cao to, da ngăm đen, cánh tay còn to hơn cả đùi của Lạc Bàn. Hắn ta vung tay ném một cái cuốc sang, rơi ngay bên chân Lạc Bàn.
Lạc Bàn không muốn đôi co với kẻ này, chỉ mong hắn nhanh chóng đi để mình còn ngủ tiếp. Nhưng không ngờ gã đàn ông lại đứng đó như một giám thị, rõ ràng là đang canh chừng.
Gã đứng đó khoảng hai, ba phút, Lạc Bàn đá cái cuốc nằm bên chân ra xa, rồi tiếp tục cúi đầu ngủ. Nhưng chưa được bao lâu, tiếng bước chân nặng nề vang lên, một bàn tay to lớn định túm lấy cổ áo sau của cậu. Lạc Bàn nhanh chóng cảm nhận được và nghiêng người né tránh
Lạc Bàn không nhịn được, chửi một câu đầy sát khí:

"Đồ ngu."
"Mẹ nó mày chửi ai đấy? Được cái mã đẹp là khỏi làm việc à? Leo lên giường mấy thằng rồi mà tự tin thế?"
Nghe gã nói, kết hợp với ánh mắt khinh miệt của hắn, Lạc Bàn lập tức hiểu ra hàm ý. Chắc hắn nghĩ cậu yếu đuối không tự lo được, sống nhờ vào việc bán thân để ăn không ngồi rồi, trong khi hắn mỗi ngày phải lao động khổ cực, nên cảm thấy bất mãn, tiện cớ thấy cậu một mình liền đến kiếm chuyện.
Lạc Bàn ít khi bận tâm đến ngoại hình của mình, nhưng đại khái từ những lời nhận xét của người khác, cậu đúc kết được một số từ: "thanh tú", "trắng trẻo", đó là những lời khen. Còn "ẻo lả", "mặt trắng", lại là những lời không hay. Lúc này đây, cậu thấy không hài lòng với gương mặt của mình. Giá mà cậu có khuôn mặt như Hạo Tử, không thu hút nam lẫn nữ, thì sẽ không có những đồn thổi vô căn cứ và những rắc rối phiền toái này.
Cậu nhặt cuốc lên, ném mạnh về phía gã đàn ông. Lưỡi cuốc đập vào tường phía sau hắn, vỡ cả một mảng vôi lớn.
Lạc Bàn: "Tao bò lên giường bao nhiêu người cũng không liên quan tới mày, cầm đồ của mày rồi cút đi."
Gã đàn ông vừa hùng hổ, lúc này nhìn mảng tường lớn rơi xuống lại rụt rè hẳn. Rõ ràng hắn chỉ dám bắt nạt kẻ yếu, trong lòng không khỏi tức giận, nhưng đành nuốt cục tức xuống, hậm hực cầm cái cuốc bỏ đi.
Ngay lúc đó, một bóng người lướt qua, mang theo mùi phân gà nồng nặc đến mức Lạc Bàn chóng mặt. Người đó không ai khác chính là Tần Mạc, người đang tỏa ra hương vị "hấp dẫn". Anh túm lấy cổ áo gã đàn ông, dùng lực ném mạnh về phía sau, bất ngờ ấn một nắm phân gà lên mặt hắn.
Quy định là trong căn cứ không được đánh nhau, nhưng không ai nói là không được chơi bẩn.
Tần Mạc: "Ấy, ngại quá, tôi nhận nhầm người. Xem này, cậu bẩn cả rồi, để tôi lau giúp cậu nhé."
Nói xong, anh định dùng tay đeo găng của mình chùi vào mặt gã kia. Nhưng găng tay của anh cũng không sạch, càng lau càng bẩn.
Gã đàn ông đã tức giận đến đỏ mặt tía tai, nhưng thấy Tần Mạc tỏ vẻ vô tội lại càng không dám làm gì, chỉ biết hậm hực quay đầu,

chửi một câu gì đó rồi bỏ đi.
Tần Mạc mặt mày đắc ý, vừa rồi từ xa đã thấy gã kia đá Lạc Bàn một cái, máu nóng bốc lên, định bụng đánh hắn một trận. Nhưng nhìn thấy đống phân gà trong chuồng lại nghĩ ra cách khác, liền nhanh tay chụp lấy một nắm phân gà.
Anh tiến về phía Lạc Bàn, nhưng cậu vội né tránh, lông mày nhíu chặt lại theo từng bước tiến của Tần Mạc. Khuôn mặt bình thản, lạnh lùng thường ngày của Lạc Bàn đã lộ rõ sự chán ghét và kháng cự.
Tần Mạc đành đứng lại, không tiến thêm. Anh tháo găng tay ra, ném sang một bên, rồi cúi xuống nắm lấy cổ chân của Lạc Bàn, kéo ống quần lên xem vết băng, xác nhận không có vấn đề gì mới buông ra, còn ân cần lùi lại hai bước.
Dù vậy, trong lòng anh không cam tâm chút nào. Anh đã bỏ dở công việc, còn chịu bốc mùi hôi để giúp Lạc Bàn xả giận, cuối cùng lại bị người ta ghét bỏ, thật sự tổn thương lòng tự trọng.
Tần Mạc: "Lại đây cho anh hôn một cái."
Lạc Bàn: "Bây giờ không được."
"Ghét anh rồi à?"
"... Ờ, hôi quá."
Lạc Bàn quá thật thà, nghĩ gì nói nấy, không hề sửa đổi hay cân nhắc người khác có muốn nghe hay không. Tần Mạc thừa hiểu điều đó, nhưng vẫn cứ cố tình tự chuốc bực vào mình.
Anh tức giận đeo găng tay quay lại chuồng gà, thầm hứa với lòng rằng tối nay sẽ dạy dỗ Lạc Bàn một trận.
Lạc Bàn rút kinh nghiệm từ chuyện vừa rồi với gã đàn ông kia, đứng dậy, tìm một chỗ kín đáo hơn. Chỗ bị đá trúng ở chân lại bắt đầu đau nhói, khiến cậu phải ngồi xuống thân cây gần hàng rào. Trong lòng cậu rủa thầm, tiếc là Tần Mạc không nhét luôn đống phân gà vào miệng gã kia.
Cậu cứ tưởng Tần Mạc dính đầy phân gà đã là đỉnh điểm của sự hôi thối, cho đến trước giờ cơm trưa, Lạc Bàn mới thật sự hiểu như nào là mùi hôi chịu không sống nổi.
Hạo Tử từ chuồng heo đi ra cùng với Tần Mạc, trong khi cậu bị ép cõng trên lưng, phải hứng chịu cả hai thứ mùi hôi hỗn tạp đó. Cậu đành quay đầu đi để thở, nhưng Tần Mạc cứ cố ý lại gần Hạo Tử,

cho đến khi Lạc Bàn dọa sẽ tự mình đi bộ thì anh mới chịu thu lại.
Tần Mạc chọn con đường rợp bóng mát ven tường để đi, Hạo Tử thì bị phái đi giữ chỗ ăn cơm. Khi Tần Mạc ngước nhìn trời, anh vô tình chạm phải ánh mắt của một ai đó.
Tần Mạc dừng bước, nheo mắt nhìn vào ánh nắng chói chang, nhưng khi nhìn kỹ lại, đôi mắt đó lại biến mất. Anh chắc chắn rằng vừa có người đang nhìn vào trong từ ngoài bức tường.
Tường cao có gắn những chiếc gai sắc nhọn là rào cản đối với lũ xác sống, nhưng với con người thì chỉ là một trở ngại nhỏ. Người có ý định xấu hoàn toàn có thể vào trong nếu chịu khó.
Căn cứ chiến đấu vẫn chưa được tái lập, Nếu căn cứ nông trại này tiếp tục bị kẻ địch tấn công như lần trước, thì toàn bộ tuyến phòng thủ của tuyến Thân Vị coi như tan vỡ.
Chuyện này không thể coi thường. Sau khi ăn cơm, Tần Mạc đưa Lạc Bàn về ký túc xá, liên tục dặn dò cậu không được chạy lung tung, rồi trực tiếp đến chỗ ở tạm thời của Tống Tụ Bình.
Khi cánh cửa bị đẩy ra, Tống Tụ Bình đang cúi đầu viết gì đó, vẻ mặt rất tập trung. Tần Mạc đứng bên cạnh gọi một tiếng "Chỉ huy Tống", bút trên tay Tống Tụ Bình khựng lại, ánh mắt hơi hoảng hốt. Ông vội vàng đóng tập tài liệu lại, vô thức đẩy gọng kính lên một chút.
Tống Tụ Bình: "Vào mà không gõ cửa à? Không có phép tắc gì cả."
"Tôi có gõ nhưng ngài không nghe thấy. Việc gấp quá nên tôi phải vào thẳng."
Hai người nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính. Tần Mạc kể lại toàn bộ những gì đã thấy vào buổi trưa cho Tống Tụ Bình. Nghe xong, ông cau mày, dạo này xảy ra quá nhiều chuyện, tuổi ông cũng không còn trẻ nữa, xử lý mọi việc cũng cảm thấy có phần mệt mỏi bất lực. Sau một hồi suy nghĩ, ông chậm rãi lên tiếng:
"Chuyện này, ta sẽ giao cho người phụ trách căn cứ xử lý, cử người tăng cường tuần tra. Một khi phát hiện kẻ khả nghi—"
"Lập tức bắn chết."
Nghe vậy, lòng Tần Mạc chùng xuống. Anh vốn đoán người đó có thể là thành viên của Thiên Cầu, nhưng nếu kẻ đang rình mò trên tường là Đường Miên...
Anh chắc chắn không thể ra tay.

Tần Mạc: "Thế còn Đường Miên..."
"Cậu ta đã không còn là người của Nhật Quỹ nữa, không cần phải nương tay. Nếu cậu không ra tay được, tự nhiên sẽ có người khác làm thay."
Tần Mạc biết mình đang hỏi một câu thừa thãi, nhưng vẫn cố hỏi tiếp:
"... Nhưng nếu Đường Miên thật sự bị bắt cóc thì sao? Chúng ta chẳng phải sẽ—"
"Thật sự bị? Cậu ta thật sự bị bắt cóc mà lại có thể khóa cánh cổng ngầm, khiến bao nhiêu người trong đội mất mạng giữa biển xác sống? Đội trưởng Tần, cậu không thấy cách giải thích này quá gượng gạo à?"
Tống Tụ Bình đã quyết định, không chấp nhận sự phản đối nào, dứt khoát bảo: "Lùi một vạn bước mà nói, nếu cậu ta thật sự bị bắt cóc, thì điều đó chỉ chứng tỏ rằng bản thân cậu ta không đủ năng lực. Nhật Quỹ không cần người như thế, chết là đúng."
Những sai lầm tuổi trẻ của ông không thể sửa chữa được nữa. Nếu đã có nhiều người căm hận ông, thì cứ để họ tiếp tục hận đi. Ông có vũ khí, có đội quân, có quyền lực. Đạn và tên lúc nào cũng nhiều hơn cái mạng của lũ người Thiên Cầu. Chỉ cần vứt bỏ chút lòng nhân từ không muốn giết đồng loại, Nhật Quỹ sẽ tiếp tục vận hành mãi mãi.
Một đôi mắt ông lóe lên sự lạnh lẽo đáng sợ như loài dã thú đang hoành hành trong khu rừng bê tông này. Cái nhìn của ông khiến Tần Mạc lạnh cả sống lưng. Tần Mạc chưa bao giờ thấy Tống Tụ Bình thể hiện thái độ như vậy, tuy giọng điệu và tư thế vẫn giữ được sự điềm tĩnh thường ngày, nhưng nay đã mất đi vẻ hòa nhã, thay vào đó là sát khí đáng sợ.
Tần Mạc biết anh không thể thay đổi quyết định của Tống Tụ Bình. Dù sao anh cũng chỉ là một người lao động làm thuê cho Nhật Quỹ. Anh cắn răng đáp một tiếng "Vâng" rồi rời khỏi căn phòng với vẻ mặt nặng nề. Anh đứng tựa vào một thân cây gần đó, lòng đầy suy tư.
Trong thời tận thế này, sống sót là quan trọng nhất. Tần Mạc không nên có quá nhiều dục v.ọng cá nhân. Cái gọi là tình bạn, tình yêu, tình thân, đều có thể trở thành cái gai đâm sâu vào da thịt, không

thể nhổ ra được. Đường Miên chính là ví dụ rõ ràng nhất.
Tần Mạc từng nghĩ rằng rời khỏi đây, đi tìm một nơi an toàn mà sống, bất kể nơi nào cũng được. Nhưng Đường Miên không thể an phận. Nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn sẽ có ngày họ phải phân định sống chết.
Anh đã đoán trước sẽ có ngày này, chỉ là nó đến quá sớm mà thôi.

Chương 40: Chương 40

"Em không được chết, không thể chỉ là một ký ức. Em phải ở bên anh, mãi mãi trong tầm mắt anh."

Khi trở về, bốn phía trên các tòa nhà đã bố trí các cung thủ luôn túc trực theo dõi mọi động tĩnh bên bức tường cao. Tần Mạc thấy cảnh tượng đó lòng liền nhộn nhạo, vô thức tăng tốc bước chân.
Lạc Bàn nằm cuộn tròn trên giường, ngủ ngon lành, vẫn giữ dáng vẻ thích co mình lại thành một khối nhỏ. Tần Mạc đứng bên cạnh giường, ánh mắt dõi theo đường nét dịu dàng trên gương mặt cậu, nhưng không khỏi dấy lên những lo âu.
Lạc Bàn sẽ làm những chuyện mâu thuẫn với lợi ích của Nhật Quỹ sao?
Cậu ấy từng trộm súng, giữa cậu ấy và Dương Nhiên dường như còn có một bí mật nào đó không tiện nói ra. Nếu bí mật ấy không phải là chuyện nam nữ như anh nghĩ, mà lại là điều gì khác, anh sẽ phải làm sao đây?
Lạc Bàn và Dương Nhiên đều gia nhập nửa đường, không giống như anh lớn lên trong sự đào tạo của Nhật Quỹ. Họ chẳng thể nói là trung thành với tổ chức này. Nếu họ có mục đích riêng khi gia nhập, nếu một ngày nào đó họ cũng trở thành kẻ đối địch...
Mẹ nó, đúng là xui xẻo tám đời.
"Em mà không ngoan ngoãn cho anh thì biết tay!"
Anh lẩm bẩm, nhẹ nhàng lấy một chiếc chăn, cẩn thận đắp lên bụng người đang ngủ. Sau đó, anh cúi xuống, dịu dàng hôn lên má Lạc Bàn một cái.
Nhà tắm công cộng ở căn cứ nông nhiệp hôm nay mở cửa. Tần Mạc chưa đủ can đảm để leo lên giường chung với Lạc Bàn khi trên người vẫn còn mùi phân gà. Anh tắm trong ba phút, không để phí

giây nào, sau đó còn mượn vòi nước của Hạo Tử để hứng một chậu nước nóng mang về ký túc xá.
Qua khe cửa có chút ánh sáng lọt ra, Tần Mạc đẩy cửa bước vào nhưng không thấy người trên giường.
"Tiểu Lạc? Lạc Bàn?"
Anh đặt chậu nước xuống, kéo rèm cửa, thậm chí mở cả tủ quần áo tìm khắp các góc có thể trốn trong phòng nhưng vẫn không thấy người.
Tần Mạc lập tức hoảng loạn. Dạo này vốn chẳng yên ổn, Lạc Bàn lại còn què một chân, nếu chẳng may rơi xuống hố nào chắc chắn không thể tự bò lên được. Gặp phải người của Thiên Cầu thì còn tệ hơn. Anh càng nghĩ càng sợ, lập tức lao ra ngoài tìm kiếm.
Cậu ấy có thể đi đâu được chứ? Chẳng lẽ đúng như anh đoán, Lạc Bàn cũng giống Đường Miên, muốn rời khỏi Nhật Quỹ, không làm nữa? Chiều nay, anh tới chỗ Tống Tụ Bình mất một chút thời gian, sau đó lại bận rộn cả buổi chiều cho đến tối.
Rõ ràng hai người mới vừa xác định mối quan hệ cơ mà? Cả hôn cũng đã hôn rồi.
Thế thì phải làm sao? Tố cáo cậu ấy? Gia nhập cùng cậu ấy? Hay là cùng nhau bỏ trốn?
Trong đầu rối tung những suy nghĩ, Tần Mạc chạy khắp nông trại. Nhà kính không có, chuồng gà không có, chuồng lợn cũng không. Tiếng bước chân "độp độp" vang tới gần bức tường cao. Chỉ chốc lát, anh đã chạy đến mức mồ hôi ướt đẫm đầu. Đồng hồ chỉ sáu giờ tối, cửa chính của căn cứ nông nghiệp đã khóa. Anh đang định đổi hướng tìm kiếm thì có người chọc vào lưng anh.
Tần Mạc quay người lại, thấy người trước mặt thì cả cơ thể như được tháo rời, thở phào nhẹ nhõm. Chưa kịp để đối phương nói gì, anh đã ôm lấy người ấy, bước thẳng về ký túc xá.
Lạc Bàn thoạt đầu không hiểu gì, nhưng nhìn thấy sự lo lắng và hoảng hốt trong mắt Tần Mạc thì cũng đoán ra được vài phần. Cậu không ngờ anh lại để tâm đến thế. Lạc Bàn bỗng cảm thấy hơi áy náy, dù cậu chẳng làm gì sai cả. Chỉ là buồn chán ra ngoài hít thở một chút, rồi ngồi ngắm đàn kiến chuyển tổ đến mức quên thời gian.
Tần Mạc rõ ràng có chút giận. Vào phòng, anh đặt Lạc Bàn xuống

giường, đưa tay thử nhiệt độ nước trong chậu, nhúng khăn vào giặt qua vài lần, rồi bắt đầu cởi giày và quần áo của Lạc Bàn mà không nói câu nào.
Trong phòng chỉ còn lại tiếng nước chảy lách tách. Khăn ấm lướt trên da, cảm giác ấm áp từ mặt lan xuống tứ chi theo từng động tác của Tần Mạc. Anh nắm lấy cánh tay Lạc Bàn, lau kỹ cả lòng và mu bàn tay. Cuối cùng, anh giữ lấy mắt cá chân của cậu, nhúng đôi chân ấy vào chậu nước.
"Lúc nãy đi đâu vậy?" Tần Mạc ngồi bên giường, trong giọng nói có chút giận, thế nhưng phần lớn vẫn là quan tâm.
"Ra ngoài đi dạo một chút. Ở trong phòng ngột ngạt quá."
Lý do bình thường đến không thể bình thường hơn. Lúc này, Tần Mạc đã bình tĩnh lại, nhận ra bản thân vì chuyện của Đường Miên mà suy nghĩ quá đà, tự nhốt mình vào ngõ cụt.
"Lần sau nhớ về sớm một chút," anh vừa nói vừa vắt khăn, lau khô nước trên chân Lạc Bàn.
"Em không biết thời gian... nhìn trời còn sáng, cứ tưởng mới hai, ba giờ chiều."
Đã lâu lắm rồi không có ai chạm vào chân mình như vậy, Lạc Bàn cứng đờ cả người, lời nói ra cũng ngập ngừng, cơ thể khẽ lùi về sau.
Tần Mạc treo khăn lên một bên, đổ nước trong chậu đi rồi đặt lại góc tường. Anh im lặng trèo lên giường, tháo chiếc đồng hồ trên tay mình, kéo tay Lạc Bàn lại.
Chiếc đồng hồ ấy là vật bất ly thân của anh. Mặt kính đã có vài vết nứt, nhưng kim giờ vẫn chạy bình thường.
Lạc Bàn chưa từng thấy anh tháo chiếc đồng hồ này ra, kể cả khi ngủ, anh cũng đặt nó ở đầu giường, tỉnh dậy liền đeo vào. Chắc chắn đây là thứ rất quan trọng với anh. Không đợi Tần Mạc gắn chốt lại, Lạc Bàn rụt tay về.
"Đưa em làm gì?"
"Mùa hè ngày dài, đến tám giờ tối trời mới tối hẳn. Sau này em đeo nó, chỉ cần kim ngắn đến trước số năm là nhất định phải về."
Anh vừa nói vừa kéo tay Lạc Bàn lại, động tác kiên quyết không chừa chỗ từ chối. Anh nghiêm túc đến mức như thể chỉ cần đeo chiếc đồng hồ này, Lạc Bàn sẽ mãi mãi ở lại bên anh.
Dây kim loại màu bạc phản chiếu ánh sáng yếu ớt trong phòng, kim

giây chuyển động từng nhịp từng nhịp. Tim Lạc Bàn cũng theo đó mà đập mỗi lúc một nhanh. Cậu ngước mắt nhìn Tần Mạc, nhưng anh vẫn cúi đầu, giữ chặt tay cậu, ánh mắt chăm chú dừng trên chiếc đồng hồ không rời.
"Hay anh cứ cầm nó đi..."
Cảm giác như anh không nỡ rời xa nó.
Nhưng chưa kịp nói hết, Tần Mạc đã cúi xuống, khẽ đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cậu.
Hai thứ quý giá nhất trong đời anh giờ đang nằm gọn trong tay mình. Nỗi bực bội, lo âu trong lòng anh bỗng tan biến hơn phân nửa. Thậm chí, anh cảm giác như trong tận thế tối tăm vô tận này, bản thân cũng tìm thấy một tia hy vọng le lói.
Nếu thật sự có ngày tận thế kết thúc, Tần Mạc hy vọng rằng, vào ngày đó, cả hai thứ này đều sẽ ở bên cạnh anh.
"Chiếc đồng hồ này là di vật cha anh để lại."
Anh buông tay, tắt đèn, nằm ngửa trên giường, hai tay gối sau đầu.
Tần Mạc: "Hồi đó nhà anh bị bọn xác sống xâm nhập, cả nhà phải trốn trong phòng chứa đồ, chờ mãi mà không thấy ai tới cứu."
Anh vẫn còn nhớ rõ căn phòng chứa đồ ấy: cách bài trí, bóng tối lạnh lẽo, và cả nỗi sợ hãi, tuyệt vọng từng bủa vây anh.
"Trong đó có một ít xúc xích và bánh quy, chủ yếu là quà mừng Tết từ họ hàng xa gửi tới. Cả nhà cầm cự được vài ngày, nhưng đồ ăn nhanh chóng cạn kiệt."
Lạc Bàn nằm cạnh nghe chuyện, bất giác xích lại gần Tần Mạc hơn, khẽ hỏi:
"Sau đó thì sao?"
"Sau đó..." Anh ngừng lại, trong đầu hiện lên đôi giày thể thao trắng dính máu ấy.
"Khi anh ngủ thiếp đi, tỉnh dậy thì trong phòng không còn một ai. Họ đã mang đến tất cả những gì có thể ăn trong tủ lạnh, chăn đệm, nước... và để lại chiếc đồng hồ này."
Tần Mạc thở dài, kéo Lạc Bàn vào lòng, ngón tay cái vuốt ve nhẹ nhàng gò má cậu.
"Đây là di vật của cha anh, một thứ rất quan trọng. Giờ anh giao nó cho em, em phải thay anh giữ gìn cẩn thận."
Lần đầu tiên Lạc Bàn nghe Tần Mạc nhắc về quá khứ của mình, từ

những mẩu chuyện rời rạc đó, cậu dần ghép lại được hình ảnh một Tần Mạc khi còn nhỏ. Dù bản thân cũng từng sống không mấy tốt đẹp, nhưng cậu vẫn không khỏi dâng lên vài phần cảm thông.
Cậu cầm chiếc đồng hồ trên tay, giơ lên ngang tầm mắt, mượn ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng để nhìn ngắm kỹ lưỡng:
"Vậy em phải giữ gìn nó thế nào đây?"
Đưa cho cậu giữ không bằng khóa chặt nó trong ngăn kéo, như vậy chắc chắn không bao giờ mất được.
"Cái này còn không đơn giản sao? Chỉ cần em đừng mạo hiểm, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, thế là giữ gìn nó tốt nhất rồi."
Nói cả buổi hóa ra chỉ để yêu cầu cậu ngoan ngoãn. Lạc Bàn mỉm cười, giữ lấy bàn tay đang nghịch ngợm trên gương mặt mình:
"Thế nếu em không giữ nổi thì sao? Lỡ chiếc đồng hồ này vỡ, hỏng, hoặc không sửa được nữa thì sao?"
Tần Mạc ngớ người, không ngờ cậu lại hỏi như vậy. Anh đắn đo một hồi, chưa kịp nghĩ ra câu trả lời, thì Lạc Bàn đã ngắt lời anh:
"Em biết rồi, em sẽ cố gắng giữ gìn nó thật tốt."
Tần Mạc siết chặt Lạc Bàn vào lòng, không ngại nóng bức, ôm sát đến mức cả hai có thể cảm nhận rõ nhịp tim của nhau.
Lạc Bàn nhận ra sự khác thường ở anh. Bình thường Tần Mạc cũng hay tranh thủ làm nũng, thân mật với cậu, nhưng chưa bao giờ khiến cậu có cảm giác bất an như hôm nay, như thể anh đang cố giữ lấy một thứ gì đó thật chặt, mang theo cả một chút khẩn cầu.
Chẳng lẽ chỉ vì cậu ra ngoài một chút?
Thế thì cũng quản chặt quá rồi.
Chắc chắn đã có chuyện gì khác xảy ra, khiến Tần Mạc thay đổi thất thường như vậy.
Lạc Bàn đón lấy cái ôm của anh, đưa tay ôm lấy lưng anh, nhớ lại cách mẹ mình từng làm, nhè nhẹ vỗ về như một sự an ủi không lời.
"Đã xảy ra chuyện gì sao?"
Cậu dò hỏi.
Tần Mạc lẩm bẩm đáp không, nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác, tự nói với mình:
"Em và chiếc đồng hồ này giống nhau, đều là thứ rất quan trọng đối với anh."
Ngay cả bản thân anh cũng thấy câu này có phần sến sẩm, nhưng

vẫn cố gắng nói ra. Dù là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên hay tình cảm nảy sinh qua thời gian, Lạc Bàn giờ đây đã chiếm giữ một góc quan trọng trong lòng anh. Anh muốn cậu biết, biết rằng an toàn của cậu không còn là chuyện của riêng cậu nữa, biết rằng giữa thời tận thế này, vẫn có một người luôn dõi theo cậu.
"Anh chỉ mong em luôn bình an. Chiếc đồng hồ này nếu không giữ được, vỡ thì vỡ, cũng chỉ là một ký ức thôi, anh nhớ được là đủ. Nhưng em thì khác."
Lạc Bàn mở to mắt, bàn tay không biết đã ngừng động tác từ khi nào, lòng bàn tay áp lên lưng anh, lắng nghe giọng nói trầm thấp bên tai.
"Em không được chết, không thể chỉ là một ký ức. Em phải ở bên anh, mãi mãi trong tầm mắt anh."
Anh buông vòng tay ôm cậu ra, giữ một khoảng cách, nhìn thẳng vào mắt cậu, hỏi:
"Được không?"
Lạc Bàn ngẩn người, từ giọng nói gấp gáp pha chút tủi thân đó, cậu nảy sinh một cảm giác sai lầm, như thể nếu cậu từ chối, Tần Mạc sẽ ngay lập tức làm nũng, lăn lộn để đòi câu trả lời.
Không được chết, phải ở bên anh, mãi mãi trong tầm mắt anh.
Có làm được không?
Có lẽ là không, ít nhất hiện giờ không thể.
"Có thể... đổi yêu cầu khác được không?"
Cậu cũng muốn thuận miệng nói "được" cho xong, nhưng Tần Mạc nghiêm túc như vậy, cậu cũng nên thành thật hơn một chút.
"Đổi yêu cầu khác... Lạc Bàn, em nói thật đi, em có phải đang giấu anh chuyện gì không?"
Anh thốt ra nghi ngờ trong lòng, thay vì đoán già đoán non, chi bằng hỏi thẳng để có câu trả lời rõ ràng.
"Em còn vài chuyện chưa làm xong. Đợi em làm xong rồi, nhất định sẽ đáp ứng anh."
"Chuyện gì? Không thể nói cho anh biết sao?"
Lạc Bàn nghĩ bụng, đó chẳng phải chuyện tốt lành gì.
Khả Phù và Nhật Quỹ có lợi ích gắn kết chặt chẽ, có thể nói Nhật Quỹ xem đây là gốc rễ sống còn. Nhật Quỹ liên tục mở rộng quy mô, mục đích cốt lõi là thu thập nguyên liệu từ khắp nơi để hỗ trợ cho

hoạt động của viện nghiên cứu.
Nếu cậu thực sự nói thật với Tần Mạc, nói rằng cậu đang nhắm tới Khả Phù, chẳng phải là thẳng thắn thừa nhận với anh rằng mình định lấy đi thứ quý giá nhất của anh sao?
Huống hồ, liệu có thể lấy được hay không là một chuyện. Lấy xong rồi có sống mà trở về hay không là một chuyện khác. Và ngay cả khi trở về, liệu Tần Mạc còn muốn nhìn mặt cậu nữa không lại là một chuyện khác nữa.
Cậu không dám chắc rằng, khi phải chọn giữa cậu và Nhật Quỹ, Tần Mạc sẽ chọn cậu. Hai người trở mặt cũng không phải điều không thể xảy ra.
Thay vì vậy, tốt hơn hết là tận hưởng hiện tại, nhân lúc Tần Mạc chưa biết gì, vui vẻ thêm được ngày nào hay ngày đó.
Lạc Bàn: "Cho em chút thời gian... cho em chút thời gian thôi."

Chương 41: Chương 41

"Hay lần sau thử kiểu khác thoải mái hơn chút, anh biết làm nhiều thứ lắm đấy."

Cậu nói với giọng ngày càng nhỏ, tựa như đang thì thầm dỗ dành. Tần Mạc chỉ trách bản thân không có khả năng đọc thấu suy nghĩ của người khác, không thể nhìn ra trong lòng Lạc Bàn đang giấu điều gì. Lạc Bàn không phải con chim bị nhốt trong lồng của anh, việc hai người duy trì mối quan hệ tốt đẹp cũng không đồng nghĩa với việc phải chia sẻ mọi bí mật. Những đạo lý này, Tần Mạc ít nhiều đã học qua sách báo, nhưng giờ thực hành lại khó khăn hơn anh tưởng tượng rất nhiều.
Anh không thể kiềm chế ham m.uốn muốn chiếm trọn mọi thứ thuộc về Lạc Bàn. Anh muốn người này chỉ thuộc về mình, muốn mọi lời nói, cử chỉ của cậu đều nằm trong tầm mắt mình.
Tần Mạc cảm thấy như mọi người quanh anh lần lượt rời đi: cha mẹ, Lý Thiên Quang, Đường Miên. Giờ đây, anh muốn giữ lại Lạc Bàn, nhưng có vẻ như cũng không giữ được.
Anh dường như rơi vào một trạng thái lo được lo mất. Người đang ôm chặt trong vòng tay là thật, nhưng anh lại sợ hãi giây tiếp theo cậu sẽ biến mất.
Những suy nghĩ xoay mòng mòng trong đầu Tần Mạc, cho đến khi cảm nhận được đôi môi mềm áp lên khóe miệng mình, anh mới thoát ra khỏi dòng suy tưởng và trở lại với hiện thực.
Anh nhận ra đôi tay Lạc Bàn đang vòng qua cổ mình, cảm nhận được hơi thở của cậu đang tới gần. Một bàn tay vươn đến sau gáy anh, nhẹ nhàng kéo anh lại gần, giống như cách anh từng làm với Lạc Bàn.
Nụ hôn của Lạc Bàn còn rất vụng về. Những lần trải nghiệm ít ỏi của

cậu đều là ở thế bị động. Chẳng mấy chốc, Tần Mạc đã chiếm thế chủ động, nhanh nhẹn xoay người đè cậu xuống dưới, giữ chặt cổ tay cậu.
"Cái này là gì? An ủi à?"
Anh dùng tay nâng cằm Lạc Bàn, buộc cậu nhìn thẳng vào mắt mình, giọng khẽ khàng nhưng đầy mê hoặc:
"Thái độ của em khiến anh tổn thương ghê gớm đấy. Nếu muốn an ủi anh, chừng này là không đủ đâu."
Anh cúi xuống, tiến sát hơn. Những nụ hôn liên tiếp rơi xuống bên tai Lạc Bàn, từng chút một, từ trên xuống dưới. Lưỡi anh mềm mại, để lại những vệt ẩm ướt trên làn da trắng mịn rồi từ đó lần theo đường nét cơ thể hôn xuống vai và xương quai xanh của cậu.
Lạc Bàn rút được một tay khỏi sự kiềm chế, đặt lên vai Tần Mạc, đẩy nhẹ ra một chút, giữ khoảng cách.
Tim cậu đập quá nhanh, lồng ngực phập phồng dữ dội. Cậu thở d.ốc một lát, rồi khẽ hỏi:
"Anh định làm gì?"
"Làm điều anh thích."

Không biết tối qua đã giày vò nhau đến mấy giờ. Chỉ biết rằng khi tỉnh lại, Lạc Bàn đang nằm gọn trong vòng tay Tần Mạc. Bên ngoài cửa sổ trời vừa tờ mờ sáng. Cậu khẽ cựa quậy cánh tay, chỉ cảm thấy đau nhức. Ký ức ùa về, khiến gương mặt cậu lập tức đỏ bừng.
Lạc Bàn nhanh chóng mặc lại quần áo.
Cậu động đậy cơ thể, không nhận ra có gì bất thường. Có lẽ tối qua mọi chuyện cũng không đi quá giới hạn, Tần Mạc vẫn quan tâm đến vết thương trên lưng cậu mà dừng lại đúng lúc.
Dù vậy, những gì đã xảy ra vẫn đủ khiến Lạc Bàn khó xử. Cậu nhìn bàn tay mình với cảm giác xa lạ, như thể năm ngón tay chẳng thuộc về nhau, luống cuống nhét chúng xuống dưới gối.
"Em dậy rồi à?"
Nhận thấy người trong lòng mình động đậy, Tần Mạc mở mắt, với tay lấy đồng hồ trên tủ đầu giường xem giờ, sau đó kéo cậu lại gần:
"Còn sớm mà, chưa đến sáu giờ đâu. Ngủ thêm chút nữa đi."
Lạc Bàn cứng đơ người, không nhúc nhích. Ánh mắt cậu lướt qua chiếc khăn mặt trên đầu giường, trên đó có vệt "sốt mayonnaise

trắng đã khô". Nghĩ đến đó, mặt cậu đỏ bừng, trong lòng tràn ngập sự xấu hổ. Hai mươi mấy tuổi đầu, đây là lần đầu tiên cậu được người khác... giúp đỡ kiểu này.
"Làm sao vậy? Không ngủ được à?"
Tần Mạc cảm nhận được sự bối rối của Lạc Bàn, ngồi dậy vươn vai rồi đưa tay xoa nhẹ lên mái tóc của cậu.
"Vẫn nghĩ đến chuyện tối qua sao? Lưu luyến vậy à? Hay lần sau thử kiểu khác thoải mái hơn chút, anh biết làm nhiều thứ lắm đấy."
Anh nhướng mày, nụ cười nửa đùa nửa thật đầy tự mãn. Lạc Bàn lập tức quay mặt sang hướng khác, tránh ánh mắt của anh.
"Em... em đi vệ sinh."
Nói rồi, cậu vội vàng nhảy xuống giường, nhưng bắp chân vừa dùng lực đã đau nhói. Cơn đau buốt khiến cậu loạng choạng, suýt ngã nhào xuống sàn.
"Ssss—"
"Sao vậy?"
Tần Mạc lập tức thu lại nụ cười trên mặt, tiến đến vài bước bế cậu trở lại giường. Anh cẩn thận tháo băng ở chân cậu ra.
Vết thương sưng tấy, có dấu hiệu mưng mủ. Rõ ràng vài hôm trước vẫn chưa nghiêm trọng thế này.
"Có phải hôm qua bị tên đó đá không? Chết tiệt, đáng lẽ anh nên ấn đầu hắn vào tổ gà mới đúng!"
Giọng anh ngập tràn sự tức giận, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vết thương như muốn tóe lửa.
"Chút nữa đi với anh đến phòng y tế. Đừng có chạy lung tung nữa."
"Nhưng... em muốn đi vệ sinh."
"Chuyện nhỏ." Anh quay người, nhìn về phía cửa phòng:
"Để anh cõng em đi."
Cả khu nông trại chỉ có một nhà vệ sinh, nằm ngay cạnh bể chứa nước thải bằng bê tông, bốc lên mùi hôi thối nồng nặc. Lạc Bàn phải nín thở suốt đoạn đường, làm xong việc liền chạy trốn khỏi hiện trường như đang bị đuổi.
Bên ngoài, gió sáng mát lạnh, không khí dễ chịu hơn trong phòng rất nhiều. Nếu không vì cái mùi hôi thoang thoảng từ bể chứa, Tần Mạc đã định tìm một góc nào đó đứng hóng gió thêm.
Từ nhà vệ sinh về lại ký túc xá chỉ hơn 300 mét. Lúc này mới sáu giờ

sáng, mọi thứ vẫn rất yên tĩnh. Chẳng mấy ai đi lại trong khu, cả trại nông nghiệp tựa như đang ngủ say.
Tần Mạc nhàn nhã huýt sáo trên đường trở về, nhưng vừa đến gần bức tường cao phía đông thì chợt nghe thấy tiếng động lạ.
Anh dừng bước, nhìn về phía phát ra âm thanh. Ở đó, Tống Tụ Bình cùng vài đội viên khác đang đứng dưới bức tường, cúi đầu bàn bạc điều gì đó.
Hôm qua vừa sắp xếp xong lịch tuần tra, hôm nay đã phát hiện ra điều gì sao?
"Đội trưởng Tần."
Nghe thấy tiếng động sau lưng, Tống Tụ Bình quay lại, giơ tay ra hiệu cho anh tiến lại gần.
Tần Mạc đặt Lạc Bàn ngồi xuống bậc đá ven đường, dặn cậu chờ một lát rồi nhanh chóng đi về phía bức tường cao.
Dưới đất là một người đàn ông nằm ngửa, thân hình bất động. Một mũi tên xuyên qua tim, máu tươi thấm ướt cả vùng đất dưới cơ thể hắn. Hắn mặc một bộ đồ thường ngày cũ kỹ, trên áo còn có vết rách do bị gai nhọn cứa qua.
Không phải Đường Miên.
Tần Mạc thầm thở phào nhẹ nhõm.
"Trước đây từng xảy ra chuyện thế này chưa?" Anh hỏi.
"Chưa từng."
"Đương nhiên là chưa từng rồi."
Tống Tụ Bình lên tiếng, giọng lạnh lẽo, ánh mắt tối sầm lại:
"Bọn chúng đến vì tôi. Tôi ở đâu, chúng sẽ theo đến đó."
Những người còn lại lộ vẻ bối rối. Tần Mạc thoáng sững người, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh người đàn ông đã gọi tên Tống Tụ Bình trên cây cầu vượt biển ngày hôm ấy.
"Việc này đừng để lan ra ngoài." Tống Tụ Bình trầm giọng nói. "Tìm người xử lý thi thể. Đội trưởng Tần, tám giờ sáng tập trung toàn bộ người ở khu nông trại, trừ các trường hợp bị thương. Những ai còn khả năng làm việc sẽ theo tôi về căn cứ chiến đấu để tái thiết lập. Chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây được nữa."
Nói xong, ông xoay người rời đi, bàn tay siết chặt tờ giấy nhỏ dính máu:

[Giết người đền mạng.]

Chương 42: Chương 42

"Trước khi lên xe còn vừa hôn vừa lưu luyến, chậc, dính người lắm."

Một chiếc xe tải dừng lại trước cổng của căn cứ nông nghiệp. Các thành viên trong đội sau khi nhận được thông báo liền lần lượt tập trung tại cổng và lên xe theo lời gọi của Tống Tụ Bình. Trong khi đó, Tần Mạc vẫn đang chạy tới từng phòng trong ký túc xá để gọi người, mãi vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.
7 giờ 30 phút, trong một phòng ở ký túc xá.
"Anh phải đi rồi. Chân em chưa lành, ở đây nghỉ ngơi cho tử tế. Ban ngày đừng đi lung tung, buổi tối cũng đừng chạy ra ngoài. Đến giờ ăn nhớ đến trước, đừng có đến muộn. Hai ngày nữa đến phòng y tế thay thuốc một lần, đừng cứ giữ cái bộ mặt khó chịu trước mặt bác sĩ, cứ nói mấy câu dễ nghe vào thì họ sẽ nhẹ tay với em hơn."
Anh dừng lại, hít một hơi, rồi nói tiếp: "Nhanh thì ba ngày, chậm thì một tuần, sẽ có xe đến đón em. Anh đã báo với người phụ trách rồi, bảo là chân em gãy chưa thể cử động được, chắc họ sẽ không giao cho em việc gì nặng đâu."
Lạc Bàn ngồi trên giường, còn Tần Mạc quỳ một chân trước mặt cậu, ngẩng đầu nhìn vào mắt cậu, nói một tràng dài.
Đôi mắt của Lạc Bàn hơi tròn, bình thường hay thả lỏng trông như chẳng suy nghĩ gì, nhìn ngây ngô ngờ nghệch. Nhưng giờ đây, ánh mắt ấy lại trở nên tập trung hơn nhiều, Tần Mạc nhìn mà chỉ thấy đáng yêu.
Nhưng Lạc Bàn lúc này chắc chắn không vui. Mỗi lần trước khi anh phải để cậu ở lại một mình, cậu đều tỏ ra không mấy tình nguyện. Dù lần này Lạc Bàn không nói lời nào, cũng không lộ ra chút dấu hiệu không tình nguyện, Tần Mạc vẫn nghĩ mình nên nói gì đó để an ủi trái tim đang bị tổn thương của cậu.

Tần Mạc: "Anh sẽ đợi em ở căn cứ."
Nói xong, anh cẩn thận cài chiếc đồng hồ trên đầu giường vào tay Lạc Bàn. Lúc này đã 7 giờ 45 phút, chỉ còn 15 phút nữa là xe tải khởi hành.
Xong xuôi, anh vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn chằm chằm vào Lạc Bàn như đang chờ điều gì đó.
Hai phút nữa trôi qua.
"Anh... anh đi nha."
Anh dịch người, miệng nói là đi, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào Lạc Bàn.
"Anh thật sự đi đó nha!"
Anh lại lùi thêm chút nữa, vẻ mặt của Lạc Bàn cũng theo đó mà thay đổi, thoáng chút ngơ ngác, như thể ngay giây tiếp theo sẽ bật cười.
Tần Mạc nhướng mày đầy bất mãn, rồi như không chịu nổi nữa, anh lại cúi sát, mặt gần như chạm vào Lạc Bàn, chỉ cách có một nắm tay.
"Anh đã ám chỉ đến mức này rồi, em không định nói gì, làm gì sao?"
Lời vừa dứt, bàn tay mát lạnh của Lạc Bàn đã áp lên má anh, nhẹ nhàng đỡ lấy đầu anh, cậu hơi cúi người xuống, mỉm cười đặt một nụ hôn phớt qua khóe môi Tần Mạc.
Tần Mạc cảm thấy mình chẳng khác gì con cá, loanh quanh mãi gần mồi câu, biết rõ sẽ bị mắc bẫy mà vẫn lao vào.
Nụ hôn thoáng qua rồi dừng, Lạc Bàn vô thức nhéo nhẹ dái tai anh, khẽ dặn:
"Nhớ cẩn thận."
Tần Mạc đúng nghĩa là "biết đủ sẽ thấy vui", chỉ có bốn chữ thôi đã khiến anh vui mừng đến nỗi chẳng còn phân biệt được đông tây nam bắc, ôm lấy cậu mà hôn tới tấp. Thanh niên trẻ máu nóng, chỉ bị nhéo tai thôi cũng hưng phấn đến phát n*ng. Hôn xong phải mất một lúc mới bình tĩnh lại, anh vội vàng rời khỏi phòng trước giờ xe chạy đúng năm phút, còn không quên lau miệng trước khi đi.
Vừa bước ra thì đụng phải người khác cũng vừa khớp giờ. Hạo Tử nhìn đôi môi đỏ mọng của Tần Mạc không nhịn được mà trợn mắt, nhưng dưới ánh mắt của ai đó, hắn lại lén thu ánh mắt về.
Tần Mạc kéo Hạo Tử chạy gấp, cuối cùng cũng lên xe trước khi cửa đóng lại đúng một phút.
Trong thùng xe tải chở hơn năm mươi người, Tần Mạc vừa ngồi

xuống đã nhìn thấy Dương Nhiên ở phía đối diện, bất ngờ không kịp phòng bị mà nhận ngay một nụ hôn gió.
Tần Mạc: "..."
Hạo Tử thu hết cảnh tượng này vào mắt, đôi lông mày lập tức nhíu lại thành hình chữ bát, cái cổ dài ngoẳng như muốn duỗi ra cảmét, ánh mắt qua lại giữa Tần Mạc và Dương Nhiên, cuối cùng quyết định thay Lạc Bàn đang không hay biết mà đòi lại công bằng:
"Đội trưởng Tần, anh làm thế... có phải là không hay lắm không?"
"Cái gì?"
Hạo Tử hạ giọng, ghé sát tai anh mà nói:
"Khi nào thì anh với cô gái đầu đinh kia thành một cặp thế?"
"Cút đi," Tần Mạc đẩy đầu cậu sang một bên:
"Cặp cái quái gì? Tôi với cô ta là tình địch!"
Ồ, đúng là tin động trời.
Chuột lập tức im bặt, tự mình tiêu hóa thông tin. Cuối cùng bên tai Tần Mạc cũng được yên tĩnh, anh khép hờ mắt. Sự bực bội bị đè nén trước mặt Lạc Bàn lại một lần nữa trỗi dậy khiến anh suy nghĩ về lý do Đường Miên rời khỏi căn cứ.
Nhưng cũng như mấy ngày trước, anh không nghĩ ra được kết luận gì. Từ ngày quen biết, Đường Miên đã luôn giấu mình rất giỏi, chỉ có người phụ nữ trên đảo Mạt Lị là chút sơ hở hiếm hoi.
Anh dùng vai huých vào người Chuột, hỏi:
"Cậu có biết người lão Đường chôn ở đảo Mạt Lị là ai không? Có quan hệ gì với cậu ấy?"
Hạo Tử không cần suy nghĩ, đáp ngay một cách hiển nhiên:
"Còn là gì nữa, người yêu ảnh chứ gì."
Không thể nào chỉ vì người yêu mất mạng ngoài ý muốn mà lại trả thù Nhật Quỹ, chuyện này cũng không hợp lý.
Nếu muốn biết nguyên do, có lẽ chỉ còn cách tự hỏi hắn, nhưng khả năng có cơ hội này lại rất mong manh.
Trong lúc anh đang suy nghĩ, xe tải đã đến cổng căn cứ. Cánh cửa sắt đen mở rộng, bức tường bao quanh sụp đổ một nửa, chiếc xe chậm rãi tiến vào, bánh xe lăn qua những viên gạch vụn làm mặt đường xóc nảy. Người lái xe men theo con đường cũ, cuối cùng dừng lại ở sân bóng rổ.
Trên đường đi, thi thể xác sống nằm la liệt khắp nơi. Có vài con xác

sống từ bên ngoài lọt vào căn cứ, nghe động xe tải mà xông tới, nhưng nhanh chóng bị các đội viên trên xe xử lý gọn gàng.
Không lâu sau, một chiếc xe tải khác cũng chạy qua cổng, chở đầy gạch đỏ và vôi vữa. Chiếc xe đi vòng quanh căn cứ, dỡ vật liệu thành từng đống bên những bức tường cần sửa chữa.
Nhiệm vụ tái thiết chủ yếu là xây lại tường ngoài bị sập. Sau bài học từ lần xác sống phá tường, Tống Tụ Bình lấy về một lô ống thép không gỉ từ công trường gần đó, dặn các đội viên cắt vát đầu ống và lắp chúng lên đ.ỉnh tường bao.
Kho vũ khí của căn cứ đã bị đánh bom, phần lớn vũ khí không thể sử dụng được nữa. Trung tâm điều phối từ căn cứ khác đã gửi đến một số vũ khí, được Tống Tụ Bình chuyển sang một nơi cất giữ kín đáo hơn.
Tống Tụ Bình nói: "Mấy ngày tới sẽ vất vả cho mọi người, nhưng phải tranh thủ thời gian, kéo dài thì sẽ càng phát sinh thêm vấn đề."
Bầu trời xanh trong, ánh nắng chói chang đốt nóng mặt đất, con đường trước mắt vẫn chỉ là một khung cảnh tiêu điều. Xác sống tập trung đông đúc trong những tòa nhà không ánh sáng, trạm tàu điện ngầm của thành phố là điểm nóng, sân ga ngập tràn bóng đen của đám xác chết chen chúc.
Cách một trạm tàu điện ngầm năm cây số, tại khuôn viên Đại học Công Nghệ Tập Thành, không khí đang sôi động nhộn nhịp.
Một chiếc trực thăng xé toạc bầu trời, hạ thấp độ cao khi đến gần căn cứ Thân Vị, rồi từ từ đáp xuống bãi cỏ sân vận động.
"Lại gặp nhau rồi."
Khúc Thành Lâm nhảy xuống từ khoang trực thăng, sau lưng là hơn hai mươi tân binh. Anh bước tới chào hỏi vài câu với Tống Tụ Bình, sau đó giao đám tân binh lại cho Tô Hối, rồi thẳng hướng bức tường đổ nát mà đi tới.
Tần Mạc đang làm việc trên giàn giáo, bất ngờ thấy một người đi qua bên dưới. Anh lập tức nhận ra dáng người đó, vừa định quay đầu chào hỏi thì Khúc Thành Lâm đã ôm chầm lấy Hoa Bạch Anh cũng đang làm việc bên cạnh, không thèm nhìn lấy anh một cái.
Hai người yêu nhau cứ rì rầm bên dưới một hồi lâu. Nghe bọn họ nói chuyện mà lòng Tần Mạc cảm thấy khó chịu, anh có cảm giác họ đang cố tình phô trương, thế là lực tay khi trát gạch cũng mạnh

hơn, làm xi măng bắn hết cả lên mặt.
Nếu có Lạc Bàn ở đây, làm gì còn có chỗ cho họ thể hiện.
Khúc Thành Lâm nghe thấy tiếng động trên giàn giáo, ngẩng đầu đẩy nhẹ vành mũ, cười nói: "Ồ, đội trưởng Tần cũng ở đây à."
Phía sau vang lên tiếng động cơ trực thăng đang cất cánh. Tần Mạc liếc nhìn anh ta, hỏi:
"Trực thăng đi rồi, sao anh còn lề mề ở đây?"
"Haiz," Khúc Thành Lâm đứng dưới, ngẩng đầu đáp lớn:
"Tôi giờ là thành viên chính thức của căn cứ Thân Vị, nơi này sau này là nhà của tôi. Có khi tôi còn vào đội các anh nữa đấy."
Tần Mạc: "?"
"Tôi đã xin với chỉ huy Tống hơn bốn năm trời rồi, cuối cùng cũng được thả về. Anh không biết tôi đợi ngày này lâu thế nào đâu."
Tần Mạc âm thầm trợn trắng mắt, bĩu môi, từ kẽ răng lầm bầm một câu:
"Biết, hơn bốn năm ~~"
Anh châm chọc giọng điệu đầy mỉa mai:
"Khó khăn lắm mới về được đây, mà vào đội chúng tôi chẳng phải phí hoài à."
Căn cứ Thân Vị chẳng so được với đảo Mạt Lị. Nếu không phải vì vợ ở đây, Khúc Thành Lâm chắc chắn không dại mà chui đầu vào hang sói.
Khúc Thành Lâm nhìn quanh một hồi, bỗng hứng thú hỏi: "Ê, cậu em kia của anh đâu, sao không ở đây với anh?"
Anh ta nhận lấy công việc từ tay Hoa Bạch Anh, ân cần bảo cô ngồi nghỉ một chút. Sau đó, anh ta vén tay áo lên, khoe những múi cơ bắp rõ ràng, bắt đầu xúc xi măng như thể làm màu.
Tần Mạc: "Bị thương rồi, đang ở nông trường nghỉ ngơi, vài ngày nữa sẽ qua đây bầu bạn với tôi."
Anh nhấn mạnh ba chữ cuối cùng, kèm theo một ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Khúc Thành Lâm. Người kia nhướn mày hỏi:
"Nghe giọng này, hai người thành rồi hả?"
Biểu cảm oán thán của Tần Mạc thoáng chốc nhường chỗ cho vẻ đắc ý, như thể đang chờ cơ hội để khoe khoang:
"Chứ còn gì nữa, vài tiếng trước còn hôn tạm biệt tôi đấy. Đòi đi theo cho bằng được, tôi phải dỗ mãi mới chịu ở lại. Trước khi lên xe

còn vừa hôn vừa lưu luyến, chậc, dính người lắm."
Câu nói này thật giả lẫn lộn, hai phần thật, tám phần giả. Anh ỷ vào việc Lạc Bàn không ở đây mà thoải mái đơm đặt dựng chuyện.
Cách đó hai cây số, tại nông trường, Lạc Bàn – người bị đồn là "dính lấy không buông" – bất chợt hắt xì một cái.
Trong căn phòng oi bức, cậu định ra ngoài đi dạo, nhưng lại nghĩ đến lần trước gặp đám cướp trong trại gà. Nếu lỡ đụng mặt nữa, e là không có ai chống lưng.
Thế nên cậu đành mở cửa sổ, để không khí bên ngoài tràn vào. Nhưng chẳng ăn thua, vì không khí ngoài trời cũng nóng hầm hập, còn lẫn mùi đặc trưng của căn cứ nông nghiệp.
Thôi thì đóng lại vậy.
Cậu quay về giường, cố thử làm theo lời người lớn dặn rằng "tĩnh tâm thì tự khắc sẽ thấy mát". Nhưng cái đồng hồ trên cổ tay cứ không ngừng gây chú ý. Cậu hết nhìn giờ lại ngẩn người, không biết đang xem giờ hay đang nhớ người, tóm lại là chẳng thể tĩnh tâm được.
Nghĩ lại thì có một người hay cằn nhằn bên cạnh cũng tốt, ít nhất lúc này cậu cảm thấy vậy.

Đường Miên ngồi bên một chiếc bàn vuông, cây bút chì trong tay vẽ một vòng tròn trên bản đồ.
Chỗ đó là một điểm cao trong khu Hồng Cảng, được gọi là Ngư Sơn – nơi có thể ngắm toàn cảnh khu vực.
Thực ra cũng chẳng cần phải nhìn được toàn bộ khu Hồng Cảng, chỉ cần quan sát được toàn cảnh Nhật Quỹ là đủ.
"Lão Đường," một người đàn ông đẩy cửa phòng bước vào, giọng đầy lo lắng:
"Lưu Quân vẫn chưa về, bọn người Nhật Quỹ tinh ranh lắm, tối qua còn cho người đi tuần đêm."
Dường như đã đoán trước được việc này, Đường Miên không tỏ vẻ ngạc nhiên mấy.
"Tống Tụ Bình thì sao? Vẫn ở căn cứ nông nghiệp à?"
"Hắn về rồi, tôi tận mắt nhìn hắn lên xe."
Nghe vậy, Đường Miên khẽ gật đầu:
"Được, tôi biết rồi."

Hắn gấp tấm bản đồ nhăn nhúm lại, đặt sang một bên, rồi chậm rãi bước đến bên cửa sổ, nhìn xa về phía căn cứ Thân Vị.
"Lão Đường, tôi vẫn phải hỏi anh," người đàn ông bước theo, đứng bên cạnh hắn, vẻ mặt đầy khó hiểu:
"Tại sao không nhân lúc này mà ra tay? Vất vả lắm mới dụ được lão già đó về, chỗ tường bên ấy cũng sập quá nửa rồi, chúng ta thừa cơ vào bắt hắn chẳng phải xong sao?"
"Cậu nói thì dễ." Đường Miên cười nhạt, chống tay lên đầu gối, vẻ mệt mỏi hiện rõ: "Ông ta bây giờ biết rõ chúng ta nhằm vào ông ta, là lúc cảnh giác nhất... Chờ thêm vài ngày nữa, để bọn họ sửa tường xong đã."
"Chờ đến khi họ sửa tường xong chẳng phải càng khó vào sao?"
"Tường gì chứ, chỉ tốn công vô ích thôi."
Đường Miên đáp: "Chuyện này cậu không cần lo. Tôi sẽ tìm cách đưa ông ta về, để lão già đó phải nhận tội với những người đã khuất."

Chương 43: Chương 43

Nhắm mắt lại là hình ảnh nấm và hoa "yêu nhau", thậm chí còn có cả hình minh họa.

Tối qua, Lạc Bàn chiến đấu với lũ muỗi đến tận nửa đêm, mãi đến khi nhấc chân lên quét sạch được hết chúng nó trong phòng, cậu mới chợp mắt ngủ được. Buổi sáng hơn 8 giờ, mọi người ở trong căn cứ nông nghiệp đã bắt đầu làm việc, còn cậu vẫn đang ngủ say như chết, cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên làm cậu giật mình tỉnh giấc.
"Lạc Bàn có ở đây không? Có đồ gửi cho cậu."
Người ngoài cửa nói xong thì bỏ đi. Lạc Bàn với mái tóc rối bù, mắt nhắm mắt mở bò xuống giường, mở cửa ra lấy đồ.
Loại giấy thư này cậu từng thấy nhiều lần ở căn cứ tác chiến, nhưng lần đầu tiên nó được gửi đến tận tay mình.
Cơn buồn ngủ chưa dứt, Lạc Bàn nằm lại trên giường, định mở thư ra xem. Nhưng chưa được mấy giây, cậu đã nhắm mắt lại, tay vẫn cầm lá thư mà chìm vào giấc ngủ lần hai. Phải nửa tiếng sau cậu mới mở mắt lần nữa.
Bên cạnh giường còn nửa cốc nước uống dở. Lạc Bàn uống cạn, cảm giác lành lạnh trong dạ dày làm cậu tỉnh táo hơn một chút.
Cậu chưa từng bóc thư kiểu này, cứ thế cầm dao rạch phong bì một đường. Không cẩn thận nên cậu cắt lẹm cả một mẩu giấy bên trong. May mắn thay phần chữ viết không bị ảnh hưởng.
Không ngoài dự đoán, bức thư này là của Tần Mạc gửi đến.
Xem ra căn cứ không đến mức hư hại nặng nề lắm, Tần Mạc vẫn có thời gian viết thư, mà còn viết rất dài. Tuy nhiên, phần lớn nội dung lại toàn những lời lẽ "hổ báo cáo chồn" khó mà nhìn thẳng.
Tổng kết lại là, toàn bộ là những cảm nhận và suy ngẫm về trải nghiệm thân mật cùng định hướng cải thiện trong tương lai. Trong

thư, Tần Mạc thao thao bất tuyệt, dốc sức nghiên cứu cách tận dụng triệt để khoang miệng và các bộ phận khác trên cơ thể con người. Những lời này mà nói thẳng trước mặt cậu, chắc chắn sẽ bị đá xuống gầm giường ngay.
Căng da đầu miễn cưỡng đọc tiếp, Lạc Bàn thấy có một đoạn là còn "chịu đựng" được:
[Khúc Thành Lâm đến tìm vợ anh ta, là cái tên huấn luyện viên da đen xì như bánh bột ngô á. Hôm qua ở trước mặt anh, cái tên đó khoe khoang đủ kiểu, nào là ôm, là hôn, rồi còn bảo muốn gia nhập đội chúng ta nữa chứ. Anh chỉ muốn chửi anh ta cút xa bao nhiêu thì cút con mẹ nó đi. Đợi em quay lại, anh sẽ cho anh ta biết thế nào là dính nhau như keo dính chuột! Hai chúng ta sẽ mặc chung một cái quần cho anh ta xem!!]
Lạc Bàn đưa tay day trán, bất giác tưởng tượng cảnh hai người mặc chung một cái quần. Nghĩ đến mà thấy không thể nào chấp nhận nổi.
Bức thư đã đến đoạn cuối, có vài chữ viết thêm:
[Trọng điểm nằm ở mặt sau!]
Lật sang mặt sau, dòng chữ đen đập thẳng vào mắt. Lạc Bàn ngay lập tức nhăn mặt, chỉ trách tại sao bản thân không bị mù.
[Về chuyện đàn ông động phòng thế nào, anh đã hỏi kỹ Khúc Thành Lâm rồi. Dù cấu tạo đàn ông và phụ nữ không giống nhau, nhưng đây là nguồn tài liệu chi tiết nhất mà anh tìm ra được.]
Lạc Bàn: "..."
Tần Mạc sợ cậu không hiểu hết qua lời viết, còn chu đáo vẽ thêm vài bức tranh minh họa nhỏ.
Nội dung đại khái là hướng dẫn chi tiết cách làm một đóa hoa chưa phải là hoa nở rộ không đau đớn, mô tả từ lúc còn là nụ đến khi bung nở hoàn toàn. Nét chữ của Tần Mạc càng về sau càng phấn khích, đến mức dòng "đặt vào bên trong" gần như bay ra khỏi giấy.
Dù hình vẽ khá trừu tượng, nhưng Lạc Bàn vẫn nhận ra được các bộ phận. Tần Mạc còn hăng hái đến mức định ghi cả bán kính và chu vi của "đồ vật" của mình, cuối thư còn ân cần trấn an:
[Thực ra anh cũng chỉ lớn hơn Khúc Thành Lâm có một chút à, Hoa Bạch Anh còn làm được, em chắc chắc còn giỏi hơn. Cứ tin vào bản thân mình.

Người ta nói "thực hành là cách tốt nhất để hiểu biết", lần tới chúng ta thử nhé.]
Năm phút sau, tờ giấy ấy đã nằm gọn trong túi rác ở góc tường. Lạc Bàn ngồi trên giường cố gắng điều hòa cảm xúc, nhìn chiếc đồng hồ mà thấy nó cũng trở nên không dành cho trẻ con. Nhắm mắt lại là hình ảnh nấm và hoa "yêu nhau", thậm chí còn có cả hình minh họa. Hình ảnh ấy cứ thế quay cuồng trong đầu cậu đến tận giờ ăn trưa.
Lạc Bàn đến nhà ăn từ rất sớm, ăn xong tiện thể mang luôn phần cơm chiều về phòng. Trên đường, cậu ghé qua phòng y tế để thay thuốc. Nhớ lời Tần Mạc dặn, cậu không làm mặt khó chịu mà giữ nguyên nụ cười cứng nhắc đặc trưng của mình suốt cả quá trình. Quả nhiên, bác sĩ ra tay nhẹ nhàng hơn nhiều. Tuy nhiên, bác sĩ cứ liên tục ngẩng lên nhìn cậu, khiến Lạc Bàn cảm thấy khó hiểu, còn tưởng nụ cười của mình không đẹp.
Thực ra, cậu cười quá gượng gạo, đến mức trông có phần u ám làm bác sĩ cũng hơi sợ.
Bức tranh minh họa nhỏ kia khiến tâm trí cậu bấn loạn cả buổi chiều. Không biết cậu đã uống bao nhiêu cốc nước lạnh mới gắng gượng vượt qua được.
Đến tối, mặt trời lặn, không khí cũng mát hơn. Lạc Bàn rửa mặt qua loa rồi nhảy lên giường. Cậu cuộn chiếc chăn bên cạnh thành một cuộn dài, xoay người ôm vào lòng, cọ cọ vài cái.
Ngủ cùng Tần Mạc suốt những ngày qua đã khiến cậu sinh tật. Một mình trên giường, không ôm thứ gì là cậu không tài nào ngủ được. Cậu vùi đầu vào chăn, hít sâu hai hơi, để hơi nóng ban ngày tan biến đi. Nằm một mình trên chiếc giường ba mét ghép lại, một cảm giác cô quạnh dâng tràn trong lòng cậu.
Tần Mạc đáng ra nên dẫn cậu theo. Dù không làm được việc gì, thì ở lại ký túc xá chờ đợi cũng đâu phải không được. Ít nhất, buổi tối còn có người để ôm, có người để nói chuyện cùng.
Tất cả đều là thói quen mà Tần Mạc rèn cho cậu. Bây giờ, anh vỗ mông bỏ đi, để cậu lại trong căn phòng này, có chết chắc cũng chẳng ai biết.
Càng nghĩ Lạc Bàn càng thấy tức. Nếu không phải chân không tiện, chắc chắn ngày mai cậu sẽ chạy thẳng đến căn cứ tìm Tần Mạc.
Thế nhưng, chưa kịp để cậu chạy đi tìm, Tần Mạc đã xuất hiện trong

giấc mơ của cậu.
Người ta thường nói, ngày nghĩ gì đêm mơ nấy. Chắc chắn là vì bức tranh minh họa của Tần Mạc quá sống động nên Lạc Bàn đã có giấc mộng xuân đầu tiên trong đời.
Sáng hôm sau, hơn sáu giờ, cậu ngồi ở đầu giường, gương mặt nghiêm túc, nhưng hai gò má lại ửng đỏ đến bất thường.
Cậu cúi đầu nhìn xuống chỗ đó của mình, thấy một chiếc lều nhỏ đã dựng lên.
Chuyện này cũng chẳng phải hiếm gặp, nhưng khác với mọi khi, hôm nay ở đó còn có một vệt ẩm ướt.
Hình minh họa quả thật là phát minh ác độc nhất trên trần đời. Lạc Bàn hồi tưởng lại giấc mơ đêm qua, bối cảnh hình như là căn gác xép trên giường trong một cửa hàng quần áo. Hai người họ làm đúng theo những gì Tần Mạc vẽ: bắt đầu từ hôn môi, rồi một ngón, hai ngón, cuối cùng là toàn bộ, đi đủ từng bước một. Thậm chí, ngay cả độ sâu cắm vào, cậu cũng mơ thấy rất rõ.

Chương 44: Chương 44

"Đau không em?"

Đây là lần đầu tiện chuyện này xảy ra trong suốt 23 năm cuộc đời, Lạc Bàn nhíu mày nhìn cái "lều trại" kia, suy nghĩ một lúc rồi quyết định thỏa hiệp. Cậu bước xuống giường, kéo rèm cửa kín mít, nhắm mắt làm công chuyện.
Tuy rằng thật xấu hổ, nhưng lần này quả thật nhanh nhất từ trước giờ, chưa đến năm phút đã xong xuôi.
Tất cả đều nhờ vào cái bức tranh minh họa kia.
"Lạc Bàn, có đồ của cậu nè."
Người trong phòng vừa mới giải tỏa xong, nghe thấy tiếng động thì vẫn chưa kịp hoàn hồn. Lạc Bàn vo tròn chiếc khăn vừa giặt sạch nhưng đã bị mình làm bẩn lại ném sang một bên, không chút hoảng loạn mặc quần lên.
Khi mở cửa ra, bên ngoài đã không còn ai, chỉ thấy trên mặt đất có một túi nilon màu đen.
Cậu dùng một ngón tay móc túi vào trong rồi đóng cửa lại, ngồi xổm xuống đất kiểm tra kỹ lưỡng, lo sợ Tần Mạc lại gửi cho mình thứ kỳ quặc gì nữa. Nếu lần này lại là một xấp tranh khiêu râm nữa thì đêm nay chắc chắn cậu không thể nào ngủ yên.
Lạc Bàn cẩn thận mở túi ra, lần này trong đó ngoài một bức thư, còn có vài thứ khác.
Là mấy bó hoa nhỏ được buộc lại bằng cỏ.
Đỏ, hồng, tím, vàng – mỗi loại một bó nhỏ bằng bàn tay, trông có vẻ còn rất tươi, chắc mới được hái xuống chưa lâu.
Lạc Bàn từng đọc trong sách rằng, khi yêu thì người ta sẽ tặng hoa để thể hiện sự yêu thương.
Thứ này coi như bình thường, cậu thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ xếp

những bó hoa thành một hàng trên đầu giường, sau đó mới mở bức thư ra.
[Hôm qua anh lại nói chuyện với Khúc Thành Lâm...]
Lạc Bàn vừa mở thư, nhìn thấy câu đầu tiên đã thấy chuông cảnh báo trong đầu reng lên, có dự cảm rằng nội dung phía sau chắc chắn không phải cái gì hay ho.
Nhưng cậu là không nỡ không đọc.
[Hôm qua anh lại nói chuyện với Khúc Thành Lâm, nói chuyện nhập tâm quá nên bị hoa làm xước cánh tay, máu chảy thành sông luôn đau chết đi được. Anh phải tới phòng y tế khâu mấy mũi lận, chắc là sẽ để lại sẹo mất rồi. Vết thương ở tay trước đây còn chưa lành, mấy hôm nay làm việc cứ có cảm giác nó sắp rách ra đến nơi. Haiz, em cũng không thèm viết thư hỏi thăm anh lấy một câu nữa chứ? Ngày nào cũng có xe từ căn cứ nông nghiệp chở cơm tới, ít nhất em cũng nên gửi cho anh ít hạt trà đắng* mà em đổi được chứ. Em nói xem, nếu một ngày nào anh bị đứt tay đứt chân, em có chê anh không? Thôi mà em có chê cũng vô ích, vì chúng ta đã hôn nhau, ngủ với nhau rồi. Dù anh có biến thành ma, em cũng phải đi theo anh.]
*苦茶: người ta gọi là trà đắng, cái trà đen thui giống vậy nè.

Đúng là một màn kể khổ hoàn hảo, thành công khiến Lạc Bàn xem mà thấy lòng nháo động.
Cậu cảm thấy mình quả thực không biết cách yêu đương, không biết quan tâm đúng lúc, cũng không biết tạo lãng mạn. Bao lâu nay, cái gì Tần Mạc cho thì cậu nhận, chẳng có chút dáng vẻ nào của một người bạn trai. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu cảm thấy mối quan hệ giữa hai người giống như cha chăm con hơn.
Bây giờ Tần Mạc lại khóc lóc kể lể trong thư khiến Lạc Bàn càng thấy áy náy, nhưng lại không biết phải làm thế nào.
Hay là đi nhà kính hái hai quả cà chua mang qua cho anh ấy?
Thôi bỏ đi, nghe chẳng có thành ý gì cả.
Lạc Bàn nằm xuống giường, nghĩ hay là cắn răng đi qua đó luôn. Chỉ có hai cây số thôi mà, mấy ngày nay trời nóng thế này, lũ xác sống cũng không dám ra ngoài lung tung.

Càng nghĩ càng thấy khả thi, cậu nhảy phắt xuống giường, mới đi được hai bước đã lại nản chí.
Không gặp xác sống là trường hợp lý tưởng, nhưng nếu gặp rồi, cậu còn chẳng có cơ hội mà chạy thoát.
Thôi vậy, vẫn nên đi hái cà chua.
Giờ trong nhà kính đang có người, Lạc Bàn tính toán, chờ đến chiều trước bữa cơm sẽ đi hái, tiện thể gửi nhờ xe chở cơm ở căn cứ nông nghiệp mang giúp. Nhưng lại sợ giữa đường tài xế lén ăn mất.
Hay là hái nhiều một chút, một nửa cho tài xế, một nửa gửi cho Tần Mạc.
Ừ, cứ quyết định như thế đi.

Tần Mạc nằm trên giường bên này hoàn toàn không hay biết gì về món quà xa hoa sắp tới.
Hôm nay anh tan việc sớm, trời còn chưa tối đã trở về ký túc xá, nôn nóng chờ đợi tài xế chở cơm mang đồ tới.
Không lẽ Lạc Bàn thật sự gửi hạt trà đắng của cậu ấy qua đây?
"Cốc cốc——"
Tần Mạc tai nhạy, lập tức bật dậy khỏi giường, thậm chí còn chưa kịp mang chiếc giày còn lại đã vội vàng chạy ra cửa.
Tiếng gió thổi hòa cùng tiếng mở cửa vang lên, theo sau là tiếng hô đầy kinh ngạc của Tần Mạc.
"Ôi đệt---"
Không phải hạt trà đắng, mà là chủ nhân của hạt trà đắng đã tới.
Tần Mạc kéo người vào nhà, "rầm" một tiếng đóng chặt cửa, hai tay nâng mặt Lạc Bàn lên rồi thơm mạnh một cái.
"Sao em lại đến đây?"
"Đi nhờ xe."
Ban đầu cậu định gửi cà chua, nhưng nghĩ lại, chi bằng đi cùng luôn cho tiện. Vì thế Lạc Bàn lừa vài câu với tài xế, nói rằng chân mình đã khỏi hẳn, muốn quay lại làm việc rồi quang minh chính đại ngồi vào ghế phụ lái.
Tần Mạc: "Em đã xem những bức tranh anh vẽ chưa? Tối nay thử nhé?"
Lạc Bàn phớt lờ vẻ mặt háo hức của Tần Mạc, kéo tay anh, vén tay áo lên. Hai người lập tức đứng hình.

"... Máu chảy thành sông?"
Lạc Bàn chỉ vào vết xước dài bằng ngón tay cái, nhìn chằm chằm Tần Mạc, người đang hoàn toàn không cảm thấy hổ thẹn.
Tần Mạc: "Chứ còn gì nữa... sông của kiến mà."
Anh vội vàng đánh trống lảng, một tay nhấc bổng Lạc Bàn lên rồi đặt xuống giường, sau đó gộp hai chiếc giường tầng lại thành một.
"Xuân tiêu đáng giá nghìn vàng, đừng lãng phí thời gian!"
Nụ hôn mãnh liệt ập đến. Lạc Bàn vẫn còn không vui vì lo lắng vô ích, cảm thấy mình bị lừa dối tình cảm, nên đưa tay che miệng mình, sau đó đạp Tần Mạc một cú văng sang một bên.
Tần Mạc: "Ây da... Anh sai rồi, anh sai rồi, lần sau anh không nói lung tung nữa được không?"
Lạc Bàn kẹp hai chân, tựa vào đầu giường, nửa tin nửa ngờ quan sát anh. Khoảng hai phút sau, cậu từ từ tháo đồng hồ trên tay xuống.
Tần Mạc giật mình, biểu cảm cà lơ phất phơ ban nãy biến mất, thay vào đó là sự lo lắng.
"Anh thực sự sai rồi! Em đừng tháo đồng hồ mà!"
Nếu vì chuyện này mà mất bạn trai, đúng là dại dột vô cùng. Tần Mạc vội ấn chiếc đồng hồ tháo dở kia trở lại, giây tiếp theo, anh cảm nhận được thứ gì đó mềm mại chạm lên môi mình.
Lạc Bàn hôn anh một cái.
Tần Mạc: "?"
"Anh làm gì mà căng thẳng thế, đeo không thoải mái, tháo ra một lát thôi."
Giọng điệu này nghe như đã nguôi giận, nhưng Tần Mạc vẫn không chắc chắn. Chỉ thấy Lạc Bàn tháo đồng hồ, đặt lên ghế cạnh giường, rồi bất ngờ cởi áo của mình.
Tần Mạc: "Anh.. mẹ nó... em..."
"Không phải anh muốn thực hành sao? Nếu không làm thì em mặc lại đấy."
Thực ra, từ lâu Lạc Bàn đã bị những bức tranh của Tần Mạc khơi dậy sự tò mò, nếu không làm gì thì chuyến đi này quá phí công.
"Làm! Làm ngay! Bây giờ luôn!"
(Cảnh sau đây cần được tự tưởng tượng vì bản gốc đã bị tác giả chỉnh sửa bởi lý do kiểm duyệt.)

Tần Mạc: "Dù anh cũng là lần đầu, nhưng anh đã học rất nhiều rồi, em đừng căng thẳng quá..."
Lạc Bàn: "Em... em không căng thẳng..."
"Em không căng thẳng... Chẳng lẽ là do anh có vấn đề?"
Nói rồi, anh nghiêm túc nhìn thoáng qua tay mình, cảm thấy kích thước cũng không phải là quá lớn.
Sau vài lần thử mà không thành, Tần Mạc đành bất lực để ngón tay phong lan đưa vào.*
*兰花指: Ngón tay phong lan thường đề cập đến một cử chỉ trong đó ngón cái và ngón giữa chụm vào nhau và ba ngón còn lại dang ra.

"Ha..."
Lần này cuối cùng họ cũng thành công trong khó khăn. Tần Mạc cảm nhận được tay áo của mình bị siết chặt, tai nghe thấy âm thanh khiến người ta mặt đỏ tim đập. Anh cảm thấy nhiệt độ nơi đó đang tăng dần, cả giường cũng bắt đầu phát ra tiếng "cọt kẹt".
"Đau không em?"
Tần Mạc bất ngờ dừng lại, tắt đèn.
"Không đau..."
Chỉ là hơi kỳ quặc.
"Đèn tắt rồi, có phải cảm giác tốt hơn không?"
Nói xong, anh lại tiếp tục công việc trên tay mình, nhân lúc Lạc Bàn không để ý, anh thay ngón tay phong lan thành tư thế tay kinh điển mà anh đã học được từ Khúc Thành Lâm.
Cách này thuận tiện hơn, lại có thể đi sâu hơn vào nơi kín đáo hơn. Có lẽ khi tắt đèn, tinh thần được thả lỏng, Tần Mạc cảm giác việc ra vào trở nên trơn tru hơn, thế là thử đưa thêm một ngón tay.
Tần Mạc: "Anh biết rồi, lần sau anh sẽ tắt đèn trước."
Trận chiến này nhờ sự phối hợp và học hỏi của cả hai mà đã dần đạt đến cao trào. Sau khi hoàn tất màn dạo đầu, Tần Mạc lấy ra vũ khí thật sự đang tràn đầy khí thế.
Lối đi bí ẩn bị một luồng ánh sáng rực lửa soi sáng. Cánh tay của Lạc Bàn vòng qua vai Tần Mạc, đầu gục vào hõm cổ anh, từng tiếng thở d.ốc cố kìm nén truyền vào tai Tần Mạc, giống như tiêm cho anh

một mũi thuốc kích th.ích.
Tiếp theo đó là những đợt tấn công ngày càng mãnh liệt.
Tần Mạc: "Anh nhớ Khúc Thành Lâm từng nói, đàn ông cũng có... là chỗ này sao?"
Đáp lại anh là một tiếng thở dài biến điệu, Tần Mạc liền ghi nhớ nơi này, điều chỉnh góc độ, tận tụy làm một cỗ máy đóng cọc điều chỉnh tốc độ bằng giọng nói.
Ngay lúc trận chiến đang khốc liệt, bên ngoài cửa đột nhiên vang lên một loạt âm thanh.
"Đm thật không chịu nổi, Tần Mạc, cậu con mẹ nó có thể làm ơn nhỏ tiếng chút không? Hai bọn tôi hôm nay hiếm lắm mới được ngủ sớm, cậu làm cái gì mà như động đất thế này!"
Khúc Thành Lâm đứng bực tức trước cửa, do dự một hồi vẫn không dám bước vào, sợ mù mắt mình.
Cố gắng lắm mới đưa được thứ đó vào, làm sao có thể dễ dàng rút ra. Tần Mạc tiện tay nhặt chiếc giày dưới đất ném về phía cửa, "rầm" một tiếng khiến Khúc Thành Lâm sợ hết hồn.
Khúc Thành Lâm: "Cậu con mẹ nó bị điên rồi! Xem vài ngày tới tôi cho cậu thức trắng khỏi ngủ!"
Tần Mạc cười khẽ trong phòng, nghiêng đầu nhìn Lạc Bàn, lúc này mới nhận ra cậu đang nhíu chặt mày. Anh vội dừng lại.
"Ở đâu không thoải mái? Cứ nói với anh."
Anh vỗ vỗ đầu Lạc Bàn, giống như đang dỗ dành, rồi cúi xuống hôn lên trán cậu.
"Lưng..."
Tần Mạc ghé sát tai, nghe thấy Lạc Bàn nói:
"Đau lưng."
"Chết tiệt," Tần Mạc vừa rồi quá hăng hái, bây giờ mới nhớ ra vết thương trên lưng Lạc Bàn còn chưa lành. Anh đổi tư thế, để cậu ngồi dậy.
Sau đó, anh phát hiện một vùng đất mới, vì tư thế này còn thoải mái hơn vừa nãy.
"Tại sao Khúc Thành Lâm không dạy anh cái này..."
Lạc Bàn mơ màng nhớ lại những lần nhỏ bố mẹ thường dẫn cậu đến công viên giải trí. Cậu nhớ trò ngựa gỗ xoay vòng rất được yêu thích, có lẽ cũng giống với tình cảnh bây giờ, chỉ là lần này con ngựa

gỗ lại thêm một chút "phụ kiện".
Vả lại, khi đó phải tốn tiền, cũng chỉ được ngồi mười phút. Còn lần này chẳng tốn một đồng mà lại được ngồi hơn một tiếng.
Nhưng con ngựa gỗ dường như vẫn chưa thấy đã ghiền.
"Hừ..."
Bên tai vang lên một tiếng thở dài thật lâu, toàn thân Lạc Bàn đã hoàn toàn kiệt sức, mềm nhũn gục vào ngực Tần Mạc.

Tác giả: Tôi viết không qua nổi kiểm duyệt, tôi khóc mất!

Chương 45: Chương 45

"Mông khó chịu à?"

Sáng hôm sau, khi Lạc Bàn tỉnh dậy thì thấy Tần Mạc đang chống cằm thỏa mãn nhìn cậu.
Ở cuối giường là đống quần áo chồng lên nhau, bên cạnh sàn nhà có một chậu nước, trong đó có vài thứ trôi nổi không rõ. Lạc Bàn vừa nhìn thấy liền vội dời mắt đi, những ký ức mập mờ từ đêm qua ùn ùn kéo về.
Cậu không còn là trai tân nữa.
Tần Mạc: "Chào buổi sáng, ông xã."
Lạc Bàn giật phắt đầu qua, trừng mắt nhìn Tần Mạc với vẻ không thể tin nổi. Không biết là tai mình có vấn đề hay miệng Tần Mạc có vấn đề, nhưng hai chữ này còn gây chấn động hơn cả một bộ truyện tranh 18+.
Dù gì cũng đã sống hai mươi ba năm, đây là lần đầu tiên có người gọi cậu là "ông xã".
Lạc Bàn: "Cái gì cơ?"
"Ngủ với nhau rồi, gọi ông xã không đúng à?"
Tần Mạc chui vào lòng cậu như một chú chim lớn, chu môi làm nũng, còn cố tình kéo dài giọng gọi thêm một lần nữa:
"Ông xãaaaa~~"
Chát———
Một cú tát vang dội giáng xuống trán, để lại dấu tay rõ ràng.
Tần Mạc ôm trán gào lên một tiếng, bày tỏ sự bất mãn với hành vi bạo lực gia đình này. Nhưng nghĩ đến cảnh đẹp đêm qua, anh lại thấy ăn một cái bạt tai cũng chẳng đáng là bao.
Lạc Bàn quay đầu sang hướng khác: "Anh nên đi làm việc rồi."
"Còn chưa đến giờ đâu, mới hơn sáu giờ thôi mà."

Lạc Bàn ngồi cứng đờ, cậu nhích người một chút, vẻ mặt liền trở nên méo mó, nhưng vì không muốn để Tần Mạc phát hiện ra liền giả vờ ho khan hai tiếng.
Nói một câu tổng kết về tình trạng hiện tại của cậu: Có khổ mà không nói ra được.
Tần Mạc quan sát vài giây rồi nhận ra điều bất thường, lên tiếng hỏi: "Mông khó chịu à?"
"......Không có."
"Đừng ngại."
Anh vén chăn lên, túm lấy cổ chân Lạc Bàn, nhấc chân cậu lên quan sát.
"Xì, hơi sưng rồi."
Mặt Lạc Bàn đỏ bừng. Cậu cảm thấy dáng vẻ xấu hổ nhất trong đời mình đều đã bị Tần Mạc nhìn thấy hết. Trong khoảnh khắc ấy, cậu chỉ muốn chui xuống đất, cả đời không gặp ai nữa.
"Anh nghe Khúc Thành Lâm nói chuyện này là bình thường, nghỉ ngơi hai ngày là ổn lại ngay..... Hay là anh đi hỏi anh ta lần nữa nhé?"
"Không cần!"
Chuyện mất mặt như vậy, hai người họ biết là đủ lắm rồi, đừng để lộ ra ngoài nữa.
Lạc Bàn túm lấy cánh tay Tần Mạc, kéo anh trở lại giường.
Lạc Bàn: "Em nghỉ ngơi hai ngày là được."
Trong phòng vẫn còn sáng đèn, lẫn trong đó là tiếng ngáy vọng từ các phòng khác. Tần Mạc ôm Lạc Bàn vào lòng, vừa tự nhủ lần sau không thể vội vàng như thế nữa, vừa dùng tay vuốt ve đường nét trên mặt cậu, từ xương mày đến cằm, rồi tiếp tục trượt xuống.
"Sớm đã muốn hỏi em, vết sẹo này sao mà có?"
Anh nhẹ nhàng vuốt mép miếng băng gạc, bàn tay vòng ra sau lưng Lạc Bàn, nới lỏng vài vòng băng.
Dưới lớp vải trắng là ba bốn vết sẹo kéo dài từ bụng xuống mạng sườn.
Ánh mắt Lạc Bàn hơi dao động, thuận miệng đáp: "Bị trầy xước thôi."
Những vết thương đó dường như đã không được xử lý đúng cách, còn có thể thấy mấy vết khâu xiêu vẹo, rõ ràng không phải tay nghề

của bác sĩ chuyên nghiệp.
"Nói bậy, nếu vết này mà là trầy xước thì anh đổi sang họ em cũng được."
Lạc Bàn: "Anh nhất định phải đổi họ thì cũng không phải là không thể."
Cậu khẽ cười, chỉ vào một vết sẹo nông nhất:
"Không lừa anh, vết này thực sự là do trầy. Khi ra ngoài lấy vật tư bị xác sống đuổi, chạy nhanh quá không để ý đường, bị thanh sắt nhô ra cứa vào."
Cậu dừng một chút: "Mà con xác sống đó trông còn có chút giống anh nữa."
Tần Mạc: "....."
"Thế còn mấy vết này? Cái này, cái này, rồi cái này nữa."
Anh lần lượt chỉ vào từng vết sẹo, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mép vết thương.
Nụ cười của Lạc Bàn chậm rãi thu lại, sắc mặt tối dần, có vẻ không định nhắc đến chuyện này.
"Anh đang hỏi em đấy."
Tần Mạc không có ý định bỏ qua, đảo mắt một vòng, làm bộ muốn xuống giường:
"Không nói thì thôi, anh đi tìm Khúc Thành Lâm trao đổi kinh nghiệm động phòng....."
"Này....." Lạc Bàn nắm lấy vạt áo anh: "Bị người ta dùng dao rạch."
Quả nhiên.
Hắn vừa nhìn đã biết mấy vết sẹo này là do con người gây ra, hơn nữa còn dài và ngay ngắn như vậy. Tần Mạc từng thấy không ít vết thương, Lạc Bàn muốn giấu anh không dễ đâu.
Tần Mạc xoay người lại, nghiêng người nằm xuống. Thành thật sẽ được khoan hồng, câu trả lời này anh miễn cưỡng chấp nhận được.
Anh nắm lấy tay Lạc Bàn, đan mười ngón tay vào nhau.
Tần Mạc: "Đánh nhau à? Vì giành vật tư sao?"
Cha mẹ đều hóa thành quái vật, bản thân cũng suýt bỏ mạng tại chỗ. Lạc Bàn ghét cảm giác đó, bất lực, tuyệt vọng đến mức mỗi lần nhớ lại đều thấy ghê tởm. Vì vậy, cậu kháng cự việc nhắc đến những chuyện liên quan đến nó.
Mắt cậu nhìn vào không trung, như thể đang thấy lại cảnh tượng

đáng sợ nào đó. Tần Mạc chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm lấy mình ngày càng siết chặt, đầu ngón tay trắng bệch, qua một lúc lâu mới dần buông lỏng.
Lạc Bàn: "Là do cha em làm. Ông ấy không còn nhận ra em nữa."
Chỉ một câu nói ngắn ngủi mà dường như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của cậu.
Tần Mạc vốn tưởng là đánh nhau với người khác, định thuận miệng khen "chồng anh ngầu ghê" hay "sẹo đàn ông là huân chương" để bày tỏ tình yêu sâu đậm, nhưng chuyện có vẻ không đơn giản như anh nghĩ.
Tần Mạc: "Cha em, tại sao lại không nhận ra em?"
Lạc Bàn im lặng hồi lâu, giọng nói khàn khàn: "Em cũng không biết, đột nhiên thành ra vậy..... Nhưng giờ nghĩ lại, lúc đó ai làm gì cũng không lạ nữa."
Anh nghe những mẩu chuyện rời rạc đó, trong lòng dần hình thành suy đoán, toàn thân lạnh toát.
Lạc Bàn hé môi, cổ họng khẽ động nhưng không phát ra âm thanh, sắc mặt có phần ảm đạm.
Anh thật sự đáng bị nhét phân gà cho câm miệng lại. Một buổi sáng đẹp đẽ thế này, lại đi khơi lại chuyện đau lòng của người ta.
"Xe cơm sắp tới rồi, dậy đi ăn thôi."
Lạc Bàn không nhúc nhích, mà chỉ khẽ nói: "Mẹ em cũng chết ngày hôm đó. Trở thành xác sống... ngay trước mắt em."
"...Gì cơ?"
"Lúc đó bọn em bị cướp sạch vật tư. Chính là mấy thứ nước uống và lương thực mà Nhật Quỹ các anh đã phát ra. Nhưng nếu không ăn thì sẽ chết đói..." Cậu cười khẽ, giọng điệu nhàn nhạt. "Bà ấy kiếm về một đoạn cánh tay người."
Tần Mạc sững người. Không trách được, những món có mùi thịt tanh cậu đều không đụng đến.
Lạc Bàn: "Em không biết bà lấy nó từ đâu—có thể là nhặt được, cũng có thể là cướp được... Lúc đó đói đến mơ hồ, cứ thế ăn thôi. Mãi đến hôm sau nhìn thấy xương mới nhận ra mình đã ăn gì."
Khoảnh khắc đầu lưỡi nếm thấy mùi rỉ sắt, cảm xúc mãnh liệt hơn cả ghê tởm và kháng cự chính là nỗi bi ai khôn xiết—hóa ra con người đã sa sút đến mức ăn thịt đồng loại.

Chính từ khoảnh khắc đó, ngày tận thế thực sự bắt đầu.
Tần Mạc trầm mặc, rồi chậm rãi lên tiếng: "Không đâu, có thể em chỉ đói đến mức sinh ảo giác thôi. Đừng nói nữa..." Anh cố gắng dời chủ đề: "Sáng nay có bánh rán và canh trứng đấy. Xe hàng sắp đến rồi, mình dậy nhanh đi... À đúng rồi, bông hoa anh tặng em, em không vứt chứ?"
Anh vừa nói vừa đỡ Lạc Bàn dậy, hôn nhẹ lên khóe mắt và môi cậu, sau đó lấy quần áo ở cuối giường giúp cậu mặc vào. Hai tay giữ vai cậu, nhẹ nhàng lắc qua lắc lại.
"Xong rồi, có cần anh mặc quần giúp không?"
Lạc Bàn nhìn anh trân trân. Tần Mạc bèn cầm lấy chiếc quần ở cuối giường, nắm lấy cổ chân cậu:
"Cũng được thôi, anh thích làm chuyện này lắm. Nào, nhấc chân lên."
Lạc Bàn nhìn ống quần rộng thùng thình, bất đắc dĩ bĩu môi: "...Đây là quần của anh."
"Thật á?" Tần Mạc kéo cạp quần ra, quả thật là cỡ của mình, liền vội vàng đổi chiếc khác. "Anh đã nói mà, chúng ta hợp nhau đến mức có thể mặc chung quần. Suýt nữa thì mặc nhầm rồi."
Lạc Bàn bật cười, khiến dây thần kinh đang căng chặt của Tần Mạc mới dần thả lỏng. Anh nhân cơ hội này vòng tay qua eo cậu, nhấc bổng lên, nhanh gọn luồn quần vào.
Tần Mạc: "Chuyện đó qua rồi. Anh hứa với em, chỉ cần tôi còn một hơi thở, thì sẽ luôn kiếm được trái cây tươi ngon nhất cho em."
Giọng anh không to, cậu từ hơi vụng về, nhưng lại rất kiên định. Rõ ràng là lời thủ thỉ bên tai, vậy mà Lạc Bàn lại cảm nhận được sự nghiêm túc trong đó, nên cũng chẳng bắt bẻ gì.
Mãi đến khi nghe câu tiếp theo—
"Nếu có ai bắt nạt em, anh sẽ quẳng hắn vào chuồng lợn, bịt mắt lại rồi để em đánh một trận. Thấy sao?"
"...Không thấy sao cả."
"Tại sao?"
"Dính vào tay em, bẩn."
"Bẩn thì anh lau cho em. Mau đi ăn sáng thôi."

Nhà ăn trong căn cứ vẫn chưa hoạt động trở lại. Hai ngày nay, cơm

đều được nấu sẵn ở căn cứ nông nghiệp rồi chở bằng xe nhỏ đến, tám giờ sáng là vào cổng. Hai người họ đến nơi từ bảy giờ rưỡi, lúc này hai bên đường đã lác đác bảy, tám người ngồi chồm hổm trong bụi cỏ.
Cả Hạo Tử chuyên đến muộn cũng có mặt.
Tần Mạc: "Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à? Sao cậu đến sớm vậy?"
Hạo Tử liếc anh một cái, hơi chần chừ, rồi lại nhếch mũi nhìn sang Lạc Bàn: "Kĩ thuật của đội trưởng nhà chúng ta thế nào? Tôi nghe nói tối qua hai người chơi vui lắm."
Lạc Bàn nghẹn lời, làm như không nghe thấy gì, quay đầu nhìn lên trời.
Tần Mạc lập tức siết tay thành nắm đấm, gõ một cú lên đầu hắn: "Cút cút cút! Chuyện này có phải thứ cậu nên hỏi không?"
Hai người họ cãi nhau ầm ĩ. Hạo Tử nói năng chẳng kiêng kỵ gì, mặt Lạc Bàn lúc đỏ lúc tím. Cậu lặng lẽ đứng lên, đi xa năm mét, nghiêng người dựa vào thân cây, thả hồn vào hư không.
"Chào buổi sáng. Tối qua vui không?"
Lạc Bàn: "..."
Lẽ nào trên mặt cậu viết mấy chữ "Tôi vừa ngủ với người ta xong" hay sao, mà ai cũng biết chuyện này vậy?
Dương Nhiên nhún vai: "Muốn trách thì trách vách ngăn cách âm kém quá. Tôi ở tầng một còn nghe rõ mồn một đây này."
"... Không có việc gì thì tôi đi đây."
"Chuyện súng tôi lo xong rồi."
Dương Nhiên hạ giọng:
"Sắp đến lúc hành động rồi, nhân tiện nhắc cậu một câu, mấy ngày này đừng lảng vảng quanh đây nữa, ngoan ngoãn ở phía sau đi."

Chương 46: Chương 46

"Không ai sai khiến tôi cả, tôi muốn tìm ông ta."

"Lạc Bàn, em lại làm gì thế hả?!"
Giọng Tần Mạc đột nhiên vang lên, làm Lạc Bàn giật bắn mình. Dương Nhiên lập tức rút lui khỏi hiện trường, trước khi đi còn vẫy tay:
"Lần sau nói chuyện tiếp nhé."
Không biết đây là lần thứ bao nhiêu Tần Mạc bắt gặp hai người họ lén lút, lúc đi tới cứ như bò thấy tấm vải đỏ, dí sát lỗ mũi vào Lạc Bàn mà gằn giọng:
"Làm gì đấy? Anh hỏi em đang làm gì hả?"
"... Tâm sự."
Không phải làm chuyện tốt nên cậu có chút chột dạ. Mà mỗi khi chột dạ, cậu lại bắt đầu bấu tay. Tần Mạc phát hiện ra động tác nhỏ này, cậu liền vội vàng thu tay lại.
"Em nói dối."
Tần Mạc nhấc cậu lên như vác bao tải ngay trước mặt mười mấy người, khiêng cậu đi rồi vứt xuống bãi cỏ trước cổng.
Ban đầu, anh nghi ngờ Lạc Bàn và Dương Nhiên có gì đó với nhau, nhưng thái độ của cậu đối với Dương Nhiên khá xa cách, ánh mắt nhìn cô ấy cũng không thân thiết bằng lúc nhìn mình, thế nên anh lại bắt đầu có suy đoán khác.
"Hai người rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?"
Anh nhìn chằm chằm vào cậu, ánh mắt sắc bén như thể muốn nhìn xuyên qua một cái lỗ trên người Lạc Bàn.
Rõ ràng hai người đã tiếp xúc gần gũi đến mức đó, thân mật đến mức không thể thân mật hơn, vậy mà Lạc Bàn vẫn cứng đầu không hé một lời nào. Tần Mạc sốt ruột đến phát điên, uy hiếp lẫn dụ dỗ

nhưng cậu tuyệt đối không hé nửa chữ.
"Thôi bỏ đi."
Cuối cùng, anh thở dài, buông xuôi. Anh ngắt một cọng cỏ trên bãi cỏ, ngậm vào miệng nhai vài cái, cau mày rồi nhổ ra.
"Là dùng súng phải không?"
Anh không biết Lạc Bàn định làm gì, nhưng chỉ có con dao trên tay chắc chắn không thể giành được lợi thế như khi cầm súng.
Anh nói một câu chẳng đầu chẳng đuôi, Lạc Bàn phản ứng một lúc lâu mới "ừ" một tiếng, khó tin nhìn về phía anh.
"Khi nào dùng thì nói anh biết, anh cho em mượn súng của anh."
Ai cũng có chuyện riêng của mình, Lạc Bàn không nói, anh cũng không có lý do ép buộc. Nhưng anh vẫn muốn làm gì đó, ít nhất là đưa cho cậu một khẩu súng, để cậu có thể bảo vệ tính mạng vào thời khắc quan trọng.
Còn chưa kịp để Lạc Bàn phản ứng, xe chở cơm đã xuất hiện ở cuối con đường. Những đội viên đang đợi ven đường lần lượt đứng dậy, lính gác móc chìa khóa ra mở cổng sắt.
"Lát nữa em phải đi theo tài xế về." Tần Mạc nói. "Lỗ hổng ở căn cứ vẫn chưa vá xong, chỗ này không an toàn."
Lạc Bàn vẫn còn ngẩn ngơ vì cú sốc Tần Mạc sẵn lòng đưa súng cho mình, ngơ ngác gật đầu.
"Anh đồng ý đưa súng cho em, nhưng em phải trả lại nó cho anh một cách nguyên vẹn."
Ý ngoài lời chính là muốn cậu sống sót trở về.
"Được."
Nếu có thể mang trả lại, nếu lúc đó Tần Mạc vẫn muốn quan tâm cậu, thì quãng đời còn lại, cậu sẽ chẳng đi đâu cả, chỉ ở bên cạnh anh thôi.

Ăn cơm xong, Lạc Bàn lại diễn màn chân què lần nữa. Tần Mạc phải vất vả lắm mới thuyết phục được tài xế, nhưng người này vừa chiều hôm qua mới chở cậu đến đây, giờ lại phải chở cậu về, mặt lộ rõ vẻ bực bội.
Tần Mạc thấy trao đổi không ăn thua, bèn kéo Tống Tụ Bình sang, nhờ ông giải thích cặn kẽ từ đầu đến cuối. Tống Tụ Bình mắng anh hai câu, dặn dò mấy câu về tác phong, nhưng cuối cùng vẫn xụ mặt

nhét Lạc Bàn lên xe.
"Không được tái phạm, lần sau mà chạy loạn, có què cũng phải làm việc."
Tần Mạc đứng trước cổng nhìn chiếc xe đi xa, ánh mắt đầy bi thương. Người không biết còn tưởng cậu bị đưa đến pháp trường.
"Được rồi đấy." Hạo Tử vỗ vai anh, "Sắp sửa xong rồi, cố làm thêm chút nữa, có khi mai cậu ấy lại quay lại."
Là một người đàn ông độc thân từ trong trứng, sống hơn hai, ba chục năm với bàn tay phải của mình, Hao Tử chắc chắn không thể hiểu được tâm trạng của Tần Mạc lúc này. Hắn chỉ biết rằng đội trưởng của bọn họ, người lúc trước chỉ thích đánh đấm, giờ đây nhờ tình yêu mà trở thành một kẻ mất hồn, suốt ngày quẩn quanh người yêu như một oán phụ.
"Làm! Làm! Con mẹ nó hôm nay làm nốt một thể luôn!"
Tần Mạc ném hộp cơm vào thùng thu gom, sải bước đi về phía bức tường đang xây.
Nhưng trời không chiều lòng người, việc còn chưa làm xong thì đã đổ cơn mưa lớn.
Ở Tập Thành, mỗi khi mưa xuống thì gió cũng rất mạnh. Dù Tần Mạc có sốt ruột đến đâu thì cũng không làm gì được, anh đành ôm một bụng bực bội về phòng, nằm phịch xuống giường, chỉ mong trời mau tạnh.
Dạo này Tống Tụ Bình hay xuất quỷ nhập thần dưới bãi đỗ xe ngầm, thỉnh thoảng mới lượn qua khu ký túc xá. Tần Mạc mấy lần tìm ông ở văn phòng nhưng đều không thấy.
Anh tiện tay lật một quyển tạp chí giết thời gian, mới đọc được vài chữ đã nhảy xuống giường, lê dép đi vệ sinh.
Khu đỗ xe ngầm sau vài lần quét dọn đã thông thoáng hơn trước rất nhiều, ngay cả nhà vệ sinh cũng bớt mùi hơn. Tần Mạc rửa mặt xong, đang định quay về thì chợt phát hiện đèn trong văn phòng của chỉ huy vẫn sáng, cửa lại không đóng chặt.
Mà Tống Tụ Bình chưa bao giờ để cửa mở.
Lập tức cảnh giác, anh cảm thấy có gì đó không ổn. Anh tiến lại gần hơn một chút, nghe thấy bên trong có tiếng lật sách, bèn giơ tay gõ cửa.
"Chỉ huy Tống?"

Không ai trả lời, tiếng lật sách cũng im bặt.
Người bên trong chắc chắn không phải Tống Tụ Bình.
Tần Mạc rút súng ở thắt lưng ra, đẩy cửa bước vào. Nhưng khi thấy rõ mặt người trong phòng, anh đột nhiên sững lại, thậm chí nín thở trong chốc lát.
Anh xoay người vào trong, đóng cửa lại và khóa trái. Bàn tay cầm súng có chút cứng đờ.
Người đó là Đường Miên.
Đường Miên: "Lâu rồi không gặp."
Đường Miên đặt dao và súng trong ngực xuống đất trước ánh mắt cảnh giác của anh, dùng chân đá chúng vào góc tường.
Tần Mạc chầm chậm thu súng về, quan sát người trước mặt từ đầu đến chân:
"Sao cậu lại ở đây?"
"Tất nhiên là tìm người, chỉ là chưa tìm được."
Hắn đang ngồi trên ghế Tống Tụ Bình, hiển nhiên muốn tìm ai không cần phải đoán.
Tần Mạc do dự trong giây lát, rồi thở dài một hơi như thể đang thỏa hiệp.
"Ông ấy không ở đây. Cậu mau đi đi, tôi xem như chưa thấy cậu."
Đường Miên biết rằng Tần Mạc đang nể tình xưa mà tha cho hắn một con đường sống. Nếu là bất kỳ ai khác trong Thiên Cầu ngồi ở đây, người đó chắc chắn không thể rời khỏi căn phòng này nguyên vẹn.
Nhưng hắn không có ý định nhận ân huệ này.
"Chắc không được đâu. Bên ngoài trời đang mưa, dấu chân của tôi từ cửa ngầm kéo dài đến tận đây, bây giờ lại có thêm dấu chân của cậu nữa."
Hắn chỉ vào vết nước đọng trên sàn, bĩu môi bất đắc dĩ.
Đường Miên: "Hơn nữa, tôi còn chưa gặp được người tôi muốn gặp."
Thấy Đường Miên một lòng nhất quyết lao vào con đường chết, Tần Mạc cũng bắt đầu nóng nảy:
"Chỉ huy Tống rốt cuộc có thù oán gì với cậu? Có phải người của Thiên Cầu sai cậu làm chuyện này không? Không lẽ là bọn họ đang uy hiếp cậu?"
Cho đến giờ, anh vẫn tìm cách biện hộ cho Đường Miên, vẫn không

thể hiểu rốt cuộc chuyện này là thế nào.
"Không ai sai khiến tôi cả, tôi muốn tìm ông ta."
"Tại sao? Chúng ta làm việc cho Nhật Quỹ, Nhật Quỹ cho chúng ta chỗ ăn chỗ mặc, đây là cậu tình tôi nguyện..."
"Cậu tình tôi nguyện?"
Đường Miên lặp lại hai chữ này, như thể vừa nghe được một trò cười hoang đường. Một nụ cười chua chát, đầy chế giễu hiện lên trên mặt hắn.
"Khi ông ta ném cha mẹ tôi xuống biển, sao không hỏi xem tôi có nguyện ý không?"
"Cậu đang nói cái gì..."
Rõ ràng vẫn là người đó, vẫn là gương mặt đó, nhưng thái độ và giọng điệu của Đường Miên lúc này lại khiến Tần Mạc cảm thấy xa lạ.
Đường Miên: "Mấy hôm trước cậu chắc hẳn là có ở căn cứ nông nghiệp, cậu có gặp lại Ngô Bát, người mà trước đây bị cậu chặt đứt chân không? Còn Vương Tùng, người phụ trách kiểm tra phòng ốc nữa? Cậu có bao giờ thắc mắc bọn họ đều đã đi đâu rồi không?"
Tần Mạc sửng sốt. Nhật Quỹ điều động nhân sự mỗi ngày, thậm chí có người gặp nạn cũng là chuyện bình thường, nên trước nay anh chưa từng nghĩ về những điều này. Nhưng khi Đường Miên nhắc tới, anh mới nhận ra rằng... quả thực, anh chưa từng gặp lại họ.
"Cậu nghĩ bọn họ bị điều đi sao? Giống như lời Tống Tụ Bình nói, rằng họ được cử ra hậu phương làm bảo vệ hay trồng trọt? Đừng có ngây thơ nữa, họ đã bị xem như những kẻ phế vật, sớm bị ném cho bầy xác sống từ lâu rồi."
Giọng nói của Đường Miên tràn đầy căm phẫn: "Những người có thể cứu, chúng tôi đã cứu. Những người không thể cứu... họ sẽ sớm quay lại Nhật Quỹ để đòi nợ."
Tần Mạc bỗng cảm thấy một cơn lạnh lẽo chạy dọc sống lưng. Trong đầu anh chợt hiện lên những lời Tống Tụ Bình từng nói khi anh trở về căn cứ nông nghiệp:
[Tuổi trẻ của tôi đã từng phạm một số sai lầm vào thời điểm Nhật Quỹ mới thành lập.]
[Nếu cậu ta không có năng lực, thì Nhật Quỹ cũng không cần người như vậy. Cậu ta đáng chết.]

Mọi chuyện bỗng nhiên xâu chuỗi lại với nhau—từ mười chín năm trước, khi chiếc trực thăng trên đảo Mạt Lị đưa đi những người già yếu, cho đến vô số cuộc chia ly không bao giờ có ngày gặp lại, từng lời nói trong lúc sơ suất của Tống Tụ Bình... tất cả đều là những nét vẽ phác họa nên chân tướng của sự thật.
Tần Mạc: "Sao có thể, chỉ huy Tống ông ấy..."
"Ông ta là một kẻ tội đồ đã nắm trong tay hàng trăm mạng người."
Trên mặt Tần Mạc tràn đầy hoài nghi và khiếp sợ, không muốn tin, nhưng trong lòng lại không thể ngăn mình đào bới ký ức để tìm kiếm những manh mối có thể chứng minh điều này.
Đường Miên liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường: "Vẫn còn sớm, hay là để tôi kể cho cậu nghe những 'việc tốt' mà ông ta đã làm?"

Đảo Mạt Lị là một hòn đảo nhỏ cách cảng biển không xa, cũng là một trong số ít điểm du lịch biển của Tập Thành. Khi virus xác sống bùng phát, đảo đang trong quá trình bảo trì, nhờ đó mà nơi này trở thành khu vực an toàn.
Gia đình Đường Miên sau nhiều lần di dời cuối cùng cũng được đưa đến đây, sống trong những căn lều tạm bợ cùng với những người sống sót khác.
Phần lớn những người sống sót trên đảo đều là phụ nữ, người già và trẻ nhỏ không có khả năng tự vệ.
Nơi này tuyệt đối an toàn, nhưng tài nguyên vô cùng hạn chế. Dưới sự bảo vệ của quân đội, họ chật vật sống sót qua nhiều tháng cho đến khi đảo Mạt Lị được bàn giao lại cho Nhật Quỹ.
Bởi vào thời điểm đó, quân đội cũng đã bị virus xâm nhập, bức tường phòng thủ cuối cùng của Hoa Quốc hoàn toàn sụp đổ.
Đường Miên nhớ rất rõ ngày hôm đó, một gương mặt xa lạ xuất hiện trên đảo Mạt Lị, cùng với đó là hàng loạt vật tư và vật liệu xây dựng.
Ngày hôm ấy, cậu đã có bữa ăn no đầu tiên kể từ khi đông sang, và mỗi ngày sau đó cũng như vậy. Tình trạng này kéo dài suốt một tuần, những người trên đảo nhanh chóng chấp nhận vị "chỉ huy" mới đến này.
Đường Miên nghe người khác nói, người đó tên là Tống Tụ Bình.
Hồi ấy, cậu luôn lén lút đi theo Tống Tụ Bình, mỗi khi suýt bị phát hiện thì lại nhanh chóng trốn sang một bên. Cậu cho rằng người này

chính là vị Bồ Tát sống mà người lớn hay nhắc đến, là vị cứu tinh có thể giúp họ sống sót qua tận thế. Cậu tôn sùng ông ta, chỉ cần Tống Tụ Bình nói với cậu vài câu, cậu cũng sẽ phấn khích suốt nửa ngày.
Mãi cho đến một buổi sáng trời quang mây tạnh.
"Số lượng người sống sót trên đảo Mạt Lị quá nhiều, chúng tôi cần chuyển một phần đến các hòn đảo lân cận. Ở đó cũng có tài nguyên và chỗ ở, mọi người không cần lo lắng."
Cha mẹ Đường Miên đã gần năm mươi tuổi, hơn nữa đều là người câm điếc. Tống Tụ Bình kiên nhẫn truyền đạt thông tin này cho họ, còn hứa rằng sau khi mọi thứ ổn định sẽ để gia đình họ đoàn tụ.
Cha mẹ Đường vui vẻ đồng ý, được Tống Tụ Bình dìu lên trực thăng.
[Tiểu Miên, con phải nghe lời chị, ngoan ngoãn nhé.]
Mẹ Đường dùng thủ ngữ ra hiệu từ xa, đó là câu cuối cùng bà nói với cậu.
Lúc ấy Đường Miên không thể ngờ rằng, lần chia ly này chính là vĩnh biệt.
Trực thăng dần khuất dạng nơi đường chân trời, những người trên bờ cũng lần lượt rời đi. Các gian nhà lưới trên đảo được xây dựng nhanh chóng, những căn lều tạm thời bị tháo dỡ, vật liệu dư thừa bị ném thẳng xuống biển.
Trên mặt biển, cách đảo Mạt Lị khoảng một trăm cây số, trực thăng dần giảm tốc. Tống Tụ Bình đứng lên, chậm rãi mở cửa khoang, gió biển mang theo vị mặn chát tràn vào.
"Thật xin lỗi, không hề có hòn đảo nào lân cận cả. Như mọi người thấy đấy, bốn phía nơi này chỉ toàn là biển sâu không đáy."
Cha mẹ Đường không nghe thấy những lời này, nhưng ánh mắt họ khi nhìn Tống Tụ Bình vẫn điềm tĩnh và chăm chú.
Có người trong khoang cất tiếng hỏi:
"Ý ông là sao? Trực thăng không đến được à?"
"Nếu không đến được thì quay về đi."
Tống Tụ Bình không đáp, chỉ đứng im lặng suốt hai phút, sau đó nhìn xuống chiếc đồng hồ trên cổ tay.
"Tôi sẽ ghi nhớ sự hy sinh của các vị vì những người sống sót. Nhờ có các vị, Nhật Quỹ mới có thể tiếp tục vận hành."
Lời vừa dứt, ba đến năm người trong khoang đứng dậy, gật đầu với Tống Tụ Bình, sau đó khống chế những người già và người tàn tật

bên cạnh, trong ánh mắt kinh hoàng của họ, ném từng người xuống biển.
Mãi đến lúc đó, những người còn lại mới bàng hoàng nhận ra sự thật. Hóa ra Tống Tụ Bình không đưa họ đến nơi trú ẩn, mà là đang đẩy họ xuống địa ngục.
"Đừng... đừng ném tôi, tôi van xin các người..."
Một cụ ông tóc đã bạc trắng bị ném xuống biển. Những thuộc hạ của Tống Tụ Bình đều là những kẻ vạm vỡ, những người già yếu trong khoang hoàn toàn không thể chống cự, tất cả lần lượt bị kéo đến cửa khoang và ném xuống biển.
Cha mẹ Đường bám chặt vào cửa khoang, phát ra những âm thanh ai oán không giống giọng người, nhưng cuối cùng cũng không thể thoát khỏi số phận, bị ném vào lòng biển lạnh lẽo.
Chưa đầy mười phút, ba mươi người trong khoang đã bị dọn sạch.
Trực thăng quay đầu trở về, cứ thế, từng đợt, từng đợt, Tống Tụ Bình vẫn giữ nụ cười, đưa từng nhóm người lên trực thăng, rồi lại đẩy họ vào vực sâu băng giá.
Những linh hồn oan khuất chìm xuống đáy biển, và cũng từ khoảnh khắc đó, quả báo đã bắt đầu được gieo xuống.
—
Đường Miên: "Mãi đến sau này, khi một phi công bị thương và tạm thời được đưa về đảo Mạt Lị, tôi mới biết sự thật."
Đường Miên: "Người đó nhịn nhục suốt bao năm, nhìn không thuận mắt nhưng không dám phản kháng. Trước khi chết, ông ấy đã viết một bức thư, lén chôn nó trong khu rừng trên đảo, hy vọng những người còn lại có thể nhận rõ bộ mặt thật của Tống Tụ Bình... Kết quả cậu đoán xem, tôi đã tìm thấy nó."
Cậu vừa nói vừa đứng dậy, lấy từ trong túi ra một tờ giấy nhàu nát, đưa đến trước mặt Tần Mạc.
Đường Miên: "Tôi không muốn cậu cũng bị che mắt. Vì xét trên phương diện cá nhân, tôi không muốn ra tay với cậu. Thậm chí nếu một ngày nào đó cậu không thể ở lại Nhật Quỹ nữa, cánh cửa của Thiên Cầu sẽ luôn rộng mở đón cậu—chỉ cần cậu không cản đường tôi."

Ác nhân ác đức dữ vậy trời =((

Chương 47: Chương 47

Mục tiêu của hắn là cả tổ chức Nhật Quỹ.

Tần Mạc có thể nghe ra ngữ điệu của hắn, có thể phân biệt được câu nói này không phải là đang nói giỡn.
Đường Miên cúi xuống nhặt súng và đoản đảo, sải bước về phía cửa: "Nhưng bây giờ tôi không thể nói chuyện với cậu được nữa, vì đã đến lúc rồi, tôi phải làm những việc mình cần làm."
"Cậu định làm gì, lão Đường..."
Đường Miên vặn tay nắm cửa, nhanh chóng bước ra hành lang, Tần Mạc lập tức đuổi theo, giữ chặt cổ tay hắn.
"Lão Đường, Đường Miên —"
Đoàng—
Tiếng súng vang lên.
Trước cả cơn đau là sự kinh ngạc tột độ, Tần Mạc cúi đầu nhìn vết máu trên bắp chân. Góc độ phát súng của Đường Miên rất hiểm, viên đạn chỉ cắt qua da thịt, tránh được xương cốt.
"Xin lỗi, sau này nếu có cơ hội, cậu có thể bắn lại tôi."
Nói xong, Đường Miên quay đầu tiếp tục tiến về phía trước.
Tần Mạc cắn răng bước bước hai bước, nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng Đường Miên khuất dần trong bóng tối sau cánh cửa bí mật.
"Chết tiệt..."
"Có chuyện gì vậy, ai vừa nổ súng?!"
Cuối hành lang, Khúc Thành Lâm xuất hiện, nhìn thấy Tần Mạc đang tựa vào tường, ống quần thấm đẫm máu.
"Đậu má, đậu má, đậu má má má, cái quái gì đây?"
Anh ta ba chân bốn cẳng chạy tới, cõng Tần Mạc lên lao thẳng về phía phòng y tế. Trên lưng anh ta, Tần Mạc rút bộ đàm ra:

"Hạo Tử, lão Đường quay về rồi, mau chặn cậu ấy lại, đừng để cậu ấy làm chuyện ngu ngốc..."
Bên kia bộ đàm vang lên tiếng lạo xạo lẫn giọng nói kinh ngạc của Hạo Tử:
"Cái gì cơ? Lão Đường? Anh ấy quay về..."
"Bớt nói nhảm lại, mau tìm đi! Cửa bí mật số một, nhanh chóng lục soát! Tìm được thì đánh ngất ngay lập tức!"
Nghe giọng điệu của anh, Hạo Tử không dám chậm trễ, lập tức đáp ứng.
Khúc Thành Lâm cõng Tần Mạc đến phòng y tế, trên đường đi nghe mà đầu óc rối bời.
Bác sĩ vẻ mặt bình thản lấy băng gạc và cồn ra, nhưng Tần Mạc lúc này lòng như lửa đốt, vớ lấy ngay, xắn ống quần lên đổ thẳng xuống, trong vòng một phút đã tự băng bó xong, sau đó vội vã rời khỏi phòng y tế, lao thẳng về hướng Đường Miên vừa đi.
Nỗi đau bị anh ném ra sau đầu, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ duy nhất:
Phải chặn Đường Miên lại trước khi có chuyện tồi tệ hơn xảy ra.
"Mẹ nó cậu đi cũng nhanh đấy."
Khúc Thành Lâm từ phía sau chạy theo, vỗ vai Tần Mạc:
"Rốt cuộc là chuyện gì, nói rõ ra coi..."
Lời nói còn chưa dứt, anh ta đã sững sờ, lúc này mới nhận ra đôi mắt Tần Mạc đỏ ngầu, gân xanh nổi lên trên trán.
Khúc Thành Lâm vốn đã ngu ngơ, bây giờ càng ngu ngơ hơn.
Tần Mạc tiếp tục tiến về phía trước, Khúc Thành Lâm không yên tâm để anh một mình, lại bám theo sát rạt.
"Đậu má, có xác sống——"
Một tiếng thét kinh hoàng vang lên từ cuối hành lang, một thành viên trong đội mặc đồ tác chiến lao nhanh về phía cửa bí mật:
"Mau ra ngoài! Mau ra ngoài! Người trong ký túc xá biến thành xác sống rồi, mau ra ngoài!"
Chưa đầy một phút, Khúc Thành Lâm đã bị quay mòng mòng, Hoắc Bạch Anh cũng hốt hoảng chạy tới từ đầu kia hành lang, túm lấy Khúc Thành Lâm kéo ra ngoài.
Khúc Thành Lâm hét lên:
"Cái quái gì đang xảy ra vậy?"

"Không kịp nói, ra ngoài rồi tính sau!"
Khúc Thành Lâm không nói hai lời liền cõng Tần Mạc lên, nhanh chóng chạy về phía cửa bí mật. Vừa chạy, anh ta vừa quay đầu hỏi Hoắc Bạch Anh:
"Mau nói đi! Anh mẹ nó như thằng ngu chẳng biết cái quái gì cả!"
Hoắc Bạch Anh đáp: "Nước trong máy lọc nước có vấn đề, chắc bị ai đó bỏ thứ gì vào rồi."
Tần Mạc lập tức hiểu ra. Nếu máu xác sống xâm nhập vào cơ thể con người, nó cũng sẽ gây ra lây nhiễm virus. Nói cách khác, trong máy lọc nước có khả năng đã bị pha trộn máu xác sống.
Với tình hình này, Tống Tụ Bình không thể không lộ diện. Mà một khi hàng loạt thành viên trong đội bị biến đổi, Đường Miên đang ép Tống Tụ Bình ra mặt.
Ba người nhanh chóng chạy lên mặt đất. Ở phía sau tòa nhà giảng đường, bóng dáng Đường Miên lướt qua trong màn mưa. Tần Mạc lập tức nhảy khỏi lưng Khúc Thành Lâm, chỉ tay về phía đó:
"Mau chặn cậu ấy lại!"
Khúc Thành Lâm không hiểu chuyện gì, nhưng rõ ràng lúc này Tần Mạc biết nhiều hơn anh ta. Anh ta và Hoắc Bạch Anh liếc nhau, sau đó cùng lao về phía bóng người kia.
Đường Miên nghe thấy động tĩnh, lập tức đổi hướng bỏ chạy.
Tần Mạc nhanh chóng xác định phương hướng, tiện tay nhặt một cây chổi trong phòng học làm gậy chống, trong đầu tính toán điểm chặn đường hợp lý nhất.
Tống Tụ Bình đã làm bao nhiêu chuyện xấu, anh không biết. Nhưng anh biết một điều: Là người có tiếng nói cao nhất trong tổ chức Nhật Quỹ, nếu Tống Tụ Bình bị Đường Miên mang đi, tổ chức này sẽ rơi vào cảnh rắn mất đầu, hỗn loạn chỉ là vấn đề thời gian.
Nhưng Đường Miên chắc chắn sẽ không dừng lại ở đó. Nếu mục tiêu của hắn chỉ là Tống Tụ Bình, hắn đã ra tay từ lâu rồi.
Mục tiêu của hắn là cả tổ chức Nhật Quỹ.
Từ khi xe lương thực bị nổ tung, ván cờ này đã được sắp đặt sẵn. Đưa Tống Tụ Bình đi chính là mấu chốt của bước đầu tiên.
Tuyệt đối không thể để hắn thành công.
Vừa nghĩ đến đây, Tần Mạc vừa lao về phía điểm chặn đã tính toán. Nhưng chưa kịp thấy bóng dáng Đường Miên, anh lại nhìn thấy Tống

Tụ Bình trước.
Tống Tụ Bình thoáng sững người khi thấy anh, theo bản năng đưa tay ra định đỡ. Nhưng ngay giây tiếp theo, một lực mạnh mẽ kéo ông ta ngã xuống đất.
Đoàng!
Một phát súng vang lên.
Cả hai người đều vội vàng né tránh, viên đạn sượt qua da.
Đường Miên đứng cách đó ba mét, súng còn bốc khói.
Ngay lúc đó, Khúc Thành Lâm và Hoắc Bạch Anh cũng vừa đuổi kịp, chĩa súng thẳng vào Đường Miên.
Không khí bỗng chốc căng như dây đàn.
Tần Mạc chắn trước Tống Tụ Bình, còn Đường Miên chĩa súng vào đầu anh. Trong khi đó, Hoắc Bạch Anh nhắm thẳng vào tim Đường Miên.
"Là cậu..."
Dù mưa lớn xối xả, Khúc Thành Lâm vẫn có thể nhận ra khuôn mặt kia.
Anh ta nhớ rất rõ, người này chính là kẻ từng tranh cãi với anh ta ở đảo Mạt Lị vì chuyện băng ép cầm máu.
Lẽ nào Đường Miên đến để báo thù vì chuyện đó?
"Anh bạn, tôi thật sự xin lỗi vì lần đó không đưa băng ép cho cậu. Nếu cậu có gì muốn tính toán, cứ nhắm vào tôi, bỏ súng xuống đi."
Đường Miên lạnh nhạt đáp: "Không liên quan đến anh."
Ánh mắt hắn găm chặt vào Tần Mạc, nhưng Tần Mạc có thể cảm nhận được, hắn không thực sự nhìn mình, mà đang nhìn xuyên qua anh để hướng về Tống Tụ Bình phía sau.
Tần Mạc cố gắng ổn định cục diện: "Cứ như thế này chẳng ai có lợi cả. Hay là hạ súng xuống trước, có gì bình tĩnh nói chuyện, được không?"
Mưa nhỏ xuống mắt, nhưng anh không dám chớp lấy một cái, ánh mắt vẫn bám chặt vào khẩu súng đã lên đạn kia.
Đường Miên bỗng khẽ cười, rồi thật sự chậm rãi dời nòng súng đi: "Được thôi."
Tần Mạc và Khúc Thành Lâm liếc nhau ra hiệu, bảo bọn họ lùi ra, bởi nếu họ còn ở đây, cục diện sẽ càng thêm phức tạp.
Khúc Thành Lâm do dự một chút rồi cũng hạ súng, nhưng vẫn quan

sát chặt chẽ từng cử động của Đường Miên.
Cứ như có mắt sau lưng, Đường Miên cúi xuống đặt khẩu súng xuống đất, dùng chân đá nó đi xa năm mét, như thể đang bày tỏ thành ý.
Lúc này, Khúc Thành Lâm mới kéo Hoắc Bạch Anh rời đi, đồng thời giải tán những thành viên đội khác đang chạy đến. Anh ta trèo lên một lớp học trên tầng hai để theo dõi tình hình từ xa.
Trên con đường xi măng, chỉ còn ba người bọn họ.
Cửa bí mật của bãi đỗ xe ngầm đã đóng lại, lũ xác sống tràn ra cũng đã bị tiêu diệt.
Sau khi Khúc Thành Lâm rời đi, xung quanh chỉ còn lại tiếng mưa rơi.
Đường Miên cất giọng bình thản: "Chuyện tôi muốn nói rất đơn giản. Giao Tống Tụ Bình cho tôi, tôi sẽ lập tức rời khỏi căn cứ, từ nay về sau không quay lại nữa. Thế nào?"
Tần Mạc đáp ngay: "Cậu biết tôi sẽ không đồng ý."
Đường Miên đã lường trước điều này: "Nếu hôm nay tôi không thể đưa ông ta đi, cả căn cứ này sẽ gặp tai họa. Một người hay một đám người, tự cậu cân nhắc đi."
Tống Tụ Bình đã năm mươi tuổi, còn Tần Mạc lại đang bị thương ở chân. Nếu đánh trực diện, khả năng thắng của anh chỉ là năm mươi – năm mươi. Anh chỉ có thể trông cậy vào hai người trên lầu kia đáng tin cậy một chút.
Nhưng anh không dám hành động hấp tấp.
Từ giọng điệu của Đường Miên, có vẻ hắn vẫn còn giữ một quân bài chưa lật.
Ngay lúc Tần Mạc còn đang do dự, Tống Tụ Bình đột nhiên rút súng từ thắt lưng ra.
Tình thế đảo ngược trong nháy mắt.
Cạch!
Khẩu súng lên đạn, ngón tay bóp cò trong nháy mắt, viên đạn xé gió lao thẳng đến Đường Miên.
Máu tươi hòa cùng nước mưa rơi xuống mặt đất.
Đường Miên bị lực đạn bắn ngã ra sau, rõ ràng không lường trước tình huống này.
Tống Tụ Bình vốn không mang súng. Nhưng sau khi trở về từ căn cứ

nông nghiệp, ông ta đã đề phòng hơn, lén giữ lại một khẩu từ lô vũ khí được tiếp tế.
Chỉ là Đường Miên không ngờ rằng, đợt vũ khí đó lại đến nhanh như vậy.
Tống Tụ Bình đứng dậy, lau mưa trên mặt: "Tôi già rồi, nhưng chưa đến nỗi vô dụng."
Ông ta lên đạn lần nữa, từng bước tiến lên trong màn mưa dày đặc.
Thả hổ về rừng không phải việc ông ta nên làm. Trừ cỏ phải nhổ tận gốc mới đúng.

Chương 48: Chương 48

Có vẻ số phận đã định sẵn anh làm kẻ bạc tình rồi.

Tống Tụ Bình: "Tôi xin lỗi vì những gì mình đã làm khi còn trẻ, nhưng tôi không hối hận. Cậu còn trẻ, tâm khí bừng bừng, muốn báo thù cho cha mẹ tôi có thể hiểu. Nhưng trước hết cũng phải xem bản thân có đủ khả năng hay không."
Đường Miên một tay ôm chặt vết thương đang không ngừng chảy máu, ánh mắt hung ác như dã thú. Dù họng súng đen ngòm đang chĩa thẳng vào đầu, hắn cũng không lộ ra chút sợ hãi nào.
Hắn vốn đã là kẻ liều mạng.
Cơn đau dữ dội quét qua toàn thân, cái lạnh thấu xương từ vết thương lan ra, nhưng chẳng biết sức lực từ đâu trỗi dậy, trong khoảnh khắc trước khi tiếng súng vang lên, hắn bất ngờ chộp lấy cổ tay Tống Tụ Bình. Viên đạn chệch khỏi vị trí giữa trán, sượt qua tai tạo thành một vệt máu dài. Máu tươi bắn ra tung tóe, nhanh chóng nhuộm đỏ nửa khuôn mặt hắn.
Khúc Thành Lâm trên tầng cũng không ngờ phát súng này lại lệch đi. Ban đầu anh ta định giúp Tống Tụ Bình bù thêm một phát, nhưng hai người trước mặt đang quấn lấy nhau, không ngừng thay đổi vị trí khiến anh ta do dự không dám bóp cò.
Chỉ thấy Đường Miên nhanh chóng vặn ngược cổ tay Tống Tụ Bình về phía sau. Một tiếng "rắc" giòn tan vang lên, khẩu súng rơi khỏi tay ông ta và bị hắn nhanh chóng chộp lấy. Tần Mạc thấy tình thế không ổn liền lao tới—
Hai tiếng súng đồng thời vang lên.
Một viên đạn bắn trúng eo Tần Mạc, một viên găm vào cánh tay Đường Miên.
Hoa Bạch Anh đã tìm được sơ hở để nổ súng, nhưng vẫn chậm hơn

Đường Miên một bước.
Tần Mạc gắng gượng chống đỡ, tung một cú đá hất khẩu súng trong tay Đường Miên văng ra, loạng choạng kéo lấy cánh tay Tống Tụ Bình:
"Mau đi... rời khỏi đây..."
Máu tươi chảy ra bị nước mưa cuốn trôi, nhuộm đỏ cả mặt đất, không khí tràn ngập mùi tanh nồng.
Đúng vào lúc này, kim đồng hồ chỉ đúng mười hai giờ.
Đường Miên cười lạnh: "Muốn sống thì chạy mau đi."
Nói xong, hắn bật ra một tràng cười quỷ dị, ngay sau đó, cánh cổng sắt của căn cứ bị một chiếc xe tải lớn đâm sầm vào. Một tiếng "rầm" dữ dội vang lên, đầu xe méo mó biến dạng, chiếc xe lao nhanh về phía họ. Tần Mạc nhìn từ xa liền nhận ra, đây chính là chiếc xe mà anh và Lạc Bàn đã lái đi khi trốn chạy rồi bỏ lại bên đường.
Tiếng động quá lớn khiến Khúc Thành Lâm và Hoa Bạch Anh sững người. Đường Miên nhân cơ hội đó chống tay đứng dậy, ôm lấy vết thương đang chảy máu trên trán rồi nhanh chóng lẩn vào bụi cỏ bên cạnh.
Mãi đến khi Tần Mạc bên dưới bụm vết thương, ra hiệu cho họ rút lui, Khúc Thành Lâm mới bừng tỉnh khỏi sự choáng váng.
Thùng xe tải mở ra, hàng trăm con xác sống ồ ạt lao ra ngoài. Ngay sau đó, một chiếc ô tô nhỏ dẫn theo cả một dòng sông xác sống tràn về phía lỗ hổng, kéo dài đến tận ga tàu điện ngầm cách đó năm cây số. Hàng vạn xác sống từ trong nhà ga ào ạt tràn ra, hướng thẳng về phía căn cứ Thân Vị.
Khúc Thành Lâm chửi thề một tiếng rồi hùng hổ lao xuống lầu, Hoa Bạch Anh lập tức theo sau, vội vàng kéo Tống Tụ Bình và Tần Mạc chạy về phía bãi đỗ xe. Nhưng nơi đó cũng đầy rẫy xác sống, Khúc Thành Lâm chạy vòng quanh một lúc, nhất thời không biết nên thoát theo hướng nào.
Mấy chiếc xe của căn cứ đều không có ở đây, bỏ chạy cũng chẳng được. Anh ta dứt khoát tìm một phòng học, khóa chặt cửa trước và sau, kéo kín rèm cửa.
Vết thương bên hông Tần Mạc vẫn đang không ngừng chảy máu, nhưng không có băng gạc. Hoa Bạch Anh không chần chừ, lập tức cởi áo khoác của mình, Khúc Thành Lâm theo phản xạ giơ tay che

mắt Tần Mạc và Tống Tụ Bình.
Tần Mạc: "....."
Chẳng mấy chốc, Hoa Bạch Anh đã xé nhỏ áo trong của mình, dùng dao rạch thành từng dải vải rồi đơn giản băng bó vết thương.
Tần Mạc vén rèm nhìn ra ngoài, thấy lũ xác sống đang ùn ùn kéo đến căn cứ.
"Chút nữa chắc chắn còn đông hơn, hai người mau đi đi. Bức tường phía sau vẫn chưa sửa xong, ra từ đó vẫn còn kịp..."
Khúc Thành Lâm cũng nhìn thấy tình hình bên ngoài: "Thế còn cậu? Định bỏ cậu lại đây à?"
Tần Mạc cắn răng: "Mẹ kiếp, đừng lo cho tôi nữa. Ba mạng người so với một mạng, có gì mà phải do dự..."
Giọng nói của anh ngày càng nhỏ dần, sắc mặt cũng tái nhợt đi, bàn tay phải đầy máu dính nhớp nháp.
Ba người còn lại im lặng. Dù hành động bỏ rơi đồng đội này chẳng vẻ vang gì, nhưng họ hiểu Tần Mạc nói đúng. Đưa theo một người bị thương sẽ làm chậm tốc độ di chuyển, một khi bị xác sống đuổi kịp, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng.
Bóng dáng xác sống đã xuất hiện dưới lầu, lờ mờ vọng lại tiếng giằng co. Đã đến lúc phải quyết định.
Tống Tụ Bình là người đầu tiên đứng dậy bước ra ngoài. Khúc Thành Lâm tháo hai viên đạn còn sót lại trong băng đạn, đặt bên cạnh Tần Mạc, sau đó cất bước rời đi.
Tiếng chân xa dần, trong phòng học chỉ còn lại một mình Tần Mạc.
Anh thở dài một hơi, kiệt sức tựa vào bức tường phía sau, lắng nghe tiếng gào thét của đồng đội vọng lên từ dưới lầu, rồi với tay đóng chặt cửa sổ lại.
Ồn ào quá.
Bây giờ chẳng còn ai nữa, đầu óc cũng đỡ lộn xộn hơn lúc nãy.
Trong lòng anh thầm rủa cái thứ tình anh em vớ vẩn, cái loại lãnh đạo chó chết, đúng là xui xẻo tám đời mới dính vào chuyện này.
Bị kẹt giữa hai phe chẳng khác gì Trư Bát Giới soi gương, trước sau đều không phải người, chết cũng tốt.
Chỉ tiếc cho Lạc Bàn.
Vẫn chưa ngủ với cậu ấy được mấy lần, đêm qua cũng chưa tận hứng, đúng là tiếc thật.

Nếu anh chết ở đây, Lạc Bàn biết tin chắc cũng sẽ nhớ đến anh chứ nhỉ? Dù sao cũng là mối tình đầu mà.
Nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy mình đúng là tên khốn nạn. Hành vi này chẳng khác nào gã phụ tình bỏ vợ ở nhà.
Nhưng rồi không cam lòng, anh cố thử nhích người, muốn đứng dậy, vừa dùng sức đã đau đến hít mạnh một hơi.
Thôi bỏ đi, có vẻ số phận đã định sẵn anh làm kẻ bạc tình rồi.

Khi Khúc Thành Lâm cùng một nhóm đội viên đến căn cứ nông nghiệp, Thân Vị đã hoàn toàn chìm trong biển xác sống.
Bức tường bảo vệ được xây dựng vất vả cuối cùng cũng phát huy tác dụng đầu tiên của nó—nhốt chính người trong căn cứ. Đám xác sống tràn vào, nhưng muốn tìm một lối ra lại không hề dễ dàng.
Người phụ trách căn cứ nông nghiệp vừa thấy Tống Tụ Bình bước vào đã vội vàng chạy đến chào đón với vẻ mặt niềm nở. Thế nhưng, Tống Tụ Bình chẳng buồn liếc mắt một cái, mặt lạnh như tiền, sải bước thẳng vào trong nhà.
Hôm nay cuối cùng cũng có một ngày trời âm u mưa rơi, Lạc Bàn nằm dài bên cửa sổ hóng gió mát, từ xa trông thấy động tĩnh trước cổng. Không khí ngột ngạt, một dự cảm chẳng lành bất giác dâng lên trong lòng.
Đôi chân cậu mới có thể đi lại được, lập tức ra ngoài, tiến về phía Khúc Thành Lâm.
Khúc Thành Lâm vừa nhìn thấy Lạc Bàn liền ong đầu, chột dạ vô cùng, vội vã dời ánh mắt đi.
Nhưng động tác này không qua được mắt Lạc Bàn.
"Tần Mạc đâu?"
Lạc Bàn túm chặt Khúc Thành Lâm đang định lẻn đi, lực tay mạnh hơn hẳn mọi khi.
Khúc Thành Lâm lắp bắp: "Cậu ấy... cậu ấy bị thương rồi..."
Lòng Lạc Bàn trầm xuống, bị thương ư? Rõ ràng sáng nay vẫn còn ổn mà, sao lại bị thương?
Cậu tiếp tục hỏi: "Anh ấy đang ở đâu?"
"Ở trong căn cứ..."
Lạc Bàn quét mắt nhìn nhóm đội viên bên cạnh, ai nấy đều thở hổn hển, trên mặt còn loang lổ máu xác sống tím đỏ, thậm chí chưa kịp

thu đao vào vỏ.
Chuyện gì đã xảy ra, không cần hỏi cũng biết.
"Các người bỏ mặc anh ấy ở đó..."
Giọng cậu tràn đầy phẫn nộ. Khúc Thành Lâm định biện hộ, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Lạc Bàn đấm thẳng vào mặt, sau đó xoay người lao về phía cổng.
"Cậu có vào cũng vô ích! Nơi đó đã bị xác sống công phá, cậu không vào được đâu!"
Khúc Thành Lâm ôm mũi chảy máu đuổi theo, trong lòng vốn đã áy náy, giờ càng không thể trơ mắt nhìn Lạc Bàn đi chịu chết.
"Đừng cản tôi!"
Khúc Thành Lâm chưa kịp túm lấy tay Lạc Bàn, đối phương đã quay lại tung thêm một cú đá. Giờ phút này, Lạc Bàn giận đến mất lý trí, ai ngăn cũng không được, kể cả Tống Tụ Bình.
Khúc Thành Lâm gào lên: "Có khi cậu ấy không còn nữa rồi, cậu đi có ích gì?"
Người Lạc Bàn cứng đờ, các ngón tay siết chặt đến mức móng tay cắm vào da thịt. Nhưng chỉ một giây sau, cậu đã túm cổ áo Khúc Thành Lâm, ép anh ta tựa sát vào tường:
"Nếu người bị bỏ lại là Hoa Bạch Anh, anh cũng sẽ nghĩ như vậy sao?"

Đám xác sống đã tràn vào.
Tần Mạc nghe thấy tiếng bước chân của chúng vang vọng khắp hành lang. Anh dịch dần về phía giữa bức tường sau của giảng đường bậc thang, kéo giãn khoảng cách giữa mình và lũ xác sống. Cũng may căn phòng này đủ rộng, hiện tại vẫn chưa có con nào để ý đến miếng thịt béo bở như anh.
Anh lên đạn, hết lần này đến lần khác chĩa súng vào thái dương. Nhưng rồi, mỗi lần nghĩ đến Lạc Bàn, anh lại không thể bóp cò.
Nhỡ đâu... nhỡ đâu cơn sóng xác sống này qua đi mà anh vẫn chưa chết? Nhỡ đâu anh có thể thoát ra ngoài? Nhỡ đâu anh mạng lớn? Nhỡ đâu Lạc Bàn đến tìm anh? Nếu bây giờ chết đi, chẳng phải quá lỗ sao?
Khốn kiếp, cứ đợi thêm chút nữa đi. Cùng lắm thì chờ con xác sống đầu tiên lao đến rồi bắn, lúc đó vẫn chưa muộn.

Lạc Bàn: "Tôi không bảo anh đi đâu, anh có chết thì tôi cũng mặc kệ."
Khúc Thành Lâm lái một chiếc xe tải lớn chở đầy bắp cải, trong mũi vẫn nhét một cục giấy.
Khúc Thành Lâm: "Biết rồi, cậu im miệng được chưa."
Vừa rồi anh ta bốc đồng giật chìa khóa xe của người ta, trước ánh mắt sững sờ của những người xung quanh, kéo theo Lạc Bàn cùng một xe bắp cải phóng ra khỏi căn cứ.
Khúc Thành Lâm: "Lát nữa về, Bạch Anh mà tát tôi, hai người nhớ cản giúp nhé."
Lạc Bàn thầm nghĩ, có bị tát nát mặt cũng chẳng liên quan đến tôi.
Khi xe còn cách căn cứ ba trăm mét, từ lỗ hổng chưa kịp bịt lại, họ đã có thể nhìn thấy đám xác sống đen đặc bên trong. Lòng bàn tay Khúc Thành Lâm đổ một tầng mồ hôi lạnh, thề rằng sau này sẽ không bao giờ cười nhạo ai là kẻ nhát gan nữa.
Bởi vì bây giờ chính anh ta cũng thấy sợ chết khiếp.
Khúc Thành Lâm dừng xe cách lỗ hổng hơn một trăm mét, cau mày đến mức có thể thắt thành nơ: "Mẹ nó... thế này thì vào kiểu gì..."
"Anh ấy ở phòng nào?"
"Tòa Bác Học, phòng 203... Ê, đừng vội!"
Anh ta vừa mới nói xong, Lạc Bàn đã mở cửa xe nhảy xuống. Khúc Thành Lâm vội vàng xuống xe đuổi theo, vừa chạy vừa hỏi:
"Cậu đã nghĩ cách vào chưa? Cứ thế mà xông vào à? Chưa tìm được người, có khi cậu đã nhào đến cắn tôi rồi đấy."
Bước chân Lạc Bàn dần chậm lại. Cậu chẳng nghĩ được cái gì sất, trong đầu chỉ có một ý niệm—phải tìm được Tần Mạc, dù sống dù chết.
Cái chức bạn trai này, cậu vốn đã làm chưa đủ tốt. Giờ đến lúc quan trọng mà còn không làm gì, Tần Mạc sẽ nghĩ sao?
Nghĩ cậu là kẻ vô trách nhiệm bạc tình bạc nghĩa ư? Nhưng đã gọi người ta là chồng rồi, sao có chuyện chồng không cứu vợ?
Biết đâu Tần Mạc đang trốn ở góc nào đó, chỉ tay vào cậu mà chửi, hoặc ôm đầu khóc nức nở cũng nên. Lạc Bàn càng nghĩ càng nóng ruột, nhìn Khúc Thành Lâm càng thấy ngứa mắt.
Chẳng giúp được gì lại còn lắm mồm.

Khúc Thành Lâm đi qua đi lại: "Lái xe vào thì xe bắp cải này coi như bỏ. Chỉ huy Tống sẽ đánh chết tôi mất."
Cuối cùng, anh ta nghiến răng một cái, kéo Lạc Bàn về phía cabin: "Mẹ nó! Đánh thì đánh, lên xe!"
Trong đời ai cũng có những khoảnh khắc hành động mà chẳng kịp suy nghĩ, Khúc Thành Lâm cảm thấy đây chính là một trong những quyết định bốc đồng nhất của mình. Chỉ xếp sau chuyện yêu xa với Hoa Bạch Anh một năm mà chẳng gặp được nhau mấy lần.
Chỗ hổng còn cao khoảng bốn, năm lớp gạch, Chúc Thành Lâm đạp chân ga, hất bay đám xác sống ngửi thấy mùi mà lần mò tới. Nhìn thì như thể không gì cản nổi, nhưng chẳng mấy chốc xe đã bắt đầu chững lại.
Càng vào sâu càng khó di chuyển, chiếc xe tải ngược dòng mà đi, tốc độ ban đầu nhờ quán tính duy trì cũng dần dần chậm lại. Mặc cho Khúc Thành Lâm đạp ga thế nào, xe vẫn không thể tránh khỏi việc bị dừng giữa đường.
Hai bên cửa xe là vô số bàn tay thối rữa chực chờ vươn vào, may mà gầm xe tải cao, đám xác sống kia vẫn chưa với tới cửa kính.
Khúc Thành Lâm lo lắng nhìn quanh: "Tòa Bác Học đâu? Tòa Bác Học..."
Anh ta nheo mắt qua màn mưa xám xịt bên ngoài, trước mặt là các tòa nhà mang tên Bác Tri, Bác Văn, Bác Dật, nhưng lại không thấy tòa Bác Học đâu.
Cho đến khi nhìn vào kính chiếu hậu.
"...Đ* má đi lố rồi.."

Chương 49: Chương 49

Nhìn đi, ông xã của anh đến rồi đây.

Giờ mà quay lại đảo thì miễn bàn. Khúc Thành Lâm mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài ước lượng khoảng cách.
May mà chưa lái xe đi quá xa, đuôi xe tải vừa khéo ngang với bức tường của tòa nhà Bác Học.
Nếu có thể nghĩ cách trèo lên nóc xe, giẫm lên thùng xe để vào cửa sổ phòng 203, đồng thời không tính đến chuyện làm sao đưa Tần Mạc xuống thì vẫn có khả năng chui vào trong.
Trước mắt chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Khúc Thành Lâm giải thích kế hoạch của mình cho Lạc Bàn, không có ý kiến phản đối nào, vậy là thông qua. Anh ta mở cửa xe, ôm lấy đùi Lạc Bàn, chống tay đỡ người leo lên nóc xe.
"Nói trước, đây chỉ là tình thế bắt buộc, tôi không có hứng thú với cậu đâu."
Anh ta hét xong câu đó rồi đóng sầm cửa sổ xe lại.
Lạc Bàn chẳng buồn đáp, chỉ tập trung vào con đường trước mắt. Chiếc xe tải này không phải xe thùng kín mà là loại xe thùng cao có thanh chắn. Cậu đành phải giẫm lên những bó cải trắng chất đầy trên xe, bước từng bước khó nhọc men theo các thanh sắt. Trời mưa làm thanh chắn trơn trượt, cậu buộc phải đổi tư thế kém duyên một chút, nửa ngồi nửa bò đến mép tòa nhà Bác Học.
Bông hoa bị giày vò cả đêm hôm qua vẫn còn âm ỉ đau, nhưng giờ cậu chẳng bận tâm đến nữa. Nhắm chuẩn khoảng cách, cậu dồn sức bật mạnh, hai tay chộp lấy khung sắt của dàn nóng điều hòa, cánh tay căng lên dùng lực, chân đạp mấy cái vào tường để leo lên.
Nhưng mặt tường ướt trơn, chân cậu có hơi trượt đi.
Cậu cúi đầu nhìn xuống, đám xác sống há toác cái miệng rộng ra,

nhìn cậu bằng ánh mắt như kẻ sắp chết khát nhìn thấy nước. Cặp mắt đỏ quạch gần như sắp rớt ra ngoài, những cánh tay vươn lên chỉ cách cậu chừng hơn một mét.
Kiểu này mà rơi xuống một cái là tiêu đời.
Cậu lập tức quay đầu, không nhìn xuống nữa mà chăm chú nhìn vào bậu cửa sổ cách mình khoảng một mét.
"Tần Mạc!"
Cậu cất tiếng gọi lớn, nhưng không nghe thấy động tĩnh gì. Gọi thêm mấy lần nữa vẫn không có phản hồi.
Tim Lạc Bàn trĩu xuống một nửa. Cậu vươn tay nắm lấy mép cửa sổ, tay còn lại vẫn bám chặt khung sắt, lắc người một cái, hai tay đều bấu lên bậu cửa.
Đến đây đã tiêu tốn gần hết sức lực, cậu há miệng thở dốc, mưa liên tục nhỏ xuống vương trên lông mi cậu, men theo gò má chảy vào miệng, đọng lại vị đắng ngắt.
"Chờ em một chút... Em tới ngay đây..."
Cậu lẩm bẩm, như thể tự thôi miên mình để tìm thêm chút sức mạnh. Nghĩ đến việc Tần Mạc có lẽ đang chỉ tay mắng tên cậu, cậu càng muốn bò lên, đi đến trước mặt anh rồi nói một câu:
Nhìn đi, ông xã của anh đến rồi đây.
Cửa sổ đóng kín, chỗ có thể bám lấy chỉ có mỗi rãnh trượt. Cơ hội không nhiều, thành hay bại chỉ trong một lần.

Tần Mạc tựa lưng vào tường, vừa rồi mới ngất đi một lúc, bây giờ mới tỉnh lại, hé mắt thấy có bóng người lướt qua rèm cửa.
Đầu óc mơ màng, anh đã quên mất đây là tầng hai, cứ tưởng lũ xác sống đánh hơi được mà mò đến. Run rẩy nhấc khẩu súng lên, anh định trước khi bị chúng bò vào sẽ tự cho mình một phát súng gọn gàng.
Phải nói, con xác sống này còn nhanh nhẹn ra trò đó chứ.
Anh nghĩ vậy, "cạch" một tiếng lên đạn, nhưng giây tiếp theo lại đột nhiên khựng lại.
"Rầm!" Một tiếng nặng nề vang lên, Lạc Bàn rơi xuống đất, vừa nhìn đã thấy Tần Mạc nhắm chặt hai mắt. Cậu thậm chí còn chưa kịp thở đã vội vàng chạy về phía anh.
Tần Mạc mặt mày trắng bệch, bên khóe miệng còn vệt máu. Nhìn

qua thì giống như bị ai đó lấy tay quệt qua, nhưng lòng Lạc Bàn vẫn nặng trĩu. Tình trạng này chắc chắn là bị thương nội tạng, không chết cũng chưa chắc cứu được.
Cậu đưa tay dò hơi thở của Tần Mạc— không thấy.
Hỏng rồi, anh thật sự đi rồi.
Mang theo oán hận với cậu mà xuống âm phủ rồi.
Nhưng khoan đã, sờ cổ anh vẫn còn ấm mà?
Cậu lại thử bắt mạch— vẫn còn đập.
"Tần Mạc..."
Cậu nhỏ giọng gọi một tiếng, nhưng anh chẳng phản ứng gì, vẫn y như người đã đi rất lâu rồi. Lạc Bàn chưa từng gặp trường hợp này, đơn thuần cho rằng đây là trạng thái chưa chết hẳn.
Giá mà đến sớm hơn một chút thì tốt rồi, giá mà lúc ở căn cứ nông nghiệp không tốn thời gian đôi co với Khúc Thành Lâm, giá mà vừa rồi trên xe đi nhanh hơn một chút, lúc bám vào cửa sổ dứt khoát hơn một chút, có lẽ vẫn còn kịp gặp anh một lần.
Cậu siết chặt bàn tay đầy máu của Tần Mạc. Lòng bàn tay vốn luôn ấm áp giờ lạnh ngắt như băng.
Người sắp chết đều trải qua quá trình này sao? Lạnh từ tay chân, rồi đến tứ chi, sau đó lan đến bụng ngực, cuối cùng trái tim cũng lạnh đi, tim ngừng đập, mạch ngừng chảy, thế là một người đã hoàn toàn chết đi.
Cậu nghĩ vậy, lòng xác định là thế, bèn quyết định ngồi đây chờ đến khi Tần Mạc lạnh hẳn rồi mới rời đi.
Một giọt nước ấm nhỏ xuống mu bàn tay. Kẻ trộm đổi hơi thở hai lần - Tần Mạc - lặng lẽ hé mắt, thấy người nào đó cúi đầu lau nước mắt, bỗng cảm thấy trò đùa của mình có phần quá trớn, không giả chết nổi nữa:
"Này, anh đùa em thôi, chưa chết đâu..."
Anh giơ tay vuốt má Lạc Bàn, nhưng ngay sau đó mu bàn tay liền ăn một cú đấm. Gương mặt vừa rồi còn đượm vẻ bi thương của Lạc Bàn, trong khoảnh khắc nghe anh nói đã sa sầm xuống, mặt đầy phẫn nộ vì bị trêu chọc.
Tần Mạc: "Anh là người bị thương mà em còn đánh anh."
Giọng anh không to như bình thường, rõ ràng có phần yếu ớt. Mỗi lần thở gấp sẽ kéo miệng vết thương, hàng mày lại giật nhẹ. Lạc

Bàn liếc nhìn lớp "băng gạc" trên bụng anh đã thấm đẫm máu, suýt nữa giơ tay vả thêm cái nữa nhưng cuối cùng nhịn lại.
Cậu còn định cùng anh chôn chung cơ mà, thật là phí công.
Tìm được người rồi thì tốt, nhưng giờ làm sao quay về lại là một vấn đề lớn.
Lạc Bàn không cam lòng, bò đến cửa sổ nhìn xuống chiếc xe tải.
Quanh xe giờ đã bị một đám xác sống vây kín. Ngay cả bản thân cậu cũng chưa chắc có thể an toàn quay lại xe, chứ đừng nói đến việc dẫn theo một người bị thương.
Lùi một vạn bước mà nói, kể cả hai người họ may mắn trở lại được xe, thì tám phần mười chiếc xe này cũng không thoát ra nổi.
Tóm lại, nếu chỉ có ba người bọn họ thì con đường này là tử lộ.
Lạc Bàn quay lại bên Tần Mạc, ngồi phịch xuống, lười biếng tựa vào người anh. Cảm giác chưa đủ gần, cậu lại vòng tay ôm chặt anh, nhắm mắt nghỉ ngơi không nói lời nào.
Mặc dù thể hình cậu nhỏ hơn Tần Mạc, nhưng tình cảnh lúc này lại khiến anh trông giống một cô vợ nhỏ hơn.
Tần Mạc lại rất hài lòng với tư thế này, còn cố tình phối hợp gọi một tiếng: "Ông xã?"
Lạc Bàn cũng chẳng so đo với anh, thuận miệng đáp: "Ừ."
"Chúng ta... không đi được nữa rồi đúng không?"
Lạc Bàn vẫn nhắm mắt, ừm một tiếng, rồi bổ sung:
"Bên ngoài còn có Khúc Thành Lâm."
"Anh ta đến đây làm gì?"
"Không biết, chắc bị chập mạch. Em nói với anh ta rồi, chết thì đừng trách em."
Dù gì có trách cũng chẳng ích gì.
Tần Mạc: "Biết là không đi được, vậy mà em còn đến làm gì?"
Anh kề sát tai Lạc Bàn, gần như thì thầm câu này. Rõ ràng là lời trách móc, nhưng lại mang theo chút tủi thân, cứ như chính anh mới là người tự tìm đến chỗ chết.
Lạc Bàn có chút không kiên nhẫn mà đáp: "Muốn đến thì đến."
"Tiếc quá..." Tần Mạc thở dài: "Mới làm với nhau có một lần, nếu eo anh không bị thương, thế nào cũng phải làm thêm một lần ở đây..."
Chết đến nơi rồi, anh chẳng còn bận tâm hồi tưởng về hai mươi mấy năm lưu lạc của mình nữa. Có người đẹp trong lòng, chỉ muốn làm

chút chuyện phong nguyệt không đứng đắn. Đáng tiếc là phát súng của Đường Miên không trúng chỗ khác mà lại bắn ngay thắt lưng, đến nhúc nhích còn đau buốt, nói gì đến vận động kịch liệt.
Lạc Bàn liếc anh một cái, vô thức nhích mông.
Sau đó cậu nâng mặt anh lên, tự nhiên dán môi mình xuống, một hơi m.út mát lưu loát, động tác trơn tru như nước chảy mây trôi.
Dường như đột nhiên lĩnh ngộ được tinh túy của nụ hôn, cậu dẫn dắt Tần Mạc, tiếng nước át cả tiếng mưa, mãi không dứt.
Tần Mạc đẩy đầu cậu ra, há miệng định nói thì răng chạm vào nhau: "Đau eo đau eo..."
Lạc Bàn nhìn lại, mới phát hiện vừa rồi hôn quá nhập tâm, vô tình kéo nửa người Tần Mạc nghiêng theo, động đến vết thương.
Vì vậy cậu không tựa vào anh nữa mà đổi sang một tư thế khác, càng khiến người ta nghĩ linh tinh hơn, rồi lại cúi xuống bên dưới...
Bên ngoài, Khúc Thành Lâm không biết chuyện gì đang diễn ra trong phòng học. Anh ta vẫn đang âm thầm cầu nguyện có kỳ tích xảy ra, mong lũ xác sống sớm mất hứng thú với mình. Nhưng rõ ràng cầu nguyện chẳng có tác dụng, vì theo thời gian trôi qua, xác sống kéo đến càng lúc càng nhiều.
Chết tâm có lẽ chính là cảm giác này. Ngay cả cái bạt tai của Hoa Bạch Anh, anh ta cũng chẳng còn cơ hội mà nhận nữa.

"Tiếng gì bên ngoài vậy?"
Lạc Bàn đột nhiên dừng lại.
Tần Mạc lại ngoan cố quay đầu, sốt ruột đòi hỏi tiếp. Anh đang rất buồn ngủ, đầu óc choáng váng, chỉ muốn nhắm mắt ngủ quách đi. Nhưng anh biết rõ, một khi ngủ rồi thì sẽ không dễ tỉnh lại nữa.
Tần Mạc: "Lạc Bàn... anh muốn ngủ, phải làm sao đây..."
Vừa rồi ngoài trời có một trận xôn xao thoáng qua, Lạc Bàn lại áp môi xuống, nhưng lần này phản ứng của Tần Mạc đã yếu đi nhiều. Hơi thở anh run rẩy, bàn tay vốn nắm lấy cánh tay cậu cũng dần lỏng ra.
"Đừng ngủ, đừng có mà ngủ..."
Lạc Bàn siết chặt áo anh, chẳng chút do dự hôn lên trán, xương mày, khóe môi, nhiệt tình như cách Tần Mạc từng trao cho cậu. Nhưng có vẻ vô ích, đôi mắt vốn luôn sắc bén kia đã dần mất tiêu

cự, mí mắt trĩu xuống, chỉ trong tiếng gọi của cậu mới hé ra chút ánh sáng.
"Đồ xui xẻo..."
Tần Mạc thở ra mấy chữ yếu ớt.
Chắc chắn là do anh xui xẻo gặp phải một người anh em phiền phức và một ông lãnh đạo cũng phiền phức không kém, thế nên xui rủi lây sang người bên cạnh, đến mức Lạc Bàn cũng không thoát nổi.
Cha mẹ không còn, hiếm hoi gặp được một người đàn ông tốt như mình mà chưa tận hưởng được mấy ngày đã sắp bay màu.
Đúng lúc này, ngoài trời lại xôn xao.Lần này lớn hơn trước nhiều.
Tiếng cánh quạt xé gió vang lên giữa cơn mưa như trút nước, dội thẳng vào màng nhĩ Lạc Bàn.
"Là trực thăng! Trực thăng đến rồi!"
Cậu hét lớn bên tai Tần Mạc, bất đắc dĩ véo mạnh vào đùi anh khiến anh đau đến tỉnh táo hơn chút. Sau đó cậu vỗ "bốp bốp bốp" vào mặt anh:
"Cố lên! Người đến cứu chúng ta rồi!"
Tần Mạc nhìn người trước mặt. Ý thức anh như bị che phủ bởi một lớp màn, nghe thấy tiếng nói nhưng không hiểu được.
Lạc Bàn sao lại kích động như vậy? Sao em ấy lại vui vẻ đến thế?
Tại sao lại không cho anh ngủ? Anh buồn ngủ chết đi được...
Lạc Bàn giật mạnh rèm cửa.
Bên ngoài, bóng dáng trực thăng hiện lên trong mưa. Trên khoang có hai người đứng, rõ ràng là Tống Tụ Bình và Hoa Bạch Anh.
Trực thăng?
Tại sao lại có trực thăng...
Những mảnh thông tin rời rạc trong đầu chắp nối lại.
Tần Mạc há miệng, hít sâu một hơi, cố sức cắn mạnh vào lưỡi, dốc toàn lực kéo ý thức đang chìm xuống trở lại.
Không thể ngủ.
Bây giờ chưa thể ngủ.
Sắp được cứu rồi, sắp được cứu rồi...
Lưỡi dao xuyên qua khung cửa sổ vướng víu.
Lạc Bàn tháo cả khung cửa, ném xuống dưới. Cậu tóm lấy sợi dây từ trực thăng thả xuống, sau đó kéo Tần Mạc đến cửa sổ, mặc áo cứu hộ cho anh, dùng cả hai tay nâng anh lên, phối hợp với trực thăng

đưa anh lên không.
Sắp xếp xong, cậu đạp mạnh nhảy lên, bám vào dây thừng, giữa cơn mưa dữ dội trèo lên trên.
Lưỡi cánh quạt chém tan màn mưa, phá ra một con đường sinh tử giữa biển xác sống.
--- Kết thúc quyển 4 ---
Tần Mạc: Tôi chết rồi tôi chết rồi tôi chết rồi. Không thấy gì hết không thấy gì hết không thấy gì hết.

Chương 50: Bị chiếm đóng 1

"Anh ấy chết rồi sao?"

Cơn mưa lớn ào ạt kéo dài suốt cả ngày, đến khi màn đêm buông xuống vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.
Cách căn cứ Thân Vị không xa, từ cống thoát nước bỗng vang lên những âm thanh kỳ lạ, ngay sau đó, nắp cống bị ai đó mạnh tay đẩy bật lên. Trong bóng tối hòa với màn mưa, một bóng người dần hiện ra, loạng choạng bò lên khỏi lòng đất.
Toàn thân Đường Miên ướt sũng, lòng bàn tay phải bị đạn xuyên thẳng qua, vết sẹo trên đầu đã mất cảm giác đau, cả người gần như tê dại, thất thểu bước đi vô định trên con đường bê tông.
Những con xác sống lang thang trong đêm phát hiện ra hắn liền gào thét lao tới. Đường Miên giơ tay đẩy lùi chúng, tiếng thở d.ốc vang lên như ống bễ xì hơi. Chẳng mấy chốc, hắn đã bị xô ngã xuống đất, trước mắt thấy sắp thành miếng mồi ngon của lũ quái vật.
Trong nháy mắt, một mũi tên xuyên thẳng qua thái dương của con xác sống. Đường Miên cuối cùng cũng có thể thở phào, đẩy xác nó sang một bên, định ngồi dậy nhưng đầu óc nặng trịch như bị đổ chì, dù giãy giụa thế nào cũng không thể nhấc nổi người.
"Tính sai rồi?"
Một giọng nữ vang lên. Dưới màn mưa, Dương Nhiên lái một chiếc xe hơi năng lượng mặt trời màu đỏ dừng lại bên đường. Cô đóng cửa xe rồi nhảy xuống, mở cửa sau, lôi Đường Miên lên và nhét vào ghế sau.
"Bên tay trái có cồn và băng gạc, tự xử lý đi."
Đường Miên khẽ rên một tiếng, có vẻ không hài lòng với thái độ của cô:
"Đây là cách cô đối đãi với đối tác đấy à?"

"Đối tác?" Dương Nhiên lái xe men theo con đường lớn giữa bóng đêm mịt mờ, hoàn toàn dựa vào cảm giác để định hướng. "Chúng ta chỉ đơn giản là thực hiện một giao dịch mà thôi. Anh đưa tôi khẩu súng, tôi mở cửa cho anh. Bây giờ giao dịch kết thúc, tôi không làm hậu vệ của anh nữa đâu."
"Vậy tại sao cô lại đến cứu tôi?"
"Đúng ra thì tôi không nên lo chuyện bao đồng, nhưng anh mà chết thì chẳng còn ai gây phiền phức cho Nhật Quỹ nữa. Thế nên anh vẫn phải sống thêm vài ngày nữa, ít nhất là đến khi tôi lấy được thứ tôi muốn."

Phòng y tế ở căn cứ nông nghiệp chỉ có thể xử lý những vết thương ngoài da, Tống Tụ Bình lập tức ra lệnh đưa trực thăng đến trung tâm. Điều kiện y tế ở đó tốt hơn nhiều so với căn cứ phụ, thiết bị phẫu thuật cần thiết đều có đủ, dù vẫn còn thô sơ so với bệnh viện chính quy, nhưng trong tình thế này, đó là lựa chọn tốt nhất.
Phòng y tế ở trung tâm chiếm trọn một tầng lầu, bố cục đơn giản, trình độ xấp xỉ bệnh viện huyện, thậm chí còn có y tá chuyên phụ trách bệnh nhân.
Lạc Bàn nhìn theo bóng Tần Mạc bị mấy người mặc áo blouse trắng đưa đi, cuối cùng cũng thở phào, ngồi xuống băng ghế dài trong hành lang. Hoa Bạch Anh không biết từ đâu tìm được một chiếc khăn, ném cho cậu rồi ngồi xuống bên cạnh.
Cô suy nghĩ một lúc, điều chỉnh giọng điệu cho tốt rồi nói:
"Chúng tôi cũng bất đắc dĩ mới để đội trưởng Tần lại đó. Khi đó, xác sống đã tràn vào cửa, nếu mang theo anh ấy thì cả bốn chúng tôi đều không thể thoát."
Dù có điều chỉnh thế nào, giọng cô vẫn mang theo sự cứng rắn. Lạc Bàn cúi đầu nghe, sắc mặt bình thản.
Hoa Bạch Anh cũng không rõ cậu có nghe lọt tai hay không, nhưng vẫn căng da đầu nói tiếp:
"Hy vọng cậu có thể hiểu cho chúng tôi."
"Biết rồi."
Dù sao thì với bọn họ, Tần Mạc cũng chẳng phải người quá thân thiết, chẳng có lý do gì để liều mạng vì anh. Trong thời điểm ai nấy đều phải lo cho mạng sống của mình, bảo toàn bản thân đã là khó

khăn lắm rồi. Hơn nữa, nếu không có Hoa Bạch Anh và Khúc Thành Lâm, Tần Mạc cũng chẳng thể sống sót.
Tống Tụ Bình sau khi đến liền mất dạng, giữa chừng chỉ sai người mang ít thức ăn đến, đồng thời sắp xếp hai phòng bệnh để bọn họ nghỉ ngơi.
Lạc Bàn vào căn phòng ở cuối hành lang, lần mò tìm công tắc. Khi tiếng "cạch" vang lên, đèn liền sáng lên.
Cậu bước đến bên cửa sổ, mở ra, nhìn ra khung cảnh xung quanh qua màn mưa dày đặc.
Đây là khu vực được bảo vệ nghiêm ngặt nhất. Chỉ cần nhìn bức tường xi măng cao hơn mười mét trước mặt là đủ để nhận ra điều đó, chưa kể còn có lính gác cầm súng đứng canh ở cổng sắt suốt 24 giờ, dù trời mưa to thế nào cũng không dám rời vị trí.
Đối diện tòa nhà này, chính là trung tâm vận hành của Nhật Quỹ— Viện nghiên cứu Khả Phù.
Hai ngọn đèn đỏ trước cổng chính nhấp nháy liên tục, ở trong màn đêm trông vừa bí ẩn vừa nguy hiểm. Cả tầng hai của viện nghiên cứu đều dán phim cách nhiệt một chiều, từ bên ngoài chỉ có thể thấy ánh đèn hắt ra mờ mờ cùng những bóng người đi qua đi lại.
Lạc Bàn biết, thứ cậu cần chính là ở đó.
Mưa hắt vào phòng theo gió, chẳng mấy chốc làm ướt một mảng bên cửa sổ. Cậu đóng cửa lại, cởi bỏ bộ quần áo ướt sũng rồi leo lên giường.
Nhưng bây giờ Tần Mạc sống chết còn chưa rõ, cậu trằn trọc không sao ngủ được. Cuối cùng, cậu lục tủ trong phòng bệnh, tìm được mấy bộ đồ bệnh nhân đã bạc màu, chọn lấy một bộ có kích cỡ vừa mình rồi trở lại hành lang.
Từ căn phòng nơi Tần Mạc được đưa vào thấp thoáng vọng ra tiếng trò chuyện. Lạc Bàn ghé tai nghe một lúc nhưng không nghe rõ, còn bị một y tá bắt gặp.
"Chào cậu, bây giờ đã là chín giờ tối, cậu có cần giúp gì không?"
Dù cô nở nụ cười lịch sự, nhưng ánh mắt vẫn mang theo cảnh giác. Ở eo cô đeo một bộ đàm và một con dao găm nhỏ không hề hợp với vẻ ngoài dịu dàng của mình.
Cô đang nhắc cậu về phòng. Nhưng Lạc Bàn chẳng để tâm, chỉ đáp: "Không cần giúp gì cả."

"Ờ... Nếu vậy thì cậu nên quay về phòng nghỉ ngơi."
"Không, tôi ở đây chờ người."
Y tá thấy khuyên không được, đành chiều theo. Khi rời đi, cô còn nói gì đó vào bộ đàm. Sau đó, chiếc camera giám sát ở góc tường khẽ xoay chuyển, đèn báo đỏ chiếu thẳng vào vị trí của Lạc Bàn.
Giám sát chặt ghê nhỉ.
Nhưng cậu cũng chẳng có ý định làm gì xấu, có camera hay không cũng vậy. Lạc Bàn ngồi xuống ghế dài, chống cằm chờ người ra.
Tài nguyên chữa bệnh ở đây chuyên nghiệp hơn so với cậu từng thấy qua rất nhiều, Lạc Bàn bình ổn lại rồi thả lỏng tinh thần, mạng Tần Mạc tốt như vậy, bị thương chỉ cần nghỉ hai ngày là có thể làm việc, lần này nhất định cũng không ngoại lệ.
Cùng làm thì lần này nghỉ nhiều hơn mấy ngày thôi, có bị di chứng gì không cũng được, cậu chỉ muốn anh sống.
Đoán chừng đã nửa tiếng trôi qua, cánh cửa trước mắt được mở ra, Lạc Bàn giật mình ngồi dậy từ trên ghế, bước nhanh đến hỏi bác sĩ bên cạnh:
"Anh ấy chết rồi sao?"
Không chết là sống, mà không sống là chết, hỏi thế nào cũng giống nhau mà thôi. Nhưng thế quái nào giọng điệu gấp gáp và ánh mắt lóe lên tia chờ mong kia của cậu cứ như thể mong mỏi người kia chết thật.
Vừa hé mắt một khe nhỏ, Tần Mạc lập tức nhắm tịt lại, thầm thề đợi đến khi lưng anh khỏi, nhất định sẽ đánh Lạc Bàn đến mức mẹ ruột cũng nhận không ra.
Bác sĩ có kiểu tóc Địa Trung Hải có chút nghi ngờ liếc Lạc Bàn một cái, nói:
"Ngại quá, cứu được rồi."
Sau đó còn không yên tâm mà nói:
"Bệnh nhân hiện tại cần được tịnh dưỡng, hy vọng cậu không gây phiền phức cho người ta. Y tá Phùng, giúp tôi trông chừng cậu ta, tốt nhất là đừng để bọn họ ở cùng nhau."
Y tá Phùng: "Phòng bệnh là do chỉ huy Tống sắp xếp."
"Được rồi, vậy làm phiền cậu."
Lạc Bàn: "?"
Trên người Tần Mạc chẳng còn mảnh vải nào, toàn thân trần như

nhộng, Lạc Bàn mặt không đổi sắc tim không đập loạn mà lấy một cái quần từ trong ngăn kéo ra, sau đó thản nhiên xốc chăn lên.
Tần Mạc: "!"
Anh còn đang tính toán xem nên xử lý thằng nhóc này thế nào thì bỗng nhiên cảm thấy lành lạnh, híp mắt nhìn sang liền thấy người bên giường đang cầm một chiếc quần bệnh nhân kẻ sọc xanh trắng, ánh mắt lại dán chặt vào anh.
Nhưng cậu không nhìn mặt anh, mà đang nhìn bộ phận quan trọng nhất của đàn ông.
Có lẽ nghĩ rằng Tần Mạc vẫn chưa tỉnh, Lạc Bàn đột nhiên nổi hứng, tò mò cầm lên sờ hai cái, xoay qua xoay lại mấy vòng, trong lòng thắc mắc sao một thứ nhỏ như vậy đến lúc đó lại có thể to đến thế, hại cậu đến giờ vẫn còn thấy khó chịu.
Vọc vài cái xong, cậu còn không quên chỉnh lại cho ngay ngắn, giúp người ta mặc quần áo vào. Sau khi bận bịu xong xuôi, cậu mới phát hiện ra Tần Mạc đang lẳng lặng nhìn mình.
"Em vừa làm gì thế?"
Lạc Bàn đỏ bừng mặt, lập tức chọn cách lảng tránh câu hỏi đầy xấu hổ này, xoay người kéo tấm rèm giữa hai giường bệnh một cách rất cố ý. Dù sao bây giờ Tần Mạc cũng không xuống giường được, không làm gì được cậu cả.
Kết quả, cậu còn chưa kịp ngồi xuống giường thì từ sau rèm đã truyền đến một giọng nói:
"Ây da, chân anh đau quá..."
Phản ứng đầu tiên của Lạc Bàn là anh đang giả vờ, chiêu bài than khổ này của Tần Mạc cậu đã thấy đủ rồi, bị lừa không biết bao nhiêu lần, lần này tuyệt đối sẽ không mắc bẫy nữa.
Nhưng nghĩ kỹ lại, lúc mặc quần áo vừa nãy hình như cậu có chạm vào chỗ băng bó trên chân anh? Lẽ nào vô tình đụng vào, hay là làm trật chỗ nào, hoặc quần chật quá siết vào?
"Vụt" một tiếng, rèm bị kéo ra.
Lạc Bàn hít sâu một hơi, vứt bỏ tạp niệm, đi đến cuối giường, cẩn thận kiểm tra một lượt, xác định cách mặc đồ và thao tác của mình không có vấn đề gì lớn. Cậu vừa định kéo rèm lại lần nữa thì Tần Mạc lại lên tiếng:
"Bụng anh cũng đau."

Đã đến đây rồi, Lạc Bàn đành phải nhích lên trước thêm chút nữa. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nhỡ đâu thực sự đè vào hay chèn ép gì đó thì sao? Nhìn một chút cũng đâu có mất gì.
Cậu vươn tay định kéo chăn ra, nhưng lại bị người ta giữa đường tóm lấy cổ tay.
Tần Mạc vẻ mặt đắc ý, không chịu buông tha:
"Em vừa làm gì thế?"
Khóe miệng Lạc Bàn co giật, cơ thể cứng đờ, trên mặt viết rõ hai chữ lúng túng, chỉ muốn xuyên không về hai phút trước tự cho mình mấy bạt tai.
Tần Mạc chậm rãi hỏi: "Dám làm mà không dám nói? Cảm giác thế nào?"
Lạc Bàn vặn vẹo cổ tay, thử giãy ra, nhưng Tần Mạc lại giở chiêu cũ, kêu đau, mặc dù trên mặt chẳng có lấy một chút biểu cảm đau đớn nào.
"... Cũng... cũng được lắm."
"Tối qua mới dùng xong, hôm nay đã nghĩ đến rồi?"
Lạc Bàn: "....."
Y thuật ở Địa Trung Hải đúng là giỏi thật, đẩy ra một cái là có thể nói năng trơn tru, mặt dày không biết xấu hổ, bây giờ còn bám riết hơn cả bình thường, lấy thân phận bệnh nhân ra mà lấn lướt.
"Đừng vội, đợi thêm mấy ngày nữa, đến lúc đó cho em chơi tùy thích."
Tần Mạc thấy mặt cậu sắp đỏ bừng như mông khỉ, bèn rộng lượng bỏ qua đề tài này:
"Thôi được rồi, hôm nay em cũng mệt rồi, đi ngủ đi."
Lạc Bàn được "đặc xá", xoay người kéo rèm lại, chẳng buồn cởi quần áo đã trèo lên giường.
Mỗi nửa tiếng, y tá ca đêm lại ghé qua một lần, lần nào cũng phải xác nhận trong phòng không có chuyện gì mới chịu rời đi. Lạc Bàn đổi môi trường mới vốn đã ngủ không ngon, cứ mỗi lần y tá vào lại bị đánh thức. Đến khoảng ba, bốn giờ sáng, khi một tiếng mở cửa nữa vang lên thì cậu hoàn toàn mất hết buồn ngủ.
Một mình nằm ngủ thế nào cũng không thoải mái, cậu bèn kéo rèm ra, mang cái ghế gấp đặt ở góc tường tới để cạnh giường Tần Mạc, ngồi xuống rồi gục đầu lên giường anh, còn lấy cánh tay anh làm gối

kê dưới đầu mình.
Hơn năm giờ sáng, y tá đi kiểm tra, vừa nhìn thấy cảnh này thì giật mình hoảng hốt, còn tưởng Lạc Bàn đang tìm bệnh nhân gây chuyện, vội vã đi tới định kéo hai người ra. Nhưng đến gần mới phát hiện người bệnh "bị hại" kia đang dịu dàng v.uốt ve mặt Lạc Bàn.
Y tá: "?"
Tần Mạc giơ một ngón tay lên đặt trước môi, nhẹ giọng nói:
"Không cần trông chừng kỹ thế đâu, đây là người yêu tôi."
Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng y tá cảm thấy khi nói câu này, anh có chút tự hào.
"... Hả?"
"Đầu óc em ấy không được sáng sủa lắm, đừng để ý."
—
Lạc Bàn: Anh mới không sáng sủa, cả nhà anh đều không sáng sủa

Chương 51: Bị chiếm đóng 2

"Nói về những điều em luôn giấu anh."

Lạc Bàn cũng không biết bản thân bị đánh giá ra sao, chỉ biết sáng sớm thức dậy thì y tá không còn theo dõi cậu chặt như trước. Kim đồng hồ trên cổ tay chỉ hơn bảy giờ, ánh nắng chiếu vào phòng, từ hành lang truyền đến tiếng xe đẩy, người giao cơm gõ cửa, đặt hộp cơm trước cửa rồi rời đi.
Nghỉ ngơi cả đêm, Tần Mạc cảm thấy mình khỏe như trâu, thậm chí còn háo hức xuống giường đi dạo hai vòng, thầm nghĩ đợi khi mình khỏi hẳn nhất định phải tặng bác sĩ Địa Trung Hải* một cái cờ thưởng mới được.
*tóc Địa Trung Hải là hói í =))
Bác sĩ Địa Trung Hải đến kiểm tra phòng lúc bảy giờ rưỡi, sau khi hỏi han tình trạng sức khỏe liền có ý tứ sâu xa mà bảo:
"Vết thương tránh được chỗ hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi tốt, không ai quấy rối, khoảng một tuần nữa là có thể xuất viện."
Tần Mạc như thể nghe không hiểu, chỉ cười cười đáp lại, còn Lạc Bàn thì không nói gì, thản nhiên gắp miếng trứng ốp la trong bát mình bỏ vào hộp cơm của Tần Mạc ngay trước mặt bác sĩ.
Chẳng bao lâu sau, bác sĩ Địa Trung Hải rời đi với vẻ mặt y hệt cô y tá hôm qua. Vậy mà chưa đầy hai phút sau, cửa phòng lại bị đẩy ra. Khúc Thành Lâm bê hộp cơm của mình vào, vừa bước đến giường Tần Mạc đã ngồi xuống, chỉ vào vết bầm trên mặt mình:
"Đội trưởng Tần, cậu nhìn mặt tôi đi."
"Nhìn mặt anh làm gì? Cái đồ điên."
"Đậu má, vết bầm to thế này đều do người yêu cậu đánh đấy!"
Oán giận dồn nén bấy lâu cuối cùng cũng tuôn trào:
"Chính cậu bảo tôi đừng lo cho cậu, kết quả là thằng nhóc đó căn

bản không chịu nghe tôi giải thích, túm cổ áo tôi rồi đấm thẳng vào mặt, suýt nữa làm gãy mũi tôi luôn rồi."
Anh ta vốn định tới mách lẻo, nhưng Tần Mạc lại như càng nghe càng vui vẻ, vừa nghĩ đến dáng vẻ lo lắng lẫn tức giận của Lạc Bàn khi phát hiện mình mất tích, trong lòng liền trào dâng một cảm giác thỏa mãn.
Thấy chưa, em ấy vẫn rất quan tâm mình, trong lòng em ấy có mình.
Khúc Thành Lâm: "Cậu cười cái gì?"
Nụ cười trên mặt Tần Mạc quá mức rạng rỡ, đến nỗi chính anh cũng cảm thấy không thích hợp:
"Rồi rồi, tôi sẽ bù cho anh, mua gà rán cho anh nhé—À đúng rồi, anh có thấy Hạo Tử đâu không?"
"'Con chuột gì?"
*Hạo Tử nghĩa là chuột
Tần Mạc giơ tay mô tả hình dáng và chiều cao của người nọ, Khúc Thành Lâm ngẫm nghĩ một lát mới nhớ ra: "Lúc rút lui cậu ta còn chạy nhanh hơn tôi ấy chứ."
Hai người vừa ăn cơm vừa trò chuyện rôm rả, Lạc Bàn thấy họ quá ồn ào bèn ôm hộp cơm ra đứng bên cửa sổ, tầm mắt dừng lại trước tòa nhà của viện nghiên cứu Khả Phù.
Cậu trông thấy Tống Tụ Bình xuất hiện trong tầm mắt, cúi đầu bấm gì đó trên một chiếc hộp đen nhỏ, sau đó cánh cổng tự động bật mở, ông ta bước vào rồi cửa lại đóng.
Cổng làm bằng kính, dưới ánh sáng rõ ràng có thể thấy hai lỗ đạn trên đó, nhưng hiển nhiên cả hai phát bắn đều không xuyên qua được, thậm chí không hề có vết nứt, đủ để chứng minh loại kính này không tầm thường, muốn vào bằng cách này chắc chắn không thể.
Lạc Bàn chuyển ánh nhìn lên cửa sổ của viện nghiên cứu, mỗi ô đều dán màng phản quang và lắp thêm song sắt, muốn trèo vào cũng không khả thi.
Cả tòa viện nghiên cứu được bảo vệ từng tầng từng lớp, không ngoa khi nói đến một con ruồi cũng không lọt qua được.
Cuối cùng vẫn quay về điểm xuất phát—cánh cổng.
Nếu chiếc hộp đen kia là khóa mật mã, vậy chỉ cần biết mật mã là có thể vào trong tòa nhà.

Thế nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị phủ định, biết mật mã thì đã sao, ngay đến hành lang phòng y tế cũng có camera, huống hồ là cổng viện nghiên cứu.
Chẳng trách Dương Nhiên nói phải "thừa nước đục thả câu", bởi trong tình huống bình thường, Lạc Bàn không thể tìm ra cách nào vào trong mà không bị phát hiện.
Nhưng hai lần náo loạn vừa rồi vẫn không ảnh hưởng đến trung tâm, ngay cả căn cứ nông nghiệp cũng không chịu thiệt hại quá lớn, vậy thì phải gây ra biến cố lớn đến mức nào mới có thể làm trung tâm rối tung theo đây?
Mải suy nghĩ, Lạc Bàn không nhận ra Khúc Thành Lâm đã rời đi từ lúc nào. Trong phòng đã yên tĩnh một lúc lâu, đến khi cậu hoàn hồn thì Tống Tụ Bình đã đứng ngay sau lưng.
Rõ ràng vừa rồi mới thấy ông ta bước vào tòa nhà đối diện, sao lại đến đây mà không một tiếng động thế này?
Tống Tụ Bình: "Cậu đang nhìn gì vậy?"
Lạc Bàn rất ít tiếp xúc với ông ta, lại vừa nghĩ ngợi chuyện không quang minh chính đại, nên có chút chột dạ, cố giữ bình tĩnh đáp: "Không có gì, hóng gió thôi."
Tống Tụ Bình vươn tay đóng cửa sổ, nhìn cậu bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ:
"Hôm nay có trực thăng về căn cứ nông nghiệp, cậu đi cùng chúng tôi."
"Tôi..."
"Không được."
Lạc Bàn và Tần Mạc cùng lúc lên tiếng.
Tống Tụ Bình nhíu mày, ánh mắt sắc bén, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống, quay sang Tần Mạc:
"Đội trưởng Tần có ý kiến gì sao?"
Dù gì Tần Mạc cũng từng cứu ông ta một mạng trước mặt Đường Miên, Tống Tụ Bình vẫn định nể mặt anh.
"Để em ấy ở lại đây đi, chân còn chưa khỏi hẳn mà."
"Chưa khỏi hẳn? Sao tôi nghe huấn luyện viên Khúc nói lúc tìm anh cậu ta chạy nhanh lắm mà?"
Tần Mạc thấy lý do này không lừa nổi nữa, mặt dày bảo:
"Em ấy ở đây tôi sẽ hồi phục nhanh hơn, ông cứ yên tâm, không cần

một tuần, năm ngày sau chúng tôi nhất định về cùng nhau."
Tống Tụ Bình mặt không đổi sắc nói "Chỉ lần này thôi đó", rồi rời khỏi phòng. Không lâu sau, tiếng trực thăng vang lên, bay về phía căn cứ nông nghiệp.

Dưới lớp sương trắng mịt mù, Thường Thanh cầm trên tay một chiếc trống bỏi*, theo động tác lắc tay mà phát ra những tiếng "đông đông" giòn tan.
*Trống bỏi (trống lắc)

Lạc Bàn bốn tuổi ngồi trước bàn học trong phòng ngủ. Bẽn lẽn quay đầu đi."
"Con không phải trẻ con nữa, con không thích cái này, nó ồn quá."
Ồn quá...
Trời đất đảo lộn, dưới lầu vang vọng tiếng còi xe inh ỏi, mọi người bỏ xe chạy tán loạn, những chiếc xe mất kiểm soát đâm vào nhau, khói đen cuồn cuộn hòa cùng tiếng nổ bao trùm bầu trời thành phố.
[Đừng lên tiếng, bọn chúng đến rồi...]
Tiếng thét thảm thiết vang vọng khắp hành lang, Lạc Văn Sinh đóng cửa lại, kéo vợ con trốn vào phòng ngủ xa cửa ra vào nhất.
[Cha ơi, con sợ...]
[Tiểu Bàn đừng sợ, con nhìn đi, Khả Phù sắp tới rồi, chờ nó đến, những con quái vật này sẽ biến mất.]
Lạc Văn Sinh cầm điện thoại giơ lên trước mặt Lạc Bàn. Đoạn video ấy đã được phát đi phát lại hàng trăm, hàng nghìn lần kể từ khi dịch bệnh bùng phát. Dù có nhắm mắt lại, trong cõi hư vô, Lạc Bàn vẫn có thể thấy ống thuốc màu lam ấy.
Giống như trong video nói, đó là hy vọng cuối cùng để loài người sống sót.
Tiếng trong điện thoại dần biến thành những âm thanh méo mó vô nghĩa. Trong cơn mê man, Lạc Bàn lờ mờ nghe thấy một giọng nói yếu ớt:
[Tiểu Bàn... cứu cha... cha không muốn chết... cứu...]
Lưỡi dao lạnh lẽo, sắc đỏ loang lổ, cơn mưa dữ dội gào thét ngoài cửa sổ, dáng vẻ điên cuồng của Lạc Văn Sinh, cùng đôi mắt xám tro

vô hồn của Thường Thanh.
[Tiểu Bàn... cứu cha...]

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng thở dốc dồn dập. Lạc Bàn giật mình, cơ thể run lên một chút. Cậu mở bừng mắt, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.
Tấm màn che vốn được kéo kín giờ đã mở toang. Không biết từ khi nào, Tần Mạc đã ngồi dậy, chống cằm nhìn cậu, hàng mày hơi cau lại.
Lạc Bàn chưa từng thấy ánh mắt đó bao giờ—mang theo nghi hoặc và dò xét.
Hai người cách nhau hơn một mét, bỗng chốc đối diện. Lạc Bàn theo bản năng né tránh ánh nhìn của anh, đầu óc trống rỗng, không biết nên phản ứng thế nào. Rõ ràng trời đang nắng chói chang, dù cách một lớp rèm vẫn có thể cảm nhận được cái nóng hầm hập bên ngoài, vậy mà cậu chẳng thấy ấm áp chút nào.
Chiếc quạt điện cũ kỹ kêu "ù ù", chậm rãi lắc lư, những linh kiện già nua va vào nhau, phát ra những tiếng rít chói tai.
Mỗi khi mơ thấy chuyện liên quan đến Khả Phù, Lạc Bàn đều cảm nhận được một sự phản chiếu trong giấc mộng. Phản ứng của Tần Mạc lúc này... chẳng lẽ mình đã nói mơ bị anh ấy nghe thấy?
Anh ấy có phải đã biết mình muốn làm gì không?
Lạc Bàn do dự hồi lâu mới nghẹn ra một câu: "Anh tỉnh rồi..."
Tần Mạc khẽ gật đầu, thu lại ánh nhìn không mấy thân thiện vừa rồi, từ tốn quay mặt đi, cầm cốc nước bên cạnh uống một ngụm.
Sau đó, anh chống tay xuống giường, tập tễnh bước đến cửa rồi cài chốt khóa lại.
Hành động này quá kỳ lạ. Lạc Bàn nhất thời kinh ngạc đến mức quên mất mình nên chạy lại đỡ anh.
Tiếng "cạch" vang lên, chốt khóa đã cài.
Tim Lạc Bàn cũng run lên theo.
"Chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc."
"Nói chuyện gì?"
"Nói về những điều em luôn giấu anh."
Tần Mạc liếc ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lướt qua mấy chữ "Viện nghiên cứu Khả Phù", rồi kéo rèm lại. Sau đó, anh kéo một chiếc

ghế đến, ngồi đối diện Lạc Bàn, ghé sát hơn một chút, hạ thấp giọng:
"Ở đây chỉ có hai chúng ta."
Nhiệt độ và mùi hương quen thuộc khiến Lạc Bàn cảm thấy nghẹt thở. Cậu vô thức lùi về phía sau.
Tần Mạc thấy được sự căng thẳng của cậu, liền đưa tay nắm lấy ngón tay cậu.
"Nếu anh đã nói là chỉ có hai chúng ta, thì anh sẽ không nói với bất kỳ ai khác những gì em sắp nói." Anh nhìn vào mắt Lạc Bàn. "Từ giờ phút này, anh không đại diện cho bất cứ tổ chức hay người nào khác ngoài bản thân mình."
"Tất nhiên, anh cũng sẽ không can thiệp vào lựa chọn của em."
Lạc Bàn biết có nói gì cũng vô ích. Nhìn ánh mắt của Tần Mạc, anh đã đoán được tám, chín phần rồi.
"... Anh đoán được rồi còn gì."
Nghe thấy câu này, ánh mắt Tần Mạc lập tức tối đi thấy rõ, nhưng bàn tay nắm lấy tay cậu vẫn không buông.
Anh im lặng hồi lâu, như đang suy nghĩ xem nên làm gì để khiến Lạc Bàn từ bỏ ý định này.
"Đó không phải thứ mà em muốn lấy là lấy được." Anh nói chậm rãi, "Ngay cả anh ở Nhật Quỹ bao năm nay, còn chưa từng đặt chân vào viện nghiên cứu."
Không chỉ anh, mà ngay cả trong mười hai phân khu cũng chẳng có mấy ai từng vào đó.
"Em biết..."
Lao đầu vào lửa cũng chẳng khác gì chuyện này. Nhưng nếu không phải vì Khả Phù, cậu đã tự kết liễu bản thân từ lâu, chẳng thể đợi đến hôm nay.
Thường Thanh còn đang chờ, cha mẹ vẫn ở trong căn phòng chứa đồ đó chờ. Cậu cứ ngỡ bản thân sẽ chẳng bao giờ đợi được nữa, vậy mà Dương Nhiên lại mang đến cho cậu một tia hy vọng.
Bây giờ, cơ hội hiếm hoi mới có một lần, sao có thể bỏ cuộc mà không thử?
Tần Mạc: "Em có thấy vệ binh ở cổng không? Ở đây ngay cả y tá cũng đeo dao bên hông, còn những người khác thì đều mang theo súng thật đạn thật. Nếu anh đưa em một khẩu súng, em nghĩ mình

có bao nhiêu phần thắng?"
"Anh nói sẽ không can thiệp vào lựa chọn của em."
"Anh không can thiệp, anh chỉ muốn em biết rằng em không những không lấy được gì mà còn mất mạng. Hoặc là chết dưới tay vệ binh, hoặc là chết dưới tay Tống Tụ Bình. Đến lúc đó, đừng nói anh, dù có là ai cũng không thể cứu em." Giọng anh dần trở nên kích động, nói xong lại dừng lại, hít một hơi thật sâu: "Anh không muốn nhìn em đi tìm chết, em hiểu không?"
Bầu không khí rơi vào bế tắc. Lạc Bàn không biết nên trả lời thế nào. Để nói ra toàn bộ sự thật, cậu cần một sự tin tưởng tuyệt đối—mà cậu không chắc liệu Tần Mạc có thay đổi suy nghĩ vào phút cuối hay không.
"Em không đi tìm chết."
Cậu chỉ có thể nói đến đây, không thể nói thêm nữa.
Lạc Bàn: "Em chắc chắn mình sẽ trở về. Anh đừng hỏi nữa."
Chắc chắn ư? Chính cậu cũng không biết.
Cậu nghiêng đầu, giật tay ra khỏi tay anh, như thể muốn dừng lại cuộc nói chuyện này. Nhưng Tần Mạc lại giữ lấy cằm cậu, cúi người đặt xuống một nụ hôn.
Không mang theo dục v.ọng, chỉ thoáng chạm rồi rời đi, nhưng lại khiến trái tim hỗn loạn của Lạc Bàn dần bình tĩnh lại.
Họ ở bên nhau chưa bao giờ im lặng lâu như vậy. Phần lớn thời gian đều là bầu không khí nhẹ nhàng, thoải mái. Nhưng lúc này, sự yên lặng lại lặp đi lặp lại—mà mỗi lần như thế, có nghĩa là một trong hai đang tìm cách thuyết phục đối phương hoặc tự thuyết phục chính mình từ bỏ.
Tần Mạc biết mình vẫn còn nhiều con bài để sử dụng.
Ví dụ như dùng chính mạng sống của mình để uy hiếp. Lạc Bàn đã sẵn sàng chết vì anh, vậy chắc hẳn cách này sẽ có tác dụng.
Hoặc bỉ ổi hơn, anh có thể lật kèo, báo chuyện này cho Tống Tụ Bình, sau đó nhốt Lạc Bàn lại để ngăn cậu hành động.
Nhưng anh không làm vậy.
Anh chỉ thở dài một hơi, nói:
"Được rồi, anh sẽ không cản em. Dù chuyện em định làm đi ngược lại lợi ích của anh.
Viện nghiên cứu là cốt lõi của Nhật Quỹ. Một khi có chuyện xảy ra,

nội bộ chắc chắn sẽ hỗn loạn, và đối với những người thuộc Nhật Quỹ, điều đó không mang lại bất cứ lợi ích nào.
Giờ anh đã trở thành người biết chuyện, nhưng là Tần Mạc, với tư cách người yêu của Lạc Bàn, chứ không phải một thành viên của Nhật Quỹ.
Đây có lẽ sẽ là điều liều lĩnh nhất anh từng làm trong đời: dung túng cho một người đang có âm mưu chống lại Nhật Quỹ.
Tần Mạc: "Nhưng nếu hôm đó anh được lệnh ngăn cản em, thì mong em hãy nhanh chóng từ bỏ. Anh sẽ nghĩ cách đưa em ra ngoài."
"Nhưng anh tuyệt đối sẽ không để em thành công."

Chương 52: Chương 52

Muốn thay đổi cục diện, ắt phải đổi chủ.

Cuộc trò chuyện kết thúc ngay sau câu nói đó, dường như chẳng có gì thay đổi. Tần Mạc vẫn sẽ trơ trẽn véo mông cậu, vẫn sẽ mặt dày bắt cậu dìu đi vệ sinh, đến tối lại ngang nhiên chen chúc ngủ chung trên chiếc giường đơn.
Tần Mạc không thể nói rõ cảm xúc của mình. Là người yêu của Lạc Bàn, anh sẵn sàng đưa ra lời khuyên, mong cậu suôn sẻ mọi việc, thậm chí còn muốn cùng cậu đạt được mục đích. Nhưng với tư cách là đội trưởng tiểu đội căn cứ Nhật Quỹ, nếu Tống Tụ Bình thực sự ra lệnh chặn bắt hoặc giết cậu, anh lại không thể không làm.
Làm được hay không là chuyện khác, nhưng ít nhất anh có thể tránh chỗ hiểm, giữ cho cậu một mạng, rồi tìm cách đưa cậu rời khỏi Nhật Quỹ an toàn. Anh có thể lo cho cậu cơm no áo ấm, âm thầm nuôi cậu cả đời.
Mà việc anh nên làm bây giờ là giả vờ như chẳng biết gì cả, không nghiêng về bên nào, lặng lẽ quan sát tình hình.
Lúc mười một giờ đêm, trong phòng vang lên tiếng lục sục khe khẽ. Tần Mạc bật đèn, xác nhận người nằm bên cạnh đã ngủ say, sau đó nhẹ nhàng mở tờ giấy Đường Miên nhét vào tay mình.
Mực trên giấy đã phai nhạt, bề mặt nhăn nhúm vì bị thấm nước. Anh khó khăn nhận diện từng nét chữ méo mó, lần mò những câu chuyện chưa từng được biết đến.
[Không có nơi trú ẩn thứ hai, Tống Tụ Bình bảo tôi lái máy bay đến khu vực cách mặt biển hơn trăm cây số rồi ném đám người đó xuống.]
[Người già, bệnh tật, tàn tật, trong mắt ông ta đều là những kẻ vô dụng, là gánh nặng tiêu hao tài nguyên, chẳng có giá trị, đáng bị

vứt bỏ.]
[Ông ta đã lén lút xử lý rất nhiều người, tôi nghĩ mình cũng khó thoát khỏi số phận ấy, dù ông ta có cam đoan bao nhiêu lần rằng sẽ luôn chứa chấp tôi.]
[Ông ta sai người giám sát tôi khắp nơi. Tôi chỉ có thể tranh thủ lúc đêm khuya viết ra những việc ông ta đã làm, mong ai đó sẽ tìm thấy lá thư này, vạch trần bộ mặt thật của ông ta.]
[Chúng ta không nên ủng hộ một kẻ như thế, đây là hành động trái với lẽ thường, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng. Tài nguyên sinh ra để phục vụ con người, chứ không phải con người phải nhượng bộ vì tài nguyên.]
[.....]
Phía dưới là danh sách những "tội trạng" của Tống Tụ Bình do người viết thư liệt kê, bao gồm cướp bóc trang trại và ruộng lúa, bí mật sát hại người sống sót vô tội để chiếm đoạt tài nguyên, và cưỡng chế kiểm soát quyền sinh sản của phụ nữ trên đảo Mạt Lị.
Lá thư phơi bày một khía cạnh chưa ai biết đến của Tống Tụ Bình, bóc trần những thủ đoạn hiểm độc và bỉ ổi mà ông ta từng sử dụng khi nền tảng của Nhật Quỹ còn chưa vững chắc. Hình ảnh đó hoàn toàn đối lập với ấn tượng của Tần Mạc về ông ta. Phản ứng đầu tiên của anh là nghi ngờ tính xác thực của lá thư, nhưng càng nghĩ càng kinh hãi, bởi từng chi tiết trong ký ức đều củng cố những gì được ghi trong thư.
Thì ra đây chính là những "việc sai lầm" mà Tống Tụ Bình từng nhắc đến.
Chẳng trách Vương Tùng đang yên đang lành đi kiểm tra phòng lại mất tích. Nếu theo như lá thư này và lời của Đường Miên, Vương Tùng cũng chỉ là một quân cờ bị vứt bỏ của Tống Tụ Bình.
Tần Mạc siết chặt tờ giấy đã vo tròn trong lòng bàn tay, cơn buồn ngủ lập tức tan biến.
Chết tiệt, trước kia chỉ riêng Đường Miên và Lạc Bàn đã đủ khiến anh đau đầu, bây giờ lại thêm cả Tống Tụ Bình.
Là Tống Tụ Bình lập ra Nhật Quỹ, anh dốc sức làm việc cho Nhật Quỹ, xét theo một góc độ nào đó, tức là đang làm việc cho Tống Tụ Bình. Nhưng giờ đây, khi đã biết bộ mặt thật của ông ta, chẳng phải anh đang phục vụ một kẻ sát nhân đã tước đoạt vô số mạng người

hay sao?
Nếu một ngày nào đó anh không may tàn phế, chẳng lẽ cũng sẽ bị coi là phế vật rồi bị vứt bỏ?
Không thể như thế này được, tuyệt đối không thể.
Giống như lời trong thư, tài nguyên sinh ra để phục vụ con người, không phải để con người nhượng bộ. Đây là hành động trái với lẽ thường, sớm muộn gì cũng sẽ nhận lấy báo ứng.
Hơn nữa báo ứng đã đến rồi.
Tần Mạc biết rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ có ngày càng nhiều người đứng về phía đối lập với Nhật Quỹ. Tống Tụ Bình tưởng rằng mình đã che đậy tất cả, nhưng giấy không thể gói được lửa, cái kim trong bọc sớm muộn cũng bị phơi bày. Đến lúc đó, chắc chắn sẽ có một cuộc hỗn loạn lớn hơn, và sẽ có thêm nhiều người phải hy sinh.
Nhưng sức anh quá nhỏ bé, hoàn toàn không thể can thiệp vào quyết định của Tống Tụ Bình. Không ai trong Nhật Quỹ có thể ngăn cản ông ta.
Bọn họ đã hút máu khối u ác tính này để lớn lên, máu thịt hòa làm một, không thể tách rời. Chỉ có một số ít người bị hại mới nhìn thấu sự thật, quay lại muốn xóa sổ nó khỏi thế giới loài người.
Nhật Quỹ chẳng khác nào những triều đại ô danh trong lịch sử, muốn thay đổi cục diện, ắt phải đổi chủ.
Mà đây chính là điều Thiên Cầu đang làm. Mục tiêu của bọn họ không chỉ đơn giản là báo thù, mà là dốc toàn lực lật đổ Nhật Quỹ, thay thế nó bằng một nơi trú ẩn lý tưởng hơn cho nhân loại.

"Sắp xong rồi, sắp xong rồi....."
Người trên giường liên tục giãy giụa. Vài người giữ chặt cơ thể hắn, một phụ nữ ngoài sáu mươi tuổi cầm kim chỉ, khâu lại vết thương dữ tợn do đạn cắt qua.
Khi thắt nút chỉ, Đường Miên đã đổ mồ hôi đầy trán, cơn đau dữ dội khiến đồng tử hắn mờ đi. Những người xung quanh liên tục gọi tên hắn, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi giơ tay lên xua.
"Tôi không sao, giải tán đi, làm như tôi sắp chết không bằng....."
Những người trong phòng lần lượt rời đi, chỉ còn lại một người đàn ông đứng bên giường, thu dọn băng gạc dính máu rồi tùy ý vứt xuống đất.

"Giờ sao đây? Còn đi nữa không?"
Đường Miên nhíu mày, nhắm mắt lại xoa xoa mí mắt.
Mục tiêu của bọn họ quá rõ ràng, Tống Tụ Bình biết Thiên Cầu nhắm vào mình nên chắc chắn sẽ ẩn nấp kỹ hơn, khó tìm hơn trước. Dù bọn họ có lặp lại chiêu cũ thì cũng chưa chắc thành công.
Nhưng thất bại đã nằm trong dự đoán, ngay từ đầu Đường Miên vốn không nắm chắc phần thắng tuyệt đối. Kế hoạch thực sự có thể đảm bảo thành công vẫn chưa kịp thực hiện.
"Ngày mai anh đi dạo quanh khu vực lân cận, xem có chỗ nào có thể ở được không. Mau chóng tản bớt người của chúng ta ra."
"Ý cậu là gì?"
"Cứ làm theo đi, tìm mấy chỗ kín đáo một chút."
"Được."

Năm ngày trôi qua trong chớp mắt, sáng sớm hôm đó, hai người ngồi lên xe vận chuyển lương thực trở về căn cứ. Suốt dọc đường, họ bị xóc nảy đến mức choáng váng đầu óc. Hai phút trước, Tần Mạc vẫn còn nghịch ngón tay của Lạc Bàn, giờ thì bàn tay đang cầm lấy ngón út của cậu lại đột ngột dừng động tác.
Dạo gần đây anh vẫn thường như vậy, làm một việc chưa được mấy phút đã mất tập trung. Nếu không gọi, anh có thể cứ thế ngẩn ngơ suốt mười phút.
Lạc Bàn rút tay lại, Tần Mạc dường như không để ý, mắt vẫn đăm đăm nhìn lòng bàn tay mình, mãi đến khi cảm giác có người vỗ vào đầu.
Lạc Bàn: "Sắp tới rồi."
Lúc này Tần Mạc mới xoa xoa tóc, hoàn hồn trở lại. Ngay sau đó, xe dừng hẳn, cửa thùng xe bật mở, Tống Tụ Bình đã đứng chờ sẵn từ xa, có vẻ như đã đợi từ lâu.
Thấy Tần Mạc xuống xe, ông ta vẫy tay ra hiệu cho hai người đi theo mình về phía một tòa nhà. Dưới mái hiên, đám đông đã tụ tập, Hạo Tử thấy hai người đến liền phấn khởi vẫy tay.
"Tất cả người của Thân Vị chắc đều ở đây rồi."
Tần Mạc nghe vậy thì sững người. Số người ở đây cùng lắm chỉ khoảng một trăm, vậy mà đã là tất cả của hai căn cứ ư?
Tống Tụ Bình nói: "Về hành vi gần đây của Thiên Cầu, chắc tôi

không cần nói nhiều nữa. Nếu chúng ta không hành động, bọn chúng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua."
"Vì vậy, trong vài ngày tới, tất cả các phân khu sẽ bắt đầu tìm kiếm những kẻ khả nghi trong khu vực lân cận. Một khi phát hiện, lập tức bắn hạ."
Đám đông xôn xao một trận, như thế nào mới là "kẻ khả nghi"? Người của Thiên Cầu cũng đâu có viết danh tính lên trán.
"Còn về định nghĩa 'kẻ khả nghi', tôi nhấn mạnh lại lần nữa." Tống Tụ Bình ngừng lại một chút, rồi nhấn từng chữ một: "Bất cứ ai không thuộc Nhật Quỹ."
Lời vừa dứt, xung quanh lập tức im bặt. Các đội viên nhìn nhau, như thể không tin vào tai mình.
"Không được tha cho bất kỳ ai. Có ai thắc mắc gì không?"
Dù có nghi ngờ, nhưng không ai dám lên tiếng. Tống Tụ Bình tiếp tục: "Đến lúc đó, tôi và trưởng khoa Tô sẽ ngẫu nhiên chọn hai đội đi cùng. Nếu phát hiện ai nương tay, lập tức thu dọn đồ đạc cuốn gói."
Dứt lời, ông ta quay người bỏ đi, để lại một nhóm đội viên mơ màng chưa kịp hoàn hồn.
"Cái quái gì thế? Khác nào thấy ai cũng giết? Tôi không nghe nhầm chứ?"
"Không nhầm đâu. Dù tôi cũng không tin nổi, nhưng chỉ huy Tống quả thực đã nói thế."
"Ông ấy bị cái gì kích th.ích à?"
Hạo Tử chạy đến chỗ Tần Mạc, vẻ mặt đầy thắc mắc: "Đội trưởng Tần, lão Tống bị làm sao thế? Anh có biết không?"
Còn có thể là gì chứ? Chung quy cũng chỉ là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, diệt cỏ tận gốc, trừ hậu quả vĩnh viễn.
Anh gõ vào đầu Hạo Tử– kẻ không mấy thông minh, nhắc nhở hắn cứ làm theo, đừng đặt quá nhiều câu hỏi. Dù sao, mệnh lệnh của chỉ huy Tống đã như đinh đóng cột, chẳng ai có quyền phản đối.
Chỉ tiếc cho anh, một kẻ lao động khổ sai bị bóc lột đến kiệt sức, vừa mới nhúc nhích được một chút đã lại phải đi làm.
Buổi trưa, nhiều người tụ tập dưới bóng râm ven tường, tốp năm tốp ba tán gẫu. Dạo gần đây đúng là hết chuyện này đến chuyện khác khiến đám đội viên này mệt mỏi rã rời. Những kẻ còn sống sót đến

giờ đều là người chạy nhanh, đánh giỏi, đầu óc linh hoạt và có chút may mắn.
Tần Mạc ngồi dưới một gốc cây lớn, tựa lưng vào thân cây, ngắt một cọng cỏ từ bụi cỏ bên cạnh, cho vào miệng nhai. Cảnh tượng này, nếu đổi cọng cỏ thành điếu thuốc, hẳn là hình mẫu điển hình của một người đàn ông u sầu, vẽ lên tranh hay chụp lên tạp chí đều rất hợp.
Có điều, những người mẫu kia đa phần là diễn, còn anh thì thực sự đang u sầu.
Lạc Bàn ngồi cạnh hắn, lo lắng liếc nhìn vết thương trên eo anh.
"Hay là anh nói với chỉ huy Tống một tiếng, ở lại căn cứ nghỉ ngơi đi?"
Dù không trúng chỗ hiểm, nhưng dẫu sao cũng là vết thương do đạn bắn, năm ngày chỉ đủ để đi lại bình thường, nếu thực sự gặp nguy hiểm, e rằng ngay cả chạy cũng không chạy nổi.
Tần Mạc nhai cọng cỏ, suy xét một chút về tính khả thi của đề nghị này rồi lắc đầu: "Không được."
"Sao lại không được? Chúng ta có nhiều người thế, đâu thiếu một mình anh."
"Không nhìn thấy em, anh không yên tâm."
Lạc Bàn thầm nghĩ, với tình trạng của anh, ai bảo vệ ai còn chưa biết, nhưng tim cậu vẫn không tránh khỏi đập nhanh hơn một chút.
Cậu lén liếc Tần Mạc một cái, lại phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình.
Tần Mạc: "Anh nói câu đó có ngầu không? Có làm em cảm động không?"
"..."
"Em không nói anh cũng biết là em cảm động rồi, tai đỏ hết cả lên."
"Là do nóng."
"Đánh rắm hay đấy," anh ghé sát tai Lạc Bàn, thấp giọng nói: "Mỗi lần em ngượng đều đỏ từ đây trước, sau đó là má, rồi đến cổ... Nhưng em biết anh thích nhất chỗ nào đỏ không?"
Anh nở nụ cười gian xảo, Lạc Bàn có dự cảm câu sau sẽ chẳng phải lời hay ho gì, liền vội vàng đưa tay bịt miệng anh lại. Nhưng Tần Mạc đã đoán trước được, nhanh chóng bắt lấy cổ tay cậu, chỉ dùng khẩu hình nói ra hai chữ kia.

Lạc Bàn nghiến răng: "Lưu manh!"
Cậu đỏ bừng cả mặt, may mà Tần Mạc không gây ồn ào, nếu không hai người bọn họ đúng là mất mặt lớn.
"Đội trưởng Tần!" Giọng Hạo Tử bất ngờ xen vào, phá vỡ bầu không khí. Chỉ thấy hắn lon ton chạy lại: "Chỉ huy Tống tìm anh."

Chương 53: Chương 53

"Ở đây không có ai, không làm chút gì thì hơi phí nhỉ?"

Lạc Bàn đứng từ xa nhìn bóng lưng Tần Mạc dần khuất sau góc cầu thang, tâm trạng sa sút mà quay đầu đi.
Hạo Tử ngồi xuống bên cạnh cậu, mùi mồ hôi nồng nặc đến mức Lạc Bàn phải lùi nửa mét, nhưng hắn lại không để ý lắm mà chống người, ghé đầu lại gần hỏi:
"Ê, đội trưởng Tần dạo này thế nào rồi? Sao tôi thấy anh ấy đi đứng có vẻ không thuận lợi lắm nhỉ?"
Lại đúng ngay chuyện chẳng muốn nhắc đến. Lạc Bàn đang vì chuyện này mà lo lắng, không muốn trả lời, bèn qua loa đáp:
"Không ổn lắm, suýt nữa thì đi đời rồi."
"Hả? Nặng đến vậy sao? Bị thương chỗ nào thế?"
"Đầu, tay, ngực."
"Đầu cũng bị thương à? Sao tôi không thấy gì nhỉ?"
Cậu còn chưa kịp bịa thêm thì đột nhiên có người nắm lấy vành tai cậu kéo một cái. Tần Mạc từ sau thân cây bước ra, đẩy Hạo Tử sang một bên rồi chen vào giữa hai người, thản nhiên ngồi xuống:
"Đang nói cái gì thế hả? Đầu tôi vẫn ổn đấy nhé."
Hạo Tử: "Chỉ huy Tống gọi anh có việc gì thế, sao nhanh vậy?"
Bình thường, mấy người lớn tuổi mà nói chuyện thì nửa tiếng, một tiếng toàn là lời thừa, hiếm khi xong việc nhanh như vậy.
Tần Mạc: "Ông ấy bảo tôi ở yên trong căn cứ, đừng chạy lung tung."
Hạo Tử lập tức vui vẻ ra mặt: "Thế thì tốt quá còn gì!"
Nghe câu này, Lạc Bàn cũng thả lỏng hơn, nhưng ngay sau đó lại nghe anh nói:
"Nhưng tôi từ chối rồi."
Anh đúng là giỏi quá mà. Lạc Bàn thầm nghĩ, trên đời này chắc

chẳng ai giỏi hơn anh hết.
Tần Mạc không biết mình đang bị thầm trách móc trong lòng, vươn tay ôm lấy vai Lạc Bàn kéo cậu sát lại bên mình:
"Nói nghe nào— Tiểu Lạc nhà anh có nhớ anh không? Hửm, đồng chí Tiểu Lạc?"
"... Nhớ con mẹ anh."
"Nhớ mẹ anh à? Chà, chuyện này hơi khó đây. Có dịp thì anh về nhà cũ tìm mấy tấm ảnh cho em xem nhé... Thật ra anh trông cũng giống mẹ anh lắm, em cứ nhìn anh là được rồi."
Những lời lẽ sến sẩm nồng nặc mùi ái tình này thành công khiến Hạo Tử rùng mình nổi da gà mà rời đi. Tần Mạc nghiêng đầu hôn lên mặt Lạc Bàn, ngửa cổ nhìn gương mặt cậu vẫn còn u ám.
"Anh đi cùng em mà sao trông em vẫn không vui thế?"
Lạc Bàn tập trung tinh thần đếm cỏ bên cạnh, nhổ một cọng là đếm một cọng, chẳng mấy chốc đã bứt sạch một mảng. Tần Mạc thấy cậu không thèm để ý đến mình, bèn ôm ngang cậu lên, sải bước về phòng.
Trong tòa nhà này không khí oi bức, bí bách, hầu hết mọi người đều ra ngoài hóng gió. Tần Mạc cũng chẳng lo lắng sẽ làm ồn, ném Lạc Bàn xuống giường, đóng cửa lại, sau đó nhanh như chớp—
Ngồi thụp xuống ôm eo, hít một hơi lạnh.
"Ai da, đau chết mất, hồi nãy ôm mạnh quá, bị kéo căng rồi..."
Anh ngồi bệt xuống đất, Lạc Bàn vội vàng nhảy xuống giường, vừa xót xa vừa bất đắc dĩ:
"Ôm không nổi thì thả em xuống đi, em có phải không biết đi đâu."
"Đang ôm mà lại buông ra giữa chừng thì mất mặt quá."
Anh ngồi trên đất nghỉ một lát, Lạc Bàn lặng lẽ ngồi xổm trước mặt anh, thỉnh thoảng vén áo kiểm tra xem có chảy máu không, xác nhận không sao mới thở phào nhẹ nhõm.
Cậu vừa định đứng dậy thì đột nhiên bị Tần Mạc nắm lấy cổ tay, kéo mạnh về phía sau. Lạc Bàn mất trọng tâm, ngã ngược vào lòng anh.
Tần Mạc nhếch môi: "Ở đây không có ai, không làm chút gì thì hơi phí nhỉ?"
Lạc Bàn nhẹ nhàng chọc vào eo anh, Tần Mạc lập tức nhăn mặt, né ra sau.
Lạc Bàn: "Anh thôi đi thì hơn, đừng tự làm khổ mình."

Cậu nói rồi định đứng lên, nhưng Tần Mạc bất ngờ ôm lấy gáy cậu, cúi xuống ngậm lấy môi.
Có hàng ngàn cách để đặt được khoái lạc, đâu nhất thiết phải treo cổ trên một cái cây.
Mặc dù cái cây này thật sự rất mê người.
Nụ hôn cuồng nhiệt đột nhiên dừng lại sau một phút. Ngón tay không an phận của Tần Mạc lướt qua vùng bụng của Lạc Bàn, nhẹ nhàng mơn trớn những vết sẹo, sau đó bế ngang người cậu lên.
Sợ làm động đến vết thương của anh, Lạc Bàn ngoan ngoãn vòng tay qua vai anh, không dám cựa quậy. Giây tiếp theo, cậu đã bị đè xu/ống giường.
"Màn cửa chưa kéo..."
Cậu khẽ nói, Tần Mạc miễn cưỡng xuống giường kéo rèm lại, nhưng ngay sau đó lại lập tức quay trở về.
"Anh..."
Cậu cứ tưởng Tần Mạc định làm chuyện gì đó quá sức, theo phản xạ định đẩy anh ra, nhưng rồi lại cảm thấy một luồng hơi ấm ẩm trên bụng mình, dọc theo vết sẹo đi lên.
Tần Mạc nhẹ nhàng hôn lên những dấu vết ấy, khi rời đi để lại một vệt nước.
"Trong phòng kia có tiếng gì vậy?"
Hai người đi ngang qua cửa liếc nhau một cái, nghe ngóng vài giây rồi lại bình thản rời đi:
"Chắc bên trong đang làm chuyện đó ấy."
Khoảng một tiếng sau, Tần Mạc mở cửa, cầm theo một chiếc khăn ướt bước ra toilet. Khúc Thành Lâm đang hứng nước lạnh tạt lên mặt, xong xuôi thì liếc anh một cái, nở nụ cười đầy ẩn ý.
Khúc Thành Lâm: "Hồi phục tốt thật nhỉ, sức lực vẫn còn dồi dào ghê."
Tần Mạc: "Đương nhiên rồi, khỏe hơn cậu nhiều."
Hai người lặng im một lúc. Khúc Thành Lâm nhìn quanh xác nhận không có ai rồi ghé sát lại, hạ giọng:
"Lão Tống làm thế này không ổn đâu... Cậu định tính sao?"
Tần Mạc hiểu ngay anh ta muốn nói gì, không cần suy nghĩ mà đáp:
"Nếu có mặt ông ấy và lão Tô, thì bắn vào chân tay, tránh xương và chỗ hiểm. Dù sao cũng lâu rồi chưa luyện bắn, lệch một chút cũng

có thể thông cảm. Nếu không ai giám sát thì cứ bắn đạn giả, về báo cáo cho có lệ."
"Coi bộ dễ dàng nhỉ? Nhưng cậu có nghĩ đến không, bị thương ở tay chân rồi thì cái thời buổi này sống kiểu gì? Thà chết còn hơn."
Tần Mạc vắt khô khăn, sải bước ra ngoài, Khúc Thành Lâm vội vã theo sau, lải nhải:
"Hay là chúng ta đi thuyết phục lão Tống? Biết đâu ông ấy đổi ý..."
"Vô ích thôi. Nếu chúng ta không chủ động thì sẽ bị Thiên Cầu hãm hại hết lần này đến lần khác. Đây là cách duy nhất."
Nghe đến đây, Khúc Thành Lâm bỗng thấy bực bội. Anh ta vốn nghĩ Tần Mạc sẽ cùng phe với mình để khuyên nhủ Tống Tụ Bình, không ngờ lại nghe thấy câu trả lời này:
"Ý cậu là cậu ủng hộ ông ấy?!"
"Tôi đương nhiên không ủng hộ, nhưng phần lớn mọi người lúc này đều không rời khỏi được Nhật Quỹ – nơi trú ẩn an toàn này. Thuận theo vẫn dễ hơn chống đối. Hơn nữa, nơi này ai cũng hận Thiên Cầu, lão Tống lần này chắc chắn đáp ứng được mong muốn của một bộ phận người, thế nên càng khó xử lý."
Anh nói rồi dừng bước, quay lại nhìn Khúc Thành Lâm:
"Đừng nóng vội, có thể lấp liếm được thì cứ lấp liếm, hành động bừa bãi chỉ thiệt thân thôi. Cho tôi chút thời gian nghĩ cách."
Khúc Thành Lâm nghẹn lời. Những điều Tần Mạc nói đều có lý, anh ta không thể phản bác được gì, đành lặng lẽ bỏ đi.

Căn cứ nông nghiệp có tổng cộng bốn chiếc xe, Tống Tụ Bình để lại một nửa số người trấn giữ nơi này, số còn lại chia làm hai đội, mỗi đội một xe, chính thức rời khỏi cổng vào lúc hơn một giờ chiều.
Đúng như Tần Mạc dự đoán, Tống Tụ Bình chọn đi cùng xe với anh.
Cửa thùng xe tải được đóng kín, bên ngoài phủ một lớp lưới cỏ nhựa ngụy trang. Xe di chuyển theo lộ trình đã định sẵn, Tống Tụ Bình cầm bản đồ, hễ thấy bóng dáng khả nghi là lập tức ra lệnh dừng xe, cho người xuống kiểm tra.
Tất nhiên, ông ta cũng theo sau giám sát.
Khi đi ngang một khu dân cư, Tống Tụ Bình giơ tay ra hiệu dừng xe lần nữa.
Phía sau ô cửa sổ vỡ nát trên tầng hai, hai bóng người lướt qua.

"Đội trưởng Tần, cậu ra tay đi."
Giọng ông ta lạnh lùng kêu anh thay thế cho người lính vốn đang phục sẵn ở cửa thùng xe, chờ thời cơ nổ súng.
Hai người trên lầu có vẻ đang do dự, lúc thì tiến đến gần cửa sổ, lúc lại lùi vào trong. Tống Tụ Bình ra hiệu cho một thành viên có gương mặt hiền lành nhảy xuống thùng xe, hai tay giơ lên, tỏ ý mình không mang vũ khí. Người này lấy từ sau lưng ra hai bình nước sạch.
Dường như hiểu được gì đó, hai người trên tầng trao đổi vài câu rồi biến mất sau khung cửa, có vẻ là đang đi xuống.
Không lâu sau, hai bóng người xuất hiện ở cửa tòa nhà. Hạo Tử ghé mắt qua khe cửa quan sát hành động của họ, hạ giọng nói với Tống Tụ Bình:
"Họ trông không giống người của Thiên Cầu..."
"Đội trưởng Tần, cậu không ra tay sao?"
Tống Tụ Bình bỏ qua lời của Hạo Tử, ánh mắt chăm chú nhìn Tần Mạc đang nằm phục ở cửa thùng xe.
Đi đi, đi đi, đừng đến đây...
Tần Mạc thầm nhủ, nhưng hai người kia vẫn tiến lại, vẻ mặt vui mừng, cuối cùng chạy thẳng về phía xe tải.
Tống Tụ Bình cứ khăng khăng muốn anh ra tay là vì sao? Chẳng lẽ đã phát hiện ra điều gì?
Vừa ngắm bắn, Tần Mạc vừa cân nhắc xem mình có sơ hở ở đâu khiến Tống Tụ Bình nghi ngờ.
Lá thư Đường Miên đưa anh.
Lá thư ấy vẫn luôn được anh cất trong túi áo trước khi bất tỉnh. Khi làm phẫu thuật, quần áo của anh đã bị cởi bỏ, có lẽ lá thư đó đã bị người khác phát hiện trước khi anh kịp lấy lại và giao cho Tống Tụ Bình.
Nếu vậy, tại sao anh vẫn có thể nhìn thấy nó?
Lá thư ấy chắc chắn là thứ bất lợi cho Tống Tụ Bình, đáng lẽ hắn phải tiêu hủy nó mới đúng.
Lông mày anh nhíu chặt. Cùng lúc đó, mũi tên rời khỏi dây cung, cắm thẳng vào tim một trong hai người trước mặt.
Người kia gục xuống ngay lập tức.
Người còn lại nhận ra có điều bất thường, quay đầu bỏ chạy nhưng không kịp.

Mũi tên thứ hai rời dây cung, xuyên thủng tim người đó.
"Không tệ, đội trưởng Tần bắn rất chuẩn."
Tần Mạc cứng đờ gật đầu, ngón tay vừa siết cò khẽ run lên.
Anh buộc phải nhắm bắn, anh không có lựa chọn nào khác.
Người của Thiên Cầu không thể bị dẫn dụ một cách dễ dàng như vậy, hai người vừa rồi chính là những người sống sót vô tội. Chỉ cần động não một chút cũng có thể nhận ra điều đó. Tống Tụ Bình chắc chắn không thể không nhận ra.
Đây chẳng qua chỉ là một bài kiểm tra về sự phục tùng mà thôi.
Tất nhiên không phải để kiểm tra khả năng bắn cung của anh, mà là để xác nhận lòng trung thành của anh với hắn và Nhật Quỹ, xem liệu anh có thể tiếp tục cống hiến hết mình cho bọn họ sau khi biết được sự thật hay không.
Hôm nay anh không thể để lộ bất cứ sơ hở nào.
Nếu không, có lẽ anh sẽ không kịp thực hiện kế hoạch của mình, mà đã bị Tống Tụ Bình xử lý trước.
"Tiếp tục đi." Tống Tụ Bình ra lệnh.
Đây không phải lần đầu tiên Tần Mạc giết người, nhưng những lần trước, anh luôn có lý do chính đáng.
Chỉ riêng lần này, là giết người vô tội.
Cánh tay anh cứng ngắc đặt trên đầu gối, môi mím chặt, ánh mắt đờ đẫn, cúi đầu che giấu cảm xúc của mình.
Lạc Bàn ngồi bên cạnh thấy vậy, lặng lẽ nắm lấy tay anh.
"Dừng xe."
Tống Tụ Bình ra lệnh lần nữa, sau đó đẩy mạnh cửa thùng xe.
Trong đám cây rậm rạp phía trước, có hai vết lõm bất thường, trông như dấu bánh xe cán qua, kéo dài đến một cửa tiệm cũ kỹ.
"Xuống xe."

Chương 54: Chương 54

"Hay là em ở trên?"

Mặt tiền của ngôi nhà sử dụng cửa cuốn kiểu cũ, phía trên phủ một lớp bụi dày, nhưng tay nắm cửa lại sạch đến kỳ lạ.
Tống Tụ Bình kéo cửa cuốn lên, ánh sáng tràn vào, chiếu lên hai, ba gương mặt xám xịt. Ngay khoảnh khắc ấy dây cung bật trở lại, lũ xác sống lập tức đổ rạp xuống đất.
"Có xác sống tức là không có ai rồi nhỉ..."
Một đội viên hạ vũ khí xuống, vừa nói vừa nhìn về phía Tống Tụ Bình. Nhưng đúng lúc đó, từ căn phòng ở góc tường vang lên một tiếng động nhỏ, ngay sau đó là âm thanh "rầm" khi cánh cửa bị đá văng ra.
Một người đàn ông cầm dao, lao thẳng về phía Tống Tụ Bình—
Người này rõ ràng đã quyết tâm liều chết, trực tiếp bỏ qua các đội viên đứng bên cạnh, ánh mắt gắt gao khóa chặt trên khuôn mặt của Tống Tụ Bình. Các đội viên định ra tay nhưng bị Tống Tụ Bình giơ tay ngăn lại. Ngay khi mũi dao của hắn gần như đâm trúng người, một viên đạn đã xuyên thẳng qua lồng ngực của hắn.
Người đàn ông đổ gục xuống. Sau đó, Tống Tụ Bình lấy mũi tên từ tay đội viên, cắm thẳng vào lỗ đạn trên ngực đối phương.
"Những người khác đâu?"
Ông ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của người đàn ông, nhẹ nhàng xoay thân tên, khiến mũi tên cắm sâu vào da thịt.
"Những người khác... Tôi không biết..."
Người đàn ông dường như vẫn muốn giãy giụa, nhưng bàn tay cầm dao của hắn đã bị giữ chặt.
Tống Tụ Bình giật con dao từ tay hắn, đặt mũi dao lên bụng đối phương.

"Người của Thiên Cầu đang ở đâu? Chỉ cần nói cho tôi một địa điểm, tôi sẽ cho cậu một cái chết nhanh gọn."
Vừa dứt lời, lưỡi dao trong tay ông ta đã cắt qua lớp da thịt. Tiếng gào thét xé ruột xé gan của người đàn ông bị bàn tay của Tống Tụ Bình chặn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị moi ruột.
Cảnh tượng này rõ ràng đã kích th.ích dây thần kinh của Lạc Bàn, cậu quay đầu đi, mặt trắng bệch, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí khiến cậu cảm thấy nghẹt thở.
Tần Mạc kéo cậu ra sau lưng, lùi về phía cửa, cố gắng để cậu tránh xa vũng máu dưới đất.
"Tôi không biết... A a a..."
"Tôi hỏi lần cuối, người của Thiên Cầu ở đâu?"
Lần này, chưa đợi Tống Tụ Bình ra tay, từ trong căn phòng lúc nãy lại có một người lao ra, vung dao chém về phía ông ta.
Tống Tụ Bình lùi hai bước, nhấc chân đá văng người đó ra. Chiếc dao rơi xuống đất, vang lên một tiếng lanh lảnh.
"Đừng đụng vào bà ấy... Đừng đụng vào bà ấy..."
Người đàn ông bị thương ôm lấy ống quần của Tống Tụ Bình, đôi mắt đỏ ngầu, cố gắng ngăn cản anh tiến về phía trước.
Kẻ bị đá văng ra là một bà lão tóc bạc, trông đã khá lớn tuổi, có lẽ là mẹ của hắn.
Người đàn ông gần như đã kiệt sức, không còn đủ lực cản trở. Tống Tụ Bình bước đến trước mặt bà lão, ngồi xổm xuống:
"Người già đáng được tôn trọng. Nếu bà chịu nói, tôi đảm bảo bà sẽ không có kết cục như cậu ta."
Toàn thân bà lão run rẩy, dường như đã sợ hãi đến cực hạn, co rúm vào góc tường. Sau một hồi do dự, bà ta khẽ nói:
"Tôi biết, tôi có thể nói, nhưng tôi muốn nói với nó một câu."
Tống Tụ Bình rộng lượng đứng dậy, phất tay:
"Dĩ nhiên là được."
Nói rồi, ông ta còn đỡ bà ta dậy, kiên nhẫn dìu đến bên cạnh người đàn ông. Nhìn bà ta cúi xuống, ghé sát tai hắn.
Ngay sau đó, một lưỡi dao giấu trong tay áo lộ ra, cắt ngang động mạch cổ của hắn.
"Mày sẽ gặp báo ứng! Mày nhất định sẽ gặp báo ứng!"
Bà ta gạt bỏ vẻ sợ hãi giả vờ ban nãy, trong ánh mắt điên cuồng

không che giấu chút căm phẫn nào.
Tống Tụ Bình còn định tiếp tục ra tay, nhưng Tần Mạc đã nhanh hơn —
Mũi tên xuyên qua đầu, bà lão trừng to mắt, ngã xuống đất.
Các đội viên xung quanh nín thở, ai nấy đều bị dáng vẻ lạnh lẽo của Tống Tụ Bình dọa đến tái mét. Sau đó, họ lại nhìn Tần Mạc với ánh mắt lo lắng.
"Giết bà ta, chẳng lẽ cậu định tự dẫn đường?"
Tống Tụ Bình bước đến trước mặt Tần Mạc, trong mắt tràn đầy sự hung hãn như dã thú.
Nhưng Tần Mạc không hề lùi bước, bình tĩnh đối diện với ông ta.
"Chỉ huy Tống, bà ta sẽ không nói đâu, đừng phí thời gian nữa."
Dù có bị nói là nhân từ hay vượt quyền, cậu cũng không thể đứng nhìn Tống Tụ Bình hành hạ một người già.
Dù đang đứng trước mặt bao nhiêu người, Tống Tụ Bình vẫn nén lại lời định nói, cố trấn tĩnh rồi ra lệnh:
"Lên xe."

Buổi tối.
Đèn trong phòng sáng trưng, Lạc Bàn ngồi trên giường, Tần Mạc tựa bên cạnh, trầm ngâm nhìn về phía trước.
"Hôm nay anh làm vậy, chỉ huy Tống chắc chắn sẽ kiếm chuyện với anh."
Tần Mạc thở dài: "Anh biết."
"Anh không sợ sao?"
Nói không sợ là nói dối. Hành động hôm nay của anh xem như đã công khai đắc tội với Tống Tụ Bình, sớm muộn gì cũng bị xử lý.
Bây giờ anh đã thấy rõ thủ đoạn của Tống Tụ Bình. Bị giam lại đã là kết cục nhẹ nhàng nhất rồi.
"Sợ cũng vô ích, chuyện gì đến cũng phải đến thôi."
"Chúng ta rời khỏi đây đi."
Lạc Bàn bỗng nhiên nói.
Sợ Tần Mạc không nghe rõ, cậu lại lặp lại lần nữa:
"Chờ em lấy được Khả Phù, chúng ta rời khỏi đây."
"Đi đâu?"
"Không biết... Nhưng em không muốn ở lại nữa."

"Là em không muốn ở đây, hay là..."
Tần Mạc ghé sát mặt cậu, thấp giọng nói:
"Hay là không muốn anh ở đây? Sợ Tống Tụ Bình tìm cơ hội lấy mạng anh?"
Hồi đó chính Lạc Bàn nằng nặc đòi theo anh. Giờ thì sao? Vất vả lắm mới quen với nơi này, vậy mà lại vội vã muốn rời đi, thậm chí còn chẳng nghĩ xem ra ngoài rồi sẽ sống thế nào. Cậu nói cứ như muốn kéo anh bỏ trốn vậy.
Tần Mạc cười khẽ: "Không sao đâu, lão Tống không giết anh đâu, cùng lắm chỉ giam một tuần cho anh chừa thói cứng đầu rồi thả ra thôi."
"Giam một tuần cũng đủ chết đói rồi."
Tần Mạc nghe vậy bèn véo mông cậu một cái: "Vậy có em để làm gì hả? Không biết mang cơm cho anh chắc? Mấy chuyện này lão Tống nhắm mắt cho qua hết. Giam một tuần mà không được tiếp tế thì không biết có bao nhiêu người chết đói rồi."
"Nhưng em vẫn muốn đi, em không muốn thấy ông ta ức hiếp anh."
Câu nói ấy khiến người nào đó vui vẻ ra mặt.
"Ồ, hôm nay sao thế? Nói chuyện dễ nghe quá vậy? Nói lại lần nữa anh nghe xem nào."
"Em nói là em không muốn thấy người khác bắt nạt anh."
Lúc này, nỗi oán hận của Tần Mạc với Đường Miên đã dâng lên đến đỉnh điểm. Đánh đâu không đánh, lại nhắm thẳng vào eo—mà eo đối với đàn ông quan trọng đến mức nào thì ai cũng biết.
Ví dụ như bây giờ, hiếm lắm mới thấy Lạc Bàn chủ động, ánh sáng và bầu không khí đều hoàn hảo, vậy mà anh chẳng thể làm được điều mình muốn làm.
Tần Mạc: "Vậy làm sao bây giờ, anh muốn làm quá đi."
Lạc Bàn vốn đã quen với mấy câu nói bừa của anh, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy anh nói trắng ra như vậy.
"Eo anh không được đâu."
Cậu suy nghĩ một chút rồi đề nghị: "Hay là em ở trên?"
"Chó má."
Đây là giới hạn cuối cùng của anh. Đường đường là đại soái ca, sao có thể dễ dàng bị lật kèo? Cho dù có biến thành Ninja Rùa đi nữa thì vị trí này cũng không thể nhượng bộ.

Tần Mạc: "Thật ra anh có cách này, cũng có thể để em ở trên..."
Anh lẩm bẩm dụ dỗ cả buổi trời, cuối cùng Lạc Bàn cũng có được một suất trải nghiệm ngựa gỗ xoay vòng miễn phí lần nữa. Chỉ có điều lần này ngựa gỗ bất động, chỉ có cậu động.
Sau một đêm lăn lộn vất vả, may mà hôm sau đến phiên họ ở lại căn cứ trông coi. Lạc Bàn nằm lì trên giường cả ngày không xuống nổi. Tần Mạc thì hầu hạ cậu như tổ tông, hầu hạ một cách tâm phục khẩu phục, thậm chí không biết kiếm đâu ra một tờ báo, quạt cho cậu như thể quạt mát bằng quạt điện.
Đã vậy còn không biết xấu hổ mà hỏi: "Sau này có thể làm thêm mấy lần như vậy không?"
Lạc Bàn trở mình, quay lưng về phía anh.
"Anh biết cái này hơi tốn sức, nhưng anh chắc chắn sẽ hầu hạ em chu đáo, giống y như hôm nay. Em bảo anh làm gì anh làm nấy, bây giờ bảo anh cởi truồng chạy hai vòng cũng được."
"Thật không?"
"Tuyệt đối thật, lừa em anh theo họ em luôn!"
"Thế thì trước tiên ngậm miệng lại đi, em muốn ngủ rồi."

Ngày thứ ba của kế hoạch tìm kiếm, đoàn xe đổi tuyến, tiến về khu biệt thự lớn nhất ở Hồng Cảng.
Tin tốt là lần này Tống Tụ Bình không đi theo. Tin xấu là người đi cùng bọn họ lại là Tô Hối.
Đồng hành với họ còn có Đội 003, vì thế Khúc Thành Lâm nhân cơ hội thoát khỏi sự quản thúc của Tần Mạc, chạy tới trước mặt Hoa Bạch Anh mà tận tình lấy lòng.
Tô Hối ngồi bên cạnh, chăm chú quan sát tình hình xung quanh. Tần Mạc liếc mắt ra hiệu cho Hoa Bạch Anh, nhưng cô chỉ khẽ lắc đầu. Điều này đồng nghĩa với việc, phong cách làm việc của Tô Hối không khác gì Tống Tụ Bình.
"Rẽ trái."
Qua lỗ quan sát trên thùng xe, có thể thấy bên ngoài là một vùng cây cối rậm rạp, thoạt nhìn chẳng khác gì những nơi khác. Nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện lớp thực vật bên phía rẽ trái có dấu hiệu lún nhẹ, một số cành cỏ bị đè gãy.
Điều đó chứng tỏ gần đây có phương tiện đi qua con đường này.

Khu biệt thự này nằm sát biển, phong cảnh đẹp, giá cao, chất lượng xây dựng cũng tốt. Hiếm có nơi nào dù qua nhiều năm mà lớp sơn tường ngoài vẫn không bong tróc. Các căn biệt thự được xây cách nhau khá rộng rãi, chỉ có điều thiết kế bên ngoài lại hao hao giống nhau, khó mà phân biệt.
"Dừng xe."
Tô Hối mở miệng.
"Căn này có vấn đề."
Ông ta nhìn về phía một căn biệt thự chéo phía sau, nói tiếp:
"Lấy hết đồ theo, xuống xe."
Căn biệt thự này trông không có gì đặc biệt, điểm duy nhất đáng chú ý là cánh cửa ở tầng một sạch sẽ một cách bất thường. Đặt cạnh những căn bên cạnh, sự khác biệt càng rõ ràng—chứng tỏ có người ở đây thường xuyên.
Hơn nữa, một nơi như thế này có thể chứa nhiều hơn một hai người. Đây rất có thể là một trong những điểm tập trung quan trọng của Thiên Cầu.
Cửa lớn đóng chặt, trông như đã bị khóa. Tô Hối theo bản năng đẩy một cái, không ngờ cửa lại chậm rãi mở ra ngay trước mắt tất cả mọi người.
Cứ như có ai đó đã chờ sẵn họ từ lâu.
Bên trong là một đại sảnh rộng rãi.
Nội thất trong phòng, bao gồm cả bàn trà và ghế sofa đặt chính giữa đều có dấu vết đã qua sử dụng. Các thành viên lập tức cảnh giác, tập trung lắng nghe động tĩnh xung quanh.
Tô Hối ra hiệu chia nhóm, lục soát từng phòng ở tầng một.
Không ngoài dự đoán, mỗi căn phòng đều có dấu hiệu từng có người sinh hoạt. Quần áo, chăn đệm chất thành đống, cốc nước, bát ăn dở còn sót lại thức ăn, thậm chí có cả nửa bao bột mì chưa dùng hết.
Dù không tìm thấy người sống nào sau mười phút tìm kiếm, nhưng ở căn phòng phía tây, họ phát hiện một cánh cửa bí mật dẫn xuống tầng hầm.
"Đội trưởng Tần dẫn một nhóm lên tầng hai, những người còn lại theo tôi xuống tầng hầm."
Tầng hầm có vẻ là nơi thích hợp để ẩn náu hơn cả. Tô Hối khóa chặt

cửa, chuẩn bị tóm gọn những kẻ còn ở lại.
Cầu thang xoắn dẫn lên tầng hai trông đã cũ kỹ, nhưng lại không hề bám bụi.
Tần Mạc men theo cầu thang đi ra ban công, ngoảnh lại xác nhận Lạc Bàn vẫn theo sát phía sau.
Trên ban công chỉ có một chậu cây cải hoa vàng mọc um tùm và một con búp bê lấm lem bùn đất. Anh ra hiệu cho cậu, sau đó tiếp tục tiến về phía một phòng ngủ khác.
Vừa đặt tay lên nắm cửa, bên trong liền vang lên một tiếng động nhẹ.
Anh ra hiệu cho Lạc Bàn đứng yên bên ngoài, còn mình thì giương súng, vặn nắm đấm cửa rồi bước vào.
Một con mèo hoang hoảng hốt nhảy ra khỏi bệ cửa sổ. Tần Mạc vừa thở phào nhẹ nhõm, sau lưng bỗng vang lên tiếng cửa đóng lại.
"Không phải bảo em đứng ngoài..."
Anh quay đầu lại, nhưng câu nói còn chưa dứt thì cảnh tượng trước mắt đã khiến anh sững sờ tại chỗ.
Đường Miên giơ ngón trỏ đặt lên môi, nở nụ cười tinh quái.
Mà lưỡi dao trong tay hắn—đang kề sát vào cổ Lạc Bàn.

Chương 55: Chương 55

Nhất định phải có hy sinh.

"Nếu cậu gọi những đội viên khác đến, tôi sẽ lập tức tiễn cậu ta xuống địa ngục."
Mũi dao ấn vào lớp da, một dòng máu tươi chói lóa từ vết cắt tràn ra, trượt xuống theo làn da.
Tần Mạc lập tức hoảng loạn, đâm vào động mạch cổ không phải chuyện đùa. Anh nhanh chóng đặt khẩu súng xuống đất, đá văng qua một bên.
"Đây là chuyện giữa chúng ta, đừng làm liên lụy người vô tội..."
"Người đã giết hai người sống sót vô tội hai ngày trước, giờ lại có tư cách nói câu này với tôi sao?"
Hắn chắm rãi mũi dao, đồng thời dẫn theo Lạc Bàn di chuyển về phía góc tường.
Tần Mạc theo sát mỗi cử động của hắn, cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng.
Phải bình tĩnh, không được để hắn kích động.
"Cậu làm vậy rất dễ làm em ấy bị thương, bỏ dao xuống trước đi..."
"Chuyện này tôi tự có chừng mực, cậu không cần lo."
Chưa rõ được đối phương đã làm gì, Lạc Bàn hiện tại đã nhắm chặt mắt, hình như đã bị bất tỉnh.
Tần Mạc nghiến răng: "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"
"Mười giờ sáng mai, mang Tống Tụ Bình đến đây, một người đổi một người."
Hắn vứt một tấm bản đồ xuống. Tần Mạc chậm rãi ngồi xổm xuống mở ra xem. Trên bản đồ khoanh một vòng tròn đỏ nổi bật ở vị trí "Ngư Sơn".
"Cậu định làm gì?"

"Việc đó không liên quan đến cậu, chỉ cần mang người đến là được."
Hắn tựa vào tường, dường như có thể thấy được trong đầu Tần Mạc đang nghĩ gì, nói:
"Nếu cậu dám giở trò, tôi không chỉ giết cậu ta, mà sẽ để cậu ta chết không dễ dàng."
"Đồ khốn kiếp..."
Đầu ngón tay siết chặt đâm vào da thịt, máu lập tức rướm ra.

"Mọi người có phát hiện gì không?"
Tần Mạc bước xuống cầu thang với vẻ mất hết hồn vía, cùng lúc chạm mặt Tô Hối từ tầng hầm đi ra.
"Đội trưởng Tần?"
"Hả?"
Anh hoàn hồn, cứng nhắc lắc đầu.
"Thôi được rồi, bên tôi cũng chẳng tìm thấy gì cả. Mang hết những thứ dùng được đi, rút khỏi đây thôi."
Trên xe có hơn hai mươi người, ngoại trừ vài người quen thuộc, chẳng ai nhận ra Lạc Bàn đã mất tích. Đến khi xe đã chạy được một đoạn, Hạo Tử ngoảnh lại nhìn, vừa định báo với Tô Hối thì bị Tần Mạc bịt miệng.
Ánh mắt Tần Mạc phức tạp, đầu óc Hạo Tử tuy không thông minh lắm nhưng cũng hiểu ý Tần Mạc là muốn hắn nín miệng, bèn nhỏ giọng hỏi:
"Chuyện gì vậy? Tiểu Lạc đâu rồi?"
Một tay của Tần Mạc rũ xuống bên người, Hạo Tử nhìn thấy vết máu trên lòng bàn tay Tần Mạc, bỗng dụng có dự cảm chẳng lành.
Tần Mạc buông thõng một tay, Hạo Tử cúi xuống nhìn, thấy vết máu trong lòng bàn tay anh, trong lòng bỗng dấy lên dự cảm chẳng lành.
Tần Mạc nói: "Về rồi nói, đừng làm ầm lên."
Sau khi dọn sạch thêm hai cứ điểm nữa, nhóm người lên đường quay về. Vừa nhảy xuống xe, Tần Mạc đã kéo Hạo Tử lao thẳng vào trong nhà, vội vã đến mức suýt lôi cả người đàn ông nặng một trăm tám mươi cân như hắn chạy theo.
"Rốt cuộc là chuyện gì?"
"Lạc Bàn bị Đường Miên bắt đi rồi."
"Bắt đi?"

Chuột nhíu mày, cảm thấy có gì đó sai sai, rồi chợt kinh ngạc thốt lên:
"Bắt cóc?!"
"Cái gì?!"
Hai người đột nhiên chen vào từ cửa, là Khúc Thành Lâm đang nghe lén và Hoa Bạch Anh bị anh ta kéo đến.
Tần Mạc hồi tưởng lại cảnh lúc ấy. Khi đó anh là người vào nhà trước, có lẽ Đường Miên đã nấp sẵn trong góc nào đó mà anh không nhận ra. Sau đó Lạc Bàn bước vào, không phòng bị gì nên bị Đường Miên đánh ngất, biến thành con tin.
Hắn còn biết chuyện anh đã giết hai người sống sót. Nghĩa là hắn vẫn luôn theo dõi mình sao?
Nhưng lúc đó, những người biết anh ra tay chỉ có đám người trên xe.
Tần Mạc chợt tỉnh ngộ, trên xe hẳn có nội gián của Thiên Cầu.
Lạc Bàn bây giờ là con bài trong tay bọn chúng, chắc sẽ không dễ dàng mất mạng. Nhưng cậu có được ăn uống đàng hoàng không? Có ngủ được không? Đường Miên có nể tình đồng đội cũ mà đối xử tốt với cậu không?
Rõ ràng đêm qua còn ở bên nhau, nghĩ đến việc Lạc Bàn mở mắt ra, phát hiện mình bị trói chặt, bị nhốt giữa một đám người xa lạ, chỉ mong anh đến cứu, Tần Mạc liền thấy bực bội.
Lạc Bàn đẹp như vậy, mà trong Thiên Cầu toàn đám đàn ông thô lỗ, nhỡ có kẻ nào nổi hứng thì sao...
"ĐM ĐM ĐM ĐM! Tôi đ*t cả nhà nó!"
Ba người kia còn đang chìm trong cơn sốc, chỉ vài giây sau, không biết Tần Mạc nghĩ đến chuyện gì mà bỗng nhiên gầm lên, một cước đá vỡ chậu hoa trong góc tường, sau đó lại ôm đầu, cố gắng trấn tĩnh bản thân.
"Không được nóng vội... Không được nóng vội..."
"Cậu nói Đường Miên muốn cậu dẫn Tống Tụ Bình đến để đổi lấy người yêu cậu? Cái này hơi khó đấy."
Khúc Thành Lâm day day thái dương, có vẻ cũng thấy đau đầu:
"Dẫn chỉ huy Tống đi không phải chuyện khó, nhưng mà này — đồng chí Tần Mạc, thế thì cậu coi như phản bội hẳn rồi đấy, sau này Nhật Quỹ không còn chỗ cho cậu nữa đâu. Hơn nữa, chỉ huy Tống

đã dốc hết tâm huyết bao năm gây dựng tổ chức, làm vậy thực sự... không ổn lắm."
Hoa Bạch Anh: "Hay là sáng mai chúng ta cướp người về luôn?"
"Không được!"
Tần Mạc lập tức bác bỏ ý kiến này:
"Bây giờ Đường Miên đang giở trò gì còn chưa rõ. Nếu cậu ấy bị ép quá, giết con tin cũng là chuyện có thể xảy ra. Chúng ta tuyệt đối không thể đánh cược."
"Thế giờ làm sao?"
Tần Mạc đi qua đi lại trong phòng, một bên là đại cục, một bên là tư tình, muốn vẹn cả đôi đường...
Nhất định phải có hy sinh.

Bảy giờ sáng hôm sau, cuối hành lang ký túc xá.
Khúc Thành Lâm: "Kế này có hiệu quả không?"
"Không được cũng phải được... Anh lấy chìa khóa xe chưa?"
Khúc Thành Lâm: "Giờ mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, phần còn lại trông cậy vào cậu đấy."
Bảy giờ mười phút, trước cửa phòng Tống Tụ Bình.
"Hôm nay đến sớm thế, có chuyện gì không?"
Tống Tụ Bình mặt mày khó chịu, chỉ mở hé cửa, không cho Tần Mạc vào.
Tần Mạc: "Quả thực có việc gấp, tôi vào nói chuyện với ông."
Năm phút sau.
Tống Tụ Bình: "Ý cậu là muốn tôi giả vờ bị cậu bắt, sau đó chia thêm hai đội viên cho cậu, để cậu đi cứu người yêu của mình?"
Ông ta cười lạnh: "Đội trưởng Tần đúng là người trọng tình cảm, nhưng thứ lỗi tôi không thể đồng ý. Thứ nhất, Nhật Quỹ không thiếu người như cậu ta, hơn nữa cậu cũng chẳng thể đảm bảo an toàn cho tôi."
Đây là câu trả lời nằm trong dự đoán, Tần Mạc vốn không trông mong ông ta đồng ý.
"Vậy thì... đắc tội rồi."
—
Chiếc xe tải từ từ rời khỏi căn cứ, chạy về phía Ngư Sơn theo chỉ dẫn trên bản đồ.

Gác cổng còn chưa kịp suy nghĩ tại sao hôm nay xe ra ngoài sớm thế, thì nó đã mất hút.
Đường Miên đã chỉ đích danh Tống Tụ Bình, vậy chắc chắn sẽ không dám tùy tiện giết ông ta. Nếu có thể đảm bảo sự an toàn của Lạc Bàn trước, rồi tìm cơ hội cứu Tống Tụ Bình, thì vẫn có cơ may vẹn toàn cả hai bên.
Ngư Sơn nằm trong vùng ngoại ô, từng là một danh lam thắng cảnh, chỉ cao hơn hai trăm mét nhưng nhờ địa thế mà trở thành điểm cao nhất của toàn Tập Thành. Nghe nói đứng trên đây có thể ngắm được toàn bộ phong cảnh thành phố.
Dĩ nhiên câu này hơi phóng đại, nhưng từ đài quan sát trên đỉnh núi, ít nhất cũng có thể nhìn thấy hơn một nửa Tập Thành.
Khu bán vé dưới chân núi đã thành phế tích, hàng rào gỗ chỉ cần bẻ nhẹ là gãy. Tần Mạc cõng theo Tống Tụ Bình bị đánh ngất, quay đầu nhìn mấy người đang đứng bên cạnh xe tải.
Tần Mạc: "Các cậu đừng dính vào chuyện này, lỡ bị thương tôi không chịu trách nhiệm đâu."
"Một mình cậu ổn không? Bọn chúng đông người lắm đấy, đừng có đi luôn rồi không quay lại nhé."
Tần Mạc nhún vai: "Vậy ở đây chúc tôi may mắn đi."

"Chết tiệt... lão già này nặng ghê."
Tần Mạc cõng Tống Tụ Bình, từng bước tiến lên bậc thang dẫn đến đỉnh núi. Trên những phiến đá lát đường mọc đầy cỏ dại, lờ mờ hiện lên dấu chân người. Hai bên rải rác vài thi thể của xác sống, hẳn là người của Thiên Cầu đã đợi sẵn trên đỉnh từ lâu.
Sắp đến nơi thì trời quang bỗng nhiên chuyển xấu, cơn mưa lất phất bắt đầu rơi. Tần Mạc bước lên bậc thang cuối cùng, đập vào mắt lại chỉ có mỗi Đường Miên.
"Đến sớm nhỉ."
Đường Miên vừa nói vừa tiến về phía trước. Tần Mạc theo phản xạ lùi lại, ánh mắt cảnh giác quét khắp xung quanh:
"Người cậu muốn tôi đã đưa đến, người của tôi đâu?"
"Đừng vội, cậu ta còn ngủ, chưa tỉnh."
Giọng điệu này khiến Tần Mạc cho rằng bọn chúng thực sự đã làm chuyện gì ghê tởm, lửa giận lập tức bùng lên:

"Các người đã làm gì cậu ấy?!"
"Chẳng làm gì cả, chỉ là cậu ta ngủ hơi sâu thôi. Cậu còn rõ hơn tôi mà."
Đường Miên nói: "Dù sao chúng ta cũng là anh em hơn hai mươi năm, trong mắt cậu, tôi là hạng người như vậy sao?"
Quả thực, Tần Mạc lúc này đã rối trí vì quá căng thẳng. Chỉ cần nghĩ đến việc Lạc Bàn đang ở gần đây, lòng anh lại càng nôn nóng, đến mức không thể giữ được sự tỉnh táo mà chỉ toàn nghĩ đến những tình huống cực đoan khó xảy ra.
Cơn mưa dần nặng hạt, mây đen đè xuống.
Từ bức tường gạch hai bên có một người chạy ra, thì thầm vào tai Đường Miên vài câu, sau đó gật đầu rồi rời đi.
"Cả chiếc đồng hồ đó cậu cũng đưa cho cậu ta à? Trước đây tôi chưa từng thấy cậu tháo nó xuống bao giờ. Xem ra quan hệ của hai người còn tốt hơn tôi tưởng."
Càng lo lắng, hành động càng dễ bị trói buộc. Đường Miên giữ Lạc Bàn trước người, nhìn thẳng vào Tần Mạc, khẽ hất cằm ra hiệu cho kẻ bên cạnh:
"Đưa Tống Tụ Bình cho cậu ta."
"Dựa vào đâu? Nếu đổi thì phải đổi cùng lúc."
Lạc Bàn bị dán băng keo trên miệng, mắt bịt kín bằng vải đen. Tần Mạc vốn định dùng ánh mắt trao đổi, phối hợp với cậu, nhưng xem ra không thể. Đường Miên quả nhiên quá cẩn thận.
Đường Miên nói: "Cậu không có tư cách mặc cả với tôi. Tôi dám giết cậu ta, cậu có dám giết Tống Tụ Bình không?"
"Mẹ kiếp, rốt cuộc từ khi nào cậu trở nên vô liêm sỉ như vậy?!"
"Còn ai biết được chứ?" Đường Miên cười lạnh, "Mười giây, lấy đồ xong thì ai về nhà nấy. Tôi nhớ cậu trước đây không dài dòng như thế này."
Người đàn ông bên cạnh thấy Tần Mạc vẫn bất động, liền túm lấy cánh tay Tống Tụ Bình định kéo ngược lại. Tần Mạc quan sát địa hình, trong đầu không ngừng tính toán cách đoạt lại Tống Tụ Bình. Mồ hôi lấm tấm trên trán vì căng thẳng tột độ. Anh chậm chạp không chịu giao Tống Tụ Bình đi, vì nếu mất con bài này, anh sẽ chẳng còn bất kỳ điều kiện trao đổi nào nữa.
"Ưm..."

Lưỡi dao kề sát má Lạc Bàn, tạo ra một vết cắt nông. Cơn đau nhói bất ngờ khiến cậu rên lên khe khẽ. Tần Mạc theo phản xạ lập tức thả tay, lồng ngực phập phồng dữ dội. Dù mưa lớn trút xuống cũng không thể xoa dịu dù chỉ một phần nỗi bồn chồn trong lòng anh. Phải làm sao đây... Cứ thế mà giao chỉ huy Tống đi sao... Đường Miên có nuốt lời không?
Tần Mạc nghiến răng: "Người đang trong tay cậu rồi, thả Lạc Bàn ra."
Trên mặt Đường Miên hiện lên vẻ đắc ý vì đạt được mục đích: "Nói thật, tôi còn muốn thêm một thứ nữa."
Hắn nở nụ cười đầy hiểm ác:
"Làm phiền cậu quay lại căn cứ một chuyến, mang cả tên chó săn Tô Hối đến đây."
"Đệt mẹ, rốt cuộc cậu muốn giở trò gì?! Tôi đã mang Tống Tụ Bình đến cho cậu rồi! Cậu còn...!"
"Cậu đoán xem, nhát dao tiếp theo tôi sẽ rạch ở đâu?"
Vừa nói, Đường Miên vừa di chuyển lưỡi dao, cuối cùng dừng lại ngay trước vị trí trái tim.
Tần Mạc chưa bao giờ thấy bộ mặt này của Đường Miên, hoàn toàn xa lạ, đáng căm hận. Rõ ràng trước đây, hắn cũng từng là người vì đồng đội mà vào sinh ra tử, sao giờ lại trở thành kẻ xảo quyệt tàn nhẫn thế này?
Hay là đây mới là bộ mặt thật của hắn, còn Đường Miên trước đây chỉ là một lớp vỏ ngụy trang?
Lạc Bàn dường như đã tỉnh táo lại, mơ hồ cảm nhận được tình thế hiện tại. Cậu lắc đầu nhẹ, như muốn bảo Tần Mạc đừng lo cho mình. Nhưng chẳng có tác dụng gì cả. Hôm nay, Tần Mạc nhất định phải đưa cậu đi.
Anh nghiến răng: "Được... Cậu đợi ở đây."

Chương 56: Chương 56

Nhật Quỹ chó má gì chứ, cứ đi chết đi!

Chiếc xe chở hàng rời đi quá sớm rốt cuộc vẫn không thể tránh khỏi bị Tô Hối kiểm tra, vì mãi đến tám giờ tập hợp mà vẫn không thấy bóng dáng Tống Tụ Bình đâu.
Mà nhóm người vội vàng quay về, ai nấy thần sắc khác thường, nhất là đội trưởng Tần Mạc. Khi đứng trước mặt Tô Hối, đối phương thậm chí còn cảm thấy một luồng lạnh lẽo ập tới.
Tô Hối: "Đội trưởng Tần, không có gì muốn giải thích sao?"
Ông ta quan sát kỹ hắn, Tần Mạc cũng không định giấu giếm, thẳng thắn nói:
"Tôi đưa chỉ huy Tống đi rồi, bây giờ tôi cần ông giúp đỡ."
Phía sau ông ta là sáu, bảy mươi đội viên của căn cứ, hàng trăm ánh mắt nghi hoặc đồng loạt đổ dồn vào.
"Đội của chúng tôi có người bị Thiên Cầu bắt đi."
"Vậy thì sao?"
Tô Hối cau mày nhìn anh, hỏi tiếp:
"Vậy chỉ huy Tống đang ở đâu?"
"Tôi đưa ông ấy đi rồi... để đổi lấy người của chúng tôi..."
Sự khiếp sợ trên mặt Tô Hối chỉ lóe lên trong chớp mắt, sau đó lập tức bị một tia vui mừng khó nén thay thế.
Phía sau hai người là phần lớn đội viên của Nhật Quỹ, câu nói của Tần Mạc vừa dứt, ai nấy đều hoảng hốt.
Tần Mạc, cánh tay đắc lực bên cạnh Tống Tụ Bình, người mà ông ta tin tưởng và trọng dụng nhất, cuối cùng lại phản bội, bán đứng chính người của mình.
Tô Hối: "Ai cho phép cậu làm vậy?"
Tần Mạc đã không còn đường lui, đặt hết hy vọng cứu Lạc Bàn vào

ông ta:
"Chuyện này là tôi tự quyết định. Tôi vốn nghĩ rằng mình có thể đưa tất cả họ về... Bây giờ đội viên của tôi cần được cứu, ông chỉ cần giả vờ bị tôi khống chế, bố trí vài người mai phục, nắm chắc thời cơ, nhất định có thể cứu họ ra..."
Lời còn chưa dứt, một cú đấm mạnh mẽ giáng thẳng vào mặt anh, mang theo cả vệt máu bắn ra.
"Cậu có biết mình đang nói linh tinh gì không? Chỉ vì một đội viên mà bắt chúng tôi mạo hiểm theo cậu?"
"Nhưng cậu ấy cũng là người của Nhật Quỹ!"
"Cứu viện không cần thiết chỉ dẫn đến tổn thất lớn hơn, đội trưởng Tần quên điều này rồi sao?"
"Vậy chỉ huy Tống..."
"Chuyện của lão Tống tôi sẽ tự nghĩ cách. Còn bây giờ, tôi sẽ toàn quyền tiếp quản vụ này, còn cậu—"
Ông ta tùy ý gọi mấy đội viên phía sau:
"Nhốt bọn họ lại."
Lập trường của Tần Mạc đã rõ ràng, trong mắt người khác, anh chẳng khác nào kẻ phản bội. Khúc Thành Lâm, Hạo Tử cùng những người khác cũng bị liên lụy. Tần Mạc đỏ hoe mắt, vùng vẫy thoát khỏi những cánh tay đang trói chặt mình.
Nếu anh bị giam lại, thì sẽ không còn ai sẵn sàng mạo hiểm để cứu Lạc Bàn nữa. Cậu sẽ vĩnh viễn bị bỏ lại trong tay Thiên Cầu, trở thành con tin, lá chắn, thậm chí có thể là công cụ để xả giận...
"Coi như tôi xin ông! Chỉ cần xong chuyện này, tôi sẽ tự biến mất! Xin ông đi cùng tôi một chuyến..."
Bốp—
Lại một cú đấm nữa khiến đầu anh lệch hẳn sang một bên, khóe miệng rỉ máu, nhưng dường như anh chẳng còn cảm thấy đau đớn. Những giọt nước mắt căm hận hòa lẫn vào mưa, ngày càng nhiều người vây lại giữ chặt cơ thể anh, bẻ hai tay ra sau, nhưng anh vẫn giãy giụa điên cuồng như một con mãnh thú sắp chết, khiến bốn, năm người cũng phải vất vả mới ghìm chặt được.
Tô Hối đứng đó dửng dưng nhìn. Niềm hy vọng cuối cùng tan vỡ, thứ chờ đợi anh chỉ còn tiếng sét vọng giữa trời mưa.

"Giờ chắc họ Tần đang hận anh đến chết rồi đó. Dù sao cũng là anh em mười năm, anh thật sự không nể tình chút nào à?"
Dương Nhiên bước ra từ một góc khuất, nhìn đồng hồ, cách mười giờ còn nửa tiếng.
Dương Nhiên: "Anh thật sự nghĩ anh ta sẽ đưa cả Tô Hối đến đây sao?"
Đường Miên cười khẩy, chậm rãi bước tới bên cạnh Tống Tụ Bình, kéo chặt dây trói trên tay chân ông ta.
"Tôi cần ông ta làm gì chứ? Giờ này tám phần mười Tần Mạc đã bị coi như nội gián mà nhốt vào phòng rồi. Lòng tốt bị xem như lòng lang dạ thú, tôi đây chỉ là đang bảo vệ cái mạng nhỏ của cậu ta thôi."
Hắn tháo miếng vải đen che mắt Lạc Bàn xuống, chỉ vào Dương Nhiên:
"Cậu không được cứu có một nửa phần là nhờ công cô ta, đừng chỉ đổ hết lên đầu tôi."
Ánh mắt Lạc Bàn lạnh lẽo đến mức gần như sắp tràn ra ngoài.
Đường Miên hoàn toàn không nghi ngờ rằng nếu tay chân cậu không bị trói, chắc chắn sẽ bất chấp tất cả mà đấm thẳng vào mặt mình.
Cậu đã thấy Tống Tụ Bình bị ném vào góc tường, cũng đại khái nghe được toàn bộ cuộc đối thoại, hiểu rõ Tần Mạc đã làm ra chuyện tày đình thế nào đối với Nhật Quỹ.
Anh mà quay về chắc chắn sẽ bị coi thường thậm tệ, người của Nhật Quỹ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.
"Bớt giận bớt giận nào..."
Dương Nhiên thấy bầu không khí căng thẳng, vội làm người hòa giải, đỡ Lạc Bàn đứng dậy, dìu đến bên lan can của đài quan sát:
"Nè, nhìn bên đó đi."
Cô ta chỉ về phía trung tâm của mười hai căn cứ, là viện nghiên cứu.
Lạc Bàn xuyên qua màn mưa dày đặc nhìn theo hướng tay cô ta.
"Chúng ta sắp đến đó rồi, để tôi nói sơ qua kế hoạch nhé."
"Cửa chính thì khỏi nghĩ đi, đó là nơi có chết cũng không vào nổi. Nhưng trong tòa nhà y tế có một đường hầm bí mật dẫn thẳng vào phòng thí nghiệm, thứ chúng ta cần lấy ở ngay đó."
"Có điều, không ngoài dự đoán thì bên trong đường hầm đó sẽ đầy

rẫy xác sống. Hai chúng ta chắc chắn không đối phó nổi, nên đến lúc đó cậu phụ trách dẫn dụ bọn chúng ra, tôi sẽ vào lấy thuốc thử, sau đó tập hợp ở điểm đỗ trực thăng."
Môi Lạc Bàn bị dán băng keo, không nói được gì, nhưng cậu hơi nhíu mày.
Đánh lạc hướng xác sống là nhiệm vụ nguy hiểm nhất, Dương Nhiên cứ thế đẩy cho cậu một cách hiển nhiên như vậy.
"Tôi biết cậu muốn nói gì, nhưng chỉ có tôi biết mật mã mở tủ đông chứa số hàng bán thành phẩm đó. Nên cậu đành phải liều một phen thôi, ai bảo tôi cũng có chút tư lợi chứ, cậu đẹp trai thông cảm nhé."
Cô ta nở một nụ cười lịch sự, rồi nói tiếp:
"Để bù đắp cho cậu, lát nữa trực thăng sẽ dừng ở căn cứ nông nghiệp mười phút, cho hai người các cậu có cơ hội nói lời tạm biệt."

Cánh cửa phòng bị khóa bên ngoài, súng và dao găm đều bị tịch thu, trong phòng thậm chí không có lấy một ô cửa sổ, trước mắt chỉ còn là bóng tối vô tận.
Xung quanh bất chợt trở nên yên tĩnh, buộc hắn phải bình tĩnh lại, nhưng giờ có bình tĩnh cũng vô dụng, dù có phá cửa xông ra cũng sẽ bị bắt lại ngay.
Anh không thể chống lại cả căn cứ. Thái độ của Tô Hối đã quá rõ ràng, mọi sự vùng vẫy chỉ là phí công.
Hai cú đấm mạnh khiến tai anh ong ong, đầu óc quay cuồng. Giữa bóng tối và tiếng mưa ầm ĩ, anh dần dần rơi vào tuyệt vọng.
Phải làm sao đây?
Lẽ ra anh không nên quay lại. Anh đáng ra phải liều mạng giành lấy Lạc Bàn từ tay Đường Miên, rồi cứ thế mà rời khỏi nơi quỷ quái này như kế hoạch ban đầu.
Anh nghĩ đến gương mặt của Tô Hối, nghĩ đến những lời vô tình ông ta đã thốt ra, nghĩ đến những nguyên tắc mà trước đây anh cũng từng tin tưởng, giờ chỉ thấy ghê tởm.
Nhật Quỹ là một cỗ máy vận hành bằng sinh mạng con người, kẻ bị vứt bỏ đâu chỉ có một. Sao anh lại có thể hy vọng Tô Hối sẽ liều mình cứu một người vô dụng như vậy chứ?
Không có Lạc Bàn, Nhật Quỹ vẫn sẽ tiếp tục hoạt động. Nhưng anh thì không.

Dù sao bây giờ anh cũng đã mang danh phản đồ, hoặc là chết đói trong phòng biệt giam này, hoặc là bị đuổi khỏi Nhật Quỹ, lang thang như một con chó hoang chờ ngày chết. Nếu Lạc Bàn không thể quay lại, vậy chẳng bao lâu nữa, bọn họ cũng sẽ gặp nhau dưới âm phủ.
Coi như giúp Lạc Bàn hoàn thành tâm nguyện. Coi như đã rời khỏi nơi này.
Nhật Quỹ chó má gì chứ, cứ đi chết đi!
---
9 giờ 55 phút.
"Đến giờ rồi, gọi lão già đó dậy đi."
Đường Miên lôi Tống Tụ Bình ra khỏi mái hiên gỗ. Người đàn ông bên cạnh múc một gáo nước lạnh dội thẳng lên đầu ông ta.
"Ngủ ngon chứ, chỉ huy Tống?"
"Mày..."
Giận dữ, kinh hoàng đến cực độ, Tống Tụ Bình trợn mắt, chưa kịp phản ứng, kính mắt đã bị mưa xối ướt nhòe.
Đường Miên tháo kính xuống, lấy một tờ giấy khô lau sạch, rồi kiên nhẫn đeo lại cho ông ta.
"Cái này không thể mờ được, nếu không lát nữa sẽ không xem được trò hay đâu."
"Đồ súc sinh! Mày định làm gì?!"
Đáp lại ông ta là một cái tát giòn giã.
Nếu không phải vì lát nữa còn cần ông ta mở mắt xem "món quà" mà hắn đã dày công chuẩn bị, cái tát này e rằng đã có thể đánh ông ta ngất xỉu rồi.
Đường Miên vòng ra phía sau, dùng lực thúc mạ.nh vào đầu gối Tống Tụ Bình. Ông ta không chống đỡ nổi, ngã quỵ xuống đất.
"Trò này, ông nên quỳ mà xem."
---
9 giờ 59 phút.
Tiếng nổ đầu tiên vang lên, tựa như mặt đất cũng rung chuyển theo.
Tại bức tường của nông trường Thân Vị, một cột lửa bùng lên giữa màn mưa, cháy dữ dội đến mức ngay cả những hạt mưa gần đó cũng bị bốc hơi.

"Cái... cái gì..."
Ầm ầm ầm—
Tường thành Tý Sửu sụp đổ, ngay sau đó là dòng xác sống đen kịt tràn vào như triều dâng, hòa với đám mây đen cuồn cuộn trên bầu trời. Dưới sự dẫn dắt của một nhóm liều chết, bọn xác sống điên cuồng lao về phía căn cứ.
"Có lẽ ông không nhìn rõ, để tôi giải thích—người chạy đầu tiên chính là Vương Tùng, gã đàn ông cụt một tay. Tôi nhớ không lầm, không lâu trước ông đã ném hắn trước cửa ga tàu điện ngầm. Tiếc là, hắn được bọn tôi cứu về."
Đám xác sống cuồng loạn đuổi theo hơi thở của những sinh mạng mới, từ trên đồi nhìn xuống, trông thật hùng vĩ.
Hàng ngàn cơn sóng đen tràn qua đường phố, phá tan tường rào, cũng nghiền nát chút lý trí cuối cùng của Tống Tụ Bình.
"Tại sao?! Tại sao?! Nhật Quỹ đã nuôi dưỡng mày bao nhiêu năm! Nếu không có tao, mày đã chết từ lâu rồi!"
Ông ta gào thét điên cuồng, nhưng thứ đáp lại chỉ là những tiếng nổ kinh hoàng.
Bức tường Thân Vị bị phá thủng từ giữa, khói đen cuồn cuộn bốc lên.
Đường Miên: "Ông xem, bao nhiêu tâm huyết, bao nhiêu sinh mạng ông giết hại để xây dựng nên trật tự này, vậy mà nó sụp đổ dễ dàng quá."
Hắn cười khẩy:
"Lúc ông đẩy bọn họ xuống biển, đáng lẽ nên giết cả tôi luôn."
Ầm—
Lần này là Mậu Hợi.
"Nhưng tao đã cứu bao nhiêu người! Không có Nhật Quỹ phân phát vật tư, mày nghĩ mày có thể sống đến bây giờ sao?!"
"Ồ, vậy tôi phải cảm ơn ông rồi."
Tiếng nổ vang dội liên hồi, át cả tiếng sấm và tiếng mưa. Mười chín năm gây dựng cơ đồ, giờ đây trong chớp mắt sụp đổ hoàn toàn.
Tống Tụ Bình quỳ rạp xuống đất, thất thần đến mức nước mắt giàn giụa.
Nhưng Đường Miên biết rõ, đó không phải nước mắt của sự hối hận. Tống Tụ Bình chỉ đang hối tiếc vì năm đó không giết hắn trước khi

quá muộn.
Đường Miên nhìn xuống ông ta, chậm rãi nói:
"Giết người xong, bố thí cho họ chút đồ ăn thì có thể chuộc tội sao? Trên đời này làm gì có chuyện mua bán dễ dàng như vậy."
ẦM——
ẦM——
ẦM——
Tống Tụ Bình rống lên:
"Dừng lại! Dừng lại đi! Tôi sai rồi! Tôi sai rồi!"
Nếu bây giờ ngừng lại, có lẽ vẫn còn đường cứu vãn. Nếu tiếp tục, toàn bộ Đông Nhật Quỹ sẽ biến thành một đống hoang tàn.
Nhưng Đường Miên chỉ nghiêng đầu, mỉm cười nói:
"Màn kịch hấp dẫn nhất vẫn còn ở phía sau."
Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên ngay trước cổng chính.
Mất đi viện nghiên cứu chẳng khác nào Nhật Quỹ bị khoét đi trái tim. Đến lúc đó, không chỉ Đông Nhật Quỹ, mà cả hai phân khu còn lại cũng sẽ hỗn loạn. Toàn bộ hệ thống sẽ trở thành một cái xác rỗng tuếch.
Trong cơn cuồng nộ tột độ, Tống Tụ Bình gào lên chửi rủa điên loạn:
"Chính tao đã cho các ngươi quyền được sống! Một lũ con hoang vong ân bội nghĩa... đều đáng chết! Đều phải chết!"
"Không phải ông cho chúng tôi quyền được sống sao, không có kẻ như ông, nhân loại mới có thể tồn tại."
Đường Miên nhìn lên bầu trời xám xịt, tự giễu nói:
"Tiếc là tôi cũng chẳng sạch sẽ gì. Tôi cũng đang dần trở thành một kẻ như ông rồi."
Nói rồi, hắn ngồi xổm xuống trước mặt Tống Tụ Bình, chậm rãi thì thầm:
"Vậy nên... xem xong màn kịch này rồi, chúng ta cùng xuống địa ngục thôi."

Nửa tiếng trước.
Cánh cửa phòng mở ra, một bóng người bước vào giữa bóng tối.
Tần Mạc nằm trên sàn, mắt vẫn nhắm nghiền.
Chỉ có một ý nghĩ trong đầu anh—
Tô Hối đến giết anh rồi.

Nhưng lưỡi dao lạnh lẽo anh tưởng tượng không xuất hiện.
Thay vào đó, hắn được ôm vào một vòng tay ướt lạnh.
Lạc Bàn đang quỳ trước mặt anh. Người anh nghĩ rằng không thể cứu ra, giờ đang quỳ trước mặt anh.
"Lạc Bàn..."
Anh ngửi thấy mùi hương quen thuộc, lập tức siết chặt người trong vòng tay.
Cơ thể căng cứng thoáng chốc thả lỏng, anh không muốn hỏi bất cứ điều gì.
Lạc Bàn nâng mặt anh lên, hôn đi vết máu bên khóe môi.
"Không sao rồi... ở đây an toàn."
Cậu nhét vào tay anh một mẩu giấy, sau đó đứng dậy.
"Đợi em quay lại."
--Kết thúc quyển 5--

Chương 57: Kết thúc - Đầu

Nếu cứu không được... vậy thì cùng chết đi.

"Đừng đi..."
Tần Mạc nắm chặt cánh tay cậu. Anh phần nào đoán được Lạc Bàn định làm gì. Dù trước đó đã hứa sẽ không can thiệp vào quyết định của cậu, nhưng đến lúc thực sự phải chia xa, anh lại không thể yên lòng.
"Em sẽ quay lại, anh tin em chứ?"
"Nhưng súng của anh vẫn còn ở chỗ Tô Hối..."
Bàn tay chưa kịp rút về của Lạc Bàn khựng lại. Cậu chợt dấy lên cảm giác tội lỗi, thấy mình chẳng khác nào một con lừa cứng đầu vô lý, hết lần này đến lần khác đẩy Tần Mạc ra xa.
"Không sao, anh đã lấy được rồi."
Tần Mạc siết chặt tay cậu, dường như muốn kéo cậu về, nhưng đúng lúc ấy, bên ngoài vang lên những tiếng động bất thường.
"Bên ngoài có chuyện rồi..."
Lạc Bàn biết nếu cứ dây dưa thêm, chờ đến khi Tần Mạc thấy được tình hình bên ngoài thì sẽ càng khó rời đi hơn. Dù lúc này cậu đã hơi dao động, nhưng vẫn cắn răng gỡ tay anh ra, giơ cổ tay lên lắc lắc chiếc đồng hồ trên đó.
"Em đã nói sẽ giữ gìn cẩn thận giúp anh. Hãy đợi ở đây, em nhất định sẽ mang cả đồng hồ lẫn người trở về."
Thấy không thể ngăn cản, Tần Mạc vội vàng nói: "Anh đi với em... để anh đi với em..."
"Ở đây rất an toàn."
Lạc Bàn dứt lời liền đẩy mạnh Tần Mạc về phía sau, "rầm" một tiếng đóng sập cửa lại, khóa trái với tốc độ nhanh đến mức chính cậu cũng hơi run rẩy.

Từ bên trong vọng ra tiếng đập cửa dồn dập, từng tiếng từng tiếng nện thẳng vào màng nhĩ, rồi truyền xuống tận tim cậu.
Cậu nào có không muốn đi cùng anh. Nhưng Tần Mạc không nên cùng cậu dấn thân vào hiểm nguy này. Đây vốn là trách nhiệm của cậu. Chuyến đi này, cậu đã chuẩn bị tinh thần, dù có chết, cũng sẵn sàng để Tần Mạc đứng trước mộ phần mà mắng cậu là tên bội bạc.
Bóng dáng gầy gò trong hành lang ngày một mờ dần. Khi đi đến cửa, Lạc Bàn chợt nghe thấy từ trong phòng vang lên một tiếng gào giận dữ:
"Quay về ông đây ch*ch chết em!"
Cậu mím môi cười nhẹ, sau đó nhanh chóng chạy về phía trực thăng đang đậu trước cửa. Trong khoảnh khắc bầy xác sống tràn đến, trực thăng đã vút lên không trung.
Ch*ch chết cậu cũng được, nhưng trước tiên, phải đợi cậu tiêu diệt hết lũ xác sống đã.
Dưới ánh đèn lờ mờ lọt qua khe cửa, Tần Mạc khó khăn nhận ra mấy nét chữ xiêu vẹo trên tờ giấy mà cậu để lại. Dù rất nhỏ, nhưng vẫn còn hơn không.
[Đợi em về, em dẫn anh đi gặp cha mẹ.]
—
"Tình cảm sâu đậm ghê ha, vừa lên máy bay đã mặt mày ủ dột, chẳng nói chẳng rằng."
Dương Nhiên trêu chọc, vươn tay vỗ vai Lạc Bàn. Cậu hơi nhích người tránh sang một bên, tỏ vẻ ghét bỏ.
Dương Nhiên: "... Được rồi, tôi không chạm vào cậu nữa."
Trực thăng lướt qua những con phố hỗn loạn. Lạc Bàn nhìn xuống bên dưới, những bức tường kiên cố vốn là chỗ dựa của Nhật Quỹ nay đã sụp đổ thành từng mảng. Trước dòng xác sống lên đến hàng vạn, sự phản kháng của con người trở nên nhỏ bé đến đáng thương.
Dương Nhiên lắc đầu: "Lão già họ Tống đúng là tạo nghiệp, nhưng cái tên họ Đường cũng chẳng tốt đẹp gì."
Cô vừa nói vừa nghịch khẩu súng mới lấy được trong tay. Lạc Bàn thì vẫn nhìn chằm chằm qua cửa sổ, ánh mắt không rời khỏi mặt đất.
Căn phòng giam Tần Mạc nằm ở tầng ba, không gian đủ rộng, bên ngoài lại đang mưa. Điều đó khiến khứu giác của bọn xác sống bị

ảnh hưởng phần nào, giảm bớt mức độ nhạy bén. Chỉ cần anh ngoan ngoãn ở trong đó, hẳn sẽ không có vấn đề gì.
Dĩ nhiên, cậu vẫn phải quay lại sớm nhất có thể. Nếu không, chưa bị xác sống cắn chết thì có khi đã chết đói mất rồi.
Nãy đi vội quá, đáng lẽ phải ghé qua nhà ăn lấy chút đồ cho anh mới phải.
"Đừng đờ ra nữa, chúng ta sắp đến nơi rồi."
Trực thăng đáp xuống mặt đất. Cổng trung tâm đã bị nổ tung một nửa. Nhờ những bức tường vừa cao vừa chắc, mức độ tổn hại của nơi này là thấp nhất. Lỗ hổng duy nhất chính là cánh cổng bị phá, nơi mọi người đang ra sức chặn đứng đàn xác sống bằng vũ khí trong tay.
Nhưng hiệu quả không đáng kể. Bầy xác sống đang xô đẩy tường người, từng chút một chiếm lấy phần đất cuối cùng của Nhật Quỹ.
Trong cơn hỗn loạn, chẳng ai chú ý đến chiếc trực thăng lặng lẽ đáp xuống trước viện nghiên cứu. Lạc Bàn và Dương Nhiên đều mặc quân phục của Nhật Quỹ, nên cũng không ai truy hỏi thân phận của họ.
Dương Nhiên ra hiệu: "Lên tầng năm."
Tầng năm chính là khu y tế. Vừa bước ra khỏi cầu thang, một y tá đâm sầm vào Lạc Bàn, nghi hoặc nhìn cậu một cái, rồi xoay người rời đi.
Y tá và bệnh nhân chạy loạn khắp nơi, mọi người hoang mang đi qua đi lại giữa hành lang và phòng bệnh, lưỡng lự giữa việc ở lại hay trốn chạy.
Đúng lúc này, từ bãi đáp trực thăng của trung tâm truyền đến tiếng cánh quạt. Dương Nhiên nhìn qua cửa sổ, thấy một chiếc trực thăng cỡ lớn chuẩn bị cất cánh. Sau nó, bốn năm chiếc khác cũng đã sẵn sàng.
"Lên trực thăng mau!"
Có người hét lên.
Lời này lập tức nhận được hưởng ứng, dòng người ùn ùn lao về phía cầu thang, chỉ còn lại vài người bị thương nặng hoặc di chuyển khó khăn ngồi bên cửa sổ chờ xem trò vui.
Dương Nhiên liếc nhìn hai người lượn lờ ngoài hành lang: "Hai vị, nếu muốn sống lâu thêm chút nữa thì tốt nhất nên quay vào phòng

ngay bây giờ."
Một người đeo túi nước tiểu, người kia cụt mất một chân, vẻ mặt dửng dưng, chỉ phất tay với cô.
Dương Nhiên nhún vai: "Vậy thì bọn tôi mở cửa đây."
Băng dính trong suốt quấn kín cánh tay, cổ và chân, chỉ chừa lại gương mặt. Lạc Bàn xé miếng băng cuối cùng dán lên trán.
Hai viên đạn phá tung cánh cửa sắt. Lạc Bàn đứng cách đó năm mét, ngay khi đám xác sống lao ra liền chạy thẳng về phía cửa sổ cuối hành lang.
Dương Nhiên nấp sau quầy y tá, nhanh chóng kết liễu vài con lẻ loi rồi lập tức lao vào giữa bầy xác sống.
Bên ngoài mỗi lúc một gần hơn, Lạc Bàn siết chặt sợi dây quanh eo, hít sâu một hơi, đến điểm cuối thì nhảy lên xuyên qua lớp kính, lao thẳng xuống.
Ầm!
Mấy con xác sống đuổi theo không kịp, rơi thẳng ra ngoài. Lạc Bàn bị sợi dây kéo lơ lửng giữa không trung.
Máu tươi bắn tung tóe, từng giọt bị cơn mưa nện xuống, vỡ ra thành những đóa hoa đỏ rực.
Bảy viên đạn nhanh chóng cạn kiệt. Cậu lau đi vết máu bám trên mặt đồng hồ, chỉ còn hai mươi phút đến giờ tập hợp.
Thay đạn xong, ánh mắt cậu trầm xuống, giương súng bắn tiếp.
—
Bên ngoài phòng vang lên tiếng động, tiếng gào thét, tiếng súng nổ. Lá thư trong tay Tần Mạc càng bị siết chặt hơn. Máu trong người sôi trào, anh đã biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, những âm thanh này anh quá quen thuộc rồi.
Bọn xác sống đã xông vào.
Khoảnh khắc não bộ phân tích ra thông tin này, toàn thân Tần Mạc lạnh toát. Anh hối hận, hối hận vì sao lại dễ dàng để cậu rời đi như vậy, cứ thế để cậu lao thẳng vào đường chết.
Bây giờ Nhật Quỹ và bầy xác sống đều đang bao vây nơi này, dù có thoát khỏi viện nghiên cứu, Lạc Bàn còn có thể an toàn quay lại trong tình cảnh này sao?
Ở lại đây thì chẳng có gì đáng lo, tầng lầu đủ cao, không gian đủ rộng, vị trí cũng đủ lý tưởng. Nhưng Lạc Bàn thì sao? Cậu đang ở

ngoài kia, giữa biển xác sống, sống chết chưa rõ.
Chỉ có thể ngồi đây chờ đợi thôi ư?
Xác sống đầy rẫy, đạn b.ắn ra cũng không phân biệt địch ta. Lỡ như em ấy gặp nạn, lỡ như em ấy cần mình thì sao?
Thay vì để bản thân sống sót một mình trong thế giới tồi tệ này, chi bằng cùng Lạc Bàn liều một phen.
Nghĩ vậy, anh nhìn chằm chằm cánh cửa, chậm rãi bước đến theo ánh sáng mờ ảo hắt qua khe cửa.
Nói gì mà không can thiệp vào lựa chọn của người khác? Bị vả mặt thì cứ vả đi. Đúng là Lạc Bàn không phải chim trong lồng của anh, nhưng đã biết rõ họng súng nhắm vào cậu mà vẫn mở cửa lồng ra, vậy chỉ có thể chứng minh người nuôi chim này là một kẻ ngốc không có não.
Bây giờ anh phải đi tìm cậu.
Tiếng động dữ dội vang vọng trong hành lang, như có ai đó đang đấm mạnh vào một vật gì đó.
Ván gỗ sụp xuống, từng mảnh một bị phá vỡ, vụn gỗ sắc nhọn cứa vào da thịt, máu rỉ ra.
Sau một cú đá mạnh, một bóng người chậm rãi bước ra.
—
Đạn đã bắn hết, nhưng vẫn còn bảy, tám con xác sống chặn lối. Lạc Bàn bị treo lơ lửng ở tầng bốn, bên dưới là bầy xác sống háu đói. Nhảy xuống là chết chắc. Cậu rút con dao bên hông, bám chặt sợi dây thừng, từ từ leo lên trên.
Cậu vung dao đâm xuống, kéo lấy xác chết rồi ném xuống dưới. Tư thế nửa treo lơ lửng này tiêu hao thể lực vô cùng lớn, chẳng bao lâu sau, toàn thân cậu đã đau nhức rã rời. Nơi dây thừng siết vào thịt gần như tê liệt, lòng bàn tay cũng bị sợi dây thô ráp làm bỏng rát.
Cậu ngửa đầu thở d.ốc, nước mưa lạnh băng táp vào mặt. Toàn thân đã ướt sũng, những giọt nước theo mép tóc nhỏ xuống.
Cậu lại nhìn đồng hồ lần nữa, còn mười phút.
Lưỡi dao đang vung xuống chưa kịp c.ắm vào đầu xác sống, cán dao ướt nước đã trượt khỏi bàn tay cậu đang dần mất sức, nhanh chóng rơi xuống biển xác sống bên dưới.
Trước cửa sổ vẫn còn năm, sáu con xác sống. Chỉ với đôi tay không, muốn đến được điểm tập kết an toàn chẳng khác nào lên trời.

Cậu không có bản lĩnh như Hoa Bạch Anh, có thể tay không bẻ gãy cổ xác sống. Huống chi thể lực còn sót lại chưa đến hai phần, treo lơ lửng như cá khô bị phơi nắng thế này, bị siết chết dường như là lựa chọn rõ ràng nhất.
Cậu chậm rãi buông lỏng tay, để nó tự nhiên thả xuống, thở dài nhắm mắt lại.
Một phút, hai phút, tiếng gào rú của xác sống vẫn quanh quẩn bên tai.
Năm phút, sáu phút, mưa càng lúc càng lớn. Tiếng mưa tí tách xen lẫn những đợt sấm chớp, như khúc nhạc cuối cùng trong tận thế này.
Rồi đột nhiên, một luồng gió khác thường lướt qua.
Cậu lập tức mở bừng mắt, một bóng người lướt qua bên cạnh, nhanh chóng rơi xuống.
Tiếp theo là người thứ hai, rồi người thứ ba. Lạc Bàn vừa mừng vừa hoảng hốt, lẽ nào là Tần Mạc tìm đến?
Xác sống cản đường lần lượt bị dọn sạch. Lạc Bàn nhìn vào trong cửa sổ, thấy một gương mặt quen thuộc.
Là người y tá vừa va phải cậu dưới lầu.
Lạc Bàn: "Cô..."
Cậu nghi hoặc trèo qua cửa sổ vào trong. Người y tá đưa tay đỡ cậu một cái, rồi đưa con dao của mình cho cậu:
"Đừng hỏi nhiều. Chỉ cần là chuyện bất lợi cho Nhật Quỹ, tôi đều ủng hộ vô điều kiện."
Cô dựa vào cửa sổ, chỉ tay về cánh cửa cuối hành lang:
"Đồng đội của cậu đang đợi bên trong đấy. Có lòng tốt nhắc nhở một câu, cô ta vừa đóng gói toàn bộ hàng hóa, giờ đang chuẩn bị chuồn đi."
—
"Cô làm vậy hình như không hay lắm đâu nhỉ?"
Dưới sự ngăn cản của Lạc Bàn, Dương Nhiên bị chặn ngay trước cửa vào giây cuối cùng, cô ta lặng lẽ chuyển chiếc va li trong tay ra sau lưng.
"Cậu đẹp trai, đừng căng thẳng vậy chứ? Tôi chẳng phải đang định tìm cậu đây sao?"
"Định tìm tôi?"

Lạc Bàn đưa tay khép một nửa cánh cửa lại, tiến lên một bước: "Giả sử tôi không có mặt ở đây, cô đã xách đồ bỏ trốn rồi, đúng không?"
Dương Nhiên dù lý lẽ không vững, nhưng vẫn tỏ ra đầy tự tin: "Đúng vậy. Nhưng tiếc là cô y tá kia nhiều chuyện quá, tôi mới chưa đi được đây."
Cô ta vừa nói vừa đặt va li xuống, có vẻ đã từ bỏ ý định độc chiếm số hàng này. Cô ta nhập dãy mật mã sáu chữ số, "tách" một tiếng, chiếc va li hé mở một khe nhỏ.
Thế nhưng chỉ trong chớp mắt, họa đã lộ nguyên hình—một khẩu súng đột ngột xuất hiện, lên đạn ngay trước khi Lạc Bàn kịp phản ứng.
Dương Nhiên hành động nhanh như chớp, nòng súng đen ngòm như thể đã dự đoán trước vị trí mục tiêu. Trước khi ánh mắt cô ta lia đến, họng súng đã nhắm thẳng vào tim Lạc Bàn—
Đoàng!
Lạc Bàn vội cúi người tránh né, viên đạn cắm thẳng vào bức tường gạch, sượt qua cánh tay cậu, để lại một vệt máu dài. Máu tươi nhanh chóng thấm ướt vạt áo.
"Tôi cũng muốn làm người thành thật lắm chứ, nhưng số hàng này đủ để tôi sống sung sướng cả đời. Sự cám dỗ lớn như vậy, tôi thực sự không cưỡng lại được."
Nói xong, cô ta gập chiếc va li lại, mang theo niềm hy vọng cuối cùng ngày càng xa khỏi tầm mắt của Lạc Bàn. Cậu nghiến răng, lao tới túm chặt cổ áo Dương Nhiên kéo ngược về sau.
Thế nhưng dường như cô ta đã đoán trước hành động của cậu, lập tức vung cáng súng, giáng mạnh vào thái dương cậu. Một cơn choáng váng ập đến, trước mắt Lạc Bàn tối sầm, loạng choạng lùi lại hai bước mới miễn cưỡng đứng vững, sau đó lảo đảo đuổi theo hướng cô ta rời đi.
Âm thanh ầm ầm quen thuộc vang lên, một bóng đen xuất hiện ngoài cửa sổ, sợi dây thừng lơ lửng giữa không trung đong đưa qua lại.
Đến lúc này, mọi thứ đã sáng tỏ—phi công kia vốn đã thông đồng với Dương Nhiên từ trước. Họ lấy được hàng rồi bỏ trốn, còn Lạc Bàn chẳng qua chỉ là kẻ liều mạng để người ta làm bàn đạp mà thôi.

Cậu không đuổi theo nữa, chỉ bất lực quỳ rạp tại chỗ.
Mười năm qua, cậu một mình sống trong căn phòng này, đơn độc suốt bao năm trời, hiếm khi tiếp xúc với ai. Cậu chưa từng nghĩ lòng người lại gian xảo đến mức này, hết cái bẫy này đến cái bẫy khác, vòng vây siết chặt từng lớp một. Cậu chính là con mồi nằm ngay giữa trung tâm, ai cũng muốn cắn xé một miếng, còn bản thân thì vẫn ngây ngốc tin rằng mình có thể tìm được đường về nhà.
Nếu đã vậy, chi bằng cứ như cha mẹ cậu, biến thành một con xác sống không cần suy nghĩ, không cần toan tính, chẳng màng sống chết, cứ thế mơ màng trôi dạt giữa nhân gian.
Nhưng... không xa chỗ này lắm, vẫn có người đang đợi cậu.
Thật khiến người ta đau đầu.
Lạc Bàn liếc nhìn đồng hồ đeo tay, ngón cái lướt nhẹ qua mặt kính đã rạn nứt, dõi theo từng bước tiến của kim giây, như thể đang nhìn sinh mệnh con người dần đi đến hồi kết.
Nhưng trước khi kim giây hoàn toàn ngừng lại, cậu vẫn muốn gặp Tần Mạc một lần nữa.
Lũ xác sống cần thêm một chút thời gian để lên đến tầng năm. Lạc Bàn khép hờ cánh cửa an toàn ở cầu thang, mệt mỏi tựa lưng vào tường, từng cảnh tượng cứ thế tràn về trong đầu.
Phố xá hỗn loạn khi đại dịch bùng phát, còi báo động và tiếng còi xe vang dội bên tai;
Những người sống sót vì chờ cứu viện trong tuyệt vọng mà lần lượt nhảy xuống từ cửa sổ, đôi bàn tay của Thường Thanh bịt chặt mắt cậu;
Năm mười ba tuổi, Lạc Văn Sinh mất đi lý trí, còn mẹ cậu ngửa đầu, đôi đồng tử xám xịt;
Từ đó về sau, ngày qua ngày chỉ có một mình, những tấm pin năng lượng mặt trời được thu lại trong những ngày mưa, những buổi hoàng hôn chẳng kịp ngắm, những cuốn sách kinh điển sờn rách, những chiếc chăn lẫn với cát bụi trên sàn nhà, những bộ quần áo vĩnh viễn mang mùi tanh của biển cả.
Người thân lần lượt rời xa, hàng xóm hết kẻ này đến kẻ khác trở mặt. Trước năm hai mươi ba tuổi, cậu chưa từng có một ngày thuận lợi. Cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ trong đời mình lần lượt biến mất, chẳng thể tìm lại.

Mãi đến năm hai mươi ba tuổi, cậu vô tình đâm xuyên bàn tay một người sống sót, rồi đem kẻ hấp hối đó về nhà.
Từ đó, tất cả bắt đầu thay đổi.
Từ đó, có người sẵn sàng kéo cậu một tay khi nguy nan, có người lén lút tìm chìa khóa mang cơm cho cậu khi bị giam, có người chắn trước mặt cậu trong khoảnh khắc bom nổ, có người tỉ mỉ chăm sóc cậu lúc ốm đau, có người sau một ngày vất vả vẫn vội vã quay về, mang theo một phần đồ ăn khuya.
Cậu nhớ lắm, nhớ những nụ hôn, nhớ những đêm quấn quýt, nhớ những lời thì thầm bên tai, nhớ sự chăm sóc chu đáo đến từng chi tiết.
Lạc Bàn thừa nhận, cậu hối hận rồi.
Có Khả Phù thì sao chứ? Số người vật vờ sống sót tăng từ một lên ba thì sao chứ? Thảm họa sẽ không dừng lại, nguy hiểm vẫn luôn rình rập. Họ sẽ mãi lo sợ, mãi thiếu ăn.
Liệu sống sót có thực sự là lựa chọn tốt nhất không?
Ít nhất, vào lúc này, cậu cảm thấy không phải.
Nếu có thể nghĩ thông suốt sớm hơn, có lẽ cậu đã có thêm vài ngày bên người ấy, thêm vài buổi ngắm hoàng hôn, thêm vài bữa cơm ngon, hoặc lái một chiếc ô tô chạy bằng năng lượng mặt trời đến bờ biển hoang vắng nào đó, ngắm nhìn thủy triều dâng.
Suốt hai mươi ba năm qua, lần đầu tiên cậu nếm trải nỗi ân hận đến tận xương tủy.
Cậu giơ nắm đấm định đập cửa, nhưng chưa kịp chạm vào thì cánh cửa đã tự mở ra.
Một bóng dáng lảo đảo bước ra, dáng vẻ và gương mặt cậu vô cùng quen thuộc.
"Tần Mạc..."
Cậu gần như cho rằng mình đang sinh ảo giác, liền mạnh tay véo lên vết thương trên cánh tay, đau đến trắng bệch mặt mày. Đến lúc này cậu mới tin rằng, đây không phải tưởng tượng, mà là một con người bằng xương bằng thịt, là người cậu muốn ôm thật chặt vào lúc này.
Hai trái tim, cách nhau qua lồng ngực, nện mạnh vào nhau. Lạc Bàn ôm chặt lấy anh, không hỏi anh đến đây bằng cách nào, cũng chẳng hỏi vì sao lại đến. Bởi vì cậu biết rõ, cậu chính là lý do duy nhất

khiến anh xuất hiện ở nơi này.
Tần Mạc khẽ thở ra, giọng nói đầy trách móc xen lẫn lo lắng:
"Sao lại bị thương nữa rồi? Em không thể cẩn thận một chút sao..."
Dáng anh có vẻ không vững, bàn tay vô thức bấu chặt lấy cánh tay cậu, ánh mắt cũng hơi dao động.
Lạc Bàn cau mày: "Anh sao thế?"
"Hả? Anh không sao, chỉ là chạy vội quá, hơi chóng mặt thôi."
Anh nói như không có chuyện gì, còn cố ý cười nhẹ, đưa tay xoa xoa tóc Lạc Bàn, ánh mắt như muốn khắc sâu hình bóng cậu vào tâm trí.
Nhưng điều này quá bất thường.
Không đúng.
Tần Mạc không phải như vậy.
Anh nên sốt ruột cúi xuống hôn cậu, như mọi lần trước, hôn khắp khuôn mặt cậu, chứ không phải như bây giờ, nén lại xung động, mang theo một nỗi buồn khó tả.
Lạc Bàn nhìn thẳng vào mắt anh, tim chợt ngừng đập, bên tai vang lên tiếng ù ù chói tai.
Đôi mắt ấy... đã bắt đầu chuyển xám.
Cậu siết chặt lấy tay anh, giọng run rẩy: "Anh bị cắn rồi... Để em xem..."
Cậu mạnh tay tách những ngón tay anh đang bấu vào mình ra, để lộ một vết cắn đầm đìa máu trên cổ tay.
Giọt nước mắt không kịp kìm nén rơi xuống vết thương, đôi bàn tay run rẩy kéo tay áo anh lên, chỉ mong tìm ra ranh giới lây nhiễm.
Sẽ có cách cứu!
Chỉ cần cắt bỏ phần bị nhiễm!
Nhưng tại sao nó vẫn tiếp tục lan rộng?
Dừng lại đi, đừng lan nữa...
Cầu xin đó, đừng lan nữa...
Tần Mạc dịu dàng nhìn cậu, giọng khàn khàn: "Không sao đâu, anh sẽ rời đi ngay thôi... Anh chỉ muốn ở đây thêm một chút nữa rồi đi..."
Thực ra, anh vốn không định vào trong. Tạm biệt như vậy có lẽ sẽ dễ dàng hơn.
Nhưng đứng ngoài cánh cửa kia, anh không cam lòng. Không gặp mặt một lần cuối, anh không thể ra đi thanh thản.

Vậy nên anh đã bước vào.
Dù virus đã lan đến quai hàm.
Dù những ngón tay gần như không còn thuộc về anh nữa.
Lạc Bàn nghẹn ngào, giọng nói vỡ vụn:
"Anh định đi đâu? Đi đâu được nữa?!
Bỏ em lại một mình có gì vui chứ? Lần nào cũng vậy... Mỗi lần... đều như vậy..."
Cậu gào lên, từng đường nét trên gương mặt méo mó vì đau đớn, ngón tay siết chặt cổ tay anh đến mức trắng bệch. Nước mắt không ngừng rơi, lau đi rồi lại rơi xuống, mãi không dừng lại.
Ngay lúc ấy, cậu thấy bàn tay anh giật nhẹ một cái—
Dấu hiệu phát bệnh.
Không biết bao nhiêu xác sống đã chết dưới bàn tay này, nhưng giờ đây, chủ nhân của nó lại sắp đi vào con đường giống bọn chúng.
Tần Mạc khẽ cười, nhẹ nhàng nói: "Anh phải đi rồi... Thả anh ra nào..."
Lạc Bàn không hề buông tay, mà còn kéo mạnh anh về phía mình, ép chặt môi lên môi anh.
Nếu cứu không được... vậy thì cùng chết đi.
Tần Mạc vội nghiêng đầu tránh né: "Không được, em sẽ bị lây..."
Anh vừa dứt lời, cơ thể đột nhiên run rẩy kịch liệt. Đầu anh ngửa ra sau, mắt trợn ngược, từng sợi gân xanh nổi lên trên cổ.
Khóe môi bật máu.
Anh đã tự cắn vào lưỡi mình.
Nhờ cơn đau nhói, anh níu giữ lại chút ý thức cuối cùng, dùng toàn bộ sức lực đẩy mạnh Lạc Bàn ra xa, lao vào một phòng bệnh rồi khóa chặt cửa.
"Đồ khốn kiếp! Ra đây cho em!"
Lạc Bàn điên cuồng đập cửa, tiếng nện vang vọng khắp hành lang, âm thanh chấn động đến mức cánh cửa gỗ cũ kỹ cũng xuất hiện vài vết lõm.
Nhưng...
Giống như mười năm trước—
Dù cậu có gào thét thế nào...
Cũng chẳng ai đáp lại.

Cậu buông tay, tựa trán vào cửa, giọng khàn đặc:
"Em xin anh... mở cửa đi..."

Chương 58: Kết thúc - Cuối

"Về ăn cơm."

Trên con đường quốc lộ ngày nào, cơn gió cuộn lên lớp bụi vàng mịt mù. Đây là một trong số ít những con đường chưa bị cây cối xâm chiếm hoàn toàn, vẫn còn có thể thấy vệt vạch kẻ mờ nhạt và những biển báo giao thông cũ kỹ bên vệ đường.
Tất nhiên là với một tay lái mới vào nghề thực thụ như Lạc Bàn, cậu chẳng hiểu nổi những ký hiệu kỳ quái kia. Cậu loay hoay suốt nửa tiếng mới miễn cưỡng cho xe đi được hai trăm mét, giờ đây có thể giữ tốc độ ổn định mà vẫn kịp tránh chướng ngại vật đã là một kỳ tích. Còn về đèn xi-nhan hay cần gạt nước, e là phải chờ đến lúc vô tình chạm phải mới biết chúng tồn tại.
Mà dù có biết thì chưa chắc cậu đã dùng đến.
Trên ghế phụ một bên là đống chim thú săn được, một bên là những trái cây hoang hái dọc đường. Cậu lái xe vô định, trong đầu bắt đầu suy tính về nơi trú đông tốt nhất, mặc dù bây giờ vẫn chỉ mới đầu thu.
Đến lúc ấy sẽ không còn quả dại để ăn, những con vật như thỏ cũng chưa chắc mò ra ngoài. Huống hồ trời giá rét, quần áo ấm mà cậu mang từ nhà đi cũng có hạn. Tìm được một nơi vừa an toàn vừa đủ thức ăn để trốn qua mùa đông lạnh giá của Tập Thành chính là lựa chọn tối ưu nhất.
Cứ đi một đoạn, cậu lại thấy một thùng tiếp tế bị ném xuống từ trên cao. Bên trong có bánh quy nén, dưa muối, thêm một ly nước tinh lọc. Hiện tại, cốp xe đã chứa hơn chục phần như vậy, đủ cho hai người cầm cự một tháng.
Những thứ này đều đến từ Thiên Cầu.
Hai chữ đó khiến Lạc Bàn chẳng có chút thiện cảm nào, nhưng đối

với vật tư mà chúng phân phát, cậu lại chẳng bao giờ thấy đủ.
Cậu xoay tay lái, cho xe chạy dọc về phía biển.
Đến một vùng núi hoang vắng, xe dừng lại bên bờ cát.
Cách bờ biển không xa, có một căn nhà xi măng bị tốc mất nửa phần mái. Lạc Bàn xuống xe, vào kiểm tra một lượt, tiện tay xử lý luôn hai con xác sống trông có vẻ là chủ cũ của căn nhà, sau đó mới lái xe đỗ trước cửa.
Cậu trải chăn đệm lấy từ cốp xe ra, sắp xếp lại chỗ nghỉ.
Rồi cậu vòng ra sau, bế người đàn ông đang nằm trên ghế sau xuống, đặt lên giường, sau đó lên núi nhặt một ít cành cây và lá khô, chắp vá lại phần mái nhà bị hỏng.
Mọi việc đâu vào đấy, cậu ngồi xuống bên giường như đã làm mỗi ngày suốt hai tháng qua.
Cậu vắt khăn ướt, cẩn thận lau đi lớp bụi bặm trên gương mặt quen thuộc, từng chút từng chút một, sau đó lau đến tay chân.
Dù cho Tần Mạc chưa từng có dấu hiệu tỉnh lại, Lạc Bàn vẫn cảm thấy may mắn, một kẻ bị bỏ lại trên bàn thí nghiệm như một mẫu thử, có thể giữ được đến hôm nay đã là một kỳ tích rồi.
Nhưng con người vẫn luôn tham lam. Tuy Tần Mạc còn sống, nhưng lại chẳng khác nào một vật trang trí, ngày ngày nằm đó chờ cậu chăm sóc.
Có lúc cậu bực mình, đá anh hai cái, chửi vài câu, bảo anh đứng dậy đi làm việc. Rồi cậu sẽ đợi, đợi một phép màu xảy ra ngay giây tiếp theo.
Nhưng kết cục chẳng bao giờ thay đổi.
Anh ngủ nhiều hơn trước. Cậu biết, như vậy có thể tiết kiệm thể lực, giảm tiêu hao năng lượng. Nhưng đó không phải là lý do chính.
Lý do thực sự là, chỉ cần có thể vùi đầu vào lồng ngực Tần Mạc, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ cùng hơi ấm quen thuộc ấy, cậu sẽ cảm thấy sống thêm một ngày nữa cũng không sao.
Nơi này cách xa khu đô thị, mỗi ngày hiếm khi thấy bóng dáng xác sống. Đi tiếp về phía trước là vách đá cheo leo, muốn ra đến biển phải vòng qua một con đường núi dài ngoằn ngoèo.
Thỉnh thoảng, cậu sẽ cõng Tần Mạc xuống bờ biển ngồi một lúc.
Có khi tìm được vài con cua hoặc bạch tuộc kẹt trong kẽ đá, lâu dần chúng cũng trở thành nguồn thức ăn hàng ngày của cậu.

Trước đây, Lạc Bàn không hề động vào bất cứ thứ gì có mùi tanh. Nhưng bây giờ, khi nhìn những chiếc xúc tu bạch tuộc nướng vàng giòn, cậu lại chẳng cảm thấy nó có gì liên quan đến thịt cả. Cắn thử một miếng, hóa ra mùi vị cũng không tệ lắm.
Chỉ là trời càng ngày càng lạnh.
Mỗi khi nước biển tràn qua mắt cá chân, lạnh buốt đến tận xương, đến mức cậu phải chui vào chăn, úp tay lên bụng Tần Mạc một lúc mới có thể ấm lại.
Dần dần, căn nhà này cũng có thêm chút hơi người.
Sách vương vãi dưới sàn, lò sưởi đặt cạnh giường, tờ lịch viết tay treo trên tường.
Và một đôi tình nhân quấn lấy nhau đọc sách.
Chỉ khác ở chỗ, một người mở mắt, còn người kia thì nhắm nghiền.
Vào đầu đông, căn nhà này bắt đầu dột gió. Lạc Bàn nghĩ đến việc lên núi kiếm ít cành cây để lót lên mái, giữ ấm cho căn phòng. Nhưng gió rét thổi đến mức không thể mở mắt, lúc ra khỏi cửa còn có tuyết lớn rơi xuống. Cậu đi được nửa đường thì đành quay về, lúc ấy đỉnh núi đã phủ một tầng trắng xóa.
"Nhanh dậy làm việc đi, nghe thấy không? Củi lửa sắp hết rồi, bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, còn không dậy thì cứ chờ bị lạnh chết đi, em không hầu hạ anh đâu."
Cậu vỗ vỗ mặt Tần Mạc, lại đưa tay véo hai cái, nhưng người trên giường không hề phản ứng, vẫn nhắm chặt hai mắt. Lạc Bàn bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng cúi xuống đặt một nụ hôn.
"Lười chết đi được."
Cậu cởi giày tất, đưa chân ra sưởi ấm bên lò lửa, đầu óc trống rỗng, ánh mắt vô hồn nhìn ngọn lửa cam đỏ rực rỡ trong lò.
Cuối cùng, cậu cầm cuốn Thép đã tôi thế đấy lên giường, tiện tay lật ra một trang để đọc.
Cậu thậm chí không cần giở lại trang trước cũng biết nội dung viết gì, mà lật về sau cũng đoán được tiếp theo sẽ ra sao.
[Trước mắt anh là một vùng biển rộng lớn, yên tĩnh và xanh thẳm, trông như tấm đá cẩm thạch nhẵn mịn. Nơi xa nhất mà mắt anh có thể nhìn tới, biển và bầu trời xanh nhạt giao hòa thành một đường chân trời mờ ảo.]
"Viết hay thật..."

Một giọng nói khàn khàn bất chợt vang lên bên tai. Lạc Bàn đang đọc nhập tâm, nghe vậy cũng vô thức gật đầu đồng tình:
"Ừm, không tệ."
Sau đó cậu bỗng giật mình nhận ra, ý nghĩ trong đầu không thể vang lên bên tai được, giọng đó là của người thật.
Một đôi tay mạnh mẽ kéo cậu xoay lại, trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Lạc Bàn ném cuốn sách sang một bên, ôm chặt lấy bờ vai của Tần Mạc, trong căn phòng vang lên tiếng nức nở khe khẽ.
Bên ngoài, tuyết lớn phủ kín khắp nơi, từng bông tuyết nhẹ nhàng đậu xuống bệ cửa sổ.
"Sao anh vừa mở mắt ra đã thấy em khóc rồi? Cười cái xem nào."
"Cười cái đầu anh."
Lạc Bàn cười mắng, như thể trút được gánh nặng, nằm xuống với một tay vòng qua eo Tần Mạc. Vệt nước mắt bên khóe mắt còn chưa khô, cậu đã chìm vào giấc ngủ.
Đến khi tỉnh lại, trời đã tối. Lạc Bàn mơ màng muốn xuống giường nấu cơm thì phát hiện thức ăn đã được bày sẵn trên bàn. Vài con cua nướng thơm phức cùng hai bát cháo sền sệt, góc phòng chất đầy củi khô, còn trên bệ cửa sổ dưới ánh nến lay động có hai người tuyết nhỏ thô sơ.
Sau lưng người tuyết, một bóng người đang cặm cụi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Lạc Bàn đi tới cửa sổ, ghé sát vào tấm kính, tò mò quan sát người trước mặt.
Sau đó, cậu hà hơi lên cửa kính, dùng đầu ngón tay viết mấy chữ:
[Về ăn cơm.]
"Sao em chẳng có tí lãng mạn nào vậy? Anh đang đắp hình hai đứa mình đấy, sắp xong rồi."
"Xấu chết đi được."
Nghe thấy tâm huyết của mình bị đánh giá như thế, Tần Mạc lập tức xị mặt xuống. Nhưng ngay sau đó, lại nghe thấy Lạc Bàn nói tiếp:
"So với anh còn kém xa lắm."
Một câu này suýt nữa khiến anh lâng lâng bay lên trời, đứng trước cửa sổ ngắm nghía gương mặt mờ mờ phản chiếu của mình hồi lâu.
Đến giữa đông, hai người gần như không rời nhau dù chỉ một bước, ngay cả khe cửa hay khung cửa sổ cũng nhét kín bằng quần áo cũ

xé ra. Họ cuộn mình trên giường, trò chuyện về đủ thứ chuyện trên đời. Nhưng phần lớn thời gian, họ lại vận động trên giường, theo lời của Tần Mạc, đó gọi là tập thể dục tăng cường thể lực.
"Đồng chí Tiểu Lạc..."
Lạc Bàn vừa ngủ được ba tiếng thì lại bị Tần Mạc lay tỉnh. Cậu nhíu mày, đá tên cầm thú dục cầu bất mãn kia một cú, kéo chăn trùm kín đầu:
"Cút. Không có việc gì làm thì ra ngoài nhặt ít cành cây về đi."
"Nhưng anh chưa thỏa mãn mà..."
"Vậy tự tìm cách giải quyết đi."
Tần Mạc nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó lén lút ghé sát tai Lạc Bàn:
"Hay là em cho anh nhìn một chút đi..."
Có lẽ là do ngủ suốt sáu tháng nên bây giờ anh mới dư thừa tinh lực như vậy. Dù sao thì Lạc Bàn cũng không thể hiểu nổi anh lấy đâu ra nhiều sức lực đến thế. Anh hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của người khác, cứ mở mắt ra là chỉ toàn nghĩ đến chuyện chẳng đứng đắn.
Lạc Bàn: "Em cho anh năm giây, đem cái đó thu lại ngay."
Tần Mạc đành tiu nghỉu kéo chăn lên, đặt một nụ hôn lên tai cậu.
—
Gió lạnh hoành hành, thành phố đổ nát, ngày tận thế không bao giờ có hồi kết, tất cả đều bị chặn lại bên ngoài cánh cửa kia.
Họ ôm lấy nhau trong những đêm đông giá rét hay những ngày hè oi bức, lắng nghe tiếng sóng vỗ, dõi theo từng đợt thủy triều lên xuống.
Và mỗi lúc hoàng hôn, họ đều lặng lẽ nhìn về phía mặt trời khuất bóng.
Liệu ngày tận thế có kết thúc không?
Liệu nhân loại có hoàn toàn biến mất trong thảm họa này không?
Không ai biết câu trả lời. Nhưng chỉ cần mặt trời vẫn mọc mỗi ngày...
Nhật Quỹ*—vẫn sẽ mãi mãi xoay tròn.
*Nhật Quỹ 日晷 nghĩa là quỹ đạo mặt trời, ý là cho dù Trái Đất có bị diệt vong đi chăng nữa thì mặt trời vẫn sẽ luôn xoay quanh Trái Đất, không bao giờ dừng lại. Đó cũng là ý nghĩa của cái tên tổ chức. Có

khi là ẩn ý gì cho tổ chức chăng?
— Kết thúc chính văn —

Chương 59: Ngoại truyện: Trọng sinh thành sinh viên đại học

Bên cạnh sân thể dục phía Đông của Đại học Tập Thành, dưới bóng cây râm mát, sinh viên năm hai ngành Ngôn ngữ và Văn học Trung Quốc Lạc Bàn đang ngồi trên băng ghế đá, chăm chú đọc sách đến mức mê mẩn.
Thế nhưng, ngay giây tiếp theo liền có một tai họa từ trên trời giáng xuống, một quả bóng rổ không hề có dấu hiệu báo trước lao thẳng vào mặt cậu. Một tiếng "bốp" vang lên, kính của cậu bị đập văng ra, miếng đệm mũi còn đâm thẳng vào khóe mắt.
"Mẹ kiếp, ai mắt mù..."
Khóe mắt bên phải rưng rưng nước mắt vì phản ứng sinh lý, cay xè đến mức không thể mở ra nổi.
"Xin lỗi bạn học! Thật xin lỗi! Tôi không cố ý đâu!"
Một giọng nói hoảng loạn vang lên bên tai. Lạc Bàn lặng lẽ liếc người kia một cái, nước mắt theo động tác ngước lên mà rơi xuống. Trong mắt Tần Mạc, cậu đúng là bị mình làm cho khóc rồi.
Sân thể dục này vốn chỉ dành cho giờ học thể dục, Tần Mạc thấy cửa không khóa bèn lén lút chạy vào, định ném bóng luyện tập một lát. Kết quả là chưa luyện được bao lâu đã gây họa.
"Cậu không sao chứ..."
Lạc Bàn thầm nghĩ, anh chết chắc rồi. Chờ tôi đi méc bác bảo vệ, rồi bác ấy sẽ báo lên giáo viên chủ nhiệm của anh. Một tuần nữa thôi, anh sẽ bị thông báo phê bình, mất luôn ba điểm đánh giá tổng hợp. Nếu mà xui xẻo hơn, có khi còn phải ra đây quét dọn vệ sinh một tuần.
"Anh làm vỡ kính của tôi rồi."
"Tôi mua! Tôi mua cho cậu kính mới!"

Anh vội vàng kéo tay Lạc Bàn, sợ cậu từ chối nên cứ cười hề hề, lôi cậu đi thẳng ra tiệm kính bên cổng trường.
"Mắt cậu có khó chịu chỗ nào thì nói tôi biết nhé! Tôi giúp cậu giải quyết. Tôi là người bản địa, có thẻ bảo hiểm y tế."
Lạc Bàn cảm thấy anh chàng này hơi ngốc nghếch nhưng cũng thú vị, vì thế trêu anh:
"Tôi sẽ báo lên giáo viên chủ nhiệm rằng có người chơi bóng trong sân khi chưa được phép."
"Đừng mà! Năm nay tôi còn muốn tốt nghiệp nữa!"
"Nhưng tôi còn phải đọc sách, bây giờ mắt tôi không mở ra nổi."
"Tôi đọc cho cậu nghe. Cậu muốn đọc gì, tôi đọc cho cậu nghe."
Thế là dưới sự nài nỉ lì lợm không buông của Tần Mạc, Lạc Bàn bèn về ký túc xá lấy một cuốn <Beauty and the Beast> bản gốc.
"Đọc đi, giọng Mỹ cũng được, giọng Anh càng tốt, tôi thích nghe."
"... Giọng Trung được không?"
Là một đàn anh năm bốn, Tần Mạc lục tung tất cả tài liệu hữu ích tích góp suốt bốn năm qua để đổi lấy sự miễn cưỡng chấp nhận của Lạc Bàn, bao gồm nhưng không giới hạn chỉ trong một bài thi cấp bốn, cấp sáu chỉ làm đúng tám câu trắc nghiệm, một quyển từ điển Oxford mua về chỉ để trang trí, cùng một xấp tài liệu môn Chính trị chưa từng đọc qua.
Dù Lạc Bàn không có ý định bắt chẹt anh, nhưng rõ ràng Tần Mạc rất để tâm đến tấm bằng tốt nghiệp của mình, chắc chắn là không ít lần gây chuyện rồi. Vậy nên, ngày nào anh cũng chờ sẵn trên con đường mà Lạc Bàn hay đi qua, tay cầm một chai hồng trà đá lớn.
Lạc Bàn cảm thấy mất mặt vô cùng. Từ sau khi bị bạn cùng lớp bắt gặp cảnh đó, cậu xấu hổ đến mức tự động né tránh, thà đi đường vòng chứ không muốn ngang qua đó nữa.
—
Sau đó, hai người không gặp lại nhau trong một thời gian. Lần chạm mặt tiếp theo là hai tuần sau, tại một quán nướng trước cổng trường.
Quán này vừa rẻ vừa ngon, mà vừa đúng dịp trời se lạnh nên rất thích hợp để nhâm nhi thịt xiên nướng và uống bia. Tối thứ Bảy, quán đông kín chỗ. Lạc Bàn cùng ba người bạn cùng phòng đi lòng vòng hai lượt mà vẫn không tìm được bàn, đành định quay về thì

bất ngờ có người gọi cậu lại.
"Tiểu Lạc, bên này có chỗ!"
Bàn của Tần Mạc vừa ăn xong, mấy người cùng phòng anh lập tức chiếm chỗ, sau đó nhanh chân vào trong gọi món, để lại hai người họ đứng đối diện nhau ngay trước cửa quán.
Tần Mạc: "Mắt cậu đỡ hơn chưa?"
"Ừm, gần như khỏi hẳn rồi."
Tần Mạc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không ảnh hưởng đến việc anh tốt nghiệp nữa.
"À... anh có thể thêm WeChat của em không?"
*khúc này Tần chó khoái khoái bé Bàn rồi nên đổi xưng hô nha
"Làm gì?"
Tần Mạc lập tức đỏ mặt, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp:
"... Vì em trông... đẹp lắm."
"Cảm ơn, anh cũng đẹp trai lắm."
Lạc Bàn mỉm cười, thầm hiểu ra ý đồ của đối phương, bèn nhẹ nhàng đáp:
"Nhưng tôi không nghĩ điều đó liên quan gì đến việc anh muốn kết bạn với tôi."
Người có đầu óc chắc sẽ hiểu ý từ chối trong câu nói này, nhưng Tần Mạc lại không đi theo lối thông thường, vẫn mặt dày nói tiếp:
"Anh muốn theo đuổi em."
Lần này thì đến lượt Lạc Bàn cứng họng. Cậu không nghĩ anh sẽ nói thẳng như thế, nhất thời không biết phải đáp lại ra sao.
"Anh Lạc, gọi bia không?"
Lý Thiên Quang ló đầu ra hỏi. Lạc Bàn gật đầu với cậu ta, định tìm một cách từ chối rõ ràng hơn, nhưng lại bị Tần Mạc chặn ngang:
"Bia ở đây không ngon đâu, anh biết một chỗ bán bia ngon lắm, đợi chút, anh đi mua cho em."
"Không cần..."
Lạc Bàn giờ đây có cơ sở để nghi ngờ tên ngốc này là dân thể dục, chưa nói xong câu mà anh đã chạy biến mất khỏi tầm mắt.
Chưa đầy một phút sau, trong lúc cả nhóm đang chờ món ăn, Tần Mạc đã chạy từ đầu đường bên kia về, trên tay xách theo hai túi bia tươi.
Lý Thiên Quang nhìn hai người với ánh mắt nghi ngờ, chợt cảm thấy

người đang xum xoe này trông quen quen.
"Tần Mạc?"
"Ơ? Cậu biết tôi à?"
"Lần trước thi đấu bóng rổ, anh ném quả bóng vào sân trường bên cạnh, bóng đó của tôi."
Tần Mạc: "... Tôi đã mua quả mới cho cậu rồi mà?"
Lý Thiên Quang: "Lẽ ra anh phải trực tiếp đưa tôi, nhưng anh lại đem gửi vào phòng dụng cụ. Tôi đến lấy suýt nữa bị hiểu lầm là ăn trộm rồi bị trừ điểm."
Lạc Bàn không nhịn được bật cười, chút bia trong miệng cũng bị phun ra.
Cậu lấy khăn giấy lau đi, chợt nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi Tần Mạc: "Bia bao nhiêu tiền? Tôi chuyển khoản cho anh."
Tần Mạc không khách sáo, mở mã QR cá nhân ra trước mặt cậu: "Quét mã đi."
Lạc Bàn bất lực thu lại điện thoại, lấy máy của Lý Thiên Quang quét mã chuyển hai mươi tệ, rồi lại dùng điện thoại mình gửi cho cậu ta một phong bao lì xì đúng số tiền đó.
Từ giây phút này, bánh răng số phận bắt đầu chuyển động, còn Lý Thiên Quang thì nghiễm nhiên trở thành bà mối của hai người họ.
—
Ba ngày sau, vào lúc hai giờ rưỡi chiều, Lạc Bàn cùng Lý Thiên Quang đến sân vận động phía đông để tham gia hoạt động "định hướng việt dã" do khoa thể dục tổ chức.
Lý Thiên Quang nói hay lắm, bảo rằng tham gia có thể được cộng thêm 1,5 điểm, nhưng lại không nhắc đến chuyện phải đứng phơi nắng cả buổi chiều.
"Bây giờ còn rút lui được không?"
"Chắc chắn là không rồi, coi như phơi nắng cho cao thêm đi."
"Tần Mạc còn mua cho tôi hai phiếu giảm giá của McDonald's, nếu cậu bỏ về thì mất phần đấy."
Cuộc thi chia nhóm ba người, tổ hợp ngẫu nhiên. Tần Mạc đã chuẩn bị từ lâu, hí hửng chạy đến bên cạnh hai người họ, giống như đang đọc kịch bản mà nói:
"Oa, trùng hợp quá ha."
Lạc Bàn liếc Lý Thiên Quang một cái sắc lẻm, người đứng sau mắt

nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm bộ như không biết gì.
Hoạt động này rất tiêu hao thể lực, cả đội gần như chỉ dựa vào mình Tần Mạc dẫn chạy, đến điểm chỉ định hoàn thành nhiệm vụ rồi tiếp tục di chuyển.
Nhiệm vụ đầu tiên: "Bạn diễn tả, tôi đoán."
Tần Mạc, người có ngôn ngữ hình thể phát triển nhất, đương nhiên sẽ nhận nhiệm vụ diễn tả.
"Bốn chữ, anh thích em."
Anh nhìn chằm chằm Lạc Bàn, còn Lý Thiên Quang thì như một cái bóng đèn nhấp nháy sáng bên cạnh.
Đáp án là "si tâm vọng tưởng". Lạc Bàn suy nghĩ một lúc rồi ngập ngừng đáp:
"Nước chảy thành sông?"
Tần Mạc bị bốn chữ này làm cho choáng váng, vui sướng đến mức mất trí khôn, dẫn đến việc nhóm của họ ở vòng đầu tiên bị vượt quá thời gian ba phút rưỡi, chậm nhất trong tất cả các nhóm.
Trong quá trình thi đấu còn có phong bì ẩn giấu, nhóm nào tìm được trước sẽ được cộng điểm. Để bù lại sự chậm trễ ở vòng đầu, ba người vừa đi vừa tìm, lục soát mọi nơi có thể giấu phong bì.
Ban tổ chức giấu phong bì rất khéo, nếu không nhờ mắt tinh của Lý Thiên Quang thì họ chắc chắn không thể tìm ra phong bì xanh lục bị kẹp giữa những tán lá.
"Để tôi lấy."
Tần Mạc hăng hái thử sức, nhặt một viên đá từ bụi cỏ bên cạnh ném lên.
Một viên, hai viên, năm sáu bảy tám viên... Phong bì không nhúc nhích.
Lý Thiên Quang: "Hay là để tôi..."
Tần Mạc: "Để tôi, tôi biết leo cây!"
Lý Thiên Quang tối sầm mặt, thầm nghĩ ngay cả game "Đào vàng" cũng không khai quật ra loại thần kim thuần này.
Hai phút sau, Tần Mạc quả nhiên không phụ lòng mong đợi của mọi người...
Rơi từ trên cây xuống.
"Đậu má..."
Cảnh tượng chú chim gãy cánh giữa không trung khiến nhiều sinh

viên đi ngang phải dừng chân tò mò nhìn. Lạc Bàn chỉ hận mình từ chối chưa đủ dứt khoát, sao lại dính phải cái tên ngốc này.
Ba bốn ngày sau đó, Tần Mạc bặt vô âm tín. Nhóm của họ xếp chót, Lạc Bàn đoán có lẽ anh xấu hổ nên cũng không dám lảng vảng trước mặt cậu nữa.
Như thế cũng tốt, là rất tốt.
Vốn cứ tưởng chuyện đến đây là kết thúc, ai dè chưa đến vài ngày, Tần Mạc lại gửi lời mời kết bạn cho cậu.
Nguyên nhân là trường có đợt bùng phát cúm A, Lạc Bàn xui xẻo dính phải. Lý Thiên Quang biết chuyện liền kể với Tần Mạc, cho rằng đây là cơ hội hoàn hảo để anh thể hiện sức hút cá nhân.
[Cha của Tần Thủy Hoàng]: Anh nghĩ em nên ra cổng trường truyền dịch.
[Thuyền và đá]: Cảm ơn cha của hắn, tôi có thuốc rồi.
[Anh chàng đẹp trai số một khoa thể dục]: Xin lỗi, tên này anh đặt hồi tiểu học, quên đổi.
[Thuyền và đá]: Không sao, rất hợp với trạng thái tinh thần của anh.
[Anh chàng đẹp trai số một khoa thể dục]: Anh đang ở dưới ký túc xá em rồi.
[Anh chàng đẹp trai một khoa thể dục]: Năm phút nữa mà em không xuống là anh đi lên đó.
Lạc Bàn còn chưa kịp nói "Anh đâu biết số phòng tôi", đã thấy Lý Thiên Quang bên cạnh chột dạ kéo rèm giường lại.
Lạc Bàn: "...Tiểu Quang, mai cậu khỏi ăn sáng đi."
Lý Thiên Quang lập tức kéo rèm ra, định mở miệng, nhưng Lạc Bàn nhanh hơn một bước:
"Gọi ba ba cũng không được."
—
"Sao anh còn mang hoa theo nữa?"
Lạc Bàn loạng choạng xuống lầu, mặt đỏ bừng, ánh mắt hơi mơ màng.
Tần Mạc cầm một bó hồng phấn mới mua, chắc là loại 9 tệ một bông ở ven đường.
"Đẹp mà, giống em, nhìn là thấy vui."
Anh nắm lấy cổ tay Lạc Bàn, nhanh chóng kéo cậu ra ngoài trường, lực mạnh đến nỗi khiến cậu suýt ngã.

Thấy vậy, anh dứt khoát cõng cậu lên, mặc cho Lạc Bàn nhiều lần nhấn mạnh mình có thể tự đi, Tần Mạc vẫn không buông tay.
"Ký túc xá cách trường khá xa, em mà chóng mặt thì có thể gục xuống nghỉ."
Đến phòng khám, bên trong đã chật kín người, tiếng ho không ngớt. Lạc Bàn lấy từ túi ra một cái khẩu trang đưa cho Tần Mạc, buồn ngủ đến không mở nổi mắt, nhưng lại chẳng còn giường trống.
Cậu đành ngồi trên một trong số ít ghế truyền dịch, đầu gật gù liên tục. Tần Mạc một tay đỡ lấy cậu, để cậu tựa vào vai mình. Lạc Bàn bị sốt đến mơ màng, nhưng lại ngoan ngoãn vô cùng.
Ba tiếng sau, gió đêm thổi qua khiến Lạc Bàn tỉnh dậy, cảm thấy mu bàn tay đau âm ỉ. Cúi đầu nhìn xuống, cậu phát hiện Tần Mạc đang ấn bông cầm máu lên vết rút kim của mình. Bàn tay anh bao bọc lấy tay cậu, nhiệt độ có chút nóng bỏng.
"Ngủ rồi à?"
Cậu vỗ nhẹ lên đầu Tần Mạc gọi anh dậy, lúc này đã gần đến giờ đóng cửa ký túc xá.
Thấy chỗ tiêm bị ấn đến tím bầm, Tần Mạc liên tục xin lỗi. Nhưng lần này, Lạc Bàn không chế giễu anh mà kéo tay anh chạy ra ngoài.
"Không về trước giờ đóng cửa là trừ điểm đó, chạy nhanh lên."
"Em không được dính gió lúc này."
"Anh còn muốn tốt nghiệp không?"
"Muốn."
"Vậy bớt lảm nhảm đi."
"Nhưng... anh năm tư rồi mà."
Năm tư học theo kiểu nuôi thả tự do, chỉ cần còn sống khỏe mạnh thì ngủ ngáy ở đâu cũng được.
"Nhưng tôi mới năm hai."
Lạc Bàn bất lực cười: "Còn phải giành học bổng nữa."
Tần Mạc nghe xong hứng chí hẳn lên, nhân lúc buổi tối ít người, anh nhanh tay bế ngang Lạc Bàn rồi phóng đi như bay, cuối cùng còn thả cậu xuống dưới ký túc xá sớm hơn mười phút.
Lạc Bàn: "...Này người anh em, anh đã từng yêu ai chưa?"
Tần Mạc tự hào đáp: "Chưa, anh ế từ trong bụng mẹ."
"Ừm, cũng phải thôi."
Tần Mạc: "Vậy em có thể yêu đương với anh không?"

"Nhưng tôi muốn sống thêm hai năm nữa."
Chết vì xấu hổ chẳng lẽ không phải là chết sao?
Tần Mạc: "Em yếu à? Anh học thể dục đấy, để anh giúp em rèn luyện nhé?"
Không có cái lỗ nào dưới đất để chui xuống cả, Lạc Bàn thất vọng tràn trề.
"Đồ ngốc."
—
Tần Mạc vẫn chưa chịu bỏ cuộc, thỉnh thoảng lại ghé qua hỏi han đôi câu, còn liên tục tìm cách hẹn Lạc Bàn ra ngoài, dù phần lớn đều bị từ chối.
Cứ thế hơn một tháng trôi qua, Lạc Bàn và Lý Thiên Quang mỗi người tăng thêm năm cân.
Đến mùa tốt nghiệp, Lạc Bàn cứ tưởng cuối cùng cũng thoát khỏi Tần Mạc, bèn miễn cưỡng tham gia buổi tiệc tốt nghiệp riêng của anh. Đó là lần cuối họ gặp nhau trong suốt một tháng sau đó, kể từ hôm ấy, cậu không thấy Tần Mạc nữa.
Cảm giác có chút không quen.
Lý Thiên Quang: "Cậu nghe chưa, hình như anh ấy ra nước ngoài rồi đấy."
Lạc Bàn: "Không thể nào, tôi biết trình độ tiếng Anh của anh ấy mà."
Lý Thiên Quang: "Biết đâu... là một nước khác thì sao?"
Lạc Bàn sững lại, nhìn về quầy hoa nơi Tần Mạc từng mua hoa cho mình, chớp mắt mấy lần.
Lạc Bàn: "Đi du học là không quay về nữa sao?"
Lý Thiên Quang nhướn mày, liếc vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh rồi nói tiếp: "Tôi nghe nói là... chắc không về đâu..."
Nghe vậy, Lạc Bàn lập tức lấy điện thoại ra.
"Nhưng địa chỉ IP của anh ấy vẫn chưa đổi mà."
"Vẫn chưa đến kỳ nhập học thôi."
Lạc Bàn dừng bước, bấm một dãy số.
"Anh ra nước ngoài rồi à?"
"Gửi tôi xem thư báo nhập học đi."
"Ừ, được."
Một phút sau, có người từ cửa hàng tiện lợi bên cạnh bước ra, cầm thứ gì đó trong tay rồi đưa đến trước mặt Lạc Bàn.

Giấy báo trúng tuyển chương trình thạc sĩ của Đại học Tập Thành.
Lý Thiên Quang: "...Tôi còn có tiết học tự chọn, đi trước đây."
Tần Mạc: "Học đệ, em có chịu đồng ý yêu đương với anh không? Anh không ra nước ngoài nữa."
Lạc Bàn: "Ừm, để tôi suy nghĩ đã."
Tần Mạc: "Em định suy nghĩ bao lâu?"
Lạc Bàn: "Thôi khỏi nghĩ nữa, yêu đương đi."

Chương 60: Ngoại truyện 1.1

"Có chịu dậy chưa?"
Lạc Bàn đá một cú vào người Tần Mạc, nhưng tên này ngủ còn say hơn cả lợn. Cậu bới trong đống đồ nhặt được hôm qua, lôi ra hai chiếc áo phông trắng và quần đùi đen có đường may vụng về. Cũng khá là bắt kịp thời đại, mới đầu hè mà quần áo đã đổi mùa rồi. Chỉ tiếc là toàn bộ đều là free size. Cậu mặc vào thì rộng thùng thình, còn Tần Mạc mặc thì y như đồ bó sát, quần đùi thì cứ tụt xuống hoài.
Lạc Bàn ra ngoài hít thở một chút, đi được vài bước đã phải kéo quần lên. Cậu bực mình, dứt khoát không mặc nữa.
Dù sao cũng chẳng ai thấy ngoài Tần Mạc.
Hôm nay trời hơi nóng. Lạc Bàn nhìn mặt biển trước mắt, bỗng nhiên rất muốn nhảy xuống tắm.
Cậu đi chân trần vài bước về phía trước, nhưng rồi lại nhớ ra tuần trước có một con xác sống bò lên từ dưới biển, suýt nữa cắn trúng chân cậu. Chuyện này làm Tần Mạc sợ đến mức cả tuần không dám để cậu lại gần bờ biển một mình.
Thế là cuộc sống vốn đã nhàm chán lại càng thêm tẻ nhạt.
"Tiểu Lạc! Em chạy đâu rồi..."
Tần Mạc mặc chiếc áo phông trắng mà Lạc Bàn vừa nhét cho anh, mặt mũi hoảng hốt. Anh vừa mở mắt ra đã không thấy người đâu, cửa còn không đóng. Ngoài trời nắng gắt, anh giật mình, nghĩ bụng có khi nào nhóc con này lại chạy xuống biển bơi rồi không.
"Sao em lại để cái mông trần t.rụi mà chạy long nhong vậy chứ..."
"Hết cách rồi, cái quần đó rộng quá."
Tần Mạc nheo mắt nhìn xuống dưới, đột nhiên cong môi cười đầy ẩn ý: "Không sao không sao, dù gì bình thường em cũng mặc ít mà..."
Bốp—

Một cái tát giáng thẳng vào đầu, nhưng da mặt Tần Mạc đã dày lắm rồi. Anh kẹp ngang người Lạc Bàn lên, vác về nhà.
"Hôm nay em muốn ăn gì? Ông xã đi kiếm cho em... Mà nói chứ, mùa này trên núi chắc có nấm rồi ha?"
"Cái thứ đó không phải có độc sao?"
"Vậy ăn cá nhé?"
"Mấy ngày liền ăn cá rồi, em sắp thành cá luôn rồi."
Lạc Bàn ngả người ra sau, khoác tay lên eo Tần Mạc: "Em muốn ăn trái cây, lát nữa mình lên núi tìm thử đi."
"Em khỏi cần đi, da dẻ non nớt như vậy, coi chừng côn trùng độc trên núi cắn cho đấy."
Lạc Bàn trợn mắt. Từ khi hai người tìm ra cách bắt cá mò hải sản, Tần Mạc cứ như lên cơn nghiện, một ngày lặn xuống biển tám lần, hết cua lại đến bạch tuộc, cứ liên tục nhét vào miệng cậu. Kết quả là bây giờ cậu đã bị anh vỗ béo lên một vòng.
Anh còn rất có cảm giác thành tựu, nhìn cậu thế này vừa thuận mắt hơn, lại sờ cũng thích hơn. Anh đặc biệt thích úp mặt lên bụng cậu mà cọ qua cọ lại, đến khi cả bụng cậu đầy nước miếng, lại bị ăn một đấm thì mới chịu thôi.
Cuối cùng Tần Mạc quyết định lên núi một mình. Cái đường đó anh đi không biết bao nhiêu lần rồi, hái mấy trái cây dại chỉ là chuyện nhỏ.
Kết quả hai mươi phút sau, anh lếch thếch quay về, đầu nổi một cục u còn đang rỉ máu.
Lạc Bàn hoảng hốt nhảy xuống giường, lục lọi tìm băng gạc và thuốc sát trùng:
"Anh gặp thứ gì à?"
"Là..."
Tay Lạc Bàn khựng lại, suy nghĩ bỗng trống rỗng. Cậu vô thức nghĩ rằng Tần Mạc gặp phải xác sống, còn bị cắn rồi.
"Là người, không phải xác sống..."
"Anh có thể nói hết câu một lần được không?" Lạc Bàn thở phào một hơi thật mạnh: "Tim em con mẹ nó suýt rớt ra ngoài rồi."
Cậu điều chỉnh lại nhịp thở, chợt sững sờ.
"Người?"
Mẹ nó, thà là xác sống còn hơn.

Cậu cứ tưởng cuối cùng cũng tìm được một chốn bình yên, không ngờ có người khác cũng nhắm đến nơi này.
"Lúc anh đang hái đồ thì có thằng nhóc dùng đá ném anh, nhưng anh ném lại rồi."
"Bây giờ phải làm sao?"
Giờ thì cả hai bên đều biết có người ở đây. Dù bọn họ không động chạm đến ai, cũng chẳng chắc được rằng bên kia có chịu yên phận hay không.
Lạc Bàn: "Súng của anh đâu?"
Tần Mạc: "Ở trên bàn, phủ đầy bụi rồi."
Đạn sớm đã bắn hết, Tần đại sư bắt đầu tự chế nỏ để dùng, chỉ tiếc đến bây giờ chưa làm ra được cái nào ra hồn. Kéo một cái thì đứt, dùng lực mạnh thì gãy rời, còn không bằng lấy cây gậy mà vụt.
"Hết đạn cũng không sao, dọa chúng nó một chút cũng được."
Dù sao cũng không tránh được việc phải lên núi. Thế thì tốt nhất nên giải quyết sớm, hai bên thỏa thuận rõ ràng, đất của ai thì người đó giữ, vậy sẽ đỡ phiền phức hơn nhiều.
Tần Mạc: "Em cứ ở nhà đi, anh tự—"
Lạc Bàn: "Anh tự cái đầu anh."
Cậu mặc vào chiếc quần rộng hơn cả cỡ mình, lấy một sợi dây buộc ngang hông.
"Em chỉ mập lên thôi, chứ không phải phế luôn. Não anh mà bị người ta đập vỡ thì em không chữa được, nhưng em có thể ngăn người ta khai chiến."
—
Hai người hừng hực khí thế leo lên núi, trước khi trời tối đã vượt qua đỉnh, mồ hôi ướt đẫm cả người, thẳng tiến đến một căn nhà lợp tôn dưới chân núi.
Tần Mạc giấu khẩu súng rỗng trong người, vừa đưa tay định gõ cửa thì cánh cửa đã bị ai đó mở ra từ bên trong.
"Là cậu/anh?"
Cả bốn người đồng thanh thốt lên, mắt to trừng mắt nhỏ. Người đứng trong nhà chỉ vào trán Tần Mạc, vẻ mặt đầy kinh ngạc:
"Chính cậu chọi tôi rớt cả cằm! Suýt nữa thì văng luôn mấy cái răng!"
Người đó là Khúc Thành Lâm.

Tần Mạc: "Tôi chịu thua anh luôn, anh bám theo tôi làm cái gì?"
"Đừng có ảo tưởng, cái núi này đâu phải của nhà cậu."
"Thế sao anh lại ném đá vào tôi?"
"Còn dám hỏi à? Tôi hái xong trái cây để dưới đất, ra ngoài giải quyết tí chuyện quay lại đã mất sạch! Cái đồ trái cây tặc!"
Sắc mặt Tần Mạc khựng lại, bỗng chốc có chút chột dạ:
"Đệt, tôi cũng thấy lạ, rơi mà sao ngay ngắn quá trời..."

Chương 61: Ngoại truyện 1.2

Chưa đầy một ngày, bên bờ biển xuất hiện thêm một căn nhà đá.
Khúc Thành Lâm đã nhòm ngó nguồn lương thực dưới biển từ lâu, chỉ là để tránh xung đột nên vẫn chưa dám xuống. Nhưng khi biết người ở đây là ai, anh ta liền ôm cái cằm bị chọi đá đến bật máu mà chạy tới ngay.
Tần Mạc dĩ nhiên không muốn ai quấy rầy thế giới hai người của mình với Lạc Bàn. Dù căn nhà đá của Khúc Thành Lâm cách bọn họ hai trăm mét, anh vẫn cảm thấy quá gần.
Tần Mạc: "Không được, phải bắt bọn họ xuống phía nam thêm chút nữa."
Anh vừa nói vừa định bước lên trước, nhưng Lạc Bàn kéo lại: "Anh thôi đi, xuống nam nữa là thành ở dưới biển rồi."
"Em không thấy hai người họ ở gần quá ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống của chúng ta sao?"
"Không thấy, nhưng mỗi tối anh vận động thì ảnh hưởng em nhiều hơn đấy."
"Sao lại nói thế? Có một người chồng khỏe mạnh cường tráng như anh, em nên vui thầm mới phải."
Lạc Bàn lườm anh một cái, dựa vào khung cửa sổ gỗ của căn nhà bên biển, nhìn xa về nơi chân trời hòa vào đại dương, trong mắt phảng phất nét đăm chiêu.
Tần Mạc: "Bọn họ ở đây làm em khó chịu à? Để anh đuổi đi ngay."
"Không, đừng có kiếm chuyện."
Lạc Bàn kéo tay anh lại: "Anh nói xem, chúng ta cứ ở đây đợi chết già thật sao?"
"Chưa chắc là chết già được đâu..." Tần Mạc vừa nói vừa "phì phì" mấy tiếng, nhưng dù sao miệng anh cũng nhanh hơn não.
"Hình như ngoài yêu đương ra, chúng ta chẳng làm gì khác cả."

"Anh có chuyện hay ho cho em làm đây..."
Tần Mạc ghé sát tai Lạc Bàn, làm bộ thần bí: "Em biết kết hôn không?"
"Có nghe qua."
Cậu nhớ trên tường nhà có treo ảnh cưới của bố mẹ, sách vở cũng từng nhắc đến hai chữ này. Nhưng cậu chỉ hiểu lơ mơ, đại khái coi đó là một nghi thức, giống như việc ăn một bữa linh đình sau khi hoàn thành chuyện gì đó.
Tần Mạc: "Nếu em thấy rảnh rỗi quá, hay là chúng ta kết hôn đi."
"Sách bảo phải kết hôn trong nhà thờ, có linh mục, còn phải mặc vest và váy cưới nữa."
"Đó là cách kết hôn của người Tây, còn bên mình thì bái thiên địa, có trời có đất, có đối tượng là kết hôn được. Nếu em cảm thấy không đủ trang trọng, anh có thể may cho em một bộ vest."
"May thế nào?"
"Chuyện đó em không cần lo."
"Không cần đâu," Lạc Bàn chẳng hứng thú với việc này, "nghe phiền chết đi được."
Thấy cậu từ chối, Tần Mạc liền trừng mắt, bĩu môi, làm nũng. Anh kẹp đầu Lạc Bàn vào khuỷu tay, lấy tóc mình cọ tới cọ lui lên mặt cậu.
"Được đi mà, ông xã?"
Lạc Bàn bị tóc anh chọc đến rát cả mặt, bèn túm hai tai anh kéo ra xa một chút, rồi lách người vào khe cửa, chốt lại.
"Ấy, sao lại nhốt anh ngoài này? Lạc Nhi à—"
Tần Mạc đập cửa sổ. Lạc Bàn không tránh đi, mà đứng ngay trước cửa sổ, nhìn anh ép mặt lên kính làm ra mấy biểu cảm ngốc nghếch.
"Bên ngoài lạnh quá." Thấy Lạc Bàn không mở cửa, Tần Mạc lập tức ra vẻ đáng thương, vòng tay ôm lấy vai, hắt hơi một cái. Đúng lúc này, trời cũng rất nể tình mà nổi gió, thổi đến mức cánh cửa gỗ rung lên.
"Hắt xì——"
Bên trong vang lên một tràng lách cách. Cửa mở, Lạc Bàn kéo tay anh định lôi vào, nhưng Tần Mạc lại đứng ì ra.
Lạc Bàn: "Anh làm gì thế? Vào nhà đi."
"Không vào, ông xã của anh bắt anh đứng phạt ngoài này."

"Em không có."
"Thế là em thừa nhận em là ông xã của anh rồi."
"Em thừa nhận," Lạc Bàn phì phì mấy tiếng nhổ đám cát bị gió thổi vào miệng, "ông xã của anh bảo anh vào nhà đây."
"Không kết hôn thì không tính."
"Đệt...!" Thấy cát ngoài bãi cứ bị gió cuốn vào nhà, Lạc Bàn bực mình: "Kết kết kết! Kết hôn tám lần cũng được!"
"Được luôn!"
Tần Mạc lập tức bế ngang người cậu lên, bước vào trong, đá cửa đóng lại, rồi chốt luôn. Trên cửa sổ treo tấm rèm chắp vá làm từ quần áo cũ. Tần Mạc kéo mạnh một cái, sau đó ném người lên giường.
Giữa chừng, Khúc Thành Lâm có định sang mượn đồ, nhưng đi tới cửa thì nghe thấy động tĩnh bên trong thì bèn dậm chân trợn mắt bỏ đi. Anh ta còn thề rằng nếu lần sau còn mò tới tìm Tần Mạc thì anh ta chính là con rùa biển!
—
Hôm sau.
Mặt trời vừa nhô lên khỏi mặt biển, Lạc Bàn vẫn còn đang say giấc trong căn nhà gỗ. Lò sưởi sắt giữa phòng đang cháy rực, tỏa hơi ấm dễ chịu. Trong khi đó, Tần Mạc đã mặc quần áo từ sớm, ngồi xổm trước căn nhà đá xây dở một nửa của Khúc Thành Lâm, chờ đợi từ lúc trời còn tối cho đến khi ánh mặt trời ló dạng.
"Cậu ngồi đây làm cái quái gì vậy?"
Khúc Thành Lâm đá vào mông anh một cái, vẻ mặt khó chịu.
"Tôi sợ ảnh hưởng giấc ngủ của bà xã của tôi."
Tần Mạc lật lật cuốn tạp chí trong tay, trên bìa là hình một người đàn ông mặc vest bảnh bao.
"Tôi nói chuyện với vợ anh một lát được không?"
Trong nhà, Hoa Bạch Anh đã ngồi dậy, Khúc Thành Lâm còn chưa kịp đuổi khách thì đã bị cô chặn họng trước: "Vào đi."
"Được."
Tần Mạc đẩy phắt Khúc Thành Lâm sang một bên, cầm mấy chiếc áo phông trắng và bộ kim chỉ chạy tót vào trong.
"Cậu muốn biến đống vải này thành cái này á?"
Hoa Bạch Anh nhướn mày, nghe mà thấy buồn cười: "Thật lòng mà

nói, chuyện này cũng giống như muốn biến cát thành vàng vậy."
"Không làm được sao?"
"Tôi chỉ có thể bảo đảm cái hình dáng thôi, còn lại..."
Cô nhún vai. Tần Mạc lập tức gật đầu như giã tỏi: "Cô cứ nói cách làm cho tôi là được!"
"Ơ mà... cậu làm cái này để làm gì vậy?"
"Làm vest, tôi sắp kết hôn với Lạc Bàn."
"Ở đây á?"
"Đây là biển mà, lãng mạn thế còn gì."
Khúc Thành Lâm dựa vào cửa, đảo mắt một vòng, không biết đang tính toán gì trong lòng.
—
Từ hôm đó, Lạc Bàn ngủ nhiều hơn hẳn, mỗi lần thức dậy đều thấy Tần Mạc quay lưng về phía mình, loay hoay làm gì đó đầy bí ẩn, che che giấu giấu không cho cậu nhìn.
Cậu cũng thường xuyên thấy Tần Mạc và Khúc Thành Lâm túm tụm trên bãi đá bên bờ biển, cứ như đang bàn bạc chuyện cơ mật, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn, để lại cậu và Hoa Bạch Anh bốn mắt nhìn nhau.
Thực tế là—
Khúc Thành Lâm: "Hình như tôi khâu thừa một cái tay áo cho vợ tôi rồi."
Tần Mạc: "Tháo ra đi chứ sao."
Khúc Thành Lâm: "Tháo ra thì nó thành một lỗ to tướng mất."
Tần Mạc: "Không sao, cùng lắm là bị ăn đòn một trận thôi."
—
Cuối cùng, một tuần sau, vào một buổi trưa đầy nắng, Tần Mạc kiêu ngạo mang theo "tác phẩm" của mình đến bên giường Lạc Bàn.
Lúc cậu vừa trở mình sắp tỉnh, Tần Mạc nhanh như chớp quỳ một chân xuống đất.
Nhưng Lạc Bàn chỉ trở mình một cái, rồi lại ngủ tiếp.
"Lạc Nhi à~~"
Anh lay lay vai cậu, còn ghé sát bên tai hôn mấy cái.
"Dậy đi, kết hôn nào."
Lạc Bàn lẩm bẩm: "Nghe rồi."
"Nghe rồi thì mau dậy đi chứ?"

"Đừng vội."
Lạc Bàn len lén lấy ra một thứ từ đầu giường, đưa cho anh bằng ánh mắt đầy bí ẩn.
Đó là một con dao được ghép từ vỏ sò mài nhẵn và đá, nhìn qua thì không biết có dùng được không, nhưng chắc chắn là tốn không ít công sức.
Lạc Bàn: "Tân hôn vui vẻ."

Chương 62: Ngoại truyện 2.1

Mùa đông ở bờ biển lạnh hơn bình thường, quần áo giữ ấm mặc hết lớp này đến lớp khác. Lạc Bàn cuộn mình trong chăn co ro trên giường. Trên mái nhà vang lên những tiếng lộc cộc hỗn loạn, thỉnh thoảng còn có mảnh gỗ vụn hoặc đất cát rơi xuống, khiến cậu không ngủ ngon được.
Cậu ngồi dậy, lim dim một lát rồi dứt khoát ra khỏi giường dù trời vẫn còn chưa sáng.
Chiếc đèn chiếu sáng treo trên mái nhà chập chờn, lắc lư, thấp thoáng bóng dáng của Tần Mạc. Trên nóc một căn nhà khác gần đó cũng có ánh đèn hắt ra. Lạc Bàn không biết hai người này lại đang bận bịu chuyện gì, bèn bước ra cửa, ngẩng đầu hỏi:
"Sáng sớm thế này sao không ngủ?"
"Ơ?" Tần Mạc dừng tay, quay đầu lại, ngạc nhiên, "Em dậy rồi sao? Anh làm ồn em hả?"
Ánh đèn ố vàng phản chiếu khuôn mặt bị gió biển thổi đỏ ửng của anh, tóc hai bên bị mồ hôi thấm ướt đến mức đóng băng.
"Ừm... không..." Lạc Bàn men theo chiếc thang bên cạnh trèo lên, phủ lên vai Tần Mạc một tấm chăn mỏng dùng cho mùa hè.
Tần Mạc cười toe toét: "Cảm ơn ông xã."
Lạc Bàn ngồi trên xà nhà đã được gia cố, thầm nghĩ trên này thật sự lạnh quá.
"Sao không đợi trời sáng rồi làm tiếp?"
"Không ngủ được." Tần Mạc cũng ngồi xuống bên cạnh, tự nhiên ôm lấy vai cậu, rồi chụt một cái lên má cậu.
Lạc Bàn nhíu mày: "Lạnh quá, đừng hôn em."
Nhìn vẻ mặt tiu nghỉu của Tần Mạc, cậu bật cười, sau đó tựa đầu lại gần, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.
Đôi mắt Tần Mạc sáng rỡ: "Em thì không lạnh, còn ấm nữa là khác."

Anh cười cười, nói tiếp: "Không biết sao năm nay lạnh hơn hẳn. Đêm qua còn mưa một trận, mái nhà thì gió lùa, chẳng che được hơi ẩm. Thêm vài ngày nữa có khi lấy hết chăn ra cũng chẳng ngủ ngon được."
Trên mặt anh lộ rõ vẻ trầm tư, dường như rất phiền lòng về chuyện này.
Trước đây ở căn cứ không phải lo mấy chuyện này, giờ ra ngoài sống mới thấy đủ thứ rắc rối.
Nước ngọt không đủ dùng, phải nghĩ cách lọc nước biển, mà lọc hoài vẫn không sạch. Cả bốn người vất vả đến bở hơi tai mới tìm được mấy tấm pin năng lượng mặt trời và máy lọc nước trong trung tâm điện máy lớn nhất ở Tập Thành, còn tiện tay lấy thêm mấy thùng pin và đủ thứ linh tinh khác. Vậy mà vừa về chưa kịp hồi sức thì Tập Thành lại mưa triền miên suốt một tháng.
Tần Mạc nói: "Căn nhà bên kia núi mấy hôm trước bị gió thổi sập rồi. May mà anh có tầm nhìn xa, dùng thép ống gia cố nhà mình trong ngoài một lượt, không thì giờ cũng phải ngủ ngoài trời rồi."
Nghe giọng điệu đầy ý muốn được khen ngợi, Lạc Bàn gật đầu: "Ừ, đáng biểu dương."
Nhưng rồi cậu lập tức đổi giọng: "Cơ mà, sao xe lại di chuyển? Trong nhà còn mất một thùng dầu nữa."
"...Anh tính ngày mai vào thành phố một chuyến."
Nói xong, Tần Mạc liếc nhìn Lạc Bàn, có chút chột dạ. Ban đầu, anh định lén đi cùng Khúc Thành Lâm, dù sao ra ngoài cũng nguy hiểm, mà họ lại không có vũ khí nào đủ để bảo vệ bản thân trong lúc cấp bách, ở nhà vẫn an toàn hơn.
"...Đi làm gì?"
"Tìm ít đồ giữ ấm cho nhà."
"Bao giờ đi?"
"Trời sáng là đi."
"Được."
Tần Mạc ngạc nhiên: "Em đồng ý?"
"Ừ, nhưng nhà này có hai người ở, không thể để mình anh lo hết, em đi cùng."
"Không cần đâu, anh đã bàn với Khúc Thành Lâm rồi..."
Lạc Bàn ném cho anh một ánh nhìn đầy cảnh cáo. Tần Mạc lập tức

im bặt, gãi đầu.
Trời dần sáng, mưa đêm qua lại bắt đầu rơi.
Tần Mạc nói: "Ngồi trong xe lạnh lắm, không ấm như trong nhà. Trời mưa thế này lại càng rét, em cứ ở nhà đi."
"Mang theo chăn."
Lạc Bàn không chờ phản đối đã đi vào nhà lôi ra một chiếc chăn, quăng thẳng vào ghế sau xe. Chiếc xe này trông như đã trải qua không ít trận chiến, kính chắn gió còn dính đầy vết máu khô.
Khúc Thành Lâm nghe thấy động tĩnh bên này, từ trên thang trèo xuống.
"Đi chưa?"
Lạc Bàn đáp gọn: "Đi thôi."
Khúc Thành Lâm nhướng mày nhìn Tần Mạc: "Không ổn rồi, sao cậu lại để cậu ấy dậy vậy?"
Tần Mạc bĩu môi: "Chậc, em ấy không nỡ xa tôi thôi..."
Khúc Thành Lâm dùng vẻ mặt "tôi hiểu mà, cậu khỏi giải thích" gật đầu, rồi nhảy lên xe, khởi động máy:
"Được rồi, tôi lái xe đây."
Hai người phía sau vừa ngồi vào đã lập tức dính chặt vào nhau.
Khúc Thành Lâm đảo mắt, dứt khoát bẻ gương chiếu hậu ra chỗ khác.
Trời đã sáng hẳn, sẵn sàng xuất phát.
[Còn tiếp]

Chương 63: Ngoại truyện 2.2 (Hoàn)

Khi họ đến được trung tâm thành phố Tập Thành, mặt trời đã lên cao. Trên đường đi, họ gặp vài con xác sống lang thang, phải mất chút thời gian xử lý, thậm chí suýt nữa bánh xe còn bị một mảnh sắt nhô lên từ mặt đường đâm thủng.
"Đến chưa?" Khúc Thành Lâm hỏi.
Tần Mạc nhìn ra ngoài cửa sổ, cau mày. Sau gần một năm sống bên bờ biển, thành phố đã bị thực vật bao phủ dày đặc hơn trước, muốn tìm lại con phố cũ không phải chuyện dễ dàng. Anh chỉ huy Khúc Thành Lâm rẽ trái rồi lại phải, càng lúc càng bực mình.
"Chẳng phải cậu bảo nơi này gần nhà cậu sao? Sao vòng vo mãi vẫn chưa tới?" Khúc Thành Lâm càu nhàu.
Tần Mạc không nhìn anh ta, chỉ nheo mắt dán chặt vào phong cảnh ngoài xe: "Ngồi đó mà nói thì dễ lắm. Giờ có biến anh thành màu xanh lá, Hoắc Bạch Anh cũng chưa chắc nhận ra anh đâu."
Khúc Thành Lâm: "..."
Từ sáng đến trưa, rồi từ trưa đến hoàng hôn, ba người mất gần cả một ngày, cuối cùng cũng đến nơi trước khi mặt trời lặn.
Những chiếc chăn bịt kín trong túi chân không dù hơi xì hơi nhưng đem về phơi nắng chắc vẫn còn dùng được. Đa số quần áo trong trung tâm thương mại đã nổi mốc, bốc ra mùi khó chịu nên Tần Mạc lẻn vào kho hàng, hy vọng những bộ quần áo được cất trong thùng vẫn còn nguyên vẹn.
"Cái này được nè, đóng kỹ, không bị mốc."
Tần Mạc lôi ra một chiếc áo len dày màu xám tro, phủi bụi rồi ướm thử trước ngực Lạc Bàn, rất hài lòng.
Lạc Bàn cũng không nhàn rỗi, tận dụng lợi thế vóc dáng mà len lỏi trong kho hàng, chẳng mấy chốc đã chất đầy một thùng quần áo rồi ném tất cả vào vali mang theo.

"Em chọn được gì nào?" Tần Mạc tỏ vẻ hào hứng, chậm rãi bò đến bên cạnh, ngồi xổm xuống xem thử.
"Áo bông đỏ... Cái gì đây..."
Một chiếc áo choàng màu hồng đập vào mắt anh, đi kèm là một chiếc áo sơ mi kẻ sọc phong cách cổ điển. Hình ảnh cha mình mặc kiểu áo này đi làm hiện lên trong đầu Tần Mạc, ngay cả cách phối màu cũng giống y hệt.
Lạc Bàn nói: "Em nhớ anh từng có một chiếc xe đạp màu hồng." Cậu nghĩ ngợi một chút rồi bổ sung: "Trên tay lái còn treo một con mèo mặt trắng."
"Đó là Doraemon!" Tần Mạc chỉnh lại.
"Ồ, Doraemon..." Lạc Bàn cầm chiếc áo choàng hồng lên, quàng vào cổ Tần Mạc. "Sau này anh có thể mặc nó đi ngủ."
"Bỏ ra... Anh không cần. Đây là đồ con nít, em lôi ở đâu ra thế."
"Anh mặc rất đẹp mà, em thích."
Nửa tiếng sau, Khúc Thành Lâm ngồi trên xe nhìn Tần Mạc mặc chiếc áo choàng hồng, cười đến ná thở nhưng không dám phát ra tiếng vì sợ bị đánh, mặt đỏ bừng vì nghẹn.
Thùng xe chất đầy hai bộ chăn ga gối đệm mới tinh trong túi chân không. Lạc Bàn tò mò mở ra xem, là màu đỏ thẫm, còn in chữ "Hỉ" to tướng.
Không chỉ thế, còn có hai túi chăn bông dày, một thùng đầy đồ linh tinh và cả đống áo ấm mà Tần Mạc chọn lựa.
"Cái này là gì vậy..."
Tần Mạc nghe thấy liền quay đầu lại, vô thức che túi áo của mình, mặt lập tức đỏ bừng, vội giật lại món đồ trong tay Lạc Bàn.
"Trẻ con đừng có sờ bậy... Đây là vật trang trí, đẹp mắt thôi."
Khúc Thành Lâm liếc vào gương chiếu hậu, hờ hững nói: "Lúc nãy ra ngoài, tôi thấy cậu lẻn vào một cửa hàng bán đồ tự động... Thứ đó để lâu vậy rồi còn dùng được không đấy?"
"Anh đang nói linh tinh gì thế? Tôi chưa có vào đó!"
"Chưa vào? Thế sao không dám lấy ra xem? Ây... Hay là cậu... không được? Đến mức phải dùng đồ hỗ trợ rồi?"
"Anh im miệng dùm!"
Lạc Bàn chớp mắt: "Em nhớ từng thấy thứ này trong kho của cửa hàng quần áo..."

"Anh lấy từ đó hả?"
Tần Mạc lại lao vào giành lại nhưng thất bại. Giằng co một lúc chẳng may ấn trúng nút khởi động, món đồ nhỏ bắt đầu rung lên, vặn vẹo kỳ lạ.
Lạc Bàn sững người, sau đó hai tai nhanh chóng đỏ bừng, cuống quýt tắt đi.
Không khí im lặng hồi lâu, Lạc Bàn khẽ hắng giọng, rồi nhét món đồ vào túi Tần Mạc.
"Anh... thật sự không được hả?"
"Không có chuyện đó..."
"Hay là thể lực không đủ?"
"Anh xin em đấy tổ tông, đừng nói nữa."
Thực ra anh chỉ tò mò, thấy trong máy bán hàng có món này nên tiện tay lấy về, định làm chút gia vị cho cuộc sống hai người.
Lạc Bàn vẫn làm ra vẻ thông cảm: "Không sao đâu, cùng lắm để em giúp anh..."
Tần Mạc tối sầm mặt, cánh tay ôm vai Lạc Bàn kéo sát vào mình, nghiến răng nghiến lợi nói:
"Cứ chờ xem, tối nay em sẽ biết anh được hay không!"

Nội dung từ **Chương 1: Thân Vị 1** đến **Chương 63: Ngoại truyện 2.2 (Hoàn)**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh